

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 26 / Hejmar: 308 / Tebax 2007

Katliam ve saldırılara karşı ulusal birlik ve direniş

RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

"Ortadoğu zihniyeti"

Ortadoğu zihniyeti günümüzde tam bir keşmekeşliği yaşamaktadır. Batı tarzı zihniyet devriminden çok uzaktır. Rönesans, reformasyon ve aydınlanmayı kendi özgül koşullarında yaşamaya ihtiyaç bile duymuyor. Fakat bunların pratik ürünlerinin en son modalarını kullanmaktan çekinmiyor. Sözde kendine ait sandığı zihniyetin tarihsel kökeni ve gelişiminden pek anladığı bir şey yoktur. Tarih yorumu her grup için kuru bir övünmeden öte bir anlam taşımaz. Zihniyet cemaatleri için tarih kendilerini övme, karşıtlarını düşman sanmadır. Ötekisi, üçüncü taraf yoktur. Ne kadar objektif, ne kadar sübjektif yorumlu olduğunu aklına bile getirmez. Zihniyet kalıpları arasında sentez olmadığı gibi, tez antitez ikileminde düşünme alışkanlığı da gelişmemiştir. Paradigması ak ve karaya yakındır. Rönesans ve hatta neolitik çağların canlı, coşkulu doğası yerine karamsar, umut vermeyen, bitik bir doğa görüşü vardır. Topluma bakışında ütopya yoksunluğu kadar geleneğin muhteşem mitolojik, dini, bilgece unsurlarını da yitirmiştir. Ne önüne, ne arkasına umut ve heyecan dolu yaklaşmaktadır. Bunlar olmayınca da yaratıcılık olmaz. Zihniyetin bilimsel, felsefi ve sanatsal ürünleri kurumuştur. Fazla bir iddiası da kalmamıştır. Delirmekten daha beter bir ruhsal atmosfer hiç eksik değildir. Geçmişten gurur, gelecekten umut çoktan yitip gitmiştir. Yaşama anlam vermekten uzaktır, hiçbir yaşam etkinliğinde iddialı değildir. Anlamak isteği sönüktür. Tüm gücüyle yüklendiği husus, günü kurtarmaktır. En kapsamlı toplumsal olanında bile basit bir ahbap çavuşluktan öteye yetenek gelişmemiştir. Tüm örgütçülüğü, particiliği derin bir benmerkezciliğe dayanır. Bunun için çok sinsi ve değer katliamcısıdır. Sembolik bir ailecilik son sığınağıdır. Anlamı çoktan bitmiş bir ailecilik belki de en gerici yaşam alanlarının başında gelmektedir. Derin bir insan sevgisi, hümanizması yoktur. İnsan tanımı yoktur ki sevsin. En büyük ulusçusunda bile menfaatle sıkı dokunmuş bir çıkarcılık vardır. Özcesi Ortadoğu'nun tarihsel zihniyet dünyalarından geriye büyük bir unutkanlık, cahilce sahipleniş, yaratımdan tümüyle yoksun, hayal bile diyemeyeceğimiz illüzyonlar kalmıştır. Avrupa ve Uzakdoğu zihniyetini kazanmayı ise gururuna yediremez. Buna gücü de yetmez.

Daha da geliştirebileceğimiz bu zihniyet tanımlamaları hangi olgu, olay ve sürece yansıtılırsa yansıtılsın, aydınlatıcı ve çözümleyici bir sonuç ortaya çıkarmaz. Tıkanma zihniyettedir. Din, milliyetçilik, sosyalizm gibi zihniyet kalıpları da bu zihniyetle birleşince, gerçek niteliğini yitirerek en çözümsüz araçlara dönüşürler. Zihniyetteki bu durum hiçbir sorunda çözümleyici olamıyor. Doğası gereği diğer zihniyetlerle sentez kabiliyeti de olmayınca, tüm çözüm paketleri daha açılmadan anlamını yitiriyor. Ne almasını ne vermesini anlamlıca yapıyor. Bir dönemlerin Avrupa'sındaki ***'Deliliğe Methiye'****ye* bile konu olabilecek bir zihniyet bulunamıyor. Leyla ile Mecnun zihniyetinde bile hiç olmazsa kör bir aşk vardı. Şimdilerde kör bile olsa bir aşktan da eser kalmamıştır. Sonuç nihilizmdir, intiharcılıktır. İnsan varoluşunun anlam yitimindeki en son durak. Ötesi her tür çılgınlıktır. Oluyor da. Afganistan'dan Fas'a kadar olan coğrafyadaki çılgınlıklar dünyanın başka neresinde ve ne kadar süreyle görülebilir? Ortadaki durumu dar anlamda ekonomi, siyaset, askerlik gibi kavramlarla izah etmek yetersiz kalacaktır. Hastalık zihniyettedir. Ancak güçlü bir anlam savaşını vermek gerekir. Ortadoğu tarihinde örneğine çok rastlanan çağdaş bir ***Mevlanacılık***, ***Manicilik***, ***Işıkçılık*** ihtiyacı vardır. Burada bile sahte tarikatçılık o kadar zihniyet hastasıdır ki, aşılmadan tarihin hiçbir saygın değeri güç veremez durumdadır. Çağın diğer zihniyetleri ise, kendileri önemli bir bunalımdan geçerken ne kadar katkı sunabilirler? Tam da bu nedenlerle zihniyet savaşının anlam ve önemini bilerek çaba harcamak temel güncel görevlerdendir.

Açık ki başarılı bir zihniyet aydınlanması tarihin özlü genel kavrayışı kadar, çağdaş bilim ve felsefenin ufkunu yakalamayı da önkoşul sayar. Batı bilim ve felsefesini özümsemeden, tarihle buluşturup sentez oluşturma imkanı yoktur. Bu iş öyle islamcılıkla, Budacılıkla yürüyecek bir iş değildir. Savunmamda taslak niteliğinde de olsa Batı zihniyeti ile körce olmayan bir çatışma vardır. Çok özlü ve dürüst ulaşmaya çalışıyorum. Benim için Batı zihniyeti ile tatmin olmak mümkün görünmemektedir. Çok büyük moral zaafları var. Ama olağanüstü bilimsel bilgi derinliği var. En kıskandığım taraf bunu başarma yetenekleridir. Bu yüzden saygı duyuyorum. Bununla birlikte çok büyük bir hastalığın veya noksanlığın bu alandan kaynaklandığına eminim. Moral, etik olarak çağdaş bir rahip olmaktan öte bir değerleri olmadığı kanısındayım. Bu zaaflarını giderebileceklerini sanmıyorum. Doğayı ve toplumu adeta yercesine bu kadar amansız yaklaşmak ürküntü veriyor. Bilmek kadar bir etik değeri de yaratmalıydılar. Sistemi etiksiz bırakmak nasıl vicdanlarına, aydın zihinlerine sığdı? Kim, ne onları etkisiz kıldı? Belki de çoktan iktidar onları satın almıştır. Bilim sınıfı, işçilerden daha kötü patronajdır, bağımlıdır. Umutsuzluğumun nedeni budur. Halbuki Rönesansta ne yaman direnişçiydiler. Giordano Bruno'yu ne kadar güncelleştirebiliriz? Yine Sokrates'i seslendirebilir miyiz? Hiç kimse bu büyük zihniyetlerin yitik olduğunu iddia edemez.

**** Bu yazı Rêber Apo'nun***
"Bir Halkı Savunmak" kitabından alınmıştır.

İçindekiler

AKTİF SAVUNMA SAVAŞI

"Kürt sorunu çözümsüz kalırsa, kendi irademiz ve halkın iradesiyle böyle bir çözüm geliştiririz. Kürt özgürlük hareketi ve Kürt halkı yüzlerce yıl devletlerle çatışma içerisinde kendi demokrasisini örgütlemek için mücadeleci yaşamını sürdürebilir. Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt halkının buna gücü ve kudreti vardır. Erkek egemenlikli, iktidarcı, devletçi zihniyeti bu şekilde demokratik çözüme zorlamak istiyoruz..." **(24'te)**

Tasfiye politikalarını teşhir edelim

"Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikasının başta Kürt kamuoyu olmak üzere bu düzeyde gözden kaçırılması çok tehlikelidir. Bu nedenle Türk devletinin güneyi sürekli gündemde tutma politikasının amacını görüp, gündemimizi ağırlıklı olarak Kuzey Kürdistan'da halkımızın özgürlük mücadelesinin bastırılmasını teşhir etme ve halkımızı bu konuda duyarlı hale getirme üzerine geliştirmemiz zorunludur"

Bu süreçte gerçekleşen V. Genel Kurulumuz, Türkiye'nin inkarcı yaklaşımlarını ve imha politikasını değerlendirerek, eğer demokratik çözüm yaklaşımlarımıza olumlu cevap verilmezse mücadelenin yükseltilmesinden başka bir yol olmadığı kararına varmıştır. Bu çerçevede de gerekirse mücadeleyi çok yönlü geliştirerek, Kürdistan demokratik konfederalizmini kurumlaştırıp kendi özgürlük sistemini kurmayı öngörmüştür. Bu özgürlük sistemi, ideolojik doğrultumuz ve siyasi çizgimiz gereği a-devlet olan bir kurumlaşma olacaktır.

Cumhurbaşkanlığı seçimi ile birlikte bir siyasal krizin gündeme gelmesi, bize karşı yürütülecek mücadelenin siyasal cephesini yeniden düzenlemeyle bağlantılıdır. Ordu, AKP'nin zaman zaman kendilerine bazı sıkıntılar yaşattığını görerek, 28 Şubat gibi bir darbeyi 27 Nisan 2007'da yapmışlardır. AKP'nin meclisteki çoğunluğuna dayanarak fırsatçı bir biçimde cumhurbaşkanlığını da ele geçirip, devlet içindeki konumunu güçlendirmek istemesi ordu muhtırasına yol açsa da, esas etkenin bize karşı yürütülecek imha konseptinin yeni siyasi iradesini ortaya çıkarma hedefli olduğu bugün daha iyi anlaşılmıştır. Yeni konsept, terbiye edilmiş AKP üzerine kurulmuştur. Biz tümden tasfiye edilmediğimiz sürece AKP'ye roller verilmeye devam edileceği açıktır. Kürdistan'daki kitle tabanımızı başka türlü sınırlama ve Ortadoğu'daki bazı güçleri Kürtlere karşı yürüttükleri özel savaşta kullanmada en iyi aracın AKP olduğu bilinmektedir.

Nitekim AKP geçen süreçte toplumun demokratikleşme özlemlerini oyalamada önemli bir rol oynamıştır. 22 Temmuz sonrası da bu rolün en iyi kendileri tarafından oynanacağını dile getirmişlerdir.

AKP'deki oy yükselişi alternatifinin çıkmaması sonucu gerçekleşmiştir

22 Temmuz sonrası oluşan siyasi tablo, Kürt özgürlük hareketinin ezilmesi açısından kullanılmaya çalışılacaktır. AKP'nin birinci parti olarak çıkması tesadüfi değildir. Mevcut dünya, bölge ve Türkiye koşullarında CHP'nin Türkiye'nin siyasi ihtiyaçlarına cevap vermesi düşünülemezdi. MHP genel başkanı, 'millet bize denetleme görevi verdi' sözüyle rollerinin ne olduğunu ortaya koymuş oldu. AKP bize karşı savaşta kullanılacak, MHP ve CHP ise bu rolün inkar ve imha siyasetine ters düşmeyecek biçimde uygulanmasını gözeteceklerdir.

AKP seçimde başarılı çıkmıştır. Bunun en önemli nedeni, DP gibi oy alacak partilerin tasfiye olmasıdır. CHP ve MHP'nin alternatif partiler olması düşünülemezdi. Halkın taleplerini seslendirecek sosyal demokrat ya da sol demokrat bir parti ortada olmayınca, bu nitelikteki oylar da adalet ve demokrasi söyleminin demagojisini yapan AKP'ye akmıştır. AKP'deki oy yükselişi kendi başarısından çok, alternatifinin ortaya çıkmaması sonucu gerçekleşmiştir. Öte yandan ABD, AB ve Türk burjuvazisi de başka bir alternatif olmadığı için AKP'yi desteklemişlerdir. Öyle söylendiği gibi ne Abdullah Gül'e yapıldığı söylenen haksızlık oyları yükseltmiş ne de halk refah ve demokratik gelişmeye oy vermiştir. Ekonomide gelişme görülse de bunun halka yansımadığı, demokrasi alanında da oyalama dışında köklü adımların atılmadığı açıktır. Halk kötülerden birinin tercih edilmesiyle karşı karşıya bırakılmıştır. Türkiye tarihinde bu kadar kolay seçim başarısı kazanan başka bir partiye rastlanmamıştır.

Bu seçim başarısının önü, 22 Temmuz öncesi genelkurmay ve başbakanın Dolmabahçe sarayında yaptıkları uzlaşma toplantısıyla açılmıştır. Bu seçimle birlikte AKP bazı çevrelerin beklediği gibi ordu ya da klasik iktidar bloklarıyla çatışmayacak, aksine 22 Temmuz öncesinden çok çok daha fazla bu güçlerle bir uzlaşma içinde olacaktır. Oyunu arttırsa da 22 Temmuz sonrası AKP, terbiye edilerek sistemin daha fazla içine çekilmiş AKP'dir. AKP de aldığı yüksek oyu devlet içinde kabul edilmenin aracı olarak değerlendirecektir. Devlet içinde kabul edilme karşılığında, devletin klasik politikalarına eklemlenecektir. Klasik iktidar blokları da siyasal islamın kendilerine karşı sorun olmaktan çıkmasıyla birlikte sadece Kürt sorunu ile uğraşmanın daha kolay olacağını düşünmektedirler. Dolayısıyla uzlaşmaya iki taraf da yatkındır.

Nitekim AKP'nin klasik iktidar bloklarıyla uzlaşı içinde olacağı seçimden sonra netleşmiştir. Sürekli bu yönlü mesajlar vermektedir. Ordu da seçim öncesinden farklı olarak kışlası içinde sessizliğini korumaya devam etmektedir. Meclis başkanlığına eşi türbanlı olmayan birisinin gelmesi bu çevreleri memnun etmiştir. Eşinin türbanlı olması dışında Gül'ün cumhurbaşkanlığına bir itirazları olmadığı gibi, Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttükleri savaşta kendilerine en faydalı olacak özelliklere sahiptir. Ancak eşinin türbanlı olmasını sindirmeleri de kolay değildir. AKP iradeli olduğunu göstermek ve imajını yıpratmamak için Ab-

dullah Gül olmasa da eşi türbanlı birisini köşke çıkarmayı isteyecektir. Tüm siyasi imkanlarını kullanarak son ana kadar bu politikasını sürdürecektir. Kendisi açısından nasıl bir cumhurbaşkanını seçtirirse etkili bir hükümet olacağını hesaplayacak ve kararını o doğrultuda verecektir. Sonuç ne olursa olsun, ordunun istemi dışında birisinin cumhurbaşkanlık köşküne çıkması olası değildir. Eşi nedeniyle Gül dışında birisini tercih edecekleri bir ihtimaldir, fakat yine Gül seçilirse bunun daha kapsamlı bir uzlaşmanın sonucu olduğu bilinmelidir.

Mevcut parlamentonun, DTP'li olan Bin Umut Adayları dışında, eski parlamentodan daha gerici olduğunu söyleyebiliriz. Milliyetçiliği ve Kürt düşmanlığını bayrak yaparak oy isteyen CHP'nin olmuştur. CHP ve MHP'nin oy oranı azınlık olsa da daha örgütlü ve kararlı bir tabanın partileri olduklarından önümüzdeki dönemde de antidemokratik rollerini oynamaya devam edeceklerdir. Önümüzdeki dönemde CHP'den çok MHP'nin resmi muhalefet yapacağı açıktır.

AKP bu dönemde de oyalama niteliği olan bazı göstermelik reformlar dışında ciddi demokratikleşme adımları atmayacaktır. Bunu şimdiden söyleyebiliriz. AKP 85 yıldır ekonomik, siyasi ve sosyal alanda dışlanmasını ortadan kaldırmak dışında başka bir siyasi kaygı içinde olmayacaktır. Bu nedenle de AKP, önümüzdeki dönemde Türk devletinin resmi siyasetini içte ve dışta yerine getirme rolünü oynayacaktır.

Kürdistan'da AKP'nin geçmiş döne-

seçimde başarısız olduğu açıktır. Ancak bu seçimi inkar ve imha zihniyetinin kaybettiği bir seçim olarak değerlendirmek de isabetli değildir.

CHP ordunun ve klasik iktidar bloklarının siyasi uzantısıdır

CHP'nin mevcut politikasıyla şoven, milliyetçi kesimler dışında fazla oy alması düşünülemezdi. CHP son yıllarda izlediği politikayla MHP için çalışmıştır. CHP liderinin de belirttiği gibi, geçmişte bir misyon sahibi olmuştur. Bu rolün bizler ve demokratik güçler açısından olumsuz görülmesi bir şey değiştirmez. CHP lideri bir rolü yerine getirdik derken, çok da yanlış söylememektedir. Tabii ki bu rol, Türk halkı açısından da olumlu olmayan bir roldür. Zaten CHP de ordunun ve klasik iktidar bloklarının siyasi uzantısı

me göre yüksek oy aldığı tartışmasızdır. Bunu tek bir nedene bağlamak da doğru değildir. Ancak bu nedenleri ortadan kaldırmak ve DTP'nin oylarını yükseltmek de, başta DTP örgütü olmak üzere tüm demokratik kurumlarımızın sorumluluğundadır. Dolayısıyla AKP'nin oy almasının esas nedeni, DTP'lilerin ve kurumlarımızın halkla ilişkilerinde yaşadığı zayıflık başta olmak üzere çalışma tarzı ve temposundaki eksikliktir. Bu konudaki zaafları olmasaydı AKP'nin oylarını yükselten diğer etkenler sınırlandırılabilirdi.

AKP'nin oyunu yükseltmesinde, Kürdistan'da DTP karşısında devlet desteğiyle tek parti olarak çıkmasının rolü önemlidir. Devlet, 1990'lı yıllarda serhildanlarla çöken AP ve CHP gibi sömürgeciliğin Kürdistan'daki siyasi izdüşümlerini şimdi AKP ile ikame etmek istemektedir. Özgürlük mücadelemizin ilk çıkışında en temel hedefi, Kürdistan'da sömürgeci partilerin etkisini ortadan kaldırmaktı. Bunu da başarmıştı. Özel savaş şimdi bu başarıyı ortadan kaldırmak için halkın dini duygularını ve devlet imkanlarını da kullanarak, AKP'yi demokratik Kürt siyasetinin karşısına çıkarmaktadır.

AKP özgürlük hareketini geriletme görevi almıştır

AKP'nin oyunun yükselmesinde milliyetçi Kürt çevrelerin, 'AKP diğerlerinden iyidir, Güney Kürdistan'a operasyon yaptırmadı' söylemiyle Kürt oylarını AKP'ye yönlendirmesinin payı da fazla olmuştur. Güney Kürdistanlı güçlerin de çeşitli biçimde AKP'yi desteklediği açıktır. Onlar için önemli olan AKP'nin Kuzey Kürdistan için ne anlama geldiği değil, Güney Kürdistan konusundaki özel savaş söylemleridir. AKP, devletin de bilgisi dahilinde Güneyli Kürtleri ve kuzeydeki milliyetçi çevreleri PKK'ye karşı kullanmak için bu güçlerle ilişkilenme görevini yerine getirmektedir. Bu durum Kuzey Kürdistan'da çeşitli çevreler içinde AKP'ye karşı iyimser bir yaklaşım ortaya çıkarmıştır. Bu gaflet, demokratik siyaset yapan Kürtler ve bizim diğer kurumlarımız içinde de görülmüştür. AKP'ye giden her oyun devletin Kürdistan'daki siyasetine hizmet ettiği görülmemiştir. AKP'nin, özgürlük hareketini geriletme görevi aldığı anlaşılmamıştır. Kürdistan'da özgürlük mücadelesi veren kim olursa olsun AKP'ye karşı mücadele etmeden bu rolünü yerine getiremez. Sanırız gaflet içindeki Kürtler, bu durumu yeni yeni anlamaktadırlar. AKP'nin aldığı oyu kanıt göstererek, Kürtlerin kimlik ve özgürlük sorununun olmadığının tüm TV ve gazetelerde işlenmesi, AKP'nin Kürtler için ne anlama geldiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Bağımsız adayların oy pusulalarının ayrı olmamasının birçok oyun iptal edilmesine yol açtığı tartışmasızdır. Zaten tüm partiler birleşerek bağımsız adayların oylarının yüksek düzeyde iptaline yol açacak böyle bir yöntemi yasalaştırmışlardır. Bunun dışında Bin Umut Adayları'nın seçimini engellemek için bilinçli oy iptallerinin oldu-

ğu da görülmüştür. Öte yandan daha güçlü bir ittifaklar politikası izlenmemesi de oyların düşük kalmasını beraberinde getirmiştir.

Kurumlardaki çalışma tarzı gafleti ifade ediyor

Ancak bunlar gerekçe gösterilemez. Kurumlarımızın çalışma tarzı tamamen bir rehavet ve gaflet durumunu ifade etmektedir. Sanki özgürlük ve demokrasi sorunu olmayan bir toplumun kurumlarıdırlar. Bu duruşlarıyla kurumlarımız mücadeleyi geliştiren değil, gerileten konumdadırlar. Dolayısıyla bu kurumlarımızın zihniyetlerinden çalışma tarzı, temposuna kadar köklü bir eleştiri ve özeleştiriden geçirilerek düzeltilmeye tabi tutulması zorunludur.

DTP ve tüm kurumlarımız hangi ülkede mücadele ettiklerini bilmelidirler. Gençlik, kadın ve özgür yurttaş başta olmak üzere kurumların içinde bulunduğu durum kabul edilemez. Yeni bir yaklaşımla önümüzdeki dönemde mücadeleye girmeleri olmazsa olmaz bir hale gelmiştir. Mevcut durum mücadele imkanlarını kullanan bir rantçılığı ifade etmektedir. Herkesin halk içine girerek ve bedellerini göze alarak mücadele yürütmesi gerekmektedir. Mücadelenin yükseltilmesi için her türlü imkan fazlasıyla vardır. Bu nedenle yetersizliğin ve her türlü başarısızlığın nedeni kadro duruşu, örgüt anlayışı, yaşam ilişkileri, çalışma tarzı ve temposudur. Bunun dışındaki her türlü gerekçe olsa olsa başarısızlığa kılıf olur. Bu tür bahanelerle kendini kandırmak daha fazla çürüme ve daha fazla kaybetmekten başka bir sonuç vermez.

Bu başarısızlığa rağmen yine de mecliste bir grubun oluşturulması özgürlük mücadelemiz açısından olumlu bir gelişmedir. Mecliste Kürt sorununun demokratik çözümünü dillendirecek bir grubun bulunması önemli siyasal gelişmeleri açığa çıkarabilir. Türk toplumunun aldatılmasının önüne geçebilir. Özgürlük hareketinin Türkiye'yi bölmek istemediğini, aksine demokratik özgür birlik ve halkların

"Mücadelenin yükseltilmesi için her türlü imkan fazlasıyla vardır. Bu nedenle yetersizliğin ve her türlü başarısızlığın nedeni kadro duruşu, örgüt anlayışı, yaşam ilişkileri, çalışma tarzı ve temposudur. Bunun dışındaki her türlü gerekçe başarısızlığa kılıf olur. Bu tür bahanelerle kendini kandırmak daha fazla çürüme ve daha fazla kaybetmekten başka bir sonuç vermez"

birliği içinde Türkiye'yi güçlendirmeyi hedeflediğini, tüm toplumsal kesimlere anlatabilir, şovenizmin etkisizleştirerek Kürt sorununun çözümünün önünü açabilir. Mecliste böyle bir grubun bulunması 'biz teröristleri muhatap alamayız' demagojisini de ortadan kaldıracaktır. Böylece inkarcı rejim içte ve dışta çözümsüzlük politikasını sürdürmede zorlanacaktır.

DTP sol ve sosyal demokrat güçleri gökkuşağı hareketiyle toparlamalı

Eğer DTP grubu iyi bir politika izlerse Türkiye'de gerçek bir muhalefet haline gelebilir. Çünkü mevcut durumda halkın demokratik ve sosyal taleplerini dile getirecek bir muhalefet bulunmamaktadır. İktidarın insafına kalmış bir siyasal gerçeklik ortadadır. Demokratikleşme ve sosyal adalet böyle bir hümetten beklenemeyeceğine göre, DTP gerçek bir sol demokrat hareket haline gelebilir. Tabii ki yalnız meclisteki milletvekili sayısıyla sınırlı bir muhalefetin fazla bir şey yapamaycağı açıktır. DTP muhalefetini toplumdaki demokratik güçleri ve sosyal hakları talep eden toplumsal kesimleri zeytin dalı projesiyle bir araya getirebilirse, mecliste çok güçlü muhalefet yapacak bir tabana kavuşmuş olur. Bu nedenle DTP'nin zaman geçirmeden sol ve sosyal demokrat güçleri, gökkuşağı hareketiyle toparlaması tarihsel bir görev olarak önünde durmaktadır. Türkiye'de sol ve sosyal demokrat bir muhalefetin ne meclis içinde, ne dışında bulunmaması DTP'yi böyle bir toparlamayı sağlaması konusunda şanslı kılmaktadır.

DTP halkların birliğini sağlayarak Türkiye partisi olduğunu ortaya koyacaktır

DTP böylece ilk defa meclis içinde ve meclis dışında halkların birliğini sağlayarak gerçek bir Türkiye partisi olduğunu ortaya koyacaktır. Zaten Kürt sorununu gündeme alamayan ve çözemeyen hiçbir parti gerçek anlamda bir Türkiye partisi olamaz. DTP Kürt halkının taleplerini ve özlemlerini Türkiye toplumuna yansıtan, Türkiye'nin diğer sorunlarına da duyarlı olan bir partidir. Kürt demokratik siyaset alanında bulunması onun Türkiye partisi olmadığını göstermez. Kürtlerin demokratik siyasi gücü olduğunu inkar ederek Türkiye partisi olunamaz. Aksine, Kürtlerin siyasi ve sosyal taleplerini dillendiremeyen ve sahiplenemeyen, Kürdistan ve Kürtler zemininde Türkiye'nin demokratikleşmesine ve refahına katkı sunamayan bir konuma düşerse gerçek anlamda Türkiye partisi olmaktan çıkar. Bu nedenle Türkiye partisi olmayı, Kürt sorununu dillendirmeme, bu konudaki sorumluluğunu ikinci plana düşürme olarak görme anlayışları yanlıştır. Bu tür dayatmalar Türk özel savaşının politikaları olarak görülüp reddedilmelidir.

Türkiyeli demokratik güçlerle birlikte Kürt sorununu çözüp demokratik birliği sağlamak, Türkiye partisi olmaktır. Milliyetçi eğilim taşımadan, hatta bu tür eğilimlere karşı mücadele vererek demokratik özgür birlik (demokratik özerkli çerçevesinde) içinde Türkiye halklarıyla birlikte yaşamayı istemek, Türkiye partisi olmaktır. Kürt sorununu tıkayarak çözümsüz bırakmak, Türkiye partisi olmamaktır.

Bu nedenle, biz sadece Kürt sorununu dile getirmiyoruz, esas olarak Türkiye'nin tüm sorunlarını çözmeye talibiz, bu nedenle Türkiye partisiyiz, söylemini ulu orta her yerde kullanmak yanlıştır. Türkiye partisi olmak Kürt kimliğinden, dilinden, kültüründen ve bunların dillendirilmesinden vazgeçmek ya da bunları tali sorunlar

olarak görmekse, biz böyle bir Türkiyeli parti olmayı doğru bulmuyoruz.

Öte yandan meclise bir grup girdi, bu nedenle silahlı meşru savunmaya gerek yoktur gibi sözler çok yanlıştır. Böyle bir grubun meclise girmesinin Kürt halkının silahlı meşru savunmaya verdiği önemi zayıflattığını söylemek kabul edilemez. Bu yönlü her türlü değerlendirme ve tutum inkarcı, sömürgeci Türk devletine hizmet eder. Biz tabii ki parlamento grubunu küçümsemiyoruz, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünde rol oynayabilirler. Ancak çok zorlu ve çok boyutlu sürdürülen Kürt özgürlük mücadelesinde bu grubun tek ve en önemli güç olarak görülmesi de bir gaflettir. Ya da kendini kandırma ve fazlasıyla abartmadır. Hiç kimse kendinde olmayan bir gücü ve rolü kendine veremez. DTP'nin bir gücü ve iradesi olacaksa bu, arkasındaki toplumsal güçler ve güç alacağı siyasi aktörlerdir. Bu da ABD ya da AB değil, Kürdistan ve Türkiye'deki özgürlükçü ve demokratik güçlerdir.

Meclise sekiz Kürt kadının girmesi Kürt halkının yeni yaşam anlayışının kanıtıdır

Tabii ki, DTP'nin de içinde olduğu yeni meclisin Kürt sorununun demokratik çözümü yolunda adım atarak, silahların konuşmadığı bir Türkiye ve Kürdistan yaratmasını herkesten fazla Özgürlük hareketi istemektedir. Kürt özgürlük hareketi, Kürt sorunu demokratik temelde çözüldüğü taktirde silah bırakmaya hazır olduğunu defalarca tekrarladı. Bu da açık ve nettir. Hiçbir güç Kürt sorununun çözümsüzlüğünü Kürt özgürlük hareketine bağlayamaz. Sorunun çözümsüzlüğünün nedeni inkarcı zihniyettir. Bunu görmeyen herkes ve her güç inkarcı zihniyete hizmet eden konuma düşmüş olur.

> **"Kadının aday olduğu yerlerde seçimin kaybedilmemesini ataerkil zihniyetin kırılması açısından önemlidir. Artık kadın aday olursa kazanamayız gerekçesini ileri sürülmez. Meclise sadece sekiz kadın milletvekili girmemiştir. Kürt halkının yaşam anlayışı ve demokratik kültüründe önemli bir değişikliğin var olduğu biçimindeki iddiamız daha açık biçimde kanıtlanmıştır"**

DTP'nin meclise girmesi kadar sekiz kadının seçilmesini de çok önemli görüyoruz. Hatta böyle bir grubun meclise girmesinden daha fazla anlamlı buluyoruz. Bu sayıda Kürt kadınının meclise girmesini başlı başına önemli ve ilerde önemli sonuçları olacak kazanım olarak değerlendiriyoruz. Kadının aday olduğu yerlerde seçimin kaybedilmemesini ataerkil zihniyetin kırılması açısından da önemli buluyoruz. Artık hiç kimse kadın aday olursa kazanamaz gerekçesini ileri süremeyecek. 3 Kasım 2002 seçimlerinde başarısızlığın bir nedenini kadın adaylarına bağlayanların ne kadar yanılgılı oldukları açığa çıkmıştır. Meclise sadece sekiz kadın milletvekili girmemiştir. Bu seçimle birlikte Kürt halkının yaşam anlayışı ve demokratik kültüründe önemli bir değişikliğin var olduğu biçimindeki iddiamız daha açık biçimde kanıtlanmıştır. Bu gerçeklik önümüzdeki dönemde Kürt toplumu içinde var olan ataerkil zihniyeti daha da geriletecektir.

Kürt özgürlük hareketi, özgürlük ve demokrasi anlayışının Batı'nın özgürlük ve demokrasi anlayışından daha ileri olduğunu her zaman iddia etti. Tam demokrasi ve özgürlük için mücadele ettiğini söyledi. Erkek egemenlikli sistemin yıkılarak, cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplumun hakim kılındığı bir dünya için mücadele ettiğini vurguladı. Bu konuda Kürt toplumunda yaşattığı değişimleri, yaratmış olduğu özgürlük ve demokrasi kültürünü kanıt olarak gösterdi. Ancak Kürt özgürlük hareketinin bu zihniyeti ve yarattıkları görmezden gelindi. Sekiz Kürt kadının meclise girmesi şimdiye kadar yeterince anlatamadığımız ya da üstü örtülen bu gerçekliğin açığa çıkması açısından da çok değerlidir. Kürt halkının geldiği düzey böylece dikkate alınacak ve nedenleri öğrenilmeye çalışacaktır. Bu sonucun Önderlik gerçeğimizle ve hareketin zihniyetiyle bağlantılı olduğu öğrenilecektir. Bu da mücadelemizin anlaşılması, söylediklerimizin dikkate alınması açısından önemli sonuçlar doğuracaktır.

Kürt özgürlük hareketi, yeni meclisin DTP grubu ve kadın tarzıyla yapılacak siyasetin de etkisiyle Kürt sorununun çözümünde rol oynamasını bekleyecektir. AKP'nin hükümet programı bu açıdan bir dönüm noktası olacaktır. Devletin ve hükümetin ne yapmak istediği bu programda açığa çıkacaktır. Ya eski dönemde olduğu gibi demokrasi demagojisiyle oyalamaya gidilecektir ya da Türkiye'nin temel sorunlarından olan Kürt sorununda çözüme gitme kararlılığı ortaya konularak, Türkiye'nin demokratikleşmesinin ve refahının önü ardına kadar açılacaktır.

Sınırda bir tampon bölge oluşturulmasına örtülü onay

Bilindiği gibi yakın zamana kadar Türkiye uzun süre ABD ve Güneyli güçler üzerinde baskı kurarak, onları da üzerimize sürüp hareketimizi tasfiye etmek istemiştir. Bunu yaptıramayacağını ve Güney Kürdistan'a müdahale edemeyeceğini anlayınca, bu güçlerin Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin bastırılmasında sessiz kalarak bastırma hareketine onay vermelerini sağlamayı hedeflemiştir. Çünkü Türk devleti, ordusu ve hükümetiyle mevcut siyasal or-

tamda Güney Kürdistan'ı doğrudan hedeflediklerinde cepheyi genişleterek kaybetme durumuna düşeceklerini görmüşlerdir. Bu nedenle ABD ve KDP üzerinde yürüttükleri siyasi baskıyı kuzeydeki özgürlük mücadelesinin bastırılmasında değerlendirmeyi hedeflemişlerdir.

Nitekim yarattığı siyasi baskı sonucu ABD, AB ve Güney Kürdistanlı güçlere "Güney Kürdistan'a girmeyin, Türkiye içinde ne yaparsanız yapın hakkınızdır" dedirtmiştir. Böylece sınırda bir tampon bölge oluşturmasına da örtülü bir biçimde onay alınmıştır. Eski isyanların bastırılmasında nasıl ki uluslararası güçlerin suskunluğu sağlanmış ve Kürdistan'ın diğer parçaları arasındaki tüm ilişkiler koparılmışsa, şimdi de benzer bir politika izlemektedir. Bunun yanında içeride yasaları daha baskıcı hale getirip operasyonları arttırarak, Kürt halkını nefes alamaz duruma getirmeyi amaçlamaktadır. Türkiye'deki tüm siyasi güçleri de bu bastırma konseptine ortak etmek, Türkiye halkındaki şovenist duyguları da şahlandırarak belirli oranda gerçekleştirdiği diplomatik, siyasi, askeri kuşatmayı bu toplumsal kuşatmayla tamamlamak istemektedir. Bu konsept, inkar ve imha politikasının yeni koşullara uygun bir soykırımla tamamlanması nihai amacına göre hazırlanmıştır.

Konsept Kürt özgürlük mücadelesinin geliştirilmesiyle boşa çıkarılacaktır

Türkiye sürekli Güney Kürdistan'a operasyon yapmayı, ABD ve Güneyli güçlerle polemik geliştirmeyi bilinçli gündemde tutmaktadır. Amaç Kuzey Kürdistan'daki bastırma konseptini gözden uzak tutmak ve böyle bir bastırma hareketini meşru hale getirmektir. Nitekim polis yetkilerinin arttırılmasına, seferberlik yasasında değişiklik yapılmasına, genelkurmayın Kürt halkını hedef göstermesine tepki çok az olmuştur. Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikasının başta Kürt kamuoyu olmak üzere bu düzeyde gözden kaçırılması çok tehlikelidir. Bu nedenle Türk devletinin Güney'i sürekli gündemde tutma politikasının amacını görüp, gündemimizi ağırlıklı olarak Kuzey Kürdistan'da halkımızın özgürlük mücadelesinin bastırılmasını teşhir etme ve halkımızı bu konuda duyarlı hale getirme üzerine geliştirmemiz zorunludur.

Türkiye PKK'yi etkisizleştirdikten veya tasfiye ettikten sonra ABD karşısında konumunu güçlendirip, başta Güney Kürdistan olmak üzere tüm Kürdistan parçaları ve Ortadoğu'da etkisini arttırmayı hesaplamaktadır. Kürt özgürlük hareketini ezmiş bir Türkiye'nin, Güney Kürdistan ve Iraktaki pozisyonunu güçlendireceğini herkes bilmelidir. Bunun da yalnız Kuzey ve Güney için değil, Kürdistan'ın diğer parçaları açısından da ezme konseptinin devreye sokulması anlamına geleceğini söylemeye bile gerek yoktur.

ABD ve AB Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü konusunda hala tutarlı bir yaklaşım göstermemektedir. ABD, Güney Kürdistanlı güçlerle daha sıkı bir ilişki içinde olurken, Kuzey Kürdistan söz konusu olduğunda hala Türkiye'nin politikalarını dikkate almaktadır. AB ise hala tavşana kaç tazıya tut politikasını bırakmış değildir. Türkiye bu güçlerin politikasını bildiğinden, imha konseptini rahatlıkla uygulayacağını hesaplamaktadır. Bu nedenle bu konsepti boşa çıkarmak ve bu güçleri bir soykırımın suç ortağı olmaktan kurtarmak da Kürt özgürlük hareketinin mücadelesinin geliştirilmesiyle sağlanacaktır.

İmha saldırısına karşı büyük bir direniş içine gireceğiz

22 Temmuz seçimlerinden sonra ortaya çıkan meclis bileşimi eskiye nazaran daha gericidir. Zaten ordu darbe yaparak, tazelenmiş bir siyasi irade ortaya çıkarmak ve şahlandırılan şovenizmin siyasi iradeye kavuşturulması anlamına gelen bu meclisi, hem dış güçler üzerinde baskı aracı hem de Kürt halkına karşı yürütülen saldırının toplumsal ve siyasi meşrutiyeti olarak kullanacaktır.

Bağımsız adayların seçilmesi farklı bir ses olarak ortaya çıksa da, üzerlerinde yürütecekleri her türlü özel ve psikolojik savaşla yıldırıp etkisiz hale getirmeye çalışacaklardır. Bu yönlü politikalar bırakılırsa, Kürt özgürlük hareketi de sorunun çözümü için üzerine düşeni yapmaya hazırdır. Ama böyle bir irade ortaya çıkmaz, Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesine karşı 1919 karşılaştırması yapılarak imha saldırısına geçilirse, özgürlük hareketinin bu saldırıya karşı büyük bir direniş içine gireceği de bilinmelidir. Kürt özgürlük hareketi direnişini sürdürür ve yenilmezse, mevcut siyasal konjonktürde ne AKP'nin özel savaşa hizmet eden siyaset tarzının ne de neoittiatçıların başarı şansı vardır. Ancak kısa bir süre politikalarını devreye sokabilirler, ama direnildiği taktirde kaybedip ricat etmeleri kaçınılmazdır.

Halkımızın otuz beş yıldır yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesi kazanmanın bütün imkanlarını ortaya çıkarmıştır. Tarihimiz göstermiştir ki, özgürlük ve demokrasi mücadelemiz sürdüğü taktirde yalnız kazanmanın imkanları değil, koşullarını da ortaya çıkarmaktadır. Yeter ki imkanları ve mücadelemizin etkisiyle de ortaya çıkan bu siyasal koşulları doğru örgütlenip doğru çalışarak, en verimli biçimde değerlendirelim.

Yeni dönemin militan duruşunu yakalamak başarının temel ölçüsüdür

"Kadrolarımızın konumlanması köklü bir değişikliğe tabi tutulmalıdır. Kurumsal çalışma adı altında kadro ve üst yönetimin tabana inmemesi, üstte kalması, aşırı bürokratik bir sistemsel çalışmayla katılım göstermesinin önü mutlaka alınmalıdır. Tüm PKK kadroları bu bürokratik çalışma tarzından çıkarak tabana inmeli, bizzat örgütlenmenin ve çalışmanın başına geçmelidir. Her siyasi yönetici halk tabanını dolaşarak, tek tek kadroları denetleyerek faaliyetin içinde olmalıdır. Tüm PKK kadro yapısının yeni dönemin mücadele anlayışı çerçevesinde kendini yeniden ele alması ve doğru katılım için yetersizliklerini hızla aşması gerekmektedir"

PKK Eş Başkanlığı

Türkiye'nin siyasal yaşamında önemli bir dönemeç olan 22 Temmuz erken genel seçimleri gerçekleşti. Seçimin açığa çıkardığı sonuçları birçok açıdan değerlendirmek mümkündür. Ancak detaylarına girmeyi gerekli görmüyoruz. Bizim açımızdan seçimin iki önemli sonucu ortaya çıkıyor. Birincisi, 80 yıllık cumhuriyetin resmi çizgisini temsil eden partilerin seçimi kaybetmesidir. Ordunun da dahil olduğu kızıl elmacı cephenin yürüttüğü çizginin Türkiye toplumu tarafından onaylanmadığı anlaşılmıştır. İkincisi, Kürdistan özgürlük mücadelesinin yaşadığı toplumsallaşma ve bunun sivil siyasete yansımasının bir sonucu olarak önüne çıkarılan birçok hukuki, siyasi engellere rağmen Kürt halkının bu seçimlerde bir grup oluşturacak düzeyde kendi kimliğiyle parlamentoya temsilci göndermiş olması durumudur. Bu, ilk kez gerçekleşen bir durum, gelişmedir.

Daha önce 1991'de parlamentoya girmenin bir denemesi vardı, ama o deneme SHP ile ittifak temelinde gerçekleşmişti. Esas itibariyle SHP, Kürdistan özgürlük hareketinin yarattığı legal zemindeki mücadele girişimini eritmek amacıyla buna imkan sunmuştu. Yine sayısal niceliği de bu kadar değildi.

Fakat şimdi bütün engellere rağmen kendi kimliğiyle, deyim yerindeyse konulan engeller bir mücadele temelinde aşılmış ve parlamentoda grup kuracak bir düzeye ulaşılmıştır. Bu durum Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesi için yeni bir mevzinin kazanılması anlamına gelmektedir. Genel olarak siyaset taktiği açısından olumlu ve başarılı olmuştur. Ancak bu seçimlerde ortaya çıkan yetersizlikleri görmemek, bu yetersizlikleri giderecek yaklaşımları sergilememek bizi çok ciddi yanılgılara götürür.

Resmi devlet çizgisi bu seçimde yenilmiştir

Bizim açımızdan ortaya çıkan yetmezlik ve yetersizlikleri tespit etmek, özellikle AKP'nin Kürdistan'da fazla oy almasının nedenlerini açığa çıkarmak ve belli yerlerde oy kayıplarının yaşanmasının nedenlerini iyi anlamak önemlidir. Seçimin yarattığı sonuçları bütün yönleriyle açığa çıkarmak, bu sonuçlara yol açan nedenleri tespit ederek gidermeye çalışmak ayrı bir örgütsel görev durumudur. Bu konuda yaşanan önemli yetersizlikler vardır, fakat hem legal siyasal zemindeki iç yetersizlikler hem de dıştan uygulanan baskı ve oyunlara rağmen bu sonuçların açığa çıkmış olması, yine de kendi içinde bir başarıyı ifade etmektedir.

Bu seçimlerde ortaya çıkan sonucun Türkiye'nin temel sorunlarına ve Kürt sorununa nasıl yansıyacağı konusu bizler açısından önemli olmaktadır. Bu sadece bizim açımızdan değil, bütün Türkiye açısından önemli ve hayati bir husustur.

Seçimde aldığı büyük oy oranıyla tekrar tek başına iktidar olan AKP hükümetinin Kürt sorununa göstereceği yaklaşım en önemli konu durumundadır. AKP hükümeti ve Türk devletinin bu konuda göstereceği yaklaşım, bundan sonraki sürecin kaderini tayin etmede belirleyici rol oynayacaktır.

DTP'nin mecliste grup oluşturması, sorunların barış ve diyalog yöntemiyle çözülebilmesi için iyi bir fırsattır. Ama Türk devleti ve yeni AKP hükümetinin bunu ne kadar değerlendireceği, ne kadar değerlendirmeye çalışacağı bugün için tartışma konusudur. Sürecin en önemli hususu, resmi devlet çizgisinin bu seçimde yenilmesidir. Katı bir inkar imha zihniyeti geliştiren, her şeyi şiddet ve baskıyla çözmeyi öngören neoittihatçı anlayış sahipleri seçimde kaybetmiştir. Ama onların yerine kazanan AKP çizgisi, Kürt halkı için daha büyük bir tehlikeyi arz etmektedir.

AKP'nin bütün çabası devleti ele geçirmeye yöneliktir

AKP'nin siyasi anlayışı özü itibariyle statükoculuktur. AKP'nin anlayışı devleti değiştirme üzerine değil, ele geçirmek istemi üzerine kuruludur. Onun değişim dediği ve bu temelde hazırlamakta olduğu anayasa taslağı ve diğer bütün çabaları özü itibariyle devleti ele geçirmeye dönüktür. İktidarı için her şeyi yapabilecek bir siyasi anlayışa sahiptir. Bu yönüyle oldukça tehlikeli olabilecek bir pratiği ve duruşu söz konusudur. İktidarcılığı, çıkarcılığı ön planda olan, Türkiye'nin temel sorunlarını teğet geçen bu siyasi anlayışın Kürt sorununa da çıkarı temelinde yaklaşacağı, devleti ele geçirmek ve devlete hakim olabilmek için Kürt hal-

kını gözünü kırpmadan harcayabileceği, buna kurban edeceği açık ortadadır.

Belki AKP bazı yönleriyle daha yumuşak söylemlere sahiptir. Hatta çıkarları el verirse bir yönüyle çözüme de açıktır. Ama konjonktürel duruma baktığımızda, AKP'nin Kürt sorunu konusunda çözümden ziyade çözümsüzlüğü esas alacağı, hatta Kürdistan'da rüşvetle, çeşitli entrikalarla ve tarikatlar desteğiyle almış olduğu oyları da arkasına alarak Kürdistan üzerinde hesaplar yapacağı, bu yönüyle Kürdistan'da tehlikeli bir rol oynama ihtimali daha yüksektir. Bu pazarlamacı anlayışın Kürdistan'da aldığı desteği pazarlayacağı, devletin bu siyasi anlayışla Kürdistan sorununu tasfiye etmeyi planlayacağı şimdiden görülen bir husustur.

AKP'nin Kürdistan politikası kimliksizleştirilmiş Kürt kimliğine dayalıdır

Bu seçimlerin ortaya çıkardığı diğer bir gerçek de Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin sosyal maketi durumunda olan egemen feodal komprador kesimler ile ajan ve işbirlikçi diğer egemen katmanların devletle birlikte itibarını tümüyle kaybettiği, toplum üzerinde otoritesinin çok zayıfladığı ve teşhir olma gerçekliğidir. Nasıl ki Türk sömürgeciliği Kürdistan'da bugün belli bir teşhiri yaşamış ve Kürdistan'da salt bir askeri güç ile hükümranlık sürdürmek zorunda kalmışsa, onun işbirlikçisi konumunda olan belli başlı feodal kompradorların da toplumda bir rollerinin artık kalmadığı bu seçimlerle beraber bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Bu durum, hareketimizin Kürdistan'da yürüttüğü mücadelenin doğrudan ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Ancak otoritesi dağılan ve artık toplum arasında itibarı kalmayan bu feodal komprador kesimlerin yarattığı boşluğu Kürt legal siyasi organizasyonları dolduramadığı için, bu boşluktan AKP yararlanmıştır. Bu kesimleri çeşitli vaatlerle, tarikat ve bazı feodal eşraf kesimlerin işbirlikçiliğine dayanarak etrafına toplamıştır. Eskinin işbirlikçi egemen sınıfları aşılırken, onun yerine daha çıkarcı, çıkarı için her şeyi yapabilen bir tüccar-eşraf kesiminin tarikat anlayışı geçmiştir. Bu konuda nakşibendi tarikatının önemli bir rol oynadığını söylemeye bile gerek yoktur.

AKP'nin Kürdistan'da neden bu kadar oy topladığını çeşitli açılardan daha derinlikli tespit etme durumumuz gelişmektedir. Ancak burada şunu belirtmek gerekiyor: Bugün Kürdistan'da itibari kalmamış Türk sömürgeciliği ile onun temel dayanakları olan feodal komprador ajan kesimlerin, çete reislerinin, kontra paramiliter kesimlerin dağılan otoritesi ve itibarı tarikata dayanan tüccar eşraf kesimi tarafından doldurulmaya çalışılmaktadır. Bu çevreler AKP'ye dayanarak, AKP'nin yeşil sermayesiyle bütünleşerek ve hükümet olanaklarını sonuna kadar kullanarak bunu yapmak istemektedir. Kürdistan'daki sömürgeciliğin AKP şahsında bir yenilenme ve dönüşümü yaşayarak kendisini kalıcı hale getirme uğraşı içerisine girdiği anlaşılmaktadır. Asıl tehlikeli olan yan da budur. Özellikle Kürdistan'da kendisine dayanak arayan kesimlerin nakşibendi çizgisiyle ilkel milliyetçi anlayışın en güdükleşmiş, uydulaşmış işbirlikçi karakterin temsili olan Kürt çevrelerinde oluşması önemle ele alınması gereken bir durumdur.

"Seçimleri yeniden yüksek bir oyla kazanan AKP'nin devleti ele geçireceği ve devletle bütünleşeceği ortadadır. Orduyla belli bir anlaşma içinde olduğu kuvvetle muhtemeldir. Bundan böyle belli bir uzlaşı çerçevesinde kendisini hakim kıldırmayı esas alacaktır. AKP hükümeti, Kürt sorununa yaklaşımını da neoittihatçı anlayışla örtüşür bir pozisyona çekecektir"

Yaşamı boyunca bütün çaba ve ilişki sistemi sömürgeciliğe hizmet olan bu işbirlikçi kesimler, 'biz de Kürt'üz' diyerek, kimliksizleştirilmiş bir Kürt kimliğiyle ihanetin alasını yaşamaktadırlar. Bu nedenle gerektiğinde ilkel milliyetçilikten de beslenebilen, değişik düzeylerde fiili ilişkisi de olan bu tarikatçı anlayışın, Kürdistan özgürlük hareketinin boşa çıkartılmasında kullanılacağı kesin bir durumdur. AKP'yi Kürdistan için tehlikeli hale getiren en temel yan burasıdır. Bu açıdan mutlaka bunu deşifre etmek, açığa çıkarmak ve teşhir etmek gerekmektedir.

AKP Kürt sorunu konusunda yeni bir konsept hedefleyecektir

Seçimleri yeniden yüksek bir oyla kazanan AKP'nin artık tamamıyla devletleşeceği, devleti ele geçireceği ve devletle bütünleşeceği ortadadır. Orduyla belli bir anlaşma içinde olduğu kuvvetle muhtemeldir. Bundan böyle belli bir uzlaşı çerçevesinde giderek kendisini hakim kıldırmayı esas alacağı, bunu her şeyin üstünde tutacağı düşünülmelidir. Böyle yaklaşacak olan AKP hükümeti, Kürt sorununa yaklaşımını da birebir aynı olmazsa da neoittihatçı anlayışla örtüşür bir pozisyona çekecektir.

Güney Kürdistan'a, yine Kürdistan'da kendi sosyal maketi konumundaki tarikatçı kesime olan yaklaşımı elbetteki farklı olacaktır. Bütün bunları truva atı gibi kullanarak, sinsi ve tehlikeli bir rolü geliştirme temelinde neoittihatçı anlayışla örtüşerek bir bütünselliği sağlayacağı büyük bir ihtimal dahilindedir. Kürt sorununda bi-

raz da kendi yaklaşımını devlete kabul ettirerek, esasen kendi yaklaşımını devletin yaklaşımı ile iç içe geçirerek yeni bir konsept oluşturmayı hedefleyecektir. Kürdistan politikası tümüyle iflas etmiş olan, hem ulusal hem de uluslararası düzeyde bu konuda ciddi bir zorlanmayı yaşayan bugünkü resmi devlet anlayışı da AKP'nin bu durumunu ve politikasını Kürdistan'da egemenliğini sürdürmede ve Kürdistan özgürlük hareketini tasfiye etmede kullanmak isteyeceği, dolayısıyla artık Kürdistan'da devletin AKP siyaseti ile iç içe geçmiş bir siyaseti izleyeceği kesin gibi gözükmektedir. Kürdistan'da kuru inkar ve imha siyasetiyle sıkışan resmi devlet anlayışının, bu anlayışa bazı roller yükleyeceği düşünülmelidir.

Bu açıdan sistem içerisindeki çelişki, çatışma ve çekişmeleri geriye çekip yeni bir ulusal politikaya ulaşacakları ve Kürdistan'da hareketimize karşı hepsinin birleşerek mücadele yürütecekleri bilinmelidir. Zaten şimdiden bunun belirtileri görülmektedir.

Uluslararası yönelimler de gizli veya açık gündeme gelebilir

AKP'nin sadece içerideki konjonktürel durumdan yararlanarak iktidara gelmediği, önemli oranda uluslararası güçlerin ve sermayenin desteği temelinde iktidara geldiği bilinmektedir. Uluslararası ve ulusal sermayenin bir bütünlük halinde AKP'yi desteklemesi sonucunda AKP bu kadar yüksek oy almıştır. Dolayısıyla Türk devletinin Kürt halkını iradesizleştirmede hem içte, hem dışta AKP'nin imkanlarını kullanarak sonuç almak isteyeceği, bunu devletin bir politikası haline getirmeye çalışacağı şimdiden görülen bir husustur.

Bu anlamda başta ABD olmak üzere uluslararası güçlerin AKP hükümetinin iktidarını pekiştirmesi ve kendileriyle daha stratejik konularda işbirliğine girmesi için hareketimize karşı yeni bir tutuma yönelmeleri ihtimali vardır. Bu yeni tutum çok stratejik düzeyde olmayabilir, ama AKP hükümetinin hem içte, hem dışta sahip olduğu imkanlara ve desteklere dayanarak hareketimize karşı mücadele yürüteceği ve bu halkadan sonuç almaya çalışacağını göz önünde bulundurulmalıdır. Bu anlamda eskiye göre dışarıdan da kısmi bazı destekleri alması, hareketimize karşı daha fazla tecrit ve uluslararası yönelimlerin açık veya gizli bir biçimde komplo vb tarzlarda pratikleşmesi gündeme gelebilir. Aynı biçimde uluslararası güçlerin içeride Türk ordusunun yürütmekte olduğu ezme hareketine karşı sessiz kalması ve bir biçimde destekçi konumuna getirilmesi sağlanmaya çalışılacaktır.

Bu konuda aralarındaki esas çelişki halkası Güney Kürdistan'ın durumudur. Güney'e ilişkin yaşanan çelişki konusunu nasıl çözecekleri veya nasıl ele alacakları, bütün bu diğer hususların belirlenmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Ama durum ne olursa olsun tümden örtüşemeyecekleri, aralarında yaşanan birtakım çelişkilerin giderilemeyeceğini hesaba katmak gerekir. Bu durumları göz önünde bulundurmakla birlikte AKP hükümetinin yeni dönemde dışarıdan da belli düzeyde bazı destekleri alabileceği, içerde elde etmiş olduğu konumu da arkasına alarak hareketimize karşı yeni bir tasfiye sürecini başlatmayı planlayacağı ve böyle bir yönelime girebileceğini beklemek gerekiyor.

Kürdistan'ın tüm kazanımlarını hedefleyen bir politika var

Politik olarak olumlu bazı gelişmelerin de olabileceğini hesap dahilinde tutmalıyız. Fakat böyle bir olumlu gelişme olasılığının zayıf olduğunu göz önünde bulundurmak zorundayız. Bu nedenle KONGRA GEL V. Genel Kurulu'nun aldığı karar temelinde, yeni stratejik sürecin çalışmalarını gündeme almamız en doğru ve gerçekçi yaklaşım olacaktır. Hareket olarak hazırlıklarımızı yapmamız gerekmektedir. Gelişecek saldırılar karşısında yeni bir sürecin başlatılması gerektiği açıktır. Saldırılara her açıdan yeni bir taktik yaklaşımla cevap verilmemesi halinde gerileme, darbe alma gündeme gelecektir. Darbe almak ise tüm Kürdistan özgürlük hareketinin gerilemesi, darbe alması ve giderek tasfiye sürecine tabi tutulması anlamına gelecektir.

Türk devleti bugün Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğin koordinatörlüğünü yapmakta ve tüm Kürdistan kazanımlarını hedefleyeceğini açıkça ilan etmektedir. Oluşan bu yeni siyasi tabloyla beraber hareketimizi tasfiye etme, başta Güney Kürdistan olmak üzere Kürt halkının tüm kazanımlarını hedefleyerek ortadan kaldırmayı esas alacaktır. Bu açıdan bu dönemde Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğe vereceğimiz cevap salt bir parçayı ilgilendirmiyor, milli özellikler taşıyan içerikte olacaktır.

Seçim sonuçlarında görüldüğü gibi, her ne kadar Kürt kimliğiyle bir grubun parlamentoya girmesi başarı olarak değerlendirilse de, oy oranında yaşanan daralmayı Türk devleti kendisi için bir avantaj olarak değerlendirecektir. Bu sürecin ardından Türk devleti muhtemelen 'zaten parlamentoya da girdiler, daha ne istiyorlar, güçleri de giderek düşmektedir, tabanları daralmaktadır, fazla bir şey vermeye gerek yoktur. Dağda direnenleri ezelim,

ovada olanların da biraz önünü açalım' siyasetini dayatacaklardır. Bu nedenle tereddütsüz bir biçimde yeni süreci çok güçlü bir tarzda ele almamız ve çalışmaları bütünlüklü kılmamız, sonuçları doğru değerlendirmemiz açısından önemlidir.

Hareket olarak bu seçimde ortaya çıkan sonuçları kitlesel tabanımızın daraldığı biçimde anlamıyoruz ve böyle de değildir. Ama geniş halk tabanında ilişkisizlik, örgütsüzlük ve kendini geri çekme durumları yaşanmaktadır. Bunun aşılmaması halinde kalıcı ve tehlikeli bir hale geleceğini düşünüyoruz. Bütün bu durumları göz önünde bulundurarak, yeni ve köklü bir değişikliğe gitmenin zorunlu bir biçimde kendisini dayattığını görmek durumundayız. Özellikle mevcut kadrosal duruşun ve çalışma tarzının değiştirilmesi çok çarpıcı bir biçimde kendisini dayatmaktadır. Yaşanan ve bariz bir biçimde görülen yetersizlikleri hiç kimse dış nedenlere ve bazı yüzeysel örgütlenme sorunlarına bağlamamalıdır. Böyle bir yaklaşım kendini kandırmak olacaktır. Şurada burada yaşanan belli bir daralma durumu vardır ve bu böyle devam edemez. Edilmesi veya bir biçimde bu durumun hazmedilmesi bizim için en tehlikeli durum olacaktır. Biz bunu kabul etmiyoruz ve ne pahasına olursa olsun değiştirmek zorundayız.

Yönetim ve kadrodaki bürokratik tarz hızla aşılmalıdır

PKK hareketi olarak yurtiçinde ve yurtdışında tüm kadrolarımızın konumlanma tarzını köklü bir değişikliğe tabi tutmanız gerekmektedir. Özellikle dağda yönetim ve komutan olma adı altında, yurtdışında ve Kürdistan'ın tüm parçalarında kurumsal çalışma adı altında kadro ve üst yönetimin tabana inmemesi, üstte kalması, aşırı bürokratik bir sistemsel çalışmayla katılım göstermesinin önünü mutlaka almalıyız. PKK'nin kadrosu konumunda olan herkes bu bürokratik çalışma tarzından çıkarak tabana inmeli, bizzat örgütlenmenin ve çalışmanın başına geçmelidir. Herkes köylere, mahallere dağılarak çalışma yürütmelidir. Her komutan kendi yapısı içine girmeli, bizzat savaşın ve mücadelenin başına geçmelidir. Her siyasi yönetici bizzat halk tabanını, köy ve mahalleleri dolaşarak, tek tek kadroları denetleyerek faaliyetin içinde olmalıdır. Bütün PKK kadro yapısının yeni dönemin mücadele anlayışı çerçevesinde kendini yeniden ele alması ve daha doğru katılım için yetersizliklerini hızla aşması gerekmektedir, aksi takdirde dönem görevleri karşısında sınıfta kalınacak ve bu da halkımızın geleceği açısından büyük bir tehlike anlamına gelecektir.

> **"Bu tarihsel süreçte sadece PKK militanlarının değil, tüm yurtsever kesimlerin, aktif çalışan tüm yarı profesyonel ve yerel kadroların yüksek bir sorumluluk ve fedakarlıkla katılım göstermesi gerekir. Başarı ancak böyle yakalanabilir. Bu açıdan devrim hareketinin bütün çalışanları için sürece yüklenme, fedakarlık, aktif katılım ve başarı tarzını yakalama esas görevdir"**

Tüm alanların esas görevi yeni katılım sağlamaktır

Tüm kadro yapısı atıl, edilgen, yorgun, pasif, liberal ve dogmatik yaklaşımları aşarak, kendisini yeniden PKK'lileşme anlayışı çerçevesinde Apocu felsefe ile donatmak ve en yüksek düzeyde bir katılımı geliştirmek zorundadır. Apocu çizgide partileşmek zaferi garantileyen bir militan duruşa ulaşmak demektir. Çünkü Apocu demek halkçı, gözü pek, cesur, en zor koşullarda bile başarıdan başka bir şeye şans tanımayan militan duruş demektir. Dolayısıyla Apocu militan ve komutan gerçekliğini geliştirerek sonuç alabileceğimizi bilmeliyiz.

Kürdistan özgürlük mücadelesinin içerisine girmiş olduğu bu tarihsel süreçte sadece PKK militanlarının değil, tüm yurtsever kesimlerin, aktif çalışan tüm yarı profesyonel ve yerel kadroların yüksek bir sorumluluk ve fedakarlıkla katılım göstermesi gerekir. Başarı ancak böyle yakalanabilir. Bu açıdan yeni dönemde devrim hareketinin bütün çalışanları için sürece yüklenme, fedakarlık, aktif katılım ve başarı tarzını yakalama esas görevdir. Bu, herkes için geçerli olan bir durumdur. Demokratik yurtsever tabandan teveccüh görmüş bir kişinin görevi gidip sadece masa başında konumlanmak olamaz, orada görevi gereği bulunsa da daha fazla kendisini oraya gönderen halk kitlelerinin yanında olmalıdır.

Bu konuda herkes için geçerli olan yeni bir sistemi geliştirmek zorundayız. Hareketimizde daha baştan oturan, bilinen bir sistem vardı. Fakat son yıllarda bürokratlaşma, tabandan ve kitleden kopuk bir duruş giderek gelişti. Kadronun, komutanın ve çalışanların bu duruşu mutlaka aşılmalıdır. Aksi takdirde Önderliğimizin geliştirdiği demokratik ekolojik paradigmaya uygun toplumcu ve tabana dayalı bir hareket olma sözleri de boşa çıkartılmış olacaktır. Bu anlamda tüm Apocu militan kesim tabana inmeli, bizzat faaliyetlerin başında olmalıdır. Böyle köklü bir değişikliği hedeflemek en temel dönemsel görev olarak önümüzde durmaktadır.

HPG de bu konuda kendi somutunda bu anlayışı uygulamaya geçirmeye dönük bazı kararlar ve tutumlar geliştirebilmelidir. Bu dönemde ister sivil, ister askeri çalışmada bulunsun bütün kadro ve yurtseverlerin görevi, harekete yeni katılımları sağlamaktır. Diplomatik, siyasi, kültürel, askeri alanlarda faaliyet yürüten herkesin görevi katılım sağlamak olmalıdır. Kürt halkı bu dönemde savunma güçlerini nitelik olarak geliştirmek, nicelik olarak da büyütmek zorundadır. Bu nedenle bütün alanlarda, çalışmalarda bulunan herkesin katılımı temel bir görev olarak önüne koyması gerekmektedir. Hiç kimse kutsal bir görev olan katılımın önünde herhangi bir gerekçeyle engel olmamalıdır.

Bundan sonra her alanın başarısının en temel ölçütlerinden biri de gerçekleştirdiği katılım düzeyi olacaktır. Katılım sağlatmayan alan, bundan sonra alan değildir; ben başarılıyım, çalışıyorum dememelidir. HPG de, di-

ğer alanlar da bunu önlerine temel bir görev olarak koymalıdır. Her eyalet ne kadar katılım sağladığının tekmilini verecek. Katılım yapmamış, orada gücümüzü eritmiş, öyle olmaz. Bu dönem geçti, yeni dönemde bu tür yaklaşımlar kabul edilemez. Yeni dönemde başarının en temel esaslarından biri planlandığı gibi katılım çalışmasını yürütmek ve başarmaktır.

Döneme damgasını vuracak esas güç halk savunma kuvvetleridir

1 Haziran Hamlesi temelinde gelişen süreç bu noktadan itibaren sona erecek, yeni bir süreç başlayacaktır. Bu yeni süreç her bakımdan daha kapsamlılaşma ve hedeflere daha sonuç alıcı kilitlenme sürecidir. 1 Haziran 2004'te başlayan aktif meşru savunma süreci bir yerde mesaj sunmaktı, yani hareketi toparlamaktı. Bu anlamda bir işlevi vardı. Onun için daha küçük çaplı, daha az riskli eylemlerle beraber, daha fazla kendi gücünü koruma, nitelikli güçlerle savaşma gibi bir konsepti vardı. Bu, kendi çapında ve o koşullarda doğruydu, artık bunu değiştirmek gerektiği açık ortadadır. Şimdi daha kapsamlı bir planlama anlayışına sahip olan, kendisini daha fazla büyüten, her yere girip çıkan ve etkisini artıran, amaca kilitlenmiş bir çalışma konseptini geliştirmemiz gerekmektedir. Bu açıdan yeni döneme göre gereken değişikliklerin yapılması önemlidir.

Yeni dönemde her alan ve her eyalet kendi ayakları üzerinde duracak, kendi kendine yeterli olma ilkemizi uygulamalıdır. Yeni dönemin görev ve sorumluluk anlayışını böyle yorumlamak, bu tarzda ele almak büyük önem taşıyor. Çünkü bu, doğru bir ele alış tarzıdır. Eskide çakılıp kalmak, eskisi gibi kadro ve savaşçı istemek, her şeyi hazır istemek olmaz. Bunun şimdiye kadar belki kendi çapında bir doğruluğu vardı, ama bundan sonra doğru olmaz.

Yeni dönemin bütün hareketimize yüklediği görevler olmakla birlikte, bu yeni dönemde en etkin rolü oynayacak olan, döneme damgasını vuracak esas güç HPG'dir. Bu nedenle yeni dönem HPG için çok kapsamlı bir görev sahası, çok yönlü, derinlikli bir mücadele ve çalışma perspektifini beraberinde getirmektedir. Ancak yeni dönemin planlaması bu eksende derinleştirilirse, doğru ve döneme uygun bir planlama düzeyi yakalanabilir.

Kadro duruşu yeni sürecin başarısını belirleyecektir

Hareketimizin bütün çalışma alanlarında aşılması gereken ciddi yetersizlikler var. Bunları gidermeye dönük çeşitli zemin ve düzeylerde gündem oluşturulmalı ve mutlaka aşılması gerekmektedir. Hakeza meşru savunma güçlerinde de yaşanan yetersizlikler vardır. Özellikle yakın dönemde hak etmediğimiz kayıplar, olmaması gereken durumlar yaşandı, bunlar acı gerçeklerdir. Bunları tabii ki aşmak, gidermek gerekmektedir.

Çokça söylediğimiz gizlilik, hareketlilik, özellikle bu anlamda iletişim tekniğini kullanmamak ilkesi çok önemlidir. Gizlilik derken, gerilla gizliliğini kastediyoruz. Yoksa gündüz hareket etmek gizlilik olmuyor. Çünkü düşman artık arazide gizli keşifçi bulundurmaktadır. Dolayısıyla eğer gizlilik deniliyorsa, o zaman gündüz de gizlilik anlamına gelecektir. Gündüz hareket etmek gizliliği ihlal etmektedir. Medya savunma alanlarında böyle değil, ama kuzeyde bu böyledir. Bunun için kuralları tam ve eksiksiz uygulamak, bunları bütün komuta ve savaşçı yapısında yaşamın bir parçası haline getirmek çok çok önemlidir.

Yeni sürece doğru gidilirken, bütün arkadaşların bu temel hususlar üzerinde derinlikli bir biçimde yoğunlaşması ve en doğru, en somut sonuçlara ulaşma temelinde pratiğe yönelmesi başarı tarzını kesinleştirecektir.

Yeni dönemde sömürgeci devletlerin saldırılar karşısında kapsamlı bir savunma savaşı pratiğini geliştirme tutumunun yerinde ve isabetli olduğunu, bu konuda hiçbir tereddütü yaşamamamız gerektiğini belirtmek gerekiyor. Bu anlamda saldırılar karşısında geliştirilmesi gereken direniş sürecinin hazırlık ve planlama faaliyetleri tereddütsüz yürütülmelidir.

Bu temelde hareketimizin bütün kadroları bu yeni ve stratejik sürecin gereklerine uygun bir biçimde katılım sağlayarak, en yüksek fedakarlığı gösterme göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Yetersizliklerimizin düzeyi ne olursa olsun mutlaka aşmalı ve dönemin Apocu ruh ve başarı tarzını yakalamalıyız. Tarihi boyunca kahraman şehitlerimizin görkemli direnişleriyle büyük destanlar yaratmış bu hareketin kadroları olarak, dönemin yüklediği sorumluluklara sahip çıkmak için bütün gücümüzle seferber olmayı bilmeliyiz. Önderliğimizin doğruluğu binlerce kez kanıtlanan perspektifleri temelinde, kahraman şehitlerimizin direniş çizgisinde yürüyerek halkımızın beklenti ve özlemlerine cevap olmayı bilmeliyiz.

Tarihin bu önemli döneminde örgütlü öncülüğü geliştirmek, final sürecine girmiş özgürlük mücadelesini başararak, Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğünü sağlamak en temel görevimiz durumundadır. Bunu gerçekleştirmeden yaşama yaşam denilmeyecek, hiçbir dayatma ve tutum asla kabul edilmeyecek ve PKK'nin boyun eğmeyen başarı çizgisi her koşul altında mutlaka temsil edilecektir.

4 Ağustos 2007

Reber Apo değerlendiriyor

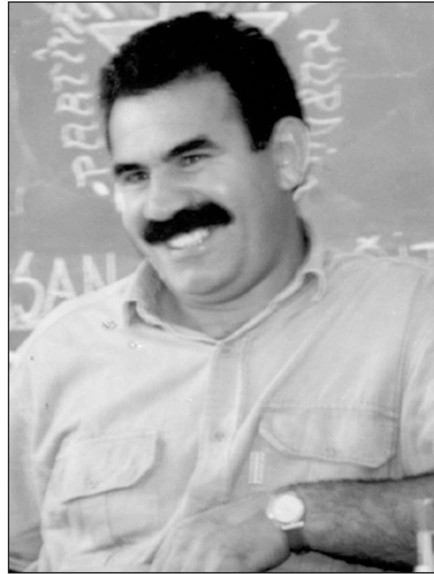
Önderlik güzel bir yaşama ulaşmanın adıdır

"Düşünme gücünü gösterebilmek, bunu giderek davranış gücüne dönüştürmek çok önemlidir. Kendisiyle bu temelde uğraşmayan, kendisinde başarı sağlamayan bir halka, orduya, örgüte, birime başarı imkanı sağlayacağını düşünmesin. İşe kendisiyle sağlam başlamayan biri başka birimlerle sağlam başlayacağını düşünmesin. Kendisiyle hesaplaşmayan, başkasıyla hesaplaşacağını sanmasın. Kendinde başarıyı doğurmayan, kendini ikna edemeyen başka birinde başarı inancını ve umudunu sağlayacağını düşünmesin. Biz önce kendimizi görürüz, hesabı kendimize veririz, kendimizi ikna ederiz, çalıştırırız"

Devrim gerçeklerimizi, devrimin görev, yetki ve sorumluluk yönlerini, bizde ortaya çıkarılması gereken yeteneği düşünsel ve davranışsal her türlü savaşıma yetecek düzeye getirebilmek, günlük yaşama buna göre anlam vermek ve esas itibariyle kendine yönelerek bekleneni ortaya çıkarmak, genelde sorumlu devrimciliğin, özelde PKK'li olmanın esasıdır.

Şimdiye kadar yaptığımız değerlendirme ve yavaş yavaş belli bir kavrayışla birlikte gelişen düşünsel ve davranışsal durumlarınız daha anlayışlı olmak gerektiğini gösteriyor. Anlayışlı olmasını bileceğiz. Anlamama durumu bizde özellikle çok etkilidir. Bunu bir yönüyle toplumsal yapımızın içine düşürüldüğü delirme durumunun bir yansıması olarak görüyorum. Buna giderek bir son vermeyi, kendine artan bir güveni yaşamayı, yeterli bir ruh ve mantık yapısıyla yaşama gücü göstermesini bilmeliyiz.

Devrim süreçleri bu nedenle çok gereklidir ve bizim için tek gelişme yolu olarak görülüyor. Kendinizi istediğiniz kadar sağa sola yatırın, bunun dışında çıkış yapmak mümkün değildir. Devrimde gerçekler oldukça çıplak sergilenmeyi ister veya işin özü böyledir. İnsanlar bu süreçlerde gerçekleri bütün yönleriyle ortaya çıkardıkları ölçüde doğru hareket etmiş olurlar. Zaafları gizleme, başka türlü yansıtma, ucuz kurtuluş yollarına yönelme, bunun için çok farklı tutumlar sergileme oldukça etkili olan toplumsal yapımızın derin bir özelliğidir. Demagojiye başvurmayı, çok çarpık davranışlarla kendini kabul

ettirme veya yansıtmayı bir tutum, bir ahlak olmaktan çıkarabilmeliyiz.

Sadece 'PKK'liyim, bağlıyım' demekle bu sıfata layık olunmaz

İnsanımız neden küçüktür, neden işleri dilediği gibi başaramıyor? Bunlar kişilik yapısıyla bağlantılıdır. Bütün açıklayıcı ve sonuç alıcı olma çabalarıma rağmen, günlük olarak hissettirdiklerinizin altında ezilmemek ve mümkünse sizi doğruya çekme temelinde bir karşılık vermek için, sandığınızdan daha fazla dürüst davranmak kadar, yeterli olmaya da çalışıyorum. Sorun, ucuz bir önderlikle işleri kurtarmak değildir. Bu imkan dahiline girmiş de olsa, asla buna tenezzül etmeme durumu vardır. Bunun yanında, beni bile ne kadar zorlarsa zorlasın, güçlü bir devrimin ihtiyaçlarına yetecek bir çaba harcama ve bunun da başarılı olması için tüm gücünü gösterme bize hakim olan temel anlayış oluyor. Bu, hepinizde hakim olması gereken bir anlayış olmalıdır.

İnsanımız iradesi dışında, halk ve toplum gerçeğimizin bir sonucu olarak çocuklaşmayı sever, çocuksal davranışlara başvurur veya çok akıllı geçinmeye bayılır. Bütün bunların yanlış olduğunu biliyoruz. Bizim kural dediklerimizin ne kadar atadan kalma, ne kadar düşmanın hediyesi, ne kadar yaşamın inkarı olduğunu araştırmak için bilimin birçok kurgusuna ihtiyaç bile duyulabilir. Sadece siyasal hastalıklar diyemeyeceğimiz her türlü tasfiyecilik ve provokasyonun çoğu iyi niyetlere dayanıyor. Siyasi kelimelerle ifade edilemeyecek düzeye varan örnekler de bulunuyor. Hiç şüphesiz bunlar siyasal bağlantılarıyla mutlaka ortaya konulmalıdır.

Siz kendinizi yormuyorsunuz. Biz kime nasıl çalıştığı belli olmayan kişiliklerin saldırısı altında olduğumuzu söylüyoruz. Bunlara yalnız tasfiyecilik ve provokasyon değil, parti içi komplocular da dedik. İşler o noktaya gelmiş ki, yaşamı birçok yönüyle tehdit eden davranışlar var. Kendine hakim olamayan, bir çocuktan bile daha sevimsiz ağlayıp sızlamalı durumlar var. Yetmişlik bir ihtiyarı bile geride bırakan kocamışlıklar var. Bu davranışlar tek kelimeyle ayıptır ve yiğitliğe sığmaz. Bunları kendine layık görenler kimlerdir? Bu davranışlar neden ve hangi gerekçeyle içimizde sürdürülüyor?

Biz savunmak durumunda olduğumuz temel gerçekler konusunda bir di-

renmeyi geliştirme, bir ulusa mensubiyet anlamında adına onurlu ve insani yaşam denilen bir şey varsa ona dayanma ve onu savunma yeteneğini gösterme tavrıyla yola çıktık. Bunlar sizin için de geçerlidir. Ucuzca 'ben PKK'liyim, bağlıyım' demekle bu sıfata layık olunamayacağını bilmek gerekir. Bu şuna çok benziyor: Bazıları lafta 'ben müslümanım' derler, ama müslümanın hiçbir özelliğiyle ilgileri yoktur. Eskiden sahte bir biçimde birkaç dini gereği yerine getirenler, tanrı katında kendilerini aklanmış, toplum katında temize çıkmış olarak görüyorlardı. Bunun yerine şimdi PKK'ye gelmişler, 'kendime PKK'li dersem, yurtseverliğim kanıtlanmış ve itibarım iade edilmiş olur' deyip işin içinden çıkmış oluyorlar. Çoğunun objektif olarak yaşadığı durum budur.

Bütün çabalarıma rağmen, ne denli sağlam bir partili ya da bu hareketin sağlam elemanı olduğum konusunda kendimi hala yargılıyorsam, günlük çabalarımla hareketi yenilenme durumuna getirmekle görevli olduğumu, bunun da sıradan bir çaba ve çalışmayla sağlanamayacağını görüyor ve ona göre davranıyorsam, herkesin bundan çıkaracağı bazı sonuçlar olmalıdır. İnsan sadece bir yönüyle, hatta varlığını ölüme yatırmakla kendini bu işten kurtaramaz. Bunun sorumluluğunun gereklerinden uzaklık söz konusuysa, hala bu kadar ağır sorunlar varsa, demek ki bu noktada işler ve görevlerle oynama vardır. Serbest bırakılsa kimin nereye kadar götüreceği veya batıracağı kestirilmezken, kendimizi tatmin etmek için 'çizgi dahilindeyiz, partiliyiz' demek dürüstlük veya gerçeklerle fazla bağdaşmaz.

Derinden kendine yönelmenin önemi bilince çıkarılmalıdır

Önderleşme konusunda size bazı değerlendirmeler sunduk. Oluşum tarzınızın ciddi düşman etkileri altında geçtiğini ve gelenekselliğin buna ağır bir biçimde damgasını vurduğunu belirtiyoruz. Buna karşılık kendi tarzımı da ortaya koydum. Bu tarzı yeniden yorumlamaya ve kendinize uyarlamaya ihtiyacınız var. Bizim çocukça bağlılıklara ihtiyacımız yoktur. Diğer birçok şematik örgütlenmeye hakim olan örgüt kurallarına göre bağlılığa da ihtiyacımız olamaz. Bizim sorunlarımız insani sorunlardır ve çok özlü yaklaşımları gerektirir. Derinden kendinize yönelmenin ne kadar önemli olduğunu artık rahatlıkla bilince çıkarabilmelisiniz. Kişi veya örgüt hatırı için, çok çeşitli biçimlerde aşılanan bazı değerlerin etkisiyle hareket etmemeli veya özgürlük adı altında son derece baştan çıkmış biri olarak kendinizi dayatmamalı ve konuşturmamalısınız.

Bu işlerin başarısına kilitlenmek sadece benim boynumun borcu değildir, bu davada varım diyen herkesin ödemesi gereken bir borçtur. Önderlik yapmak demek, herkesin yetersizliklerini ve her türlü zayıflığını yaşaması demek olamaz. Bağlılığınız bu hakkı size vermez. Zayıflıklarınız sonucunda yetersiz veya anlamsız bir bağlılıkla kendinizi kaptırmamalısınız. Ya da özgürlük tutkularınız ve demokrasiciliğiniz bağlılık gereğinin ne olduğu konusunda sizi bir körlüğe, bir ölçüsüzlüğe götürmemelidir.

Siyaset demek, terbiye etmek demektir. Siyasetin kelime anlamının terbiye olduğu biliniyor. Siyaset seyis kelimesinden gelir. Seyislik, at terbiyesi demektir. Atlar terbiye edilerek koşturulur. Atlar için gerekli olan terbiyenin bizler için ne kadar gerekli olduğunu göz ardı edemezsiniz. Bu savaş koşumuz herhalde bir at koşusundan daha müthiştir. Bu savaş koşusunun büyük bir terbiye gerektirdiği biliniyor. Biz buna eğitim diyoruz. Dizginleri elden kaçan bir atın kendi sürücüsünü nasıl düşürdüğü iyi bilinir. Bir vahşi atla nasıl yol alabilirsiniz? Savaş gibi insanın çılgınlaşabileceği bir yarışta kumandayı elde bulundurmak, kuralı gözetmek, bizdeki gibi özel savaşın her türlüsüne güç yetirebilmek ve ona karşılık verebilmek, kendi savaşımımızı götürebilmek için çok önemlidir. Bunu biraz anlayacaksınız.

"İnsan sadece bir yönüyle, hatta varlığını ölüme yatırmakla kendini bu işten kurtaramaz. Bunun sorumluluğunun gereklerinden uzaklık söz konusuysa, hala bu kadar ağır sorunlar varsa, demek ki bu noktada işler ve görevlerle oynama vardır. Serbest bırakılsa kimin nereye kadar götüreceği veya batıracağı kestirilmezken, kendimizi tatmin etmek için 'çizgi dahilindeyiz, partiliyiz' demek dürüstlük veya gerçeklerle fazla bağdaşmaz"

Önderlik çizgisinden çalışıyorum diyebilmenin koşulları vardır

Artık bütün bunların beyninize yeterince nüfuz etmesi gerektiğini belirtiyor, bunun için ne kadar ayaklandırılacak yetenek varsa, hepsinin devreye sokulması gerektiğinin önemini vurguluyoruz. Çocuk işiyle uğraşmıyorsunuz, savaş oyunları içinde değilsiniz, doğrudan savaşın gerçeği içindesiniz. Ben bu değerlendirmeleri yaparken ülkedeki savaşın sıcaklığına yaklaşmadım. Dolaylı olarak etkilerini duydukça ne kadar yoğun olmam gerektiğini, kural kadar bu işin yaratıcılığını sürekli yaşamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu savaş gerçeğini yaşamanız, ancak asgari gereklerine uyum gücü gösterememeniz beni dehşete düşürüyor. Bundan çıkardığım sonuç, savaşın başarısı şurada kalsın, sizin bir anlamda kendinizi feda etmenin pratiğini yaşadığınız veya bir anlamda ölmüş bir yaşamın savaşımını verdiğinizdir.

Yaşam için savaş değil de, adeta elinden gitmiş bir yaşamın mecalsiz ve iddiasız çabası içindesiniz. Bu da 'ne de olsa biz ölmüşüz, böyle yaşam bize daha hoş geliyor' anlamını taşıyor. Bu tarz, yaşamın büyük umutçuları ve yaratıcıları için bir savaş, onlara göre ve onların savaştan beklentileri biçiminde bir savaş değil, son bir çırpınış, bir onur meselesidir ki, toplumumuzda bu çok yaygındır. Halk geleneğimizde kendini feda etme çok yaygındır. Halkımız çok ucuz bir değer için kendini feda etmenin derin etkilerini yaşıyor.

Bunları neden anlamıyorsunuz? Yıllardır vermeye ve yaşamımızla bin defa kanıtlamaya çalıştığımız halde neden savaş gerçeğimizi, onun yaşam ve kural gerçeğini göz önüne getirmiyorsunuz? Tartışmayı sağa sola çekiştirmeye, ken-

dinizi çocuklaştırıp ukalalaştırarak sorunları özünden gizlemeye gerek yoktur. Bu ne yücelik sağlar ne onur kazandırır, ne ekmek ne de özgürlük sağlar. Hiçbir şeye, hiçbir yere götürmez. Artık biraz anlayışlı olmayı bilmelisiniz. Bunun başka bir yolunun olduğunu söyleyebilir miyiz? Bu anlarımıza cesaretle yaklaşma yeteneğiniz artık gelişsin.

Önderlik gerçeğinden çıkaracağınız önemli sonuçlar vardı. Önder demenize de gerek yok, bu yoldaş diyerek anlamaya başlayabilirsiniz. Ben neden böyle davranma ihtiyacını duydum? Neden birtakım değerler veya çalışmalar üzerinde durmadan dönüp duruyorum? Neden korkunç bir tekrarlama gibi gözüken ve aynı şeyi adeta bin defa söylemeyi ifade eden bir durumu yaşıyorum? Burada kanıtlamak istediğim neydi? Yoldaşlık sıfatı ve Önderlik bağlılığı bir yana, olguya bir bilimci gözüyle objektif yaklaşan anlayışlı bir insan olarak ele alsanız bile çok şey öğrenebilirsiniz. Bizim buna ihtiyacımız var. Öğrendiniz, kabul ettiniz, hatta bunun üstüne bir de parti sıfatını eklediniz, bir Önderlik hattına girmeyi kabul ettiniz diyelim. Onun sizin kişiliğinizde yaratacağı sonuçlar büyük olmalı ve kendini öyle de gösterebilmelidir. Önderlik çizgisinde çalışıyorum diyebilmenin koşulu bunlardır. Bu, başka türlü olmaz. Başka türlü bir yaklaşım, çeşitli biçimlerde Önderlik çizgisini boşa çıkarmadır.

PKK olayında gelinen yerde gerçeğe saygınız olmalıdır

İşinize geliyorsa doğru güçlenmeye ve gerekeni doğru bir biçimde yerine getirmeye katılın. Devrimde zorlama yoktur, ama devrimle oynama özgürlüğünüz de yoktur. Keyfinizce devrimi bozmaya da hakkınız yoktur. Bu, ateşle oynamaktır. 'Toplum bizi delirtti, cüceleştirdi, kendimizi abartmalarla kandırdık' diyemezsiniz. Çünkü artık PKK olayında gelinen bir yer var ki, bu noktada gerçeğe saygınız olmalıdır. Artık devrim gerçeğine anlam vermelisiniz.

Benim aydınlatmadığım ne kaldı, imkan olarak sunmadığım ne kaldı? Sen hala neyin ukalalığını yapıyorsun? Sürekli inceliyorum, daha fazla

köşede oturmanın hesaplarını yapıyorlar. Benim oluşum tarzı dediğim olay, kişilikte kendini halen çarpıcı bir biçimde gösteriyor. Beni kullanarak köşesini genişletmeyi düşünenler, biraz daha etkili ve yetkili olmak isteyenler var. Bunu niçin kullanacaklar? Aslında adamın fazla kestirdiği de yoktur. Bunlar kafası karışık, güdüleri sınırsız, ölçülmemiş, herhangi bir eğitime tabi tutulmamış, son derece kontrole gelmez kişiliklerdir. Güç kaynağı olarak beni görüyorlar. Çünkü benimle insanlar güçleniyor. Tam bir köylü kurnazı gibi, aydın ukalası gibi sonuca gitmek istiyorlar. Bu doğru tarz değildir. Benim bu tarzla ilişkim yoktur.

Günlük olarak düşmanın faaliyetleri var; düşmanın PKK gerçeğine, hatta kişi olarak bize yönelik yapmak istediği şeyler var. Çok açık söylüyor ve yazıyorlar. Bu işi böyle yapmalarının amacı nedir? Ardından daha neyi yapacaklar? En değme birçok öğemiz sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor veya altını kazıdığınızda, belki de kendine göre keyfiyetini konuşturacağı ortamlar doğar beklentisi içinde olanlar da az değildir. Biz biraz geriler veya tasfiye olursak, kendisine gün doğacağını düşünenler vardır. Bu durumda bir bölgeyi ele geçirir, yetkiyi ele geçirir, kendine göre birkaç sırayı birden atlar; kim bilir, böylece ne kadar etkili olur diye düşünüyorlar.

Biz bunları yaşadık ve halen objektif olarak konumu böyle olan çok sayıda insan var. Bunların beklentileri yerine gelir mi? Hayır. Düşman karşısında dayanacağı bir yirmi dört saat ya olur ya olmaz. Adam gafildir, ama beklentileri ve abartmaları oldukça büyüktür. Kendini aldatmış ve gözü kara bir biçimde ortaya çıkıyor. Çocukluk veya abartma derken bunları kastediyorum. Gel gerçeği gör diyoruz, ona da yanaşmıyor. Onursuz biri gibi boyun eğiyor, 'diktatörlük vardır' diyor. Fırsat düştüğünde bir hayvan gibi yaşamayı kendine layık görüyor ve buna da 'özgürlük' diyor. Birkaç sözcük öğrenmiş, aslında onlar da büyük bir demagojidir; demokrasi diyor, ama kendisine sorsanız demokrasinin kelime olarak anlamını bile bilmiyor. Demokrasiden anladığı kendini balonlaştırmadır, abartmadır, bağlılıktan anladığı da cüceleşmedir. Ne kadar kötürümleşirse o kadar bağlılık gösterdiğini sanıyor.

Biz bunlardan kaçıyoruz. Yedi yaşından beri esas aldığımız arkadaşlık tarzımızla bunun alakasının olmadığını göstermeye çalışıyorum. Neden böyle yapıyorlar? Toplum hastadır, kendisiyle oynanacağı kadar oynanmıştır. Tüm zorlamalara rağmen, bu günlük dayatmalara boyun eğmeyeceğim. Boyun eğmek iyi bir şey değildir. Geriliklerinize neden boyun eğeyim? Yoldaşlığa sığmayan özelliklere neden prim vereyim? Hatırınız kırılırmış, bağlılığınız gidermiş; gitsin, benim bunlara ihtiyacım yoktur.

Yaşama büyük saygı göstermek istiyoruz insanlığa sözüm budur

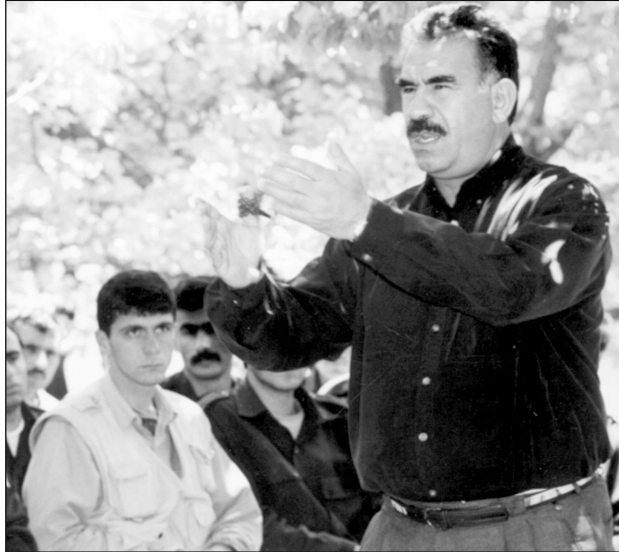
Biz yaşama büyük saygı göstermek istiyoruz. Benim insanlığa büyük sözüm budur. Dostun da, düşmanın da saygısını kazanacak bir davranışım olmalıdır. Hiçbirinizin hatırı için bunu bozmayız. Bu, bize çok gereklidir. Çünkü herkes düşkünlüğü, güçsüzlüğü, kuralsızlığı, aldanmayı, sahteliği ve ikiyüzlülüğü oynuyor. Ben de bu duruma

uydurulsam, buna tenezzül etsem, bizim ciddi bir eylemimiz varsa, buna karşı herhalde en kabul edilmez bir tutuma girmiş sayılırım. Her şeyle oynanır, ama oynanmaması gereken değerler var derken bunu kastediyorum. Anlattıklarımın boş olmadığını anlamalı, anlattıklarımın sizde bazı çağrışımlar yaptığını hissetmeli, bunun için de kişiliklerinizi anbean hazırlamayı bilmelisiniz.

Bu temelde beni de eleştirebilirsiniz. Sonuna kadar Önderlik çizgisi ve uygulama düzeyinin neyi sağlayıp neyi sağlamadığını tartışın. Bunları söylerken basmakalıp olarak size dayatmıyorum, beyninize yedirin diyorum. Bir tartışma gücünüz varsa, benimle sonuna kadar tartışabilirsiniz. 'Bu iş daha değişik yapılabilir, bu iş şöyle daha başarılı olabilir' deyin. Yeter ki tutumunuzu düşmana, teslimiyete götürmeyin, yeter ki bu bizi direnme kararlılığı ve tutumundan vazgeçirmesin, buna güç versin. İşin esasını gözden yitirmeyeceksiniz. Bunun yerine, aldanmış olduğunuz gibi bizi saptırmayı çok çeşitli taktiklerle gündemleştirecekseniz, şu birime veya şu bölgeye uygulayacaksanız, şu kurnazlık ve lafazanlıkla yapacaksanız işte bu olmaz. Eğer benim de biraz halk, devrim, şehitlik ve değerler sistemi denilen gerçeklere bağlılığım varsa, bunu istemeye kimsenin hakkı olmasa gerekir.

Bunları neden tekrar tekrar açıklıyorum? Çünkü kişilikleriniz kolay kolay bu söylenenlere gelmiyor, sürekli kaçıyor. Kaçış kişiliği çok derindir. Yine abartıyor, gerçeği olduğu gibi yüreğine ve beynine yedirmeye gelmiyor. Allahlık yaklaşımlar düzeyinde ele almak istiyor veya çok karikatürleştiriyor, çarpıklaştırıyor ve bu da terbiyeyi bozuyor. 'Devrime eğitimli yaklaşmayı ortadan kaldırın' diyor, keyfi yaklaşımı geliştiriyor. Bunun da savaşta göstereceği sonuçlar çok tehlikeli oluyor.

Bütünüyle bunları söylerken kendimi mi dayatmış oluyorum? Sanmıyorum. Kurallara saygıdan, devrimin gereklerine inançtan, devrimin gerçeklerine saygıdan, devrimin çabasından bahsediyorum. Bunların benim dayatmalarım veya önderlik tarzımla alakası yoktur, bunlar zorunlu ihtiyacınızdır. Attığınız bu adımları cinler ve periler atmadı, sizler atıyorsunuz. Bu dağlara çıkma, parti ortamına gelme sizin ayaklarınız ve beyninizle ortaya çıkan adımlardır. Kendinize güvenmelisiniz. Bu adımların sahibinin kendiniz olduğunu, bu işlere kendinizin katıldığını güvenle kendinize hissettirmelisiniz. Hangi ölülerin ayaklarıyla, hangi beyinsizlerin beyniyle yürüdüğünüzü söylersem belki küsersiniz. Biraz düşünürseniz, bu ayakların başkalarının ayakları olduğunu görürsünüz. Ağzınızdaki laflar başka laflamalardır. Belki de bu kaçıncı tekrardır, kaçıncı taklittir. Yoksa yürüyüşlerde bu kadar hata yapan ayak senin ayağın olamaz, 'bu tarzda PKK'lileşmeyi sağladım' diyen ayak yürüyüşleri bu olamaz, beyinleri bu kadar yanlış yapamaz, bu kadar geriliğe müsaade etmez. Bu, başkalarının kaçıncı kuşaktan aktarılan köhne beynidir. Yaratan, sürekli düşünce üreten bir beyin, savaş gerçeğimizde bu kadar yanlışı sergileyemez. Birçok görev konusunda bu kadar yanlışlıklar komedisini ve yetersizlikleri oynayamaz.

Kendini gör hesabı önce kendine ver kendini ikna et ve çalış

Düşünme gücünü gösterebilmek, bunu giderek davranış gücüne dönüştürmek çok önemlidir. Kendisiyle bu temelde uğraşmayan, kendisinde bir başarı sağlamayan biri bir halka, bir orduya, bir örgüte, bir birime başarı imkanı sağlayacağını düşünmesin. İşe kendisiyle sağlam başlamayan biri başkasıyla ve başka birimlerle sağlam başlayacağını düşünmesin. Kendisiyle hesaplaşmayı yapmayan, başkasıyla hesaplaşacağını sanmasın. Kendinde başarıyı doğurmayan, kendini ikna edemeyen başka birinde başarı inancını ve umudunu sağlayacağını düşünmesin. Benim tarzım biraz böyledir. Biz önce kendimizi görürüz, hesabı önce kendimize veririz, önce kendimizi ikna ederiz, kendimizi çalıştırırız ve diğerlerine de bunu yaptırma imkanı doğar.

Ama adam en küçük bir göreve başvurmuyor, benden de zafer istiyor. Öyle olaylar ve kişilikler ortaya çıktı ki, biraz sağduyu olsa mutlaka yapılması gereken bir iş var ve yapar; ancak onu da üzerime yığıyorlar. Karşısında istediği süper bir önderliktir. Burada köylü kurnazlığını da aşıyor; aydın ukalalığı da çok farklı bir durum olup, burada onun da üstünde bir durum söz konusudur. Önderlik çarpıtmaları bu denli ciddi oluyor. Siyasal sapkınlığın da ötesinde, ciddi ve çeşitli hallerde ruhsal hastalıkları da –kimisi buna psikolojik hastalık diyor– aşıyor.

Fakat sorun bu da değildir. Bunları psikolojik hasta ilan edip bırakmak, kendilerini affetmek veya bunların gerçeğini tek yanlı bırakmak olur. Bir bakıyorsunuz siyasetin kurnazı, çıkarcının teki, zavallının biridir. Bukalemun gibi her kılığa girebiliyor. Bunlara tek boyutlu yaklaşamayacağımız işin başından bellidir. Bütün bunlar Kürdistan hastalıklarıdır. Önderlik çerçevesinde her türlü boşa çıkarma, her türlü bastırma, hem siyasi hem de askeri alanda yaşamı birçok yönüyle tehdit eder. Buna karşıdevrimcilik de, oportünistlik de denilebilir. Bunlar çok çeşitli adlarla ortaya çıkabilecek durumlardır. Bunu da yadırgamıyoruz, çünkü bu kadar düşmüş bir toplumdan her şey gelebilir. Gerçeğimizin zemini bu olduğuna göre, bizim temsil etmek istediğimiz önderlik kurumu ve PKK olayı anlaşılmaya değerdir. Bunun önemini artık anlayacaksınız.

Çok etkili bir karşı koyma hareketiyim

Son günlerde bana yükleniyor, her gün öldürülmüş gibi göstermeye çalışıyorlar. Hatta onun büyük beklentisi ayrıcalıklı çıkar çevrelerini sarmış durumdadır. Biz çok bireysel olsaydık, herhalde buna gerek duymayacaklardı. Çok akıldışı bir tutum içinde olsaydık, kendi kendimizi yer bitirirdik ve bu nedenle ilgilenme gereğini duymayacaklardı. Demek ki, ben bu çevrelere çok etkili bir karşı koyma hareketiyim; onun temsil gücünü ve yeteneğini gösteriyorum. Bu bir ispattır.

Neden birçok arkadaş üzerinde oyun kurma hesabı oluyor da, ben söz konusu olduğumda çok düşünüyorlar? Fena çarpılıyorlar, gözleri dönüyor; nasıl yaşadığımızı, nasıl böyle yaptığımızı öğrenmek için neredeyse çılgınlaşacaklar. Bu bir gerçeğin ifadesidir. Aslında temsil ettiğimiz kurum iş yapıyor. 'Tek kişiyle mi iş yapıyor?' diye sorabilirsiniz. Hayır, ama bir kişi aynı zamanda çok yönlü bir savaşı da yürütüyor. Bir söz gücü, bir yaptırım gücü, çaba durumu var; bununla yapıyor ve bu temelde bir anlamı vardır. Partide yoğun eksiklikler, çok yönlü, çok çeşitli çabalar içinde bulunmuş olanlar eğer bu kadar savaşıyorsa, 'bu herkesin ortak işidir' diyemezsiniz. Çünkü şu veya bu tutum sahibinin önüne geçilmeseydi, bunlar düşmanın yapmak istediğini çok önceleri onun düşünmediği bir biçimde yaparlardı.

Dolayısıyla katkı rolünü düşünmek önemlidir. Bu çabalarda kimin katkısının olduğunu iyi anlamak gerekiyor. Hangi katkılar çaba sağlar? Bir çaba var ki, serbest bırakılsa her şeyi düşmana hediye eder. Düşman, ordularıyla sağlamadığı birçok şeyi bunlarla sağlar. Biz bunlara katkı sahibi diyemeyiz. Kaldı ki çok sayıda yetersizlik içinde olanlar var. Bıraksak, bunlar savaşmadan örgütü bitirirler. Biz onlara katkı sahibi diyemeyiz. Bunlar da PKK'lidir, eski veya yeni PKK çalışanlarıdır diyemeyiz. Bunlar ahmakça bir tarzla tüm varlığıyla kaybettirenlerdir. Bunların kendini PKK'li sanması, 'benim de başarılarda rolüm var' demesi bir aldatmacadır.

"Bunalım teorisi icat etmekle veya kendini başka türlü yansıtmakla parti içinde görevinize, yetkinize, hak ve hukukunuza veya amaçlarınıza bağlılığınızı kanıtlamış olmazsınız. Görevlere bağlılığın adı düşmana karşı eylemdir, düşmana karşı herhangi bir işte başarıyı sağlamakla anlaşılır. Katılımımız bunu kesinlikle bize ve tüm çevremize ikna edici tarzda gösterebilmelidir"

Kimin ne yaptığını açığa kavuşturmak vazgeçilmez bir görevdir

Bu konularda gerek başarıya katkı, gerek sonuca gitmeye destek, kendini feda etmek, kolektif olmak, toplumsal ve ulusal amaca hizmet etmek nedir? Kimler nasıl yapıyor? Bunu açığa kavuşturmak vazgeçilmez bir görevdir. Yoksa ortada hak ve adalet kalmaz. Adam, bozmakla uğraşmıştır, tasfiyeci veya demagogdur, birçok insanın çabaları üzerinde hesap kurmakla siyaset, ölçü ve kariyer tuttuğunu sanıyor. Bunları görüp gereklerini ortaya koymazsak iyi çalışana, kendini ölümüne verene yazık etmiş, onlara haksızlık etmiş oluruz. Parti içi ölçü, parti içi yetki, hak ve sorumluluk derken, bunları görmek ve buna göre bu kavramlara hakkını vermek büyük önem taşıyor. Aksi halde içimizde düşmana hizmet edilmiş olur.

Bunun yetkisi ve sorumluluğu ne olacak? Görünüşte PKK'li, hem de yetkili etkili PKK'li; ama eylemi, onun gerçeği kime hizmet ediyor? Bunların her an düşmana gidebileceği ve düşmana da hizmet edebileceği ortaya çıkmıştır. Hatta bunlar gerilikleriyle o değerli emek kahramanlarını da bitirebilirler. Bu açıdan parti içi görev, yetki ve sorumlulukları doğru değerlendirmek, tam hakkını vermek büyük önem taşır. Çok karmaşık da olsa, bu kavrama açıklık getirdiğim düşüncesindeyim ve biraz da anlamaya geliyorsunuz diye düşünüyorum. Bunlar anlaşılmayacak kavramlar değildir. Cesaretiniz var, fedakarlığınız var, onunla rahatlıkla yol almanız mümkündür. Bu, yalnız benim görevim değildir. Ben görevimi yapıyorum, görevimi iyi yaptığımı düşmanım bile söylüyor. İstediğiniz kadar inkar edin, düşmanım bile benim bir şeyler yaptığımı söylüyor. Aynı şey sizin için de geçerli olmalıdır. İş yapanı benim gibi birisi onaylayabilmelidir. Bunun başka yolu var mı, başka türlü birbirimizi kandırabilir miyiz? İnsan görev, yetki ve sorumluluklarına sahip çıkmadığında, bunların kime ve neye yaradığını sergilemekle kendi ahmaklığını ortaya koyar. Bunalım teorisi icat etmekle veya kendini başka türlü yansıtmakla parti içinde görevinize, yetkinize, hak ve hukukunuza veya amaçlarınıza bağlılığınızı kanıtlamış olmazsınız. Görevlere bağlılığın adı düşmana karşı eylemdir, düşmana karşı herhangi bir işte başarıyı sağlamakla anlaşılır. Katılımımız bunu kesinlikle bize ve tüm çevremize ikna edici tarzda gösterebilmelidir.

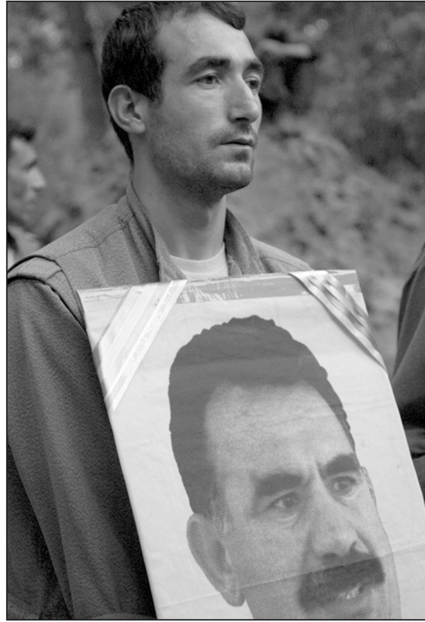
Gerçeklerin bu netliğine rağmen bazıları halen doğrulara gelmiyorlarsa, onları kendini bilmezin teki olarak ilan etmeliyiz. Adam oynuyorsa, onun insan olmadığını ilan etmeliyiz. Neden bizimle bu kadar oynasın? Biz bu kadar saygısızlık edilecek kurum muyuz? PKK böyle bir olay mıdır? Bazıları her gün giriştikleri numaralarla birçok sorun çıkarıyor. Biz onları dinlemek zorunda mıyız? Kendi emeğime saygılı olacağım. Ben nasıl dürüst bir çalışmanın sahibiysem, o da öyle olacak. Yıllardır oynuyorsa, ona, defol git diyeceğim. Bizim yetkilerimizi zorla mı ele geçirecek? Kurnazlık mı yapacak? Artık yetmez mi? Ciddi bir başarısı yok, onlarca yoldaşın kanına girmiş, görevlerine doğru yaklaşmamaktan dolayı birçok yakalatmaya ve rahatlıkla örgütlenecek birçok insanı örgütsüz bırakmaya yol açmış. Bunu ne diye önde tutacağım? Sürekli değer çarpmış, sürekli değerleri sağa sola peşkeş çekip kendini dayatmakla uğraşmış, kendisini hasta birisi olarak dayatmışsa bunu ne yapacağım?

Örgütün yasaları partinin işleyiş esasları vardır

Aslında kendimize esef ediyoruz; nasıl oldu da bunların varlığı bugüne kadar gelebildi?

İzah ettim: Başlarken hastalıklı toplum, hastalıklı kişiler, komalık durumlar vardı. Şunu söyledim: 1994'e girerken hastayı komalık durumdan çıkardık. Artık kimse komalık durumda olduğunu söylememelidir. PKK'nin siyasi ve askeri gelişmesi durumların komalık olmaktan çıktığını gösteriyor. Eğer bu doğruysa, o zaman saflarımızda hiç kimse 'ben yine eskiyi oynarım, numara yaparım, her türlü hastalıklı kişilik özellikleriyle kendimi yansıtırım, kariyeristlik yaparım, görev, yetki ve sorumlulukları gasp ederim' demesin. Böyle yaparsa, ben de onun insan olmadığını, kendini bilmezin biri olduğunu ilan edip kapı dışarı ederim. Buna başka bir isim takmam ve bunların benim adımı ağızlarına almaya hiçbir zaman hakları olamaz. Ya benim dediğim ve yaptığım gibi düşünecek, yapacak ve yaşayacak; değerlere gösterdiğim saygı ve bağlılığı gösterecek ya da beni aldatmayacak. Kendini aldatmışsa aldatsın. Kendisini aldatması, ona beni aldatma hakkını vermez. Çocuk olması, abartılı olması beni de çocuk ya da allah yerine koyması gereğini ortaya çıkarmaz. Yoldaşlık ölçülerimizi bu kadar tekrarladıktan, bağlılık özelliklerimizi bu kadar sergiledikten sonra 'anlamadım, kulağım duymuyor, gözüm görmüyor' diyemez. Derse, o zaman onun derdi başkadır, başka telden çalıyordur. Gitsin, o teli başka yerde çalsın. Benim platformumda, benim savaş karargahımda bunu yapamaz!

'Ben hizip yaratmak, PKK'yi parçalamak, başka olay çıkarmak istiyorum' derse, o zaman bu örgütün de yasaları var, ben de o yasaları kendisine hatırlatırım. Yapıyorsan, o zaman yasaları göz önüne getir. Partinin işleyiş esasları vardır, oynarsan o esasları konuştururuz. Burası babanızın tarlası mı ki, istediğiniz gibi at koşturup keyfiliği konuşturasınız? Buranın bir yasası olduğunu artık bileceksiniz. Kaçacağız diyorsanız kaçın. Ona göre bizim de bir kovalama tarzımız var. 'Kendimi yere atacağım, batağa atacağım' diyorsanız atın. Buna karşı da kendimizi sağlama almışız. 'Örtbas edeceğim, oyunu daha da inceltererek oynayacağım' derseniz oynayın. Bizim de sizi tespit etme tarzımız gelişmiştir, sizi açığa çıkarırız.

Onurlu yaşamaktan vazgeçmeyeceksiniz

Toplumun hasta kişiliğinin yansımalarının sonuçları böyledir. Geriye adam olma yolu kalıyor. O zaman adam olmayı bileceksiniz. Havanızdan, ekmeğinizden ve suyunuzdan vazgeçemediğiniz gibi, insan gibi onurlu yaşamaktan da vazgeçmeyeceksiniz. Onun savaşımla bağlantısını, partiyle bağlantısını yaşayacaksınız. Onurlu yaşamayı, bir PKK'li olarak yaşamayı kolay mı sanıyorsunuz? Kolay olsaydı, benim gibi en küçük bir çalışmanın hesabını kırk kez yapan, bir parça ekmek uğruna büyük savaşım veren bir kişi, yedi yaşından beri kendini böyle geliştirir miydi? Kendini böyle yaşatır veya böyle savaştırır mıydı? Bu kadar yaşamın içinde bulunmuş, bu kadar tehdidi yaşayan, bu kadar dünyayı karşısına alan bir kişi sizin karşınızda aldanabilir mi? Ağlayarak, sızlayarak size kendini kaptırabilir mi, oyununuza gelebilir mi? Biraz anlayışlı olun!

Karşı karşıya olduğunuz otorite, kurum nedir, nasıl oluştu? Neye evet, neye hayır der? 'Ben onu allah yerine koymuşum' derseniz, bunun bir köylünün allaha inanışından hiçbir farkı var mı? Reis anlayışından bir sonuç alabildiniz mi? Kaldı ki, biz öyle olamayacağımızı bin defa söylüyoruz. Senin keyfine göre değil, bizim gerçeklerimize göre yaşayacağız diyorum. Eskiden bazıları, 'her yiğidin bir yoğurt yiyişi var' diyorlardı. Peki, yoğurt nereden geliyor? Kullandığın kaşık kimin kaşığı? Yoğurt benim, kaşık benim, ama sen de çalıyorsun! Böyle yiğitlik de, yoğurt yiyişi de olmaz. Git, kendi yoğurdunu kendin bul, kendin nasıl yersen ye! Bu konularda da özgürlük var. Ancak bazıları yoğurdun nereden geldiğini bilmeden kaşığı sallamaya özgürlük diyorlar.

Alçakgönüllülüğümüz kimseye kendini dayatma hakkını vermez

Bir parça ekmeğin yaratılması için nasıl çalıştığım bilinmektedir. Böyle hırsızlara bazı değerleri nasıl peşkeş çekeyim, bunu nasıl kabul edeyim? Hak etmediği halde fazla yemeği kim bekleyebilir? Kim hak etmediği halde yetki ve sorumluluk bekleyebilir? Daha genç olduğunuzu, toy ve amatör olduğunuzu kabul ediyorum; bu açıdan aslında sorumlulukları bile hatırlatmayı fazla yerinde bulmuyorum. Yoksa kimin ne kadar değeri olduğunu herkesle tartışıp gösterebilirim ve herkese gösterebilmeliyiz. Öyle durumlar doğmuş ki, yüzlerce emek kahramanı üzerine bir kurnaz çıkmış; hiç çalışmadan, hiçbir şey vermeden, hatta beni de kullanarak etkili

"Benim taşıma, toprağıma, insanıma verdiğim bir söz var. Bu sözü bunlara çiğnetmem. Bende bu kadar şehidin anısı var, vasiyeti var, bunu kimseye çiğnetmem. Bu parti içinde bazılarının hak etmediği kadar yer kapma istemlerine kim müsaade eder? Yaşadığımız müddetçe hakkın, hukukun, vasiyetin ve anının gereğini gözeteceğiz. Siz de dürüstseniz bunu anlayacaksınız"

olmaya çalışıyor. Bu başımıza sadece burjuva, bir ağa getirmek de değil, başımıza bir bela getirmektir.

Biz alçakgönüllüyüz, yoldaşlığa sonuna kadar varız, yoldaşımızı çok temiz görmek isteriz. Ama bu kimseye bu kadar kendini dayatma hakkını ve cüretini vermez. Bilerek veya bilmeyerek çoğunuzun içine girdiği davranışlar bu anlamdadır. Eğitilmemiş, amaca bağlanmamış davranışlar, emeğe bağlanmamış ve emekle bağlantılı olmayan çıkışlardır. O zaman hırsızlık olur, bunlar da işgalcilerdir, yabancılardır. Bu da onların hareketi olur ki, tam tersine, PKK bir emek hareketidir. Bunun yanında PKK birçok insani özelliğe sahip çıkma hareketidir. 'Bilmiyordum' veya 'ben değişik anlıyordum' diyemezsiniz. Nasıl değişik anlayacaksın? Gerçeği binlerce defa söylüyorum.

Benim eylemim ve otoritem halk adınadır

Aslında diktatörlük ve demokrasi tartışması da budur. Almanlar bunun başını çekiyor. Avrupa sözüm ona benim ne kadar diktatör olduğumu kanıtlamaya çalışıyor. Bir ulus soykırımdayken, her türlü silahınla bu soykırıma destek olacaksın ve bu diktatörlük olmayacak da, biz bir ulusun varlığı uğruna bin bir emekle savaşım geliştireceğiz, otorite olmaya çalışacağız ve diktatör ilan edilen de biz olacağız, öyle mi? Akıllı olalım! Diktatörlüğü bir yana bırakın, kim katliamcı, kim insanlığın savunucusudur?

Bir MHP'li, 'Apo'nun örgüt içinde korkunç feodalizmi var' diyordu. MHP bunu söylüyor, dikkat edelim! Bir MHP'linin yalnız Kürdistan halkı için değil, Türkiye halkı için de neyi nasıl düşündüğünü uygulamalarıyla görüyoruz. Kaldı ki bunlar 'korkunç feodalizmin uygulaması' derken, diğer yandan da bizi 'hayatta kalmış en son korkunç komünist" diye suçlarlardı. Bu da onların işidir, ama bir gerçeği gösteriyor. Bir halkı iliklerine kadar parçalayıp bitirmeyi gündemine koyan bu anlayışın, bizim kendi ulusal değerlerimizi, bir halkın yaşam değerlerini savunma gücümüzü, bu konuda biraz da otorite gücümüzü 'korkunç bir diktatörlük' olarak değerlendirmeleri size gerçekleri bazı yönleriyle göstermelidir. Çünkü bu tip yalanları içimizde birçok kişi, en yakınımızdakiler dahi söylüyor.

Benim eylemim ve otoritemin kimin adına olduğu ve neye hizmet ettiğim açıktır. Geri insanlara hitap ediyorlar; sıkışmış olanlara, kendini devrime katamayanlara, etkileyebileceklerini sandıkları kölelere, çıkar sahiplerine, düşkünlere, her türlü reformist diye tabir edebileceğimiz, çalışıp çabalamadan ulusal kurtuluştan pay koparmak isteyen burjuvalara, yarı burjuvalara ve onların her türlü temsilciliklerine hitap ediyorlar.

Benim taşıma, toprağıma, insanıma verdiğim bir söz var. Bu sözü bunlara çiğnetmem. Bende bu kadar şehidin anısı var, vasiyeti var, bunu kimseye çiğnetmem. Bu parti içinde bazılarının hak etmediği kadar yer kapma istemlerine kim müsaade eder? Yaşadığımız müddetçe hakkın, hukukun, vasiyetin ve anının gereğini gözeteceğiz. Siz de dürüstseniz bunu anlayacaksınız. Şehidin vasiyeti nedir, şehidin anısı nedir, direnişçinin hakkı ve hukuku nedir, bunları anlayacaksınız. 'Başka türlü götüreceğiz' diyemezsiniz. Bu konuda savaşı biraz anlayacaksınız. Almanlara nasıl anlattıysak, Türk faşistine nasıl anlattıysak, içteki bozgunculara da anlatacağız veya aynı telden çalanlar anlayacaklardır!

Kendi oyun sahamda güçlüyüm, kendi kuralımın ve kendi savaşımımın üzerine korkunç bir şekilde her gün, hem de her türlü tedbirimi alarak gidiyorum. Varlığım süresince bu böyle olacaktır. Bunun ne anlama geleceğini bilecek, ona göre bir katılımınız varsa göstereceksiniz. Çalıp çırparak kullanmayı devlet bile başaramıyor, sen nasıl başaracaksın? Kaldı ki, benim ahbap çavuşluk ilişkilerine veya özel ilişkiye dayanarak çalışmam söz konusu değildir. Bu yaklaşımlarda bulunmayacağım yedi yaşımdaki gelişim hikayemden bilinmektedir. Bununla nerede, nasıl savaştığımı gösterdim. Bunu laf olsun diye söylemedim; derin derin düşünün, ne anlama geldiğini anlayın diye anlattım. Kürdistan'da benim ortaya çıkarmak istediğim çalışmalar böyle olmayı gerektiriyor veya ben öyle oldum, öyle gidiyorum, öyle götürüyorum. İlgi duyan benimle gelsin.

Bazıları her türlü kulpu takıyor, ama yine de ısrar ediyorum. Şunun için tekrar vurguluyorum: Sözde en ileri düzeyde birçok öğemiz veya birçok düzeyde kadromuz, bütün bu gerçeklerimizi hiçe sayan bir tutum ve davranış içinde olmayı marifet sayıyor. Biraz bunların üzerine gidiyorum, kendilerini biraz doğruya çekmek istiyorum.

Sizi kabul edilir bir kişilik ve tutumun sahibi olmaya davet ediyorum

Biz kimseye ortaya çık demedik, şimdiye kadar da kimseye böyle yaklaşmadık; ama kendilerini öyle hülyalara daldırmışlar ki, bazılarını tutmasam cehenneme gidecekler. Cehenneme gitmemeleri için biraz kendilerine gelsinler diye sarsıyoruz. Onu bile çok görüp numaralara girmeyi politika biliyorlar. Burada olmayacak duaya amin deme var. Bunu 'ben de bir şeyim, benim de yoğurt yeme isteğim var' demekle izah edemezsiniz. Ordu hareketi istediğinizi

belirtiyorsunuz; ordu adına PKK'ye inanan, bana inanan birçok genci kendi kuralsızlığınızla ölüme gönderdiniz. Ben bunların hesabını sorsam, acaba kaç saat dayanabilirsiniz?

Önderlik ve komutanlık adına eğitilmiş insanları harcıyorsunuz

Sizler birçok yetkiyi halkı dağıtıp parçalamakta kullandınız. Halkın örgüte inanmasını ben geliştirdim; bunu kendi adımla, kendi emeğimle sağladım. Sen bunu dağıtmak için kullandın. Peki, bunun hesabını vermeye gelir misin? Henüz bunları kimseye hatırlatmadım. Zaten suçluluk telaşı içinde olmak da bu nedenledir. Ben eğitim işlerini yedi yaşımdan beri gördüğümü belirtiyorum. Sen önderlik ve komutanlık adına eğitilmiş insanları bir çırpıda harcıyorsun. Zaten onu bildikleri için her türlü tavır ve tutuma giriyorlar. Özgürlük diye tabir ettikleri şey de budur.

Gençtirler, fazla terbiye almamışlar, fırsat sunalım dedik. Buna dikkat edin. Bütün yaptığım yine de fırsat sunmadır. Eğitilmeye, tecrübeye ihtiyaçları var diyorum. Bütün gücümü bunun için kullanıyor ve sunuyorum. Yoksa kişinin kaç para, değer ifade ettiğini kestirebilirim, bunun için gözlemlerim var. Biraz okumuşum, anlayışım var. Duygu durumumla iyiyi, güzeli ve çirkini birbirinden ayırt edebilirim. Bunları hiçe sayacaksın, bizi safın biri yerine koyacaksın, kendini de çok akıllı biri sanacaksın! Peki, bu size yakışır mı? Ayıptır dediğimde gözü kara, gözü yaşlı havalara gireceksin! Bunu bize yutturabilir misin? Ama dikkat edilirse, bütün bunları belirtirken sizin bazı temel gerçeklere katlanmanız, onun hakkını ve hesabını vermeniz, hesabını sormanız, bunun çabasını sergilemeniz, bunun anlayışını, özellikle işin esasını oturtmanız için belirtiyorum. Sizi bu konuda tam kabul edilir bir kişiliğin ve tutumun sahibi olmaya davet ediyorum. Bu da yerinde ve uygun olan yaklaşımdır. Gücünüz oranında sizden beklenileni sergilemelisiniz, sizin de mutlak çıkarınıza olan budur. Bu davaya attığınız ilk adımın gereği sizden bunu ister. Size layık olanın veya sizin adına çaba dediğinizin ve kişiliğinizi adadığınızın gerekleri başka türlü yerine getirilmez. Bir yerde bu sizin kendinize saygılı olmanızın ve bizim size saygılı olmamızın mutlak bir gereğidir.

Gönüllü davranışlar sosyalizm demektir

En özgür tartışma gücünü gösteren örgüt biz oluyoruz, en demokratik tartışmalara kadar alandaki gelişmelere biz öncülük ediyoruz. Bunun içeriğinde bu anlatımlar büyük değer ifade eder. Şimdiye kadar anlamadıysanız anlamaya çalışın. Herkes kendi payına mutlaka bir şeyler alarak bu yürüyüşte bir adımın sahibi olsun.

İşi bir yerlerden ilerletme tutumu özgürlük tutumudur. Özgürlük tembelliğe, kaybetmeye, köleliğe fırsat değildir; anlayışsızlığa, işi oluruna bırakmaya davetiye değildir. Doğru bir özgürlük anlayışı, kendine yakışanı başlatmanın adımına açıklık getirme, şans verme, buna bir çaba ve savaşımla imkan kazandırma işidir. Kavramlara doğru anlam vermeliyiz. Kendimi bütün tartışmaların eşit koşullarda bir katılanı, halen yaşama özgür katılmanın çok canlı ve ilgili bir tarafı olarak görüyorum. En küçük bir zorlama olmadığı gibi, buna öncülük düzeyinde bir gerçeklik kazandırma imkanını da sunuyorum. Böyle bir platformun sağlanması için bile kendimi yıllarca buna yatırmışım. Böyle bir platformun yürüyebilmesi için büyük çabaların çok sabırlı ve akıllı diye tabir edebileceğim yaşamını sergiledim. Eğer böyleyse, hiç olmazsa buna layık olun. Bir ileri adım nasıl atılabilir? "Ben de bu fırsatlardan istifade etmeliyim, geriliklerimi ve köleliklerimi çok ciddi aşabilmeliyim" demek herhalde doğru bir tutumdur.

Eskiden bazı sosyal şoven gruplar vardı. Zorbela sağladığımız birkaç gelişmeyi bozmayı özgürlük diye dayatıyorlardı. Birkaç kelimelik özgürlük imkanı sağlamıştık, onu elimizden almayı sosyalizm diye yutturmaya çalışıyorlardı. Hatta mutlak anlamda emeğimizle yarattığımız bir gelişmeyi gasp etmeyi leninizmin sosyalist örgütlenme gereği olarak yutturmaya çalışıyorlardı. Bunlar geride kaldı, ama bir şeyler anımsatır. İlkel milliyetçilik de ulusal değerleri tümüyle düşmana peşkeş çekmeyi yurtseverlik adına, Kürtlük adına yapıyor, hem de bunu çok kötü bir tüccar olarak yapıyor, kan tüccarlığı yapıyor. Hangi 'demokratlık' buna karşı çıkışımızı 'tehlikeli çıkışlar' biçiminde yansıtmaya çalışıyordu? Bizim ortamımız, bizim PKK gerçeğimiz nedir? İşte emek hareketini, sosyalist parti özelliğimizi, sosyalizmi sadece teorik düzeyde değil böyle somut anlayabilmeliyiz.

Sosyalizm hem bir çaba sahibi olmanın, hem de bu çabanın diğer çabalarla birleştirilerek orada güçlenmesinin ve ürünlerinin bizim olmasının ifadesidir. Çoğunun yaptığı gibi sosyalizmin bol laf, bol teori, bol tarih anlatımı olmadığını bilmeliyiz. Gönüllü davranışlar sosyalizm demektir; ortak çaba, bir tutumun sahibi olmak ve bunu gözetlemektir, bunu bilinçli bir biçimde savunmaktır. Pratik sosyalizmin tanımı budur. Lafta sosyalist olduğunu söylemişsin, ama pratik bir tutumun yoksa o sosyalizm bir hiçtir. Bu tip sosyalizm anlayışlarının ne kadar iflas ettiğini herhalde yüzlerce örnekten bahsederek belirtemeye gerek yoktur.

Sizin durumunuzu bu yaklaşımlarla örneklendirerek anlatırsak, belki biraz daha iyi anlayabilirsiniz. Siz PKK sahasında Önderlikle karşı karşıya bulunuyorsunuz. Önderliği tartışıp özümsemeye çalışıyorsunuz. Eğer biraz 'PKK'li olarak yaşayacağız' diyorsanız, buna ekmekten, sudan ve havadan daha fazla ihtiyacınız var. Hem te-

orik hem pratik, hem manevi hem maddi olarak verilen bu fırsatı iyi değerlendirmelisiniz. Bunu PKK sahası için söylüyorum; bunun dışında bir özgürlük arayışınız varsa o ayrı bir tercihtir. Ama bu sahaya girmişseniz, gereklerini yapacaksınız.

Ekmek ve sudan önce bizim çabalarımıza ihtiyacınız var

Objektif bir gerçeklik olarak ele almak istediğiniz silahın bir değeri varsa, PKK adına biraz iş yapmakta istekliyseniz, biraz tutarlılığınız varsa, belki de ekmek ve sudan önce bizim çabalarımıza ihtiyacınız var. Bunu anlamamak, hatta bunu es geçmek ölümdür. PKK'ye değer vermiyor musunuz, PKK'nin anısına biraz saygınız yok mu? O halde bunun dışındaki durum ölüm demektir. Bunu pratikte çok somut gösterebilirim. Eline silah almayı ve Kürdistan dağlarına ulaşmayı bırakın, burada iki adım atamazsınız. Yurtdışından gelmişseniz, ülkeniz adına, halkınız adına iki kelimeyi ağzınıza alıp dağlara iniş yapamazsınız. İddia ediyorum ki, bunu yapamazsınız. Teorisyen kesilme, eylemcilik yapma şurada kalsın, kendi varlığınızı bile koruyamazsınız. Şunu da söyleyeyim: Bizim iç yapımızı bırakın, şu anda bütün Kürdistan sahası için çalışan hemen herkes bizsiz hiçbir şey olamayacağını bilir. Güney Kürdistan'daki federe devlet dahi biz olmadan adım atamaz, yaşayamaz. Hiçbir kurum biz olmadan Kürtlük yapamıyor. Hatta bensiz, dolayısıyla tecrübesiz, temel siyasi kavramlar ve kurumlardan habersiz bir şey yapılamaz.

Arkadaşlarımıza eğitim ve tecrübeyle bazı şeylerin neden vazgeçilmez olduğunu fiziki olarak yaşayıp yaşamamanın da ötesinde, tarihi anlamı, zorunluluk ve özgürlükle bağlantısı içinde gösterebilmeyi ve mutlaka anlamalarını salık vermeyi adınız gibi bileceksiniz. Tekrar söylüyorum; benim bağlılıklara fazla ihtiyacım yoktur. Zaten bağlılıklar yükün artması demektir. Ama sizin kesin ihtiyacınız var, bir kurum olarak ihtiyacınız var. Kişi olması önemli değil, benim var olup olmamam o kadar önemli değil. Kurumsallaşma bin yıllık ihtiyacımızdır.

Lafta bağlı olun da demiyorum. Bu işin iddialı bir adımını atmaktan tutalım zaferin en çarpıcısına gitmeye kadar, ister karşısında ister birlikte yol alın, bunun çok gerekli olduğunu bilerek, bilinç veya objektif gerçeklik olarak anlam vererek yürümek, sizin sağlıklı olmanız ve sağlıklı iş yapmanız için başarı şartıdır. Bu konuda sıkıntılarınız var. 'Aşırılsa da olur' demeniz, ne kadar geri ve duyarsız olduğunuzu gösterir. Bu kadar apolitik kişilikleri ancak çocuklar sergiler, hatta çocuklar bile hızla anlarlar. Yoksa çılgın ve kendini bilmez insanlar olduğunuz ortaya çıkar.

İdealizmi her şeyin yerine koymak bilimselliğin ve objektifliğin reddidir

İdealleştirmeyi bir tarafa bırakmalısınız. İdealizm şunun için yararlı olabilir: Bir değere inanma, bir değerin bilimsel temellerini fazla anlamadan da ona inanma bazen yararlıdır. Ama tümü itibariyle gerçeği bir tarafa bırakmak, idealizmi her şeyin yerine koymak, sadece inanıyorum diyerek işin içinden sıyrılmak artık fanatizme, bilimselliği ve objektifliği redde kadar götüren bir tutum olur ki, yararı şurada kalsın, en tehlikeli bir saplantı olur. Çoğunlukla bizim insan gerçeğimizde bu yön vardır ve hepsi de kaybeder. Ben de gerçeğin duygusuna ulaşmadan bir idealle işe başladım, fakat giderek bilimselleştiğimiz, giderek gerçeğe çok duyarlılaştığımız bilinmektedir. Politikada da başarılı olmamızda idealizm kadar gerçeği bu biçimiyle yakalamamızın da vazgeçilmez bir yeri olduğu biliniyor. İdealizmi sonuna kadar çarpıklaştırmanın işe yaraması şurada kalsın, ne kadar zarar verdiği görülmektedir.

Olguculuk da yapmamak, yani olgulara esir olmamak gerekir. 'Düşman bu kadar güçlü, biz bu kadar zayıfız' gibi kavramlara takılmak olguculuktur. Olguculuk gerçeğine aşırı değer verip idealizmi bir tarafa bırakmanın sonuçları da olumsuz olur. 'Günü yaşayabildiğin kadar yaşa, her şey kaderindir' demek çok dar bir pragmatizm, günübirlikçi, iradesiz bir yaşamdır. Bunun da fazla değer ifade etmediği, devrimde böyle olguculukla yaklaşmanın oportünizmde çakılıp kalma olduğu bilinmektedir. Bunun her türlü düşman dayatmasına boyun eğmeden tutalım, her türlü örgüt içi olumsuzluğa ve yetmezliğe kadar götüreceği açıktır.

Demek ki, ne anlamsızca derinleştirilmiş tehlikeli bir idealizme, ne de çok aşırı gerçekliğe veya olguculuğa düşmemek, felsefi ve siyasi açıdan çok önemlidir. Hiç şüphesiz farkında olmasanız da, bunlar size hakim olan felsefi anlayışlarla sizi karşı karşıya bırakabiliyor. Bu tip tutumları felsefede bir tercih olarak da görmüyorum. Bunlar sizde kendiliğinden yaşanan olaylardır. Bunları eğitimle, siyasi bilincinizi geliştirerek aşacaksınız ve parti içinde doğru bir önderliksel yaklaşımı, özellikle devrim değerlerine gerçekçi bir yaklaşımı, olguyla iradeyi anlamlı bir biçimde bağdaştıran bir yaklaşımı ve idealizm ile realizmi doğru birleştiren bir anlayışı kazanacaksınız. Biz buna diyalektik materyalist felsefe yaklaşımı veya kaba materyalizm ve idealizmden uzak duran bir anlayıştır diyoruz. Son tahlilde bunun bir dünyaya bakış açısı, bir evren anlayışı gereği olduğunu da söyleyebiliriz. Bu da bizim anlayışımızdır.

Mevki iş yaptırma ve hizmet yeridir

Mevkicilik, diğer ismiyle kariyerizm, PKK'de çok tehlikeli bir biçimde yaşatılmaya çalışılıyor. Sadece mevki-

"Mevkicilerin güç bulduğu zemin, her şeye kölece 'evet' diyenlerin zeminidir. Partiye sosyalist emek temelinde katılmayanların, emeğini katmak kadar onu savunma gereğini bilemeyenlerin, bunu yerinde söz ve eylemle gösteremeyenlerin kariyerizme en büyük dayanağı sunduğunu, en az onlar kadar bunların da sorumlu tutulması gerektiğini belirtmeliyiz. Bunu önlemenin gereği açıktır"

cilik deyip geçmeyelim. Mevkiciliğin altında kesin bir sınıf dayatması veya emek sınıfının aleyhine olan bir sınıfsal konum ve bunun sömürgecilikle bağlantısı var. Bu, son derece belirgindir. Size şunu söyledim: Adam altını bastırarak, üstünü, yani beni biraz kullanarak, çok az emek harcadığı veya harcadığı emek bize göre emek olmadığı halde çok geniş yetkiye ulaşmıştır. Hatta fırsat bulsa, bizi de hiçe sayarak kendini genel bir önderliğe layık görüyor. İçinde bu anlayışı taşıyor, ama fazla cesaret edemediği için bunu açığa vurmuyor.

PKK tarihinde çok ortaya çıktı. Adam mevkicilik yapmakla sadece içindeki bir kariyeri, bir tutkuyu, bir egoizmi konuşturmuyor. Onun da etkisi var, ama daha fazla ailesinden, sömürgecilikten, toplumsal birçok çevreden aldığını yaşama şansına kavuşturmak istiyor. Hiç çalışmadan ve uğruna savaş vermeden, farklı bir sınıfsal konumu yakalamak için PKK içindeki emeği boşa çıkarmak, emeği olmadığı halde onu bahane ederek, adını ve sanını da diline dolayarak bizden çıkış istiyor. Gözü karalığı, hiç kural tanımaması, sınıf güdüleri ve sömürgecilikle çok bağlantılı olduğu için böyledir.

Mevkiciliği açarsak, işin içinde büyük hesaplar olduğunu görürüz. Yüz kişi içinde etkili olmak demek, yüz kişiyi kendine dönüştürmek demektir. Yüz kişinin dönüştürülmesi demek, kaybeden bir parti demektir, havadan bir parti kurmak demektir. Bunların bu kadar gözü karalığı nedendir? Gözü karalık şudur: Elde ettiklerinin, daha doğrusu elde edeceklerinin arkasındaki dayanak onun böyle olmasını istiyor. Çapsız biri, fakat amaç diye belleyip ele geçirmek istedikleri çok büyük, onu ileriye sürenler çok büyüktür. Bu durumda bizim cüce ne olur? Oldukça gözü kara olur, bütün içini dışına vurur, ağzıyla ne söylediğini kestiremez.

Bu psikoloji nasıl gelişir? Bir psikologun tahliline taş çıkartacak şekilde anlatıyorum. Psikologlar bu kadar gerçeği bilmezler, ben yaşadığım için biliyorum. Hatta onun göz, mimik hareketini anlamak bile benim için zor değildir. Bazılarını daha yakından ölçüp biçtim. Aslında hızlı ulaşmak istiyor, birtakım değerlere göz koymuştur. Daha fazla da açabilirim: Bizde çok yaygın olan komutancılık diye bir durum da doğmuş. Adam hiçbir şey vermeden daha fazla komutanlık talebinde bulunuyor. Yüzlerce fukara, değerli emekçi ve savaşçılar için 'bunların üzerinde nasıl tasarrufta bulunurum, bir kısmını güvenliğime ayırırım, bir kısmını hizmetçi olarak kullanırım' diye düşünüyor. Gözü dönüyor ve ucuz komutanlık için sergilemeyeceği çılgınlık kalmıyor. Mevkiciliğin diğer bir askeri yansıması budur.

Demokrasicilik partimizin değerlerine sahip çıkma hareketini geliştirmektir

Kitlenin yönetimine vermişiz, orada da mevkicilik yapıyor. Eskiden çıplağın tekidir, birdenbire her türlü kitlesel zenginliği, her türlü rahatlığı görüyor. Aslında eskiden bir çorba için kırk takla atan adam birdenbire bu olanakları görünce korkunç kesiliyor. 'Yetkimin biraz daha genişletilmesini istiyorum' diyor ve ikinci gün söylediği 'yönetimden şu kişi iyi değil' oluyor. İyi değil derken, aslında o kişi önünde biraz engel olduğu içindir. Teklik peşindedir. Hizmette teklik istemiyor; 'çalışmada bir şeyler başarayım' diye değil, alanını genişletme, halka keyfi tutumlarını daha fazla empoze etme, kendini daha fazla abartma ve kabul ettirme, mümkünse kendisini kolayca aşılamayacak bir ağa haline getirme istemi var. Bu da kitle çalışmalarında çok yaygın ortaya çıkan diğer bir kariyerist yaklaşım veya bir sınıf dayatması, bir düşman dayatmasıdır.

Demek ki mevkicilik üzerinde, gözü karalık üzerinde çok durmak gerekiyor. Zindandaydılar, zindan koşulları belli, fazla suçlamıyorum; ama yine de partililik görevleri, emeğe ve direnişe sahip çıkma görevleri çok iyi değerlendirilmedi. Neden doğru bir temsil yerine, çok tehlikeli bir temsile intikal sağlandı veya bundan neden diğer arkadaşlarımızın haberi olmadı? Demokrasicilik tam da bu noktada partimizin değerlerine sahip çıkma hareketini geliştirmektir. Bunun yerine, bir kişi hiç de hak etmediği ve tersi olduğu halde neden sıyrıldı? Bir mevki, bir kariyer uğruna düşmanla en çok bağlantı içinde bunu yapanlar, dolaylı ve direkt olarak bütün direnişçi yaşamınızı satabilecek bir duruma nasıl geliyorlar? Buradan çıkarmanız gereken sonuçlar var.

Bunu dağ direnişçileri için de söyledim. Bir tane daha çıkmıştı. Aslında bizden birisi de değildi. Dağda arkadaşları bastırmış, gelmiş burada beni de kullanarak bütün kampı bastırıyordu. İnsanımızı katlediyor, bunu sırf etkisini ve yetkisini arttırmak için yapıyordu. Hem de çok canavarca! Neredeyse bunu bize kadar ilerletecekti. O zaman dur dedik. Örnekler daha da sıralanabilir. Böyle gözü kara bir kişilik, sıradan ele alınacak bir kişilik değildir.

Şu hususu vurgulamak gerekir: Mevkicilerin güç bulduğu zemin, her şeye kölece 'evet' diyenlerin zeminidir. Partiye sosyalist emek temelinde katılmayanların, emeğini katmak kadar onu savunma gereğini bilemeyenlerin, bunu yerinde söz ve eylemle gösteremeyenlerin kariyerizme en büyük dayanağı sunduğunu, en az onlar kadar bunların da sorumlu tutulması gerektiğini belirtmeliyiz. Bunu önlemenin gereği açıktır.

Mevki kariyer daha fazla hizmet etmek için gereklidir

Mevki gereklidir, kariyer gereklidir, gurur da gereklidir. Ama niçin? Bunlar daha fazla hizmet etmek için gereklidir. Örneğin benim Önderlik kariyerim var, mevkiim var ve büyük oranda tek başıma icra ediyorum. Çok büyük oranda yapıyı çalıştırarak, halkı çalıştırarak yürütüyorum. Ama büyük oranda kendi adımımla yürüyorum, aslında bu durum da gereklidir. Arkadaş topluluğunun tüm isteksizliği ve yetmezliğine rağmen, kolektif temsili mükemmel yapıyorum. Halkın bu işe koşturulması da aslında başarılı yürütülüyor. Ama buna rağmen tekliği yaşamak durumunda kalıyorum. Bu bir gerekçeyle savunulmalı; işleri iyi yürütüyor, hizmeti mükemmel yapıyor. Yetersizliği var, bunun tehlikesi var, ama yaşadığım müddetçe hiç olmazsa en iyisini yapacağım. Zaten bu böyle olduğu için bir halk ezici bir biçimde onayını veriyor. Bu, mevkicilik veya kariyerizm değildir, bir kurumu bir kişinin mükemmel çalıştırmasıdır.

Aslında Önderliği kendim oluşturdum, kendim çalıştırıyorum, bunu başkalarına kurum olarak bırakacağım. Başkaları kurum diye bir şeyi ne bıraktı, ne de gelişmeme fazla katkıda bulundu. Ama halen günlük olarak bunun hakkı veriliyor. Kendini çatlatırcasına hizmeti eksiksiz sunacaksın. Önderliksel katkını askeri, siyasi, ideolojik ve örgütsel konularda göstereceksin. O zaman bu mevkii mükemmel kullanıyorsundur, on kişinin yapamadığını yapıyorsundur ve bu da yerindedir. Kolektifleştirmeliyiz veya mümkünse bir yerde on tane önder daha çıkarmalıyız. Bu dersi çıkarır ve yürütürsünüz. Kullanmak istediğiniz mevkileri böylece doğru değerlendirip doğru kullandınız mı, bunlara da en yeterli cevabı vermiş olursunuz. Bütün partililer mevkii veya kurumu böyle değerlendirirlerse kariyeristler kalmaz. Onların yerini zamanında doğru ve yeterli kişiliklerle doldurma ve temsil etmeyi bilmek, partinin ve ordunun kazanacağı dev gibi bir gelişme ve başarıdır.

Mevki hizmet yeridir amacı ordulaşma görevini yerine getirmektir

Bu temelde konuya biraz açıklık kazandırılabilir. Bunun için özellikle yetki sorununun daha da iyi açımlanması gerekir. Özellikle görev, amaca bağlılık büyük önem taşır. Amaca bağlı olduğunuz, görevle dopdolu yaşadığınız oranda yetkinin bir anlamı olur. O zaman yetkili ve etkilisiniz ve mevkiin bir anlamı olabilir. Bütün bunlar büyük bir sorumluluk duygusunu gerektirir. 'Ben sorumluyum, mevki bana verilmiş, ama görevi başarmam içindir' diyeceksiniz. Ne tür görev? Bu bir örgüt kurma, bir eylem geliştirme, bir orduyu geliştirme görevidir. Mevkisi nedir? Örneğin, eyalet komutanı, birim komutanı bir mevkidir. Sorumluluğu nedir? Eğer

bu iş iyi olursa başarısı sizedir, olmazsa hesap sorulur. 'Olumlu oldu mu sahibi benim, olumsuz oldu mu sorumluluğu başkasına yıkarım' diyemezsiniz.

Mevki iş yaptırma yeridir, hizmet yeridir; amacı da ordulaşma görevini başarıyla yerine getirmektir. Mevki, kurum böyle ele alınırsa anlamı vardır. 'Gider oraya kurulurum, hiçbir kuruma ve kişiye karşı hiçbir sorumluluk duymam, görev diye bir şey de takmam; amaç hiç umurumda değil, göstermelik kabilinde birkaç iş yaparım; altımdakileri bastırırım, üstümdekileri de yanıltırım ve böylece kendi keyfimi yürütürüm' demek, mevkiciliğin diğer bir tanımıdır. Biz bunlara fırsat veremeyiz. Sizin birbirinden ayrıştıramadığınız hususlar bunlardır. Özellikle önde gelen kadrolar olarak yetki, görev, sorumluluk, kariyer, mevki, yönetim ve yönetilme bir bütün olarak Önderlik gerçeğinin sorunları biçiminde değerlendirmeniz gereken hususlar oluyor. Bu konuda oldukça yetersiz olduğunuzu biliyorum, fakat doğru yaklaşım da bu çerçevededir.

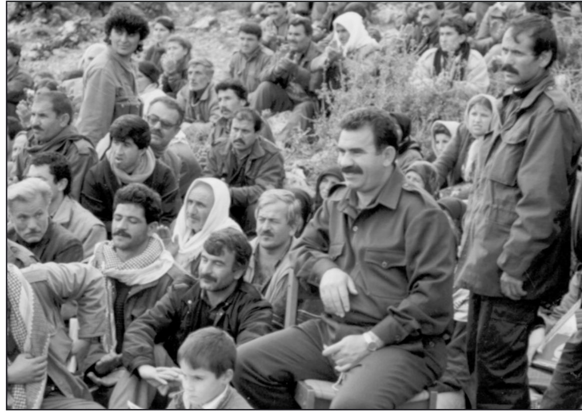
Konunun çok geniş boyutlarına açıklık getiriyoruz. Bu anlatımlardan payınızı çıkarın. Devletleşmeyi önüne koyan veya iktidara doğru yürümeyi gündemleştiren bir hareket için bu hususlar hayatidir. Eskinin bütün yaklaşımlarından habersiz veya başka iktidarların bir kölesi gibi yaşayanların önderlikten ve otoriteden bir şey anlayacaklarını sanmam. Kendim de uzun süre böyleydim. Bunları söylemek ayıp değil. Ama iktidara doğru yürürken otorite, yetki, görev, sorumluluk, yönetim ve yönetilme, bunun kuralı, edebi ve üslubu çok gereklidir. Bunu bileceksiniz.

Özgürlüğü dananın ipini koparması gibi anlarsanız da, giderek daha fazla kazık ve ipe bağlanmayı bir yaşam ve kural diye bellerseniz, o zaman iktidara yürüyüşü anlamlı kılamazsınız. Bu temelde özgürlüğe yol alamazsınız. Bunlar ilkel anlayışlardır. Dananın ipini koparması özgürlük değildir; bu ne ipten kurtulması anlamına gelir, ne de tekrar sert bir kazığa bağlamak kurala gelmedir. Bunlar yanlıştır.

Zaman zaman önderlik kurumunu hatırlamak ne demektir? Aklıma geldiği zaman, hem de sıradan bir hatırlamayla önderlik güzeldir demek, halkın bile çoktan aştığı yeni bir önderliksel yaklaşımdır. Önderlik ne her gün karşısına geçip 'sen şöyle gereklisin, böyle olmalısın' diye keyfimize göre ayarladığımız, ne de çok zorlanıldığında hatırlanabilecek bir kurumdur. Hayır, bunlar yanlış ve yetersiz yaklaşımlardır.

Bir ulusal ve sınıfsal önderliğe kavuşmak demek, vücudun ete, kemiğe ve kana kavuşturulması demektir. Bir ulus için, yine bir emeğin sahibi, bir sosyal sınıf için anlamı böyledir. Bunu çok geçici bir şey olarak ele almak, 'zaman zaman bize gerekli olabilir' diye düşünmek, aslında o gerçeğin dışında yaşamak demektir. Bu, bir anlamda Önderliği reddetmek veya onu işine geldiği zaman yaşamak demektir ki bu,

'ulusun veya bu sınıfsal hareketin tümüne katılmış bir üyesi değilim, zaman zaman bu ulusu, bu sınıfı kullanmak isteyen biriyim' demek olur. Bunlar kim olabilir? Bunlar sömürgecilikten, işbirlikçilerden, çeşitli küçük burjuvalardan, ara tabakalardan kaynaklanabilirler. Onun adına hareket edenler böyle düşünebilir.

Önderlik boşluk kabul etmez

Burada bir kez daha kendini ele veriyor ki, böylesine yetersiz ve keyfi yaklaşanlar aslında başka sınıfları, işbirlikçileri konuşturanlardır, onlara göre hareket tarzı tutturanlardır. Bu da kişinin şahsına bağlanmak veya onu reddetmek değildir. Burada keyfilikten bahsedilir. 'Keyfimize göre şu anlamı yükleriz' denilirse bu yanlıştır. Bu, tarihsel objektif bir gerçekliktir, olduğu gibi anlayacaksınız. Keyfiliği işin içine karıştırdınız mı, başka sınıfın, işbirlikçinin istemlerine göre ele aldınız demektir. Bunu bilerek veya bilmeyerek yapmak o kadar önemli değildir. Keyfilik içine girdiğinde, işin bütün özellikleri tüm yönleriyle bütün süreç boyunca büyük bir dikkat ve duyarlılıkla yaşanmadığında, insan kendini onunla dopdolu hayata geçirmediğinde, başka bir sınıf önderliği gelir ve kendisini konuşturur. Bu da keyfiyet olur. Senin 'benim de bir yoğurt yiyişim vardır' dediğin başka bir sınıfın, bir işbirlikçinin tutumu olur, bir kölenin tutumu olur. Onun da bizim gerçek önderliğimiz olmadığı açıktır. Kaybeden sen olursun, kendisini gerçek Önderlikle karşı karşıya bulan sen olursun ve bundan sen sorumlusun.

Önderlik boşluk kabul etmez. Boşluk var gibi sanırsın, ama öyle olmadığını kısa bir süre sonra anlarsın. İçini tüketmeye gelince, bunun böyle tüketilmeyeceğini bilmek gerekiyor. Önderliğin siyaset üretim merkezi, ordu üretim merkezi, PKK'de yoktan var etme merkezi olduğu tartışma götürmezken, bizde ifadesini bulan Önderlik bütünüyle eksilerden işleri bu noktaya getirme hareketiyken, 'ben mevkicilik yaparım, bir verip on alırım, bastırarak alırım, saptırarak, lafazanlıkla, köylü kurnazlığıyla, aydın ukalalığıyla yaparım' dersen olmaz. Bütün bunları kullanan ve böylece Önderliği tüketeceğini sanan biri objektif olarak sömürgeciliğe hizmet ediyordur.

Bizi başka tür özel ilişkiler yoluyla tüketmek, ahbap çavuşlukla tüketmek, eski arkadaş yarenliğiyle tüketmek, hatta kölelikle tüketmek isteyenler çıktı. Bu, ucuz bir önderliksel bağlılıktır. Ama 'bu benden ne ister, neyin mutlak yerine getirilmesini bekler?' düşüncesiyle hiç ilgili olamama durumunu yaşıyorlar. Sorumluluk duymadıysanız bile zavallılığı sergilemeyin. Bütün bunlar Önderliği zayıf düşürme, tüketme hareketleridir. Önderlik bu konularda boş değildir. Bu tip eğilim sahiplerine, bu tip tutum ve davranış içinde olanlara kendisini hissettirir. Çalıştırmak zorundadır ve çalıştırır da. Dolayısıyla bu tip boşa çıkarıcı ve tüketici anlayışların son bulması gerekir, yoksa sahibini fena yanıltır ve hüsrana uğratır.

Önderlik eşittir sıfırdan daha da eksi seviyelerden yaratma sürecidir

Bütün bunlardan çıkan sonuç, Önderliğin benim de kendi pratiğimden gereklerinin üzerine yürüye yürüye, kendimi kabul ettire ettire belli bir gelişmeye uğrattığım bir kurum olmasıdır. Bu kurum Kürdistan için iş yapıyor; içimizdekileri de, dışımızdakileri de ilerletiyor. Kök büyümüş, Kürdistan gerçeği olmuştur. Çözümlüyor, ölmesi gerekeni öldürüyor, yaşaması gerekeni yaşatıyor. Muazzam bir altüst oluşa yol açıyor. Faaldir, isteyene veya iddiası olana amaca ulaşmada fırsat sunuyor. Bütün bunlar bunun bir kurum olduğunu, kural ve nizam olduğunu, birileri 'ben tümüyle yaşamımı buna adıyorum, bu önderlik kurumu altında şu savaşı vereceğim, şu çalışmanın içine gireceğim' dediğinde buna bütün benliğini katması gerektiğini, sadece kendini adamanın yetmediğini, bunun yaratıcılık gibi bir çabaya da ihtiyaç gösterdiğini ortaya koyuyor.

Önderlik eşittir, sıfırdan daha da eksi seviyelerden yaratma sürecidir. Belli bir yaratıcı çabanın önderliksel bir çabaya katkı sunabileceği, dolayısıyla o çabanın sahibi olmam gerektiğini, yaratıcılığın aynı zamanda bize layık bir yaşama cevap vermesi gerektiğini biliyorsunuz. Kural gereği savaşırız, çünkü savaş yaşamak içindir. Yaşam çirkinleştirilmiştir. Önderlik, güzel bir yaşamı bulma ve bize layık bir yaşama ulaşmanın adıdır. Yaşamı reddetmek ölümdür. Savaşın yaşamsal amacını göz ardı etmenin bu Önderlikle bağdaşmayacağını, tam tersine bunun büyük bir inkarı olduğunu görerek değerlere müthiş ilgi göstermek, bunları daha da geliştirmek gerekir. Çünkü çok zor yaratılmıştır. Çok tehlikeli ve çirkin ortamlardan biraz değer olarak ifade edebileceğimiz ürünler ortaya çıkmıştır. Önderlik bunların oluşturucusu, geliştiricisi, koruyucusu oluyor. Böyle anlayacaksınız.

Yaşayacaksak, buna hepinizin bizden daha çok ihtiyacı olduğuna eminim. Çok zor durumlarda, çok kabul edilemez konumlarda olduğunuzu dile getirmeye çalıştım. Bu ihtiyacınızdır, olanak sunmak bizdendir, onu da verdiğimize inanıyorum. Yemek içmek kadar, teneffüs edilen hava kadar halk olarak gerekli ihtiyaca dönüşmüştür, bu ihtiyacın ifadesi oluyor. Ne sıradan bir katılım, ne zaman zaman bir katılım, ne keyfi bir katılım gerçekçi olabilir.

Oluşturulan Önderlik, en başta ölümsüz şehitlerin katkısıyla oluşturulan Önderliktir; o çok büyük emek sahiplerinin çabalarının sonucudur. İnanıyoruz ki, bu temelde daha da etkili ve yaşamsal kabiliyetini ortaya çıkararak bu halka layık olduğu yaşam gücünü ve yaşam olanaklarını verecektir. Katıldığınız, kattıklarınızla geliştirmek istediğiniz, bu anlamda özgürleşen bir halktır, kurtulan bir ülkedir ve kazanılan muazzam bir gelecektir.

AKTİF SAVUNMA SAVAŞI

"Gerilla bir ideolojik duruş gücüdür. Bu her zaman böyledir, devam ediyor. Gerilla siyasi sürece göre çalışıyor, siyasi süreci etkiliyor. Bir siyasal mücadele gücüdür, ama şimdi bir de örgütlenme aracıdır. Demokratik konfederalizmin inşa aracıdır. Pasif savunmada böyle değil, ama aktif savunmada böyledir. Demokratik konfederal örgütlülüğün yaratılması için halkın üzerindeki düşman örgütlülüğünün dağıtılması gerekiyor. Bunu gerilla yapacaktır"

HPG IV. Konferans sürecinde aktif savunma savaşı biraz gündemleşmiş ve tartışma başlamıştı. Aslında daha fazla tartışıp, özellikle askeri boyutlarını açığa çıkartmamız gerekiyordu. Pratikte ortaya çıkan eksiklikler bu konunun daha da fazla aydınlatılmasını gerekli kılıyor. Söz düzeyinde anlaşıldığı söylense de pratiğe bakıldığında görülen uygulama yetersizlikleri, eskinin tam aşılamadığı, planlama aşamasından başlamak üzere pratik uygulama, tarz, üslup, tempo konusunda yeni sürecin gerekliliklerine uygun adımların atılamadığını ortaya koymaktadır.

Bizim dışımızdaki çevreler de tartışıyorlar. Türkiye ve tüm dünya, PKK ne yaptı ne yapmak istiyor diye tartışıyor. Görev ve sorumlulukları tam bilince çıkartıp gereklerini pratikte tam başarıyla yerine getirebilmek için, hareket ve halk olarak bizlerin daha çok tartışması gerekiyor. Doğal olarak en çok da HPG'nin tartışması ve anlaması gerekiyor. Çünkü bir propagandacı yaptığımız değişiklikleri öğrenirse, bu konunun topluma anlatılması ve propaganda yapılmasında üzerine düşen sorumluluğu daha iyi yapabilir. Siyaset alanı da bu konuyu iyi öğrenirse, siyasi çalışmalarını buna bağlı olarak daha etkili kılabilir.

Askeri çalışmalar, özellikle gerilla çalışmaları bunların hepsini ilgilendiriyor. Gerillanın eyleminin propaganda ve siyasi yanı da güçlü olduğundan, bu alan çalışmalarının yaptıklarımızın niteliği, amacı ve hedefi konusunda net olması önemlidir. Gerillanın bu konularda tüm harekete, mücadeleye öncülük etmek gibi bir görev ve sorumluluğu vardır. Bu bakımdan hem propagandacı, hem siyasetçi, hem savaşçı olan gerilla her alanda olup bitenlerin doğru ve yeterli bir biçimde anlarsa başarılı bir pratik yapar. Bu nedenle HPG'nin yeni mücadele sürecinin özellikleri bakımından her alanda ortaya çıkan değişiklikleri, yine üslup, tempo, tarz konusunda bağlı kalacağı çerçeveyi yeterince derinliğine özümsemesi, anlaması gerekir ki başarılı bir gerillacılık yapabilsin.

Aktif savunma savaşımı yeni bir süreci kendisiyle getirmiştir

Yeni bir mücadele sürecinden söz ederken her şeyi değiştirmediğimiz de açıktır. Fakat aktif savunma sürecinin pasif savunmadan da önemli değişiklikler arz ettiği de bir gerçektir. Tek yanlı ve düz bir yaklaşım içinde olmamalıyız. Ne her şey değişmiştir gibi düz ve toptancı yaklaşmak ne de hiçbir şey değişmemiştir gibi tutucu bir pozisyonda kalmak doğrudur. 2007 yılı pratiğinin geçmişe bakılarak değerlendirilmeyeceği açıktır. Arkadaşların tartışmaları içerisinde 'geçen yıla göre durumumuz şöyle, geçen yıla göre böyle ilerledik, şu adımı attık, geçen yıldan şu şekilde daha ileriyiz' gibi söylemler bulunmaktadır. Anakarargahtan, savaşçılara kadar bu tür sözler şu veya bu düzeyde duyuluyor. Bunlar doğru sözler değildir. Bu yılın sonunda hiçbir şeyi, geçen yıl şöyleydi, bu yıl böyle oldu biçiminde bir değerlendirme yapamayız. Kim böyle değerlendirmeye kalkarsa, yeni mücadele sürecinden, aktif savunmadan hiçbir şey anlamamış, böyle bir sürece girmemiş ve pasif savunma aşamasında kalmış demektir. Dolayısıyla da taktik dışılığa düşmüş olur. Aktif savunmadaki durumla pasif savunmadaki durum birbiriyle karşılaştırılıp ölçülemez. Bu nedenle 2007 yılının pratiğini aktif savunma sürecinin özelliklerine, görevlerine, tarzına, üslubuna ve temposuna göre değerlendireceğiz. Dolayısıyla bu yönlü görevleri başarıyla yapabilmek ve doğru değerlendirmede bulunmak için, içine girdiğimiz aktif savunma sürecinin özelliklerini iyi bilmemiz gerekiyor.

Bilindiği gibi 2007 yılının ilk yarısında hareket olarak ciddi bir kararlaşma sürecini yaşadık. 2007 ocak sonu, şubat başı gerçekleşen HPG IV. Konferansı gerilla açısından önemli bir kararlaşma konferansıydı. O zaman süreç daha tam ifadeye kavuşmamıştı, sürecin daha da netleşmesi gerekiyordu, ama çeşitli olasılıklara göre tutumun ne olacağı belirlenip netçe kararlaştırılmıştı. Mayıs ortasında da

KONGRA GEL V. Genel Kurul Toplantısı'nı yapıp bu yönlü kararlaşmayı daha da netleştirip güçlü bir siyasi iradeye kavuşturdu.

Halkın özgür iradesini temsil eden KONGRA GEL, halk adına yeni mücadele sürecinin değerlendirmesini yapıp kararlaşmasını sağladı. Bu kararı durup dururken değil, uzun bir tartışma süreci içinde aldık. Önderlik beşinci ateşkes için çağrı yaparken iki şeyi hedefledi. Birincisi; eğer mümkünse bir kere daha barışçıl ve demokratik çözüme zemin sunmak ve buna fırsat tanımak istedi. Zaten birçok çevreden bu yönlü bir çağrı da vardı. Ateşkes olursa Kürt sorununun çözümü olur gibi havalar yansıtılıyordu. Bunlar arabulucu da olmak istiyorlardı. Önderlik bütün bunların netleştirilmesinin gereğini hissetti ve ateşkes çağrısıyla böyle bir netleşmeyi sağlattırmak istedi. Kürt sorununun çözümünde kimin niyeti nedir, gerçek politikaları nelerdir ve ne kadar tutarlı, ne kadar güçleri vardır? Bunları açığa çıkartmak istedi. Bu doğrultuda ateşkesin stratejik bir sürece evrilmesi için yoğun çaba harcadı. Yaşayarak gördük ki, böyle bir şey söz konusu değil. Bu ateşkes bazı taktik siyasi kazançlardan öteye, stratejik bir sonuç vermedi.

İnkar imha politikasında değişen hiçbir şey yoktur

Bazı çevreler sadece ateşkes çağrısıyla sınırlı kaldılar. Bir ateşkesin olmasını kendi çıkarlarına uygun buldular, ama Kürt sorununun siyasi çözümü için bir politika üretmeyi gerekli görmediler. Henüz böyle bir politikalarının olmaması bir yana, gösterdikleri pratik tutumla bu yönlü politikaları kendi çıkarlarına uygun görmediklerini ortaya koydular. Öte yandan Amerika, Avrupa ve bazı çevreler Kürt sorununun çözümünü şu veya bu şekilde isteseler de bunu gerçekleştirmek için bir iradelerinin ya da güçlerinin olmadığını gösterdiler. Güney Kürdistan yönetimi, Türkiye'nin aydınları ve barışseverleri hatta hükümete kadar uzanan birçok çevrenin yaklaşımı böyledir.

> **"18 Mayıs 1977'de hareketimize yöneltilen topyekün imha saldırısı karşısında hareketimizin Önderlik şahsında geliştirdiği direnme ve partileşme kararıydı. İmhaya karşı direnerek partileşmek, halkın özgürlüğü için partileşerek direnişi geliştirmek, Önderliğin 18 Mayıs tarihi karalaşmasının özüydü. Bu büyük kararlaşma, 1973 baharında gruplaşmaya karar vermenin ardından gerçekleşen ikinci büyük kararlaşmaydı"**

Bu süreçte esas ortaya çıkan gerçek ise neoittihatçılar ve kızılelmacılar dediğimiz, genelkurmay, CHP, MHP gibi kurumlarca temsil edilen ve Türkiye yönetimini hala elinde tutan kesimlerin inkar ve imha çizgisinde kararlı olduklarının açığa çıkmasıdır. Bunların inkar ve imha zihniyetinden bir adım bile geri atmadıklarını, Kürt özgürlük hareketini ezerek bu amaçlarına ulaşmada ısrarlı ve kararlı olduklarını, hem operasyonları geliştirerek, hem de Önderliğe, yönetimimize, halka, gerillaya saldırarak ortaya koydular. Bu niyetlerini açıkça dile getirmekten çekinmediler. Ne mutlu Türk'üm demeyen düşmanımızdır, dediler. Dağda bir nefer kalmayıncaya kadar savaşacağız, dediler. İnkar ve imhadaki ısrarlarını bu tür davranış ve sözleriyle netçe gösterdiler. Zaten Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ "sözde yaptıkları ateşkese, kar kış demeden operasyonlarla karşılık verdik" diyerek, nasıl bir tutum içinde olduklarını hiçbir izaha gerek duyulmayacak biçimde açıkladı. Bundan daha açık biçimde Kürt halkını tarihten silmek istediklerini ortaya koyamazlardı. Böylece ateşkes boşa çıktı ve süreç netleşti. Çeşitli kesimlerin tutumları da kesinleşti.

İkinci olarak ise, Önderlik ateşkes sürecinde bir yandan böyle bir netleşmeyi sağlarken, diğer yandan yeni sürecin yoğun bir tartışmasını yürüttü. Önderlik görüşme notlarında belirttiğim görüşleri savunmamda da söylemiştim dedi. Ateşkes ilanından sonra gerçekleşen görüşmelerde, ateşkesin geleceğinin ne olacağı ortaya çıktığında bile, içinde bulunulan süreci, geleceğin stratejik taktik yaklaşımını, örgütsel yaklaşımlarını kapsamlı teorik çözümlemelere tabi tuttu. Görüşmeler sadece öyle pratik bazı konularda ifadeleri ya da sorunlara yönelik çözümleri içermiyordu. Bir savunma kadar derin, teorik analizleri içeriyordu. Önderliğin değinmediği hiçbir konu kalmadı. İfade etmediği, izah etmediği, çözümlemediği hiçbir konu kalmadı. Önderlik görüşmelerde kapsamlı bir süreç çözümlemesi yaptı. Kendisi araştırdı, tartıştı, hareket ve halk olarak bizi de tartıştırdı. Önderlik zaten kendileri tartışsın karar alsın, biçiminde değerlendirmelerde bulunmuştu. Yani bir konferans ve bir kongre toplayarak hemen orda karar vermedik. Aylar süren kapsamlı bir tartışma yürüterek bu kararlara ulaşıldı. Dolayısıyla geçen dönemde ateşkes sürecinde yürüttüğümüz tartışmaları anlamamız, daha derinden bilince çıkarmamız lazım.

PKK 18 Mayıs kararlaşmasıyla gerçek anlamda varlık bulmuştur

18 Mayıs'ı aklımızda tutmamız, unutmamamız gereken bir gün olarak görmeliyiz. 18 Mayıs bizim açımızdan tarihi mesajlarla yüklü bir gündür. 18 Mayıs parti tarihimizde büyük bir kararlaşma günüdür. Yeni sürecin kararlaşmasının da böyle büyük bir kararlaşma olması gerektiğini anlamamız gerekir. Hareket ve halk olarak bizim de böyle bir büyük kararlaşmayı yaşamamız gerekiyordu. Biz 18 Mayıs'ı böyle algıladık, böyle tartıştık ve kararlaştırdık. Hem gerilla cephesi hem de sivil siyaset çevresi bu hususu böyle ele aldı ve tartıştı.

18 Mayıs 1977'de hareketimize yöneltilen topyekün imha saldırısı karşısında, hareketimizin Önderlik şahsında geliştirdiği direnme ve partileşme kararıydı. İmhaya karşı direnerek partileşmek, halkın özgürlüğü için partileşerek direnişi geliştirmek, Önderliğin 18 Mayıs tarihi karalaşması-

nın özüydü. Bu büyük kararlaşma, 1973 baharında gruplaşmaya karar vermenin ardından gerçekleşen ikinci büyük kararlaşmaydı. Bu da ideolojik gruplaşma adımının partileşmeye ve direnişe dönüştürülmesini, yani örgüte ve eyleme geçirilmesini öngörüyordu. Yani bu yönlü pratik de bu kararın ete kemiğe dönüştürülmesi oluyordu. 1973 baharındaki kararlaşmayla aynı ruhu taşıyan bir kararlaşmaydı.

2007'de bu büyük kararın 30. yıldönümünü yaşadık. Otuz yılda Kürdistan'daki bütün gelişmeler bu karar temelinde oldu. Kürdistan'da yaşanan her şeyin temelinde PKK olduğunu söylüyorsak, PKK de bu 18 Mayıs kararlaşmasıyla gerçek anlamda varlık buldu. Önderlik partileşmeye o zaman karar verdiğini, parti programını da bu temelde Haki Karer yoldaşın anısına hazırladığını ifade etti. Hatta savunmada eğer böyle bir durum –Haki'nin şehadeti– olmasaydı PKK'nin bu biçimde gelişip gelişmeyeceği belli değildi, dedi. Bu olay temelinde verilen kararın süreci yönlendirdiğini açıkça ifade etti.

İyi biliyoruz ki geçen otuz yılda, Kürdistan'da PKK'siz hiçbir şey olmadı. Ya PKK bir şey yaptı ya da PKK'nin dolaylı etkisi sonucu oldu. Bunu artık Güney Kürdistan yönetimi de kabul etmiş durumda.

Otuz yıllık dönem gerçekten de Kürt halk tarihinin bir miladı oldu. PKK'li dönem, Kürt tarihinin en onurlu, şerefli, halkın başının en dik olduğu dönem oldu. Büyük kahramanlıklar dönemi oldu. Bütün bunların hepsi büyük 18 Mayıs kararlılığı temelinde gelişti. Direnme ve partileşme kararlılığı temelinde gelişti.

Demokratik konfederal halk sisteminin örgütlenmesini yaratmalıyız

Şimdi de bu büyük kararlaşma gerçeğinin 30. yıldönümünde yeniden benzer bir kararlaşmayı yaşıyoruz. Çünkü inkar ve imha sistemi özünü kaybetmeksizin olduğu gibi devam ediyor. İmha amaçlı saldırılar, otuz yıl önceki gibi devam ediyor. Elbette yöntemleri değişik; çünkü ortaya büyük değerler çıkmış. Parti var, gerilla var. Halk ulusal diriliş devrimi yapmış, bir yığın kurum ve örgüt ortaya çıkmış. Direnişin temeli olan demokratik bir halk gerçeği ortaya çıkmış. Bu bakımdan imha amaçlı saldırıların yöntemi tabii ki farklı olacaktır. Fakat özü aynı. Genelkurmay başkanının ifadeleri çok nettir. Dolayısıyla Kürt halkı çok büyük değerler yaratmış, inkarcı sistem çok daralmış ve sıkışmış olsa da esas amacından vazgeçmiş değildir. Onu koruyor ve Kürt halkını ulusal düzeyde yok etme hedefini gerçekleştirmek istiyor. Zaten 1919'dan beri Türkiye böyle bir tehlike ile karşılaşmadı, mevcut durum 1919'a benziyor denilerek karşılarında yok edilmesi gereken bir güç olduğunu açıkça ifade etmişlerdir. Durum bu yönlüyken böyle bir saldırıya karşı yeniden ikinci bir 18 Mayıs kararlaşmasını da yaratmak gerekiyor. Bu anlamda imhaya karşı, özgürlük için yeniden direnme kararı aldık. Elbette örgütlenerek direnmeyi esas aldık. Bu da demokratik konfederalizmin inşası temelinde oldu.

Klasik iktidarcı ve devleti hedefleyen partileşme yerine, tabandan örgütlenmeyi esas alan demokratik toplum konfederalizmini geliştirdik. Demokratik konfederalizm, kadın özgürlüğü ve ekolojik devrime dayanan, demokratik konfederal halk sisteminin örgütlemesini yaratmaktan geçiyor. Bu örgütlenmeyi gerçekleştirmek de yediden yetmişe herkesi, direnişin içine çekmekle mümkündür. Amacımız, Kürt sorununun çözümünü böyle bir mücadele temelinde yaratmaktır. Yeni kararlaşmamızın esası da, verdiğimiz karar da budur. Dolayısıyla bunu çok iyi anlamamız gerekiyor. Böyle bir kararın alınıp, planlamaların yapılmasına rağmen, hala bu kararın özünün kavranmasında önemli eksikliklerin yaşandığını belirtmek gerekiyor. Nitekim birçok alanda yaptığımız planlamalara ve kararlara bakıldığında bu örgütlenmeyle uyumlu olmadığı ve onu temsil etmediği görülmektedir. Hala eskiyle çok daha bulaşık bir temelde devam edilmektedir. Halbuki biz örgütsel çalışmayı çok öne çıkarttık. Bu kararla, bunu görmemiz lazım.

Eğer Kürt halkı yeni bir irade ortaya koyacaksa, ancak daha ileri düzeyde bir örgütlenme geliştirerek, yaratarak sağlayabilir. Ancak mevcut örgütsel düzeyde ortaya koyabildiği irade çok sınırlıdır. Dolayısıyla etkisi de bu düzeyle sınırlı kalıyor ve daha öteye geçemiyor. Bu kararlaşmamızın bir de bu yönlü bir gerçekliği vardır.

O halde pasif savunmadan aktif savunmaya geçiş diye tanımladığımız bu sürecin değiştirdiği hususlar nelerdir? Tabii Önderlik süreci teorik olarak aydınlatırken, meşru savunma çizgisi temelinde ele aldı. Meşru savunma çizgisine ilişkin çok somut formülasyon geliştirerek üç aşamalı gerçekleşecek pasif, aktif ve topyekün savunma duruşunu önümüze koydu. Böylelikle meşru savunma çizgisini bir formülasyona kavuşturdu.

Aktif savunmaya geçen biziz Önderlik değil

1993 martından 2007'ye kadar olan süreci, pasif savunmanın on beş yıllık duruşu olarak tanımladı. Bu sürecin özü, Kürt sorununu barışçıl, demokratik birlik çerçevesinde çözümünü yaratmaktı. Buna göre mücadele etti ve çalıştı. Bundan dolayı da sürecin büyük bir kısmı tek taraflı ateşkesle geçti. Çatışmalı dönemler bile hep taktik düzeyde çatışma oldu. Demokratik ba-

"Kürt özgürlük hareketi felsefik, ideolojik anlamda bir değişiklik yaşamamıştır. Bunu tartışmaya bile gerek yoktur. Önderlik, reel sosyalizmi kapsamlı ve derin eleştirilere tabi tuttu, bu temelde demokratik sosyalizm çizgisini geliştirdi ve bu çizgi devam ediyor. Şimdi aldığımız pratik politik kararlar da bu çizgiyi çok daha yetkin bir örgütlülük temelinde pratiğe kavuşturmayı hedefliyor"

rışçıl birlik çözümü için gerekli zemini yaratmak amacıyla çatışma oldu. Büyük savaşlar da verildi, ama bütün bu çatışmaların amacı demokratik barışçıl bir birlik yaratmak içindi. Önderlik, bu sürecin yalnız başına sonuç vermediğini, başarıya götürmediğini değerlendirdi ve çok somut bir şekilde *"ben buna inandım, halen de inanıyorum, bunun Kürt halkının, Türkiye toplumunun, Ortadoğu halklarının yararına olduğuna da inanıyorum, fakat şunu gördüm ki tek başına bu duruşla sonuç alınmıyor"* dedi. Türk devleti pasif savunma duruşunu bir zafiyet, zayıflık olarak görüyor. Dolayısıyla çözüme yanaşmak ve çözüm yönünde adım atmak yerine, bu durumu zayıflık olarak değerlendirip, imha amacını gerçekleştirmek istiyor. Onun için yeni yeni imha ve tasfiye planları hazırlayıp uygulamaya koyuyor. Bunları gören Önderlik "*o zaman yalnız başına bu biçimde çözüm olmayacağı açıktır... Örgüte ve halka teşekkür ediyorum. Aktif siyasetten çekiliyorum. Ben bu çizgide duruyorum, ama örgüt ve halk bilsin ki bu duruş yalnız başarı getirmiyor. Eğer özgürlük ve demokrasi yönünde başarı elde etmek istiyorsak, halkın başka şeyler yapması lazım. Ne yapacaksa nasıl yapacaksa kendisi karar versin, özgürdür"* dedi. Biz bu durum karşısında yeni bir karar süreci geliştirdik.

Önderlik pasif savunmayı barış ve demokratik birlik çözümü olarak tanımladı ve ben orda duruyorum, dedi. Kendisi orda kalırken, biz aktif savunma kararı aldık. Önderlik savaş kararı aldı demek yanlıştır. Öyle değil, ben almıyorum, dedi. Örgüt de kendine güveniyorsa anlıyorsa, yapabilecekse alsın, yapamayacaksa almasın, kendisini feshedebilir de, dedi. HPG Konferansında ve KONGRA GEL V. Genel Kurulu'nda biz bu işi yapabiliriz iradesini göstererek, böyle bir kararırı aldık. Aktif savunmaya geçen biziz, Önderlik değil. Dolayısıyla artık Önderliğin söylemi ile bizim söylemimiz, yaptıkları ile bizim yaptıklarımız aynı olamaz. Nerdeyse aynısını yapalım deniliyor. Biz ne yaparsak Önderlik de yapsın ya da Önderlik ne yapıyorsa biz de aynısını yapacağız, deniliyor. Böyle olmaz, bu başlı başına yanlış bir değerlendirmedir. O halde biz neyi değiştirdik? Aktif savunma, pasif savunmaya göre ne tür değişiklikleri ifade ediyor? Bunlar da kapsamlıca değerlendirilip, tartışılacaktır.

Barışçıl ve demokratik birlik çözümü tek taraflı olmaz

Kürt özgürlük hareketi felsefik, ideolojik anlamda bir değişiklik yaşamamıştır. Bunu tartışmaya bile gerek yoktur. Önderlik, reel sosyalizmi kapsamlı ve derin eleştirilere tabi tuttu, bu temelde demokratik sosyalizm çizgisini geliştirdi ve bu çizgi devam ediyor. Şimdi aldığımız pratik politik kararlar da bu çizgiyi çok daha yetkin bir örgütlülük temelinde pratiğe kavuşturmayı hedefliyor. Bu temelde ideolojik çizgi tartışması, değişikliği değerlendirmesi söz konusu değildir.

Pasif savunma ile aktif savunma, ideolojiyle bağlı, ideolojinin yansıtılmasıyla bağlı propaganda ajitasyon çalışmalarının üslubunda çok önemli bir değişiklik ifade ediyor. Pasif savunmada üslubumuz gerçekten çok savunmacıydı; kendimize özgüvenli, özgüç ile iş yapmaktan ziyade, deyim yerindeyse kendimizi başkalarına beğendirmek ve biraz da başkalarını ikna etmek için söylemedik söz, göstermedik davranış bırakmıyorduk. Hep dışarıdan beklentili bir hal aldık.

Barışçıl ve demokratik birlik çözümünü sadece biz yapmayacağız. Biz ve karşı taraf ikna olup birlikte yapmamız gerekiyor. Karşı taraf ikna olmak istemiyorsa, biz bir şey yapamayız. Bu yüzden geriye karşı tarafı ikna edecek hale getirmek için çalışmak kalıyor. Durmadan çalıştık, ama bunun sonucunda örgütümüzün içinde beklentililiğin gelişmesinden başka bir şey ortaya çıkmadı. Özgücümüze güvenip kendimiz iş yapmak yerine hep başkasının bir iş yapmasını bekleme ortaya çıktı. Bunlar yapılmayınca, hep şikayet ve yakınma ortaya çıktı. PKK'nin üslubundan geriye bir şey kalmadı adeta, kendi gerçeğimizi kaybettik. Devlet şunu yapsın, yok bunu yapsın, şu şunu yapmıyor, bu bunu yapmıyor, biçiminde şikayet ve yakınmalarımız gelişti. Uzun süre pasif savunmada kalmanın en önemli etkileri de son dönemlerde örgüt içinde yanlışlık, düzeltilmesi gereken husus diye eleştirdiğimiz kimi düzeyde kaymalardır. Bu hususlar durduk yerde ortaya çıkmadı, tabii ki süreçle bağlantılıydı.

Bu kadar şikayetçilik, yakınmacılık, başkasından beklentililik, pratiksizlik ve dar pratikçilik gibi durumlar; anlayamadık, süreç uzadı, doğru duruş sahibi olamadık, üslubumuz, anlayışımız kaydı gibi şikayetçi durumlarımızdan ortaya çıktı. Bu yanlıştır.

Aktif savunmada bu durumu düzeltmemiz, kendi öz gücümüzü esas alarak aşmamız gerekiyor. Bireyin, örgütün, gerillanın ve halkın kendi gücünü esas alıp onu öne çıkartması, böylelikle başarıyı kendi özgücüyle yaratmayı esas alan bir anlayışın, üslubun, duruşun ve propagandanın öne çıkması gerekiyor. Örgütümüzdeki bu duruş halkta, adeta devlete yalvarmaya yol açtı. Kimin burnu kanıyorsa nerede bu devlet diyor, kim azıcık bir şeyden yoksun kalıyorsa nerede bu Avrupa'nın, Amerika'nın demokrasisi, diyor. Bizim üslubumuz halka daha kötü yansıdı. Batman'ı sel basıyor, belediye başkanından halkın bütün kesimlerine kadar herkes kalkıp, nerede bu devlet, niye bize bakmıyor? diyor. Sele devlet sebep olmadı ki, yoğun yağış sebep oldu. Afet olmuş, bu konuda devlet ne yapsın?

Özde devleti reddeden ama hep devletten bekleyen bir duruş var

Biz devleti dışlayan, reddeden bir ideolojik çizgi geliştiriyoruz. Buna demokratik sosyalizm paradigması diyoruz. Paradigmal değişikliği, devlet dışı, halkın demokratik örgütlülüğü ile iş yapmayı öngörüyoruz. Biz de dahil, etkilediğimiz toplum devlet niye az burada diye, daha fazla devleti çağırıyor. Bunun çizgi ile bir alakası yoktur. Lafta devlete karşıyız dedik, ama özde ve biraz sıkıştığımız yerde dört elle devlete sarılmayı, devlet istemeyi içeren bir durumda kaldık. Bu durum çelişik bir durum olduğu gibi aynı zamanda tehlikelidir de. Ne söylediği belli olmayan bir duruma götürüyor. Bu nedenle birçok çevre diyor ki muğlaktırlar, gerçekten ne yapıyorlar belli değil, ne istiyorlar onu da anlayamadık, çünkü bir taraftan diyorlar ki devlet ötede dursun ben kendi işimi yapacağım, öbür taraftan içecek suyu olmadığı zaman devlet bana niye su vermiyor, diyor. O zaman suyunu da kendin yap!

Demek ki aktif savunma, üslup olarak, pratik duruş ve siyaset olarak da değişik, öz gücünü yaratmayı, kendi işini kendi yapmayı esas alıyor. Yoksa böyle başkasından beklentili olmakla değil. Pasif savunma, başkasını ikna edip onunla birlikte iş yapmayı aramayı ifade ediyor. Aktif savunma ise kendi öz gücünü ortaya çıkartıp, öz gücüne göre halkı, kendi işlerini demokratik örgütlülüğü temelinde yürütmeyi esas alıyor. Başkasından bir beklentisi olmadığı gibi şikayetçi bir üslubu da yoktur. Kendi işini kendisi yapmakla sorumludur.

Siyasal anlamda değişiklik nedir derken, programımızda ciddi bir değişiklik yapmıyoruz, yapmamamız da gerekiyor. Siyasi programımızı PKK programı belirliyor. PKK'nin programının özü ve ilkeleri KCK Sözleşmesi'nde yer alıyor. Yani yeni bir program yok, ama şu vardır; siyaset tarzımızı değiştiriyoruz. Bizim geçen dönemde siyasi programımızın birinci bölümünde, Kürt sorununun barışçıl demokratik cumhuriyet yoluyla çözümü vardı. Demokratik cumhuriyet yolu, devletlerin demokratik reformdan geçirilerek demokrasiye duyarlı hale gelmesi, bu temelde de Kürt sorununun demokratik birlik içerisinde çözümünün gerçekleşmesi vardı. Önderlik bunu demokratik uygarlık manifestosunda tarihsel temelde güncel durumunu değerlendirerek genişçe izah etti. Bütün parçaların özgünlüğünde ayrı ayrı kapsamlı çözüm programları ortaya koydu. Buna demokratik özerklik çözümü de dedi. Pasif savunma döneminin birinci ve esas olan programı buydu. Demokratik cumhuriyet programını neredeyse tek program gibi öne çıkarttık ve böyle bir çözüm aradık, ama bu programımızın bir bölümüydü.

Kendi çözümümüzü özgür irademizle gerçekleştireceğiz

Siyasi programımızın bir de ikinci bölümü vardır. Önderlik onu da ***'Bir Halkı Savunmak'*** adlı eserinde ortaya koymuştu. Kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı, halkın demokratik konfederal sistemini örgütleyerek kendi işlerini kendi yapar hale gelmesini sağlamak, böylelikle yaşamını örgütlü güç haline getirmektir. Bu da siyasi programımızın ikinci maddesidir. Önderlik bu sıralamayı tabii tutuyor ve birinci maddede duruyor. Biz hareket olarak bu sıralamayı değiştirerek, birinci maddeyi ikinciye düşürdük. Demokratik cumhuriyet ve demokratik birlik çözümünü reddetmiyoruz. Onu programımızdan çıkartmıyoruz, ama yalnız başına onunla çözümün gelişemeyeceği kanaatine ulaştık.

Demokratik birlik çözümü iki taraflıdır. Amaç çözüm gerçekleştirmekse o zaman her iki taraf yanaşmalıdır. Amacımız çözümü gerçekleştirmektir, ama karşı taraf öyle bir çözüme yanaşmıyorsa; biz çözümsüz ve alternatifsiz değiliz. Çözüme yönelik adımların atılması için de yalvarmaya mecbur değiliz. Elbette ki farklı çözüm yollarına gideceğiz. Halkın bağımsız, özgür iradesini temsil eden demokratik konfederal halk örgütlülüğünü yaratarak, yediden yetmişe Kürt halkının tüm kesimlerini içine alacak bir örgütlülük sağlayacağız. Böylelikle ekonomik, sosyal, siyasi, kültürel, ideolojik, askeri savunma ve her alandaki toplum yaşamını, sistem örgütlülüğü temelinde, halkın iradesi ve kendini yönetmesi temelinde bir örgütlülük sağlayacağız. Böylelikle devlet+demokrasiyi geliştireceğiz.

Ortada demokrasi diye bir şey yoktur, her tarafta devlet hakimiyetini kurmuştur. Demokrasi neredeyse dibe vurmuş, sıfıra kadar inmiştir. Halbuki demokrasi ve devlet arasındaki uçurumu yüzde elli, yüzde elli olarak ortaya çıkartmak, hatta demokrasinin oranını daha yukarılara çıkartmamız gerekmektedir. Bu açıdan demokratik halk örgütlülüğünü aktif savunma döneminde en temel çalışma olarak görüyoruz.

Pasif savunma döneminde, Kürt sorununun çözümü için karşı tarafı siyasal açıdan zorlamayı temel bir görev olarak ele alıp, onu gerçekleştirmek için yoğun bir çaba harcıyorduk. Bu açıdan üslubumuzu, çalışma planımızı buna göre kurduk. Ama aktif savunma döneminde, halkın demokratik konfederal örgütlülüğünü yaratmayı temel görev olarak ortaya koyuyoruz. Bundan dolayı hareket olarak üslubumuzu, çalışma planımızı buna göre oluşturuyoruz. Böylelikle halkın bağımsız, özgür iradesini örgütlülük temelinde ortaya çıkartmayı öngörüyor ve bunu bir çözüm alternatifi olarak önümüze koyuyoruz.

Eğer Kürt sorunu çözümsüz kalırsa, kendi irademiz ve halkın iradesiyle böyle bir çözüm geliştiririz. Kürt özgürlük hareketi ve Kürt halkı yüzlerce yıl devletlerle çatışma içerisinde kendi demokrasisini örgütlemek için mücadeleci yaşamını sürdürebilir. Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt halkının buna gücü ve kudreti vardır. Erkek egemenlikli, iktidarcı, devletçi zihniyeti bu şekilde demokratik çözüme zorlamak istiyoruz. Böyle bir mücadele olursa, Önderliğin belirttiği *"taraflardan herhangi birisi benden yardım isterse, ben arabulucu olmak için rolümü oynarım. Ama benden yardım istenmezse, benim yapabileceğim başka bir şey kalmamıştır"* koşulları oluşacaktır. Eğer devlet bu biçimde daha fazla zarar görmemek için Önderlikli, barışçıl demokratik çözüme girerse, buyursun biz de varız. Bunları kabul etmeyip inkar ve imha politikalarına devam ederse, o zaman biz demokratik konfederal sistem içerisinde, kendi özgür yaşamımızı sürdürecek ve mücadelemizi daha çok geliştirecek, kendi çözümümüzü özgür i护ademizi koruyarak gerçekleştireceğiz.

Kürtlere muhtaç olan Türklerdir Kürtler Türklere muhtaç değildir

Ayrılma hakkı, bütün halkların en engellenemez hakkıdır. Kürt halkının da buna hakkı vardır ve hiç kimse buna bir şey diyemez. Eğer bir ayrılmaktan söz edilecekse, bunun özü demokratik konfederal sistemin geliştirilmesidir. Önderlik buna da açıklık getirdi, ilişkileri tanımladı, mesela Kürt Türk ilişkilerinin tarihini tanımladı. Bir yanılsama var. Türkiye de Kürtleri kendilerine muhtaçmış gibi görüyor, oysa tersi doğrudur. Önderlik bunları çok somut ortaya koydu. Kürtler Araplarla ilişki içerisinde Sümer sistemini yarattılar, bunu iyi biliyoruz. Sınıflı ve cinsiyetçi toplum uygarlığı bu ilişkiden çıktı. Çok büyük gelişmeler yaratmıştır. Demek ki, Türklersiz de Kürtler başkaları ile ilişki kurabiliyor ve uygarlıklar yaratabiliyorlar. Kürt Fars ilişkileri devletçi toplum uygarlığını dünyaya yaydı. Batı uygarlığı karşısında Doğu'yu savundu. Kısaca Kürtler, Türklerle ilişkiye muhtaç değildir, Kürdistan stratejik bir konumdadır. Kürt toplumunun değişik toplumlarla stratejik ilişki kurma imkanı vardır, ama Türkiye'nin böyle imkanları yoktur. Biz hep birlik birlik deyince, bunlar ayrılmaktan ve kendilerini örgütleyip yönetmekten korkuyorlar, dolayısıyla bastıralım, uzatalım süreci, demeye ikna ettiler kendilerini. Çürüteceğiz! Dağıtacağız! Öyle değil aslında, doğru olduğuna inandığı için Önderlik öyle söyledi, hareketimiz de takip etti. Ama Türkiye kabul etmezse demek ki Kürtlere muhtaç değildir. Oysa tersi doğrudur.

Türkler Kürtlere dayanarak Anadolu'ya girdiler. Yine Kürtlere dayanarak Haçlıları yenip Anadolu'ya yerleştiler. Kürtlere dayanarak Ortadoğu'da imparator oldular, Osmanlı imparatorluğunu kurdular. Kürtlere dayanarak Erzurum ve Sivas Kongresi ile ulusal kurtuluş savaşını geliştirdiler, cumhuriyet kuruldu. Dikkat edilirse aslında Kürt ilişkisine muhtaç olan Türkiye'nin kendisidir. Oysa şimdi tersi doğruymuş gibi bir zihniyet var. Türkiye'de bu zihniyetin, kırılması gerekiyor. Önderlik bunu ortaya koymak için çözümlemeler yaptı, sadece bunu ortaya koymak için değil tabii.

Eğer Türkiye kendi zihniyetini düzeltmezse, değişiklik gündeme gelir dedi. Türk Kürt ilişkileri parçalanır ve Kürt Arap ilişkileri, Kürt şia ilişkileri öne çıkar dedi. Tabii o yönlü gelişmeler vardır. Irak yönetimi Kürdistan bizim bir parçamızdır, kimse saldıramaz diyor. Türkiye hala bir yerde Kürdistan ismi geçmiş diye kırk türlü mahkeme açıyor. Böyle bir zihniyetle hiç kimseyi kandıramaz, hiçbir yere gidemez, bunlar aşıldı artık. Türkiye'nin yaptığı inkarcı imhacı yüzünde beyhude bir direnmede ısrardır. Tabii faşist bir zihniyet var; o zihniyet bunda ısrarlı, başka bir şey göremiyor. Demokrat değil, emperyalisttir, sömürgecidir, soykırımcıdır; kendisi emmek, çalmak, başkasını yemek istiyor.

Dolayısıyla da şimdi en önemlisi askeri alandır. Aktif savunmanın askeri boyutları nelerdir? Bence bizim en çok bu konu üzerinde düşünmemiz gerekiyor. Plan, programımızın değişmesi lazım. Biz, çok bilinçli bir şey yapmadık, çok ayrıntılı bir değerlendirme yapmadık, fakat şunu kesin biliyoruz; 2007 planının 2006'dan her bakımdan değişik olması gerekir. Böyle olmazsa o zaman, aktif savunma planlaması olmaz, hala pasif savunma da kalmışız demektir. Bir kere anlayış düzeltmesi, yeterli bir perspektif ve doğru bir planlama olmazsa başarılı bir uygulama gelişmez. Başarılı uygulamayı sağlayacak yeterli, tarz, üslup ve tempoya ulaşılamaz. Bu bakımdan aktif savunmanın, pasif savunmadan askeri bakımdan farkı çok daha fazladır. Bunlar askeri kavramlar.

Düşmanı sınırlandırarak kendimizi savunacağız

Pasif savunma neydi? Kendine dayanarak, güvenlik tedbiri alıp, kendini korumaya pasif savunma diyebiliriz. Biz, şimdiye kadar bunun için tedbir alacak gerillayı az tuttuk, bütün eyaletlere de ona göre yerleştirdik, fazla bir tane varsa hemen geriye çektik, azalttık. Buna göre birliklerimizi küçülttük, buna göre bir hareket tarzı, üslenme tarzı geliştirdik. Dağların en doruklarına taştık, halktan yedi fersah uzağa gittik, hepsi pasif savuma nedeniydi, kendiliğinden olmadı. Bir stratejik duruşun gereğiydi, yapmamız gerekiyordu, yapmaya çalıştık.

Aktif savunmada bu değişiyor, ortadan kalkıyor mu? Kendi tedbiri ile kendini savunmak kalkmıyor tabii, ama yetersizdir. O biçimde kendini savunursan aktif savunma yapamazsın, yani hem kendi tedbirinle kendini savunacaksın hem de düşmanı sınırlandırarak kendini savunacaksın. Aktif savunmayı böyle tanımlayabiliriz. Düşmanı sınırlandıracak kadar meşru savunma çizgisinde eylemlilik ve kendi tedbirin ile savunma. İşte aktif savunmanın farkı budur. Demek ki yeni şeyler eklendi, bir yandan kendi tedbirin ile savunma devam ediyor, ama diğer yanda düşmanı meşru savunma eylemliliği ile sınırlandırma temelinde kendini, çizgiyi ve halkı savunmaktır.

Pasif savunma da şunu yapıyorduk biz; kendi tedbirimizle kendimizi koruyup var ederek, siyasi ortama varız, diyorduk. Ezilmiyoruz onun için bizi ez-

me umutları boşadır, Kürt sorununu çözün diyorduk, ama şimdi sadece onu demiyoruz, onun yanında biz düşmanı daraltıp sınırlandırarak kendimizi, halkı, yine çizgiyi savunacak bir özgürlük alanı yaratacağız diyoruz. Bu durum önemlidir. Bu durum amaçta, hedefte değişiklik yapıyor, gerillanın nicel durumunda değişiklik yapıyor, mevzilenmesinde, eylem çizgisinde, hareket tarzında, vuruş tarzında, üslenme tarzında her şeyde değişikliklere yol açıyor.

HPG demokratik konfederalizmin inşa aracıdır

Bu değişikliklerin hepsini içeren bir planlamayı yapmak kesinlikle gereklidir. Pasif savunmada gerilla, sadece siyasi gündemi etkilemekle görevliydi. Aktif savunmada siyasi gündemi belirlemek yanında örgütsel çalışmaların önünü açmak, zeminini güçlendirmekle de görevlidir. Yani demokratik konfederalizmin inşasında HPG'nin görev ve sorumlulukları vardır. Demokratik konfederalizm bizim dışımızda, bizi ilgilendirmiyor, ne yaparlarsa yapsınlar, dağ başının silahlısıyız diyemeyiz. Öyle dersek kimse demokratik konfederalizmi inşa edemez, örgütleyemez. Neden düşman zırh gibi örgütlenmiş, toplumun her yerine kadar girmiş, bütün damarlarını tutmuş, örgütlenmeye izin vermiyor? Bu düşman örgütlülüğünün dağıtılması lazım, kim dağıtacak? Elbette HPG dağıtacak, başka gücü mü var? Kürt halkının, düşmanla savaşacak, onu kıracak bir tane gücü var, o da gerilladır. Gerilla yapmazsa bunun halk üzerindeki düşman örgütlülüğü kırılmaz, dağıtılmazsa, o zaman demokratik konfederalizm örgütlenemez. Bu anlamda demek ki gerillanın görev alanı, görev düzeyi aktif savunmada değişmiştir.

Gerilla bir ideolojik duruş gücüdür. Bu her zaman böyledir, devam ediyor. Gerilla siyasi sürece göre çalışıyor, siyasi süreci etkiliyor. Bir siyasal mücadele gücüdür, ama şimdi gerilla bir de örgütlenme aracıdır. Demokratik konfederalizmin inşa aracıdır. Pasif savunmada böyle değil, ama aktif savunmada böyledir. Halkın demokratik konfederal örgütlülüğünü yaratabilmek için halkın üzerindeki düşman örgütlülüğünün dağıtılması gerekiyor. Bunu gerilla yapacaktır. Bu anlamda ön açması, zemin yaratması, demokratik konfederal halk örgütlülüğünün yaratılması için halkı savunması gerekiyor. Demokratik halk örgütlülüğünü, gerilla savunmazsa ayakta kalamaz ve kendini koruyamaz. Böyle olunca, gerillanın hareket alanı, mevzilenmesi değişiyor. Pasif savunmada dağın en uzağına gönderiyorduk, şimdi biraz halka yaklaşması gerekiyor, düşmana daha yakın olması lazım. Ondan uzak olursa bu görevleri yapamaz.

Diğer yandan belli bir sınırda tuttuk gerillayı, eyaletlere öyle gram gram ölçerek dağıttık, geçen sekiz on senedir. Bir fazla olursa hemen oradan uzaklaştırdık, koyamadık fazla, niye? Çünkü kendi tedbiri ile kendini savunuyor, fazla olursa tedbir alamıyor. Ama şimdi otuz kişilik gerilla gücü ile bir alanda düşman kırılamaz, parçalandırılamaz, sınırlandırılamaz, daraltılamaz.

Gerilla sayısının çoğalması lazım. İki kat, üç kat, beş kat çoğalması gerekiyor. Eğer geçen yıllarda Botan'a üç bin gerilla koysaydık, her gün yüz tane ölü olurdu, beş on çatışma olurdu, savunamazdık kendimizi. Onun için, birkaç yüz gerilla ile oluyordu. Ama şimdi birkaç yüz gerilla ile Botan'da ne yapabiliriz, hiç bir şey. Sadece birkaç çatışma, eylem yaparız her yıl, ondan öte bir şey yapamayız. Oysa belki de medya savunma bölgelerini Botan'a doğru kaydırmamız gerekiyor. Güney kendini örgütlüyor, yarın gelecek diyecek ki çekilin, biz burada kendimizi örgütleyeceğiz. Diyebilir miyiz çekilmiyoruz, gelmeyeceksiniz? O zaman halk karşıtı oluruz. Onu dediğimiz zaman biz gerici oluruz biliyor musunuz? İlerici olunmaz. Geçmişte böyle çatışmalar oldu buralarda, yarın da aynı şey olur diye düşenen yanılıyor, olmaz. O zaman demek ki Botan'da Zagros'ta bazı adımlar atılır, gelişmeler olur, medya savunma bölgeleri genişletilirse; Güney'deki durumumuz da düzelir. Onun için de aktif savunmayı geliştirmek gerekiyor. Gerillanın bu anlamda nicel olarak büyütülmesi lazımdır.

Gerilla sayısı on binlere çıkarılmalıdır

Önderlik en son notunda da dedi iki yılda elli bini bulur. Geçen dönemlerde diyordu yüz bine ulaşır. Şimdi bizim on binlere çıkartmamız lazım, herkesin gerilla katılımı için uğraşması gerekiyor. Görev bilmesi lazım, şimdiye kadar HPG bir kişi almamak için ısrar ediyor, kendine hiç görev bilmedi bunu, şimdi de öyle davranırsa olmaz. Yönetimimiz gerillanın katılımı için HPG'nin önüne iki kat görev koydu. Yapıyor ayrı bir mesele. Yapamıyorsa zayıftır. Yapılması gerektiğini görüyor, biliyor, istiyor, ama çalışmıyor, çalışamıyor, yapamıyor, tembeldir, pasiftir. Ama büyük bir hedefi ve inancı var, süreci tanımlıyor. Bu bakımdan gerillanın hızla büyütülmesi lazımdır. Gerillanın niceliğini öyle geçmişteki gibi ele alamayız, onun için her yerde, bütün eyaletlerde çoğaltacağız. Gerillanın daha fazla düşmana ve halka yaklaştırılmasını sağlayacağız.

Hedefler bakımından da sadece askeri hedefleri önümüze aldık. Misilleme eylemleri yapıyorduk. O da zamanı geçince yapılmıyordu. Çok dar ekonomik hedefleri gündemleştirdik. Şimdi aktif savunmada bu hedeflerin kapsamı değişiyor. IV. Konferans'ın kararı, savaşla alakalı olan bütün ekonomik, siyasi ve askeri kurumlar, aktif savunma savaşının hedefidir. Hedefler programımız genişlemiştir. Eskisi gibi davranamayız, eskisi kadar kendimizi daraltamayız, hedefler bakımından da tutamayız, aktif savunma ile pasif savunma değişti. Tarz bakımından da üslenme tarzı, hareket tarzı, eylem tarzı bakımından da gözetmek gerekiyor bunları.

Geçen dönemde misilleme gerektiğinde sabotaj yaptık, kısmi pasif savunma yaptık, taktik aktif savunma yaptığımız zamanlarda örneğin sabotaj eylemi ile yetindik, bu bize yeterli oldu. Şimdi aktif savunma sürecinin eylem çizgisi sadece sabotaj olamaz, başka da olması gerekiyor. Eylem çizgisinde genişlememiz gerekiyor, suikast olmalı, sızma olmalı, sabotaj yanında baskın olmalı, arazide etkinlik kuran, denetim kuran birçok tarzı geliştirebilmeliyiz. Savaş taktiği, tekniği bakımından kendimizi bu biçimde geliştirmemiz gerekiyor. Silahlanma düzeyini geliştirmemiz lazım, çünkü düşman saldırılarına karşı savunma yapmamız gerekiyor. Hareket tarzında da üslenme tarzında da tabii bu yapılmalı. Tüm bunlara göre bu daha büyük ve daha etkili bir gelişme olacaktır.

Kısaca geçen yıllardaki durum değişmiştir. Bunu anlamaz da kendi planlama ve pratiğimizi buna göre değiştirmezsek başarısız kalırız. Sadece geçen yıllardaki gibi iş yapmış olmak, bu yıl açısından başarı sayılmayacaktır. Bu yılın görevleri daha farklı, daha değişmiş, daha büyümüştür. Ona göre planlama ve pratik yaptığımız ölçüde 2007 yılında başarılı olacağız.

Sadece darbe yememek başarı değildir

Bu bakımdan geçen yıllardan farklı ve bağımsız olarak şimdi aktif savunma biçiminin temel özelliklerini anlamamız, değerlendirmemiz ve planlamamızı her bakımdan ona göre yenilememiz gerekiyor. Biz bu çerçevede Güney medya savunma alanlarındaki duruş, iç hedefini de değiştirdik, geçen dönemlerde düşman saldırıları karşısında darbe yememek başarı sayılıyordu. Şimdi HPG IV. Konferansı ile şu kararı aldık; sadece darbe yememek başarı değil, başarısızlık sayılacak. Güney'de medya savunma bölgelerine düşman nereden girerse girsin, eğer düşman iradesini kıracak kadar bir askeri etkinlik, düşmana darbe vurma gelişmezse, orası başarısızdır.

Medya savunma bölgeleri içinde aktif savunma gereklerini böyle korur, buna göre bütün alanların kendisini örgütlemesini, mevzilendirmesini pratik hazırlıklarını buna göre yapmasını ön gördük. Bu kararımız geçerlidir ve hep geçerli olacaktır. Herhangi bir alana düşman girdiğinde eğer o alan, irade kıracak düzeyde düşmana darbe vuramazsa, başarısızdır. İstediği kadar kendini korusun, öyle yapana kaçmışsın, savaşmamışsın, düşmana vurmamışsın, kendini korumuşsun, diyeceğiz.

Aktif savunma yalnız başına kendini korumak değildir, düşmana vurarak kendini korumaktır. Meşru savunma çizgisinde bunu bilmemiz gerekiyor, bu farklı bir durumdur pasif savunmaya göre, değişik bir durumdur, Kuzey'de de geçerlidir, Güney'de de geçerli her yerde de geçerlidir. Bizim esas tartışılmasını istediğimiz, üzerinde yoğunlaşılmasını gerekli gördüğümüz hususlar bunlardır.

Böyle hayalci bir duruş olmaz, sadece düşünce düzeyinde de kalmamak gerekiyor, bence pratiğe geçirilmesi lazım. Pratiğe geçirilmesi zayıftır, tam ayrıntılı bilemiyoruz, ama izlediğimiz pratikler böyle değil. Bu bakımdan eleştirilerimiz çok, öfkemiz de fazla, bunu açık söyleyelim hiç böyle bir an bile müsamaha edecek durumda değiliz.

Biz 2007 yılını kaybetmek istemiyoruz. Bunu herkes bilsin, kazanmanın yolu da geçen yıllar gibi değildir ya bir sürecin gereği yerine getirilir, başarılır ya da kaybedilir. Yoksa öyle ortada kalınmaz, eskiyi tekrarlayarak biz ortada kalamayız. Yanlıştır, böyle bir durumun aşılması, düzeltilmesi, değiştirilmesi kesinlikle gereklidir.

Önce zihinlerimizde bu değişikliği yapabilmeliyiz, kırabilmeliyiz. Ufkumuz aşılmalı, anlayışımız gelişmeli, ardından da pratik girişkenliğimiz artmalı. Cesur davranmalıyız, bu tür değişiklikler yapma dönemlerinde düşünce de ve pratikte girişken olan cesur davrananlar öncü militan olabilirler. Yeni sürecin geliştiricisi, yaratıcısı ön açıcısı olabilirler. Girişken olmayan, cesur davranamayan, süreci anlamakta zorlanan, pratik uygulamada da kırk türlü bağla kendini bağlayanlar yeni süreçlerin yaratıcısı kesinlikle olamazlar. Bu nedenle tabii bu durumu daha çok tartışmamız, anlayış düzeyini geliştirmemiz, planlamalarımızı geliştirmemiz gerekiyor. Bizim hedefimiz IV. Konferans'ın kararıdır. Yeni süreci başarı ile yaratmak hem de onun yaratıcı militanları haline kendimizi getirmek oluyor. Birçok kez değişik biçimlerde ifade etmeye çalıştık, ama daha kapsamlı bir çalışma ve çözümlemelerin gelişmesi açısından tartışmak gerekli, benimki öyle bir tartışmaya yöneltme çabası oluyor. Yani ben çözümleyecek değilim, kapsamlı geliştirecek de değilim. Bu doğrultuda hareket edilip çalışmalar yapıldığı ölçüde başarı olacağına inanarak, böyle bir çalışma içerisine bir dakika bile zaman geçirmeden girilmelidir.

TARİHİN ŞEN ÇOCUKLARI

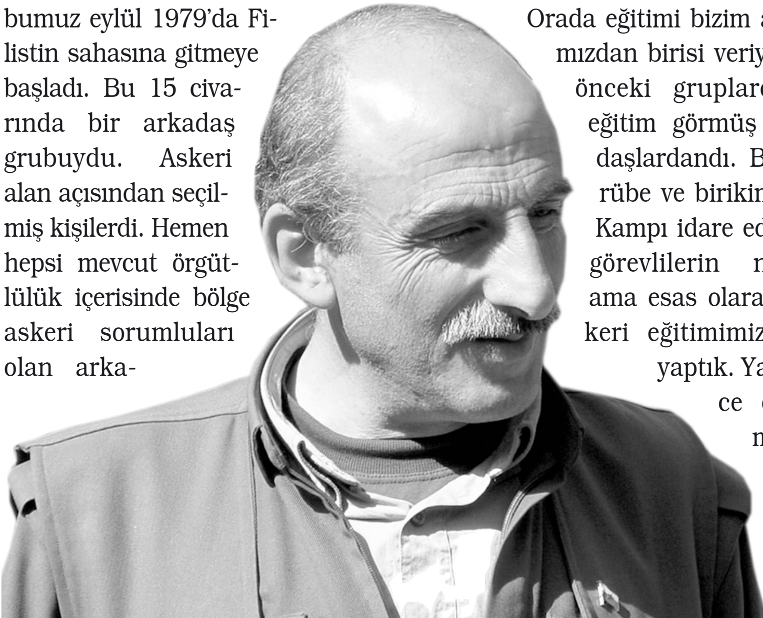
"Gerillayı gerilla yapan ve günümüzde onu başarılı kılan temel gerçek 25 yıl önce atılan adımlar, oluşturulan ruh, geliştirilen fedai gerilla sistemi oluyor. Bu, Önder Apo'nun zafer çizgisini ifade ediyor. Dün de böyleydi bugün de Kürt halkının gerilla temelindeki yürüyüşü böyle bir zafer yürüyüşüdür. Yarın da böyle olacak. Şehitlerimiz, özellikle 15 Ağustos Atılımı'nı yaratan şehitler, Kürt halkının Apocu çizgide zafer yürüyüşü içinde olacağına içten, yürekten, tüm kalpleriyle inandılar. Hiç tereddüt etmeden yürüdüler ve böyle bir ruhun, inancın yaratıcısı oldular. Bugün de yürüyüş bu temelde devam ediyor"

Halk Savunma Komitesi Başkanı Duran Kalkan ile Röportaj

Serxwebûn: *Apocu hareketin ilk askeri eğitim çalışmalarını Lübnan-Filistin sahasında yürüttü. Ülke dışına çıkışla birlikte Demokratik Cephe'nin askeri eğitim kamplarında gördüğünüz eğitim sürecinde ne gibi zorluklarla karşılaştınız?*

Duran Kalkan: Filistin sahasına ilk olarak 1979 temmuzunda Önder Apo geçti. Geçiş nedeni, güvenlik koşullarıyla birlikte hareketin dış alanda, özellikle Filistin sahasında imkanlarını arttırmaktı. Çünkü o dönemde Ortadoğu'nun direniş merkezi Filistin'di. Yetmiş iki milletten demokratik halk güçleri Filistin kurtuluş hareketinin imkanları çerçevesinde eğitim görüyor, hem Filistin mücadelesine destek sunuyor hem de kendi ülkelerindeki direniş hareketlerini buradan aldıkları güce dayanarak örgütlemeye çalışıyorlardı.

Eğitim için bizim ilk grubumuz eylül 1979'da Filistin sahasına gitmeye başladı. Bu 15 civarında bir arkadaş grubuydu. Askeri alan açısından seçilmiş kişilerdi. Hemen hepsi mevcut örgütlülük içerisinde bölge askeri sorumluları olan arkadaşlardı. Daha sonra 1979 aralık ve 1980 başında, ocak, şubat aylarında, özellikle partimize yönelik askeri operasyonların ve tutuklamaların yoğun olarak arttığı bu süreçte Önder Apo'nun talebi doğrultusunda daha çok kadro adayı Lübnan-Filistin sahasına aktarıldı. 1980 baharında belli bir kadro gücü bu sahada birikmiş oldu.

Ben yurtdışına 22 Nisan 1980'de çıktım. Filistin'deki eğitim kamplarına mayıs başında gittim. Gittiğim yer, Demokratik Cephe'nin Lübnan'ın güneyindeki Demor kasabasında bulunan askeri eğitim kampıydı. Orada 7-8 kişilik bir arkadaş grubu eğitim görüyordu ve esas olarak eğitimlerini belli düzeyde geliştirmişlerdi de. Biz üç kişilik bir grup olarak bu arkadaşlara eklendik. 1980 yaz başından ağustosa kadar askeri eğitimimizi bu kampta yaptık. Bir eğitim devresi, askeri eğitim devresi biçiminde sürdürdük. Orada eğitimi bizim arkadaşlarımızdan birisi veriyordu. Daha önceki gruplardan askeri eğitim görmüş olan arkadaşlardandı. Belli bir tecrübe ve birikim edinmişti. Kampı idare eden Filistinli görevlilerin nezaretinde, ama esas olarak kendi askeri eğitimimizi kendimiz yaptık. Yani daha önce eğitim görmüş olan arkadaşımız bize eğitim verdi. Gelişmeleri, her dersin tamamlanışını Filistinli öğretmenlere rapor ettik. Zaman zaman onlar da yaptığımız eğitime nezarette bulundular. Ama dersleri dil sorunu gereği de daha rahat olduğu için bizim arkadaşımızın vermesi uygun oluyordu ve biz öyle tamamladık.

Bizden önceki devreler tercüman aracılığıyla Filistinliler tarafından eğitilmişlerdi. Tercüman sıkıntısı da olunca, eğitimler belli bir zorluk içinde geçmişti. Başlangıçta yeterince hazırlık içerisinde olunmaması, birdenbire pratiğin içine girilmesi böyle bir durumu yaratmıştı. Elbette ciddi bir durumdu. Askeri eğitim yapılıyor, silah ve bomba kullanımı öğreniliyor, sürekli pratik tatbikat yapılıyordu. Dil bilinmezse hem yeterince öğrenme imkanı olmuyor hem de tehlike arz ediyor. Nitekim bazen böyle kazalar o dönemdeki eğitimlerde yaşandı.

Filistin sahasındaki eğitimlerimiz çok zorlu şartlarda gerçekleşti

O dönemde 15-20 eğitim kampımız vardı. İlk grubumuz da tek bir kampta eğitim görmemiş, arkadaşların verdiği bilgiye göre birkaç kampa bölünmüş ve o temelde eğitim görmüşlerdi. Biz gittiğimizde, ilk grubun eğitimi tamamlanmış, ülkeye dönme hazırlıkları yapıyorlardı. Çoğunluğu kamplardan çekilmiş, Beyrut'ta ülkeye dönüş hazırlıkları içerisindeydiler. İlk eğitimler Filistinli öğretmenler tarafından yapıldığı gibi, Arap ya da başka topluluklarla da birlikte yapılmıştı. Bir eğitim şubesi içerisinde başka halktan gelen gençlerle askeri eğitim görmüşlerdi. Bu durum

bir yandan zenginlik, daha farklı güçleri tanıma imkanını yaratırken, elbette dil ve kültür sorunları gibi sorunları da ortaya çıkarıyordu.

Filistin kampları Lübnan koşullarında sürekli İsrail'in baskısı altında bulunuyordu. İsrail uçaklarının her zaman saldırıları gerçekleşebiliyordu. Beyrut bir çatışma alanıydı. Zaman zaman çevreye de taşıyor, Lübnan içerisindeki gruplar birbiriyle çatışıyorlardı. Bu, Filistin örgütlerinin de bu çatışmalara katılması gibi bir durumu yaratabiliyordu. Bu anlamda çatışmalı, gergin, sürekli İsrail baskısı altında bir durum vardı ve eğitim böyle bir ortamda gerçekleşti.

Filistin örgütlerinin, Sovyetler Birliği ve sosyalist blok ile bazı Arap devletlerinden aldıkları imkanlar vardı. Eğitim araç gereçleri, silah, mühimmat bakımından belli bir düzeydeydiler. Yine yiyecek, giyecek sorunları çok fazla olmuyordu. Önemli destek görüyorlardı. Dolayısıyla biz de o imkanları bir savaşçı olarak kullandık. Her ne kadar örgütsel ilişki kurmuş olsak, PKK grupları biçiminde kamplara yerleşsek de, 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgaline kadarki süreçte Lübnan-Filistin sahasındaki bulunuşumuz, resmiyette bireysel savaşçılar konumundaydı. Çünkü birçok toplumdan gelmiş savaşçılar vardı. Bunlar hem Filistin mücadelesine destek veriyor hem de kendilerini eğitiyorlardı. Yani Filistin kurtuluş hareketinin farklı cepheleri biçiminde örgütlenmiş olan birçok halktan katılmış bir savaşçı topluluğu mevcuttu. Dolayısıyla birer Filistin savaşçısı gibi eğitim imkanlarından yararlanma o dönemde söz konusu oldu.

Birçok halktan gelen savaşçılarla bir arada eğitim görüyorduk

Örgütsel çalışma sorun yaratıyordu. Her şeyi kendileri planladıkları ve o da sadece askeri eğitimle sınırlı olduğu için, ideolojik eğitim yapmaya fazla imkan olmuyordu. İlk devrelerimiz bu anlamda çok zorlanmışlardı. Kendi gücümüzle eğitim yapar hale gelince, eğitimi kendi arkadaşlarımız verir ve eğitim grubu sadece bizim arkadaşlardan oluşunca, askeri eğitimin yanında ideolojik siyasi eğitim programı oluşturma imkanımız da oldu. Tabii ki bu bir avantajdı. Daha önceki durum ciddi biçimde zorlayıcı oluyordu. Hem askeri hem de ideolojik eğitimi daha yeterli kılabilmek için uygun kamplarda, yerlerde ve yeterli bir bileşim içinde olmamız kuşkusuz gerekiyordu. Bu, bizim örgüt çalışmamız açısından gerekliydi. Filistin örgütleri için ise kendi planları dahilinde kamplara dağılmak gerekiyordu.

Bu durum 1980-81 yıllarında önemli zorluklar, çelişkiler ortaya çıkardı. Askeri açıdan kendi mevzilenmelerine göre onlar haklıydılar, Kürdistan'da mücadeleyi geliştirmeye hazırlanan örgüt olmamız itibariyle elbette biz de kendi açımızdan haklıydık. Zaman zaman bu durum tartışmalara, gerginliklere neden oldu. Bunun zorlukları yaşandı. İster başka gruplarla ortak eğitim görelim, ister kendi eğitimimizi bir kampta yapalım –ki o kampta başkaları da bulunuyordu– orada yaşam ve çalışma Filistin örgütlerinin plan ve düzenlemesine göreydi. Yaşamın yeterince parti ölçüleriyle disiplinli olmaması bizi zorluyordu. Çünkü her türlü insan vardı ve parti kadrosu değillerdi. Sıradan savaşçılardı. Zorlayıcı davranışlar, yaşam tutumları ortaya çıkabiliyordu. Bu zorlayıcı bir etkendi.

"Eğitim ve çalışma iç içeydi. Yani kampın işlerini ve örgütün planladığı işleri kampta bulunanlar yapmak durumundaydılar. Bazen tünel kazıyorlardı, bazen füze yerleştiriyorlardı. Özellikle bizim kampta o tür çalışmalar çok yoğundu. Bu bakımdan eğitim gördüğümüz kadar birer amele gibi çalıştık da aslında. Yaz sıcağında tünel kazımı yaptık. Taş, toprak çektik, füze taşıdık. Etrafı düzenledik, temizledik"

Yine sürekli bombardıman olduğu için askeri eğitimler zaman zaman kesilebiliyordu. Kamplar sık sık bombalanıyordu. Nitekim Beyrut'taki bir bombalamada, ***Abdülkadir Çubukçu*** arkadaş şehit düştü.

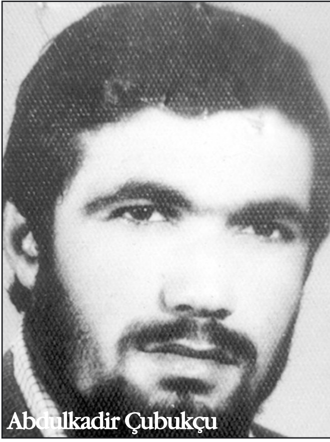
Bir de eğitim ve çalışma iç içeydi tabii. Yani o kampın işlerini ve o çevrede örgütün planladığı işleri kampta bulunanlar yapmak durumundaydılar. Bazen tünel kazıyorlardı, bazen füze yerleştiriyorlardı. Özellikle bizim kampta o tür çalışmalar çok yoğundu. Bu bakımdan eğitim gördüğümüz kadar birer amele gibi çalıştık da aslında. Yaz sıcağında tünel kazımı yaptık. Taş, toprak çektik, füze taşıdık. Etrafı düzenledik, temizledik.

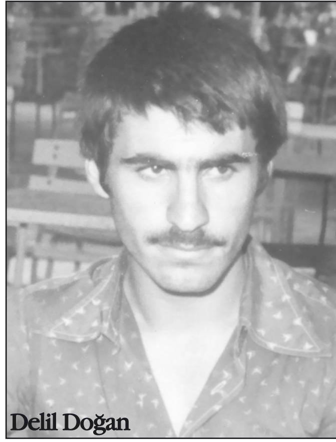
Bunları yaparken zorlanmadık, kuşkusuz istekle yaptık. Fakat elbetteki eğitimle birlikte iş yapma, çalışma kendimizi zorlama anlamına geliyordu. Zamanımızı onunla tüketmeyi ifade ediyordu. Bunun da eğitim çalışmaları açısından belli bir sınırlandırıcılığı oldu. Bunun dışında bize ait bir imkan yoktu kuşkusuz, her şey eğitim kampında ve o örgütün imkanlarıydı. Silah da, cephane de, kullandığımız malzemeler de onların izni çerçevesinde kullanılıyordu, yine yeme içme de o kampın ölçülerine göre yapılıyordu. Zaten partimizin herhangi bir maddi ya da eğitim imkanı yoktu. Olsa da herhalde farklı bir çalışma ortaya çıkmazdı. Yani Lübnan-Filistin ortamının eğitim sistemi oydu ve biz öncelikle onu almak, oradan başlamak durumundaydık.

Eğitim içerisinde her türlü silahı kullandık

– Lübnan-Filistin sahasındaki eğitim çalışmalarında ilkler nelerdi, nasıldı, sizde ne gibi duygular uyandırdı?

– Tabii her şeyin ilki nasıl oldu, o konuda net bir şey ifade edemem. Bir kararla, bir kişi ile ilki başlatma biçiminde ilklerin olduğunu sanmıyorum. Herkesin kendine göre ilki var. Örgüt olarak da ilk giden grup herhalde bu belirtilen hususları yapmış-

Abdulkadir Çubukçu

Delil Doğan

Sakine Kırmızıtaş

tır. ***Kemal Pir, Delil Doğan, Seyfettin Zoğurlu*** benzeri arkadaşlar ilk eğitim gruplarında yer alıyorlardı. Dolayısıyla eğitim içinde de, eğitim sonunda da kurşun, bomba kullanımı yapmışlardır. Onların nasıl olduğunu elbette belirtemem. Ancak kendi eğitim devremizi biliyorum.

1980 mayıs, haziran aylarında olan bir eğitimdi. İlk grup, daha önce ifade ettim, askeri eğitimini tamamlayarak ülkeye dönüş hazırlığına başlamıştı. Nitekim biz eğitime başlarken, onlar da Kürdistan'a dönüş yaptılar. Eğitim içerisinde her türlü silah kullanımını yaptık. Bomba da attık, bir yere baskında da bulunduk, roket de attık. Ben kendim de roket kullandım. Eğitimdeki günlük tatbikat içerisinde tabanca, hafif tüfek, orta otomatik tüfek kullanımı da yaptık. Doçka, top eğitimleri de gördük. Hafif toplar, roket atarlar, yine uçaksavar benzeri eğitimlere hep katıldık. Fakat kendi adımıza kapsamlı ilk tatbikatı, I. Parti Konferansı'ndan sonra, 1981 ağustosu ve ekimi arasında, daha sonra Mahsum Korkmaz Akademisi olarak düzenlenen yerde, 60-70 arkadaşın katıldığı kapsamlı bir eğitim devresinde yapmıştık.

Bu devre bir yerde ülkeye dönüş hazırlığı devresiydi. Çünkü konferans kısa bir hazırlık dönemi temelinde ülkeye dönüşü bir kararlılık olarak ortaya çıkarmıştı. Ardından konferans sahasında hem kapsamlı bir askeri eğitim başlatılmış hem de ülkeye dönüş tartışmaları, plan, program hazırlık çalışmaları başlatılmıştı. O eğitimi elbette kendimiz düzenledik. Bütün katılanlar bizdendi. Zaten 1981'in yazı olması dolayısıyla artık yeterince askeri eğitim yapabilecek bilinç ve tecrübe birikimi sağlamıştık. Hem kısmen ideolojik siyasi eğitim yaptık hem de çok sistemli, kapsamlı, bir tabur düzeyinde askeri eğitimde bulunduk.

Eğitimi ülkeye hazırlık çalışmaları yürüten grubumuz organize etti. Kendim de içindeydim. ***Agit*** arkadaş vardı, yine daha sonra pratik yönetimde yer alan arkadaşlar vardılar. Eğitim devresi bitince, kapsamlı bir tatbikat yaptık. Tatbikata Önder Apo da katıldı. Beyrut'tan bazı dostlar gelip katıldılar. Bir baskın eylemi biçiminde tatbikat planlamıştık. Hemen hemen eğitime katılan tüm arkadaşlar görev almışlardı. Tatbikatı Agit arkadaş koordine etti. Aynı zamanda BKC kullanarak da yönlendirdi. Olumlu puan almıştık, katılan misafirler memnun, etkilenmiş olarak ayrıldılar. Görüşlerini de ifade ettiler. Bir manga civarında bayan arkadaş vardı. ***Mizgin*** arkadaş onların en genci durumundaydı. Onların katılımı da tatbikatı izleyen misafirlerimiz tarafından ilgi çekici bulunmuştu.

– Lübnan-Filistin sahasında neler yaşadınız, hangi zorluklarla karşılaştınız, iyi ve kötü yönleriyle, kazanımlarıyla bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Filistinlilerin nasıl bir eğitim düzeni yürüttüklerini ayrıntılı bilemiyorum. Çok sistemli olduklarını da sanmıyorum. Yani sayı bakımından da, eğitim programı bakımından da değişiklikler yapıyorlardı, fakat belli bir statüleri vardı. Örneğin yerlerini değiştirseler de benzer bir programla askeri eğitimi tamamlıyorlardı. Sayının azlığı çokluğu onlar için fazla önemli değildi. Nitekim biz de kendi eğitimlerimizi yaparken, sayı azlığını veya çokluğunu dikkate almadık. Elbette alamazdık. Bazen 6-7 kişilik gruplarla da eğitim yaptık, 15-20 kişilik gruplarımız da oldu. Belirttiğim gibi, konferans sonrası 70-80 kişiyi bulan bir eğitim devresi de düzenleyebildik.

Filistinlilerin eğitiminin belli bir düzeyi vardı. Yani yaşamda, değerlere yaklaşımda çok ciddi olmasalar da silah kullanımında ciddiydiler. Silahlarını alıp askeri düzene geçince, her türlü laçkalık, gevşeklik ortadan kalkıyordu. Bu anlamda Filistinli eğitmenlerin önemli bir birikimi ve disiplini mevcuttu.

Celal hoca diye biri vardı. Oldukça eğitici ve disiplin sağlayıcı birisiydi. Bizim eğitime de nezaret edenlerden birisiydi. Arkadaşlar tarafından seviliyordu da. Demokratik Cephe'nin bir eğitmeniydi. Eğitim veren Filistinlilerin önemli bir bölümü, Sovyetler Birliği'nde veya başka bir ülkede askeri eğitim görmüş kişilerdi. Bizim kendi eğitimlerimizi verişimiz de onlardan öğrendiklerimiz temelinde gelişti. Belli bir disiplin, ciddiyet sağlayabildik. Bir askeri eğitim kapsamımız oluştu. Bunu bir program düzeyinde kendi yaptığımız eğitimlerle de verdik.

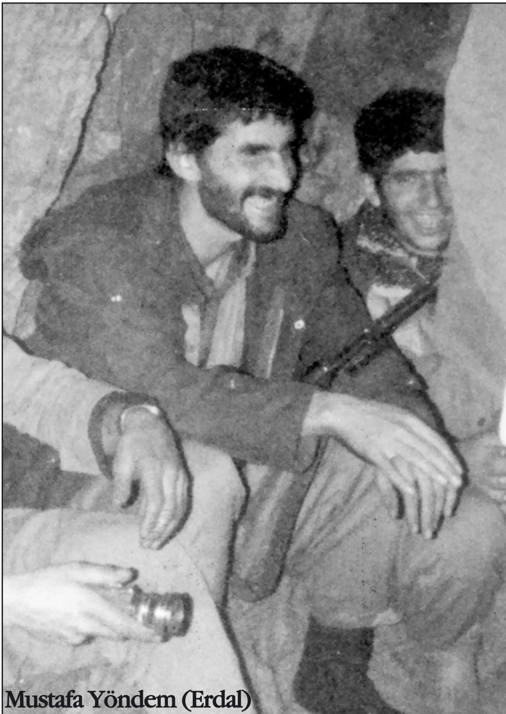
Sivil ölçülerden askeri ölçülere geçişin zorlukları vardı

Zaten 1982 İsrail-Lübnan savaşına kadar bazı yerlerde biz eğitim yaptık, bazı yerlerde doğrudan Filistinlilerin verdiği eğitime katıldık. Zorluklarını daha önce de ifade etmeye çalıştım. Çeşitli olaylarla da karşılaştık. Beyrut'taki bombardımanda Abdülkadir arkadaşı şehit vermiştik. Bir kampta roket patlaması sonucu Sadun (İsmet Doğru) arkadaş ağır yaralanmıştı. B-7 roketini incelemek için açmak isterken roket patlamış ve izleyenler hep yaralanmışlardı. Eğitim verenin kendisi şehit düştü. Arkadaşlar çok bağlanmışlardı. Bazı Kürtçe kelimeler öğrenmiş, arkadaşlara öyle hitap eder hale gelmişti. Bazı arkadaşlar hafif yaralansalar da, en ağır yaralanan Sadun arkadaş olmuştu. Bir süre tedavi görmek

zorunda kaldı. Bizim için yeni bir alandı. Askerileşmeyi ifade ediyordu. Kuşkusuz askerileşmeye geçişin, sivil ölçülerden askeri ölçülere geçişin zorlukları vardı alışkanlıklar bakımından da, görevler bakımından da. Fakat isteğimiz de vardı. Bir de ihtiyaçtı.

1979-80 yıllarında ülkedeki gelişmeler askeri bilinç ve örgütlülüğümüzün olması gerektiğini hepimize netçe göstermişti. Ardından gelen 12 Eylül faşist askeri darbesinin yarattığı ortam ise çok güçlü askerler olmamızı gerektiriyor, bunu adeta bize dayatıyordu. Bu nedenle askerileşmeye, askeri eğitim görmeye, kültür edinmeye istekliydik. Bu anlamda elbette çaba harcadık. Değişik bir alandı, değişik bir ortamdı. Askerlik ihtiyacımızı sağlayan yeni bir alandı. İlgimiz vardı, bizim için güzeldi, çekiciydi.

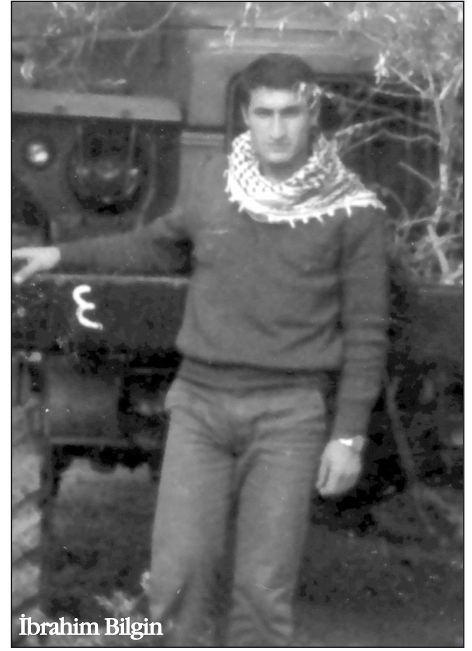
Diğer yandan Lübnan-Filistin alanı Ortadoğu'nun en sıcak direniş alanı olarak kendine has özelliklere sahipti ve bizim için yeniydi. Öğretici, ilgi çekici olan birçok yeni özelliği vardı. Başta Filistinliler olmak üzere Arap toplumunu, direniş hareketlerini tanıyorduk. Yine Filistin direnişi içerisinde başka birçok milliyetten insanı tanıma imkanımız oldu. Sıcak bir savaş ortamındaydık. İsrail saldırıları karşısında her zaman direnme konumundaydık. Bunun bizim için öğretici yönü fazlaydı. Kısaca ilgi çekici, bize yenilikler öğreten yönleri çoktu. Bunlar güzellikleriydi, biz bunlara açıktık. Bu anlamda açtık. Türkiye ortamı dar ve sınırlı bir ortamdı. Daha geniş, yeni, ideolojik yaklaşımımıza açık ortamlarla karşılaşmamız tabii bizim açımızdan daha çekiciydi, güzeldi. Ama farklılıklar ve alışkanlıklar anlamında elbetteki zaman zaman zorlanmalar da oluyordu. Bunlara karşı direndiğimiz, mücadele ettiğimiz gibi, elbette yeni şeyler tanımak, görmek, yeni insanlar tanımak, hele hele dünyada yer edinmiş, adeta efsane haline gelmiş Filistinli savaşçıları görmek önümüze koyduğumuz ideale uygun, oldukça çekici bir durumdu.

Mustafa Yöndem (Erdal)

Filistinlilerin gösterdiği yakınlık tarihimizde önemlidir

İyi bir dönem yaşadık yurtdışında. Filistin sahasında zorluklar oldu, anlayışsızlıklar oldu, gerginlikler de oldu. Hem Suriye'de hem Lübnan'da bunlarla karşılaştık. Tutuklandık da, yaralandık da, zorlandık da, fakat genel planda önemli bir enternasyonal destek aldık diyebiliriz. Bölge halklarının kardeşliği anlamında, dayanışması anlamında, Filistin-Arap direnişinin Kürt halkına kardeşliği, desteği bu dönemde gerçekleşti. Haçlı seferlerine karşı Selahaddin Eyyübi öncülüğündeki islami direnişin adeta aynı alanlarda PKK biçiminde, Kürtlerin katılımıyla yeniden yaşanması gibi bir durum o süreçte gelişti.

Önemli bir destekti, dostu olmayan, yalnızlaştırılmış, bölünüp parçalanmış Kürt halkı için o dönemde Filistin halkının direnişinin gösterdiği yakınlık, kapılarını açması, belli imkanlar sunması Kürt halkı, özgürlük hareketimiz ve Önderliğimiz tarafından sürekli şükranla anılan bir tutum ve destek olmuştur. Gelişen Kürt özgürlük direnişinde bu desteğin önemli bir yeri olmuştur. Şimdiye kadar bu şükranla anılmıştır. Kürt halk tarihinde, özgürlük tarihinde, direniş tarihinde de şükranla anma devam edecektir.

İbrahim Bilgin

– Lübnan'da Demokratik Cephe'nin askeri eğitim kamplarında yaşadığınız bir anınızı anlatır mısınız?

– O dönemdeki yaşamın hepsi anıdır. Bize göre değişik bir ortam olduğu için her şey çok ilgi çekici olmuştur. Hem eğitici hem de dikkatimizi toplamamızı sağlayan özellikler taşımıştır. Bir bölümü unutulsa bile, bizim o süreçten ve o ortamdan çıkardığımız önemli dersler var. Örneğin partileşme yolunda olan insanlardık. PKK'liler parti kadrolarıydı, Filistin hareketi, içine gelen herkesi alan bir savaşçılar topluluğu durumundaydı. Disiplinleri azdı, değerlere yaklaşımları farklıydı. Tabii bizim durumumuz, mücadele etmiş, değerleri zorluklar içerisinde üretmiş Filistin direnişçileri, komutanları tarafından saygıyla, değerle anılıyordu. Onlar çok dağıtıcı ve tüketiciydiler. Biz ise çok toparlayıcı ve koruyucuyduk.

Ebu Hamid diye Naif Havedmedin'in savaş arkadaşlığını yapmış bir kişi vardı. Bizim kampın lojistik sorumlusuydu, ama Filistin demokratik kurtuluş cephesi lideriyle doğrudan görüşebiliyordu da. Çünkü savaşta birlikte kalmışlardı. Bir İsrail bombardımanında napalm ile yaralanmıştı. Sürekli elleri kanıyor, vücudu, elleri şişiyor, fazla iş yapamıyordu. Elbiselerini bile yıkayamıyordu. Dersim'de şehit düşen ***Metin*** arkadaş onun elbiselerini birçok kez yıkadı, istekle yıkıyordu hem de. Sanki büyük bir eylem yapıyor gibiydi. Oysa

yaptığı vücudu hep kanayan birinin kan terle içinde kalan elbiselerini yıkamaktı. Ama büyük bir savaşçıya hizmet etmenin gururunu hep biliyordu. O kişi yıkayamıyordu, kimse de yardımcı olup yıkamıyordu. Metin arkadaş ise sıcak suya atıp elbiseleri kaynatıyor, sonra da ağaca asıyordu. Elbiseleri kuruyuncaya kadar o da başka elbise giyiyordu. Elbiseleri kuruyunca giyinip gidiyordu. Ona yardım etmek Metin arkadaşa büyük bir moral veriyordu. Metin arkadaşın yaklaşımı bu düzeydeydi, bu da önemlidir.

Bir gün sabah kalktık ki bizim deponun anahtarı kırılmış, bütün konserveler dökülmüş her tarafa. Ebu hamid geldi çok öfkeliydi, kızıyordu. 'Rıfak filistini kelp, kelp' diyordu. Yani Filistinli arkadaşlar köpektir. Onlar köpek demekten çok alınmıyorlardı. Bizdeki gibi hassas değillerdi. Topladık bütün dağılan malzemeleri, tekrar yerleştirdik. Eski bir savaşçıydı. Saygılı, değer verici bir davranışı vardı arkadaşlarımıza. Biz böyle olsaydık durumlar çok değişik olurdu diyordu. Zaman zaman tartışmalarımızda bunları dile getiriyordu.

Kendimize ait anılarımız da oldu. Mesela ***Müslüm*** arkadaş vardı. Antepliydi ve en gencimizdi. Filistinliler eğitimlerde, kamplarda hep konserve yiyorlardı. Bunlar onlara yardım olarak verilmiş konservelerdi. Kampa geleli bir iki ay geçmişti. Müslüm arkadaş Antep'te her zaman bulgur pilavı yemiş. Kampta da bir iki ay bulgur pilavı yemeyince çok zorlanmıştı. Bir akşam yine konserve gelince, 'bu Araplar ne kadar kültürsüz bir bulgur pilavları bile yok' dedi. Çok güldük o zaman. Müslüm arkadaş daha sonra Botan'da şehit düştü.

Disiplinli bir tutumu geliştirmeye çalıştık

– Bu alanda aldığınız askeri eğitim düzeyiyle örgüt olarak nasıl bir sürece girdiniz?

İlk eğitim, ifade ettiğim gibi 1979 eylülünden 1980 nisanına kadar sürdü. İlk giden grubun eğitim devresiydi. O grup mayıs ve haziran ayında ülkeye dönüş yaptı. ***Kemal Pir, Delil Doğan, Agit, Mehmet Sevgat*** arkadaşlar dönüş yaptılar. Üç ayrı bölgeye geçmişlerdi. Batı Kürdistan; Adıyaman, Nurhak merkezli olan bölge. Mehmet Sevgat arkadaş Adıyaman tarafına gitmişti. Kuzey Kürdistan; Dersim merkezli bölge. Delil Doğan arkadaş Dersim cephesine gitmişti. Bir de güney bölgesi ya da Orta Kürdistan bölgesi. Siirt, Mardin, Botan alanına doğru da Kemal Pir ve Agit arkadaşlar gitmişti.

"Acemilikler içerisinde, öğrene öğrene işi geliştirme biçiminde yüründü. El yordamıyla yürümek gibi bir gelişme süreci yaşadık. Her şeyin başta yapılışı tecrübesizlik, acemilik nedeniyle zorluklarla oldu. Engellerle karşılaştı. Bu durum kayıplara da yol açtı. Ancak öğrendikçe, tecrübe edindikçe Kürdistan'da gerillayı örgütleme, gerilla yaşamının ölçülerini yaratma kolaylaştı. Gerillacılık yürütülebilir bir sistem haline geldi"

Daha sonra I. Konferans'ın ülkeye dönüş kararı çerçevesinde, konferans ardından daha önce izah ettiğim geniş bir askeri eğitim devresini konferans alanında yaptık. Sıkı bir eğitimdi. Bütünlüklü bir eğitimdi. Bir de değişik kamplarda ve değişik örgütler içerisinde eğitim görmüş arkadaşların toplamından oluşuyordu. Programını onların hepsinden oluşturarak daha da kapsamlı yaptık. Her bakımdan askeri gerilla yaşamımızın temellerini atmak üzere daha yoğun, disiplinli bir tutumu geliştirmeye çalıştık. Gece gündüz çalışmalarımızı oldukça sıkı yaptık. Üç ay süren bir eğitim devresi oldu.

Eğitim devresinden sonra yapılan tatbikata gelince, Önder Apo yeniden durum değerlendirmesi yaptı. Sürece baktı, eğitimimize baktı ve eğitim sürecinin biraz uzatılıp derinleştirilmesinin yararlı olacağı sonucuna vardı. Çünkü askeri bakımdan önemli bir gelişme süreci başlatmıştı. Bunun ilerletilmesinin yararlı olacağını değerlendirdiği gibi, bir de salt askeri eğitim düzeyinde kalmamasını, teorik eğitimin de ona uygun geliştirilmesinin gereğini değerlendirerek, 1981-82 kışında yoğun bir ideolojik, teorik çalışma sürecine girdi. O dönemin bütün kitapları o süreçte hazırlandı ve hepsi o dönemde kamplardaki eğitim çalışmalarının genel materyali olarak değerlendirildi. Bir yandan partinin teorik düzeyi gelişirken, diğer yandan her kitap hemen eğitim kamplarına dağıtılarak, askeri eğitimin teorik eğitimle de tamamlanması sağlandı.

1982 yazına gelindiğinde hem teorik, hem askeri bakımdan önemli bir kadrolaşma, militanlaşma düzeyi ortaya çıkmıştı. Düşünce sistemi açısından, bilinç bakımından ileriyi görme, zaferi görme, bundaki kararlılık, inanç bakımından kadrolarda büyük bir bilinç düzeyi ve kararlılık oluştuğu gibi, askeri düzen, disiplin, bilgi, eylem yapmadaki istek ve yeterlilik bakımından da önemli bir düzey oluştu.

Nitekim konferans sonrasında Avrupa'ya giden Semir 1982 yazında II. Kongre için döndüğünde, mevcut kadrolara bakınca, 'bunların beyni yıkanmış' diyerek varolan değişikliği teslim etmek zorunda kalmıştı. Onun 'beyni yıkanmış' demesi, kendi amaçlarından uzaklaşmış olmaları anlamına geliyordu. Çünkü konferans öncesi Semir eğitim yönetimiyken her şey didiştiriliyor, çekiştiriliyordu. Ve kendisi de onun dedikodusunu yapıyordu. Avrupa'ya gidip bir dönem kalan hala ülkede veya Lübnan sahasında çalışmaların önceki gibi olduğunu sanıyordu. Oysaki konferans sonrası askeri eğitim ardından 1981-82 boyunca geliştirilen kapsamlı teorik çalışmalar ve onlara dayalı teorik eğitim güçlü bir kadro duruşunu ortaya çıkardı.

Bu durumu İsrail'in Lübnan'ı işgalinden sonra Suriye'de biraz sürdürdük. Değişik alanlara arkadaş grupları yerleşti. Okuma inceleme çalışmaları yaptık, dergiler, yayın organları çıkarttık. Yani hem okuma inceleme hem de yazma. Böyle kendi düşüncelerini ifade etme yönünde bir süreç yaşandı. Bu da kadroların düşünsel eğitimleri üzerinde, kendilerini ifade etme

Gurbet Aydın (Mizgin)

durumları üzerinde bir etki yaptı.

Bütün bunlar ağustostaki II. Parti Kongresi'nde bir süreçti. Kadroların önemli bir kesimi II. Kongre'ye de katıldılar. Kongre tartışmaları ve kararlaşması içinde oldular. Elbette bir karar toplantısıdır kongre, ama bizim için, hepimiz için bir eğitim sahası olma özelliği de taşıyor. O dönemde de II. Kongre'den bu biçimde bütün arkadaşların bir yararlanması oldu. Bunlar sonucunda kongre kararına dayalı olarak ülkeye dönüş süreci başlatıldı.

Botan sahasına girişler ilk gerilla yürüyüşümüzü ifade ediyor

– Kongre kararından sonra ülkeye dönüş yaşandı. Ülkede ne gibi sorunlar, zorluklar bekliyordu sizi? Dağda nasıl kaldınız? Büyük bir gerilla ordulaşmasının çekirdeği olan bu gruplar dağlarda kalmayı nasıl başardı?

– Tabii belirtilen hususların hepsi acemilikler içerisinde, öğrene öğrene işi geliştirme biçiminde yürüdü. Deyim yerindeyse el yordamıyla yürümek gibi bir gelişme süreci yaşadık. Her şeyin başta yapılışı tecrübesizlik, acemilik nedeniyle zorluklarla oldu. Engellerle karşılaştı. Bu durum kayıplara da yol açtı. Ancak öğrendikçe, tecrübe edindikçe Kürdistan'da gerillayı örgütleme, gerilla yaşamının ölçülerini yaratma kolaylaştı. Gerillacılık yürütülebilir bir sistem haline geldi. Arap sahasından çıkıp sınırdan geçerek Botan sahasına girişler ilk gerilla yürüyüşümüzü ifade ediyor. Buna Kürdistan'a dönüş yürüyüşü de diyebiliriz. Hala arkadaşlar o yürüyüşün anılarını anlatıyorlar. Birçok hikayeye konu oldu. Kitaplar yazıldı üzerinde.

Biraz da Arap sahasında kalmanın yarattığı hantallaşma olacak ki, uzun bir yürüyüşe çıkınca ciddi zorlanmalar yaşandı. Dağlık alana ulaşmada zorlanan arkadaşlarımız oldu. Örneğin çok susuz kalmışlardı. Su bulamayınca karpuz tarlalarında, karpuz kırarak susuzluklarını gidermişti bazı gruplar. Öyle ki, karpuzu kıracak kadar gücü kalmayan arkadaşlar 'benim ağzıma da karpuz suyu damlat' diye yardım istemişlerdi yanlarındaki arkadaşlardan. Bunlar hep birer mizah konusu ve gerilla pratiğimiz boyunca birçok defa ortaya çıktı.

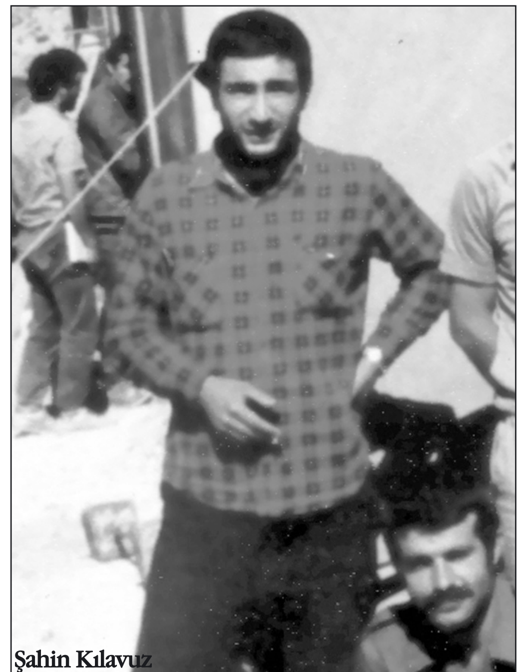
Dağlık alanda yaşamış arkadaşlarımızın sayısı azdı. Ülkeyeye dönerken Türkiye-Irak sınırını kullandık. Behdinan-Zagros hattı dediğimiz alana geçtik ki, burası Ortadoğu coğrafyasının en dağlık, en güzel gerilla arazilerinin belki de başta gelenidir. Çok sayıda arkadaşımız şehirlerden gelmekteydi. Ova çocuğuydu, birçoğu kar bile görmemişti. Dağlık arazide yürümemişti.

Botan sahasında örgütsel ilişkilerimiz o dönemde yok denecek kadar azdı. Dolayısıyla coğrafyayla uyumlu arkadaşlar da azdılar. Kürdistan'ın değişik alanlarından gelen arkadalardan oluşuyordu. Yine toplumsal yapı olarak, coğrafik yapı olarak farklıydı oralar. Hepsi öğrenmeyi, adapte olmayı gerektiren özellikler taşıyordu. Bu bakımdan dağda yaşamayı öğrenmemiz gerekiyordu. Bilenlerin öğretmesi, oradaki insanlardan öğrenmesi gerekiyordu. Öyle de yaptık. Dağın sırtımıza binmesini engelleyerek biz dağdan yararlanmayı, dağa dayanarak özgürlüğünü koruyan savaşçılar haline gelmeyi başarmaya çalıştık. Fakat yürüyüşün zorlukları da vardı.

Dağ yaşamını tecrübeyle öğrendik

1982 eylül ekiminde ülkeye dönüş yaptık. Hazırlıklarımızı yapamadan kış bastırdı. 1982-83 kışı çok çetin bir kıştı, çok kar yağdı. Bütün yollar kapandı. Örgütlü olmadığımız için zorluklar daha da arttı. Kamplarda ilişki kuramaz hale geldik. Bu anlamda kar, kış zorluğunu daha da arttı. Çoğu arkadaşımız karı ilk defa görüyor, ilk defa yürüyordu. Kar yağışını hissettiler. Kardan ürkenler de vardı, kar içine girmekten çekinenler, kar yağışının sonucunun ne olacağını merak edenler vardı. Bunları o kış boyu birbirimize anlatarak, tartışarak, gözleyerek, tecrübe ederek öğrendik.

Böylece dağa hakimiyet, dağla buluşma, bütünleşme düzeyi gelişti. Tabii her konuda belirttiğim gibi acemilik vardı. Örneğin Hezil suyunu geçmek bile gruplarımız dönerken bir sorun oldu ve hezil çayında ***Şahin Kılavuz*** arkadaşların grubunu şehit verdik. Yağmurlu ortamda geçiş yapmaya kalktılar, gece karanlığında selin kalktığını göremediler. Su içerisine girmelerine rağmen, bunun seldir, insanları yutar götürür özellikte olacağını bilemediler. El ele tutuşup yürüdüler, işte buradan geçilmiş, herkes geçmiş, biz de geçeriz diyerek yürüyüp geçmek istediler. Ama yağmur yağmıştı. İki üç gündür yağmur

Şahin Kılavuz

Seyfettin Zoğurlu (Sami) ve Mehmet Sevgat (Bedran)

yağıyordu ve hala yağmaya devam ediyordu. Normalinin beş katı daha da büyümüştü Hezil çayı. Zaten sert ve hızlı akan bir sudur. Dolayısıyla en iyi hazırlanmış, savaşta en çok yararı olabilecek büyük tecrübeye sahip bir grup arkadaşımızı böyle bir acemilik sonucunda kayıp verdik. Su götürdü.

Benzer biçimde çığ altında kalmalar oldu. 1983-84 kışında Botan-Zagros alanında Kızıltepeli bir arkadaşımız çığda şehit düştü. Köylüler, şöyle git çığ gelecek diyorlar kendisine, ama kendisi bir şey olmaz diyerek biraz farklı bir yerden gidiyor. Tabii çığın nasıl geleceğini, ne olduğunu da bilmiyor. İlk defa karlı araziyi görüyor, yürüyor. Botan zozanlarında, Başkale tarafında çığ altında kalıp şehit düştü.

Gerilla yaşamının örgütlendirilmesinin her anı zaten bir tecrübeydi. Manga düzenlenmesi, manga yapımı, yaşamın örgütlendirilmesi, ekmek yapmaktan yemek yapmaya kadar, nöbet tutma düzenine kadar her şey bizim için yeni öğrenerek tecrübe kazanmamızı gerektiren bir husustu. Bir de sayımız azdı. Bazen iki kişilik birim oluyordu. Bazen yüz kişilik birim oluyordu. Dört-beş kişilik birimin olması büyük bir şanstı. Böyle olunca nöbet tutmak da, ekmek, yemek yapmak da kolaydı. Üç kişilik birim olunca her birimiz günde en az üç saat nöbet tutmak zorunda kalıyorduk. Yine yemek ve başka işler de yapmak lazımdı. Gece boyu yalnız başımıza nöbet tuttuğumuz zamanlar, günde en az üç dört saat nöbet tuttuğumuz zamanlar çok oldu. Tabii çok sağlıklı değildi bunlar. Bazen de hiç nöbet tutamama durumu oluyordu. Yorgunluk nedeniyle nöbet tutamama sonucunda, baskına uğrama oluyordu. Bu nedenlerden dolayı şehit düşme olayları çok yaşandı. Örneğin Çermik'te de, Botan'da da böyle olaylarla karşılaştık. Çermik'te ***Bilge Yumuşak*** arkadaşla yanındaki bir arkadaşımız öyle şehit düştü. Botan' da ***Emin Taş*** arkadaş grubun nöbetçisiyken yorgunluk nedeniyle uyuduğu için, düşman saldırısına uğradı ve şehit düştü. Hezil çayı karşısındaki sınaht tepesinde konaklayan grubumuzu Ercan taburunun güçleri araziyi tararken görüyor, arkadaşların nöbetçisi de uyuduğu için saldırıya uğruyorlar.

Bütün bu hususlar o dönemde yaşadığımız zorluklardır. O zorlukları yaşamış bir grup arkadaşımız mevcuttur. Bir bölümü yazılı hale de getirilmiştir bunların. Elbette eksik ve yetersizdi yazılı hale getirilenler. Daha fazla araştırma inceleme yapmanın gerekli olduğu bir gerçektir. Bu konuda yazın faaliyetlerimiz, edebiyat çalışmalarımız sınırlı ve yetersiz kalmıştır. Bir dönem başlatılan, geliştirilen bu çalışmalar sürekli ve derin kılınamamıştır. Bu ciddi bir ihtiyaçtır, yapılmamış ve mutlaka yapılması gereken bir görevdir. Bu konuların daha kapsamlı araştırılması, soruşturulması, en küçük bilgilerin belge haline getirilmesi ve toparlanması gerekir. Tarihimizin incelikleri derinlikleri ve güzellikleri bunlarda saklıdır. O nedenle gelecek kuşakların doğru gerilla bilinci ve eğitimi almaları kesinlikle bu bilgilerin toplanmasına ve eğitim materyali haline getirilmesine bağlıdır.

Yurtdışı eğitimi köklü bir değişimi yarattı

– Yurtdışındaki süreç, eğitim süreci tüm kadrolarda nasıl bir değişimi, gelişimi sağladı?

–12 Eylül darbesi ardından gelişen sürecin biraz zamana yayılması, zindan direnişinin gelişimi, I. Konferans, II. Kongre çalışmaları ve Önderliğimizin geliştirdiği çalışmaya dayalı olarak Lübnan-Filistin sahasında yürütülen teorik ve askeri eğitimler kadrolarda önemli bir bakış açısı, sistemli düşünce durumu, ileriyi görme, büyük bir inanç, kararlılık ve tutku düzeyi yarattı. Ufukta ışık gören, zafer gören kadro, büyük bir coşku ve heyecana sahip olan, yapma isteğine sahip olan kadro demektir. Bu anlamda 12 Eylül darbesi süreci içerisinde yurtdışına çıkarken, kafa karışıklığı, geleceği görememenin yarattığı dağınıklık, umutsuzluk, inançsızlık, karamsarlık tümden aşılarak coşkuyla, heyecanla ülkeye dönme, halkla bütünleşme başlatılıp yarıda bırakılan büyük mücadeleyi yeniden, ama daha iyi hazırlanmış bir temelde örgütleyip yürütme, zindan direnişçiliğiyle bütünleşme tutkusu, coşkusu tabii bütün kadroların ülkeye dönüş gücü oldu. Bu anlamda yurtdışı eğitimi köklü bir değişimi herkeste kesinlikle yarattı.

I. Konferans öncesi bireyci, grupçu eğilimlerin çok olduğu, hatta basit kavgaların bile ortaya çıktığı duyuluyordu. Ama konferans ardından gelişen çalışmalar sürecinde birbiriyle tutkulu, Apocu ruhu, bilinci, terbiyeyi edinmiş güçlü bir militan duruş eğitim çalışmalarıyla birlikte sağlandı. Bir yerde insanlar pratik içinde yaşadıkları sorunlara belli bir cevap bulmuşlardı. Örneğin 12 Eylül darbesi geliyordu, sıkıyönetim ilan edilmişti, polis ve asker saldırısı vardı, ama bunun karşısında nasıl savunma yapılacaktı. Bu, ciddi bir sorundu ve bilinmeyen bir durumdu. Lübnan-Filistin sahasındaki askeri eğitimler herkese böyle bir bilinç düzeyi kazandırdı. Artık bu tür sorunları daha güçlü çözebilecek, bir eylem gücü olarak hareket edebilecek,

Mehmet Karasungur

saldırılar karşısında savunma yapabilecek bir bilinç ve beceri düzeyini her kadro yakalamış oldu.

Mehmet Sevgat arkadaş coşkuyla mücadeleye öncülük etti

Diğer yandan 12 Eylül darbesinin baskıları, bunun karşısında yurtdışına çıkmış olmak, ülkeden, halktan kopmak 'artık bu iş bitti' gibi bir umutsuzluk, kırılma şu veya bu düzeyde bütün kadro ve savaşçı düzeyinde ortaya çıktı. İleriyi göremeyen, ne olacağını bilemeyen bir durum vardı. Herkes çok bilinçli katılım göstermemişti. Bir de 12 Eylül darbesinin geliştirdiği saldırılar, yurtdışına çıkmak zorunda kalma nedenlerinin çözülemediği bir durumdu. Bu, bir kargaşa, muğlaklık, ne olacak sorusunun gündeme gelmesini ortaya çıkarmıştı. I. Konferans ardından gelişen eğitim düzeyi, teorik eğitim, konferansın çözümleyiciliği, konferansın ardından Önder Apo'nun geliştirdiği kapsamlı teorik çözümlemeler bu durumu da tamamen giderdi. Yüksek bir ideolojik düzey, teorik kavrama düzeyi, geleceği görme, ulusal kurtuluş mücadelesine bağlanma düzeyi yarattı. Öyle ki, bu konuda teorik formülasyonlar oldukça güçlüydü. Zaten bu teorik kavrayış ve ideolojik bilinçle sayesinde insanlar coşku içinde bir orduya karşı yürüme gücünü gösterdiler. Kendilerini yalnız başına bir orduya bedel savaşçılar olarak gördüler. İddia ve iradeleri, kararlılıkları o düzeyde gelişti. Böyle bir gerilla düzeni içerisinde, bu eğitim ile orduların yenilebileceği, sistemlerin yıkılabileceğine dair çok güçlü bir irade ve inanç oluştu. Bunun pratiğe yönlendirilmesi, ülkeye çok az fire vererek dönüş, ülkede bazı sorunlar olsa da büyük bir çabanın örgütlü, bütünlüklü yürütülmesi ve bunun da herkese umut, moral veren, zafer ışığı gösteren şanlı 15 Ağustos Atılımı ile birleşmesi, yeniden yaratılma büyük tecrübeye yol açtı.

Mesela Mehmet Sevgat arkadaşların raporu vardı. 15 Ağustos'tan sonra, Hilvan grubundaki arkadaşlar Önderliğe açık rapor yazdılar ve düşüncelerini açıkça ifade ettiler. Yani bir tür özeleştiri verdiler. Şunu söylediler: 'Biz 1981-82 yılında yurtdışına çıkarken, bir daha ülkeye dönülür de PKK mücadelesini örgütler düşüncesine hiç inanmadık.' Zaten daha önce çıkmışlar, 1980 mayısında geri dönüş yapmışlardı. 12 Eylül darbesi ardından bir kere daha Lübnan-Filistin sahasına çıktılar. Bir grup olarak Önderliğe kadar gelmişlerdi, öneride bulunuyorlardı.

Mücadelenin en çok geliştiği saha Hilvan-Siverek sahasıydı. 12 Eylül faşist askeri darbesinin en çok saldırdığı ve ezdiği saha da burası olmuştu. Onun da büyük bir ezikliği ve kırgınlığı vardı. Kendilerini sorumlu tutuyorlar, baskı altında ezilen, zorlanan, destek olamadıkları için ağır bir psikolojik durum yaşıyorlardı. Bu durumda biraz halkın zorlanmasını hafifletelim diye Önderliğe uçak kaçıralım, şuraları basalım, şöyle yapalım diye bazı eylem önerilerinde bulundular. Ben de o önerileri bizzat dinledim. Önderlik şunu söyledi: *"Değil uçak kaçırmak, Kenan Evren'i bile kaçırsanız bu rejim size hiçbir şey vermez, ancak gerillayı örgütlerseniz, gerilla ordulaşmasını geliştirirseniz belki bir şeyler kazanabilirsiniz."* Arkadaşların düşünceleri daha sonra ifade ettikleri gibiydi. O karamsarlık içinde kaldılar, böyle katılmadılar, moralleri hep bozuk oldu. İnanmadılar gerçekten de bir daha geri dönüş olur diye. Daha sonra da şöyle demişlerdi: 'Toplantılar olup ülkeye geri döneceğiz, şöyle yapacağız, gerillayı böyle örgütleyeceğiz dendiği zaman biz birbirimize bakıp gülüyorduk ne kadar da çok hayalcilik var diye.' Mehmet Sevgat arkadaş Eruh ardından Botan'daki mücadeleye katıldı. 15 Ağustos Atılımı'nın geliştirilmesinin en önde gelen komutanlarından oldu. Ama 15 Ağustos Atılımı'na kadar da böyle yürüdü. Ancak ülkeye dönüş olduğunu ve 15 Ağustos Atılımı'nı görünce, PKK mücadeleyi yeniden başlatabilir diye inancı gelişti. Gerilla yeni bir mücadele sürecidir ve gelişme ortaya çıkartabilir. Buna inandı ve o inançla gerilla mücadelesine de tıpkı 1980 öncesinde olduğu gibi dört elle sarıldı. Büyük bir coşkuyla ve geçmişten gelen tecrübe ve yeteneklerine de dayanarak mücadeleye öncülük etti. Gerilla komutanlığının ölçülerinin yaratılmasına katkı sundu.

Onlar tarihin şen çocuklarıydılar

Bu arkadaşlar bilen, anlayan, kafa yoran arkadaşlardı. Sadece coşkuyla, heyecanla değil, anlayarak hareket edenlerdi. Öyle olduğu için anlamak istediler. 12 Eylül darbesinin ülkede yarattığı durum, zindanları ezme durumu, Hilvan-Siverek gibi yerlerde uyguladığı dehşet karşısında umutları azalmıştı. Artık farklı bir şey yapılamaz gibi bir duruma kapılmışlardı. Olsa olsa birkaç eylemle tutum konabilir diyorlardı. Oysa pratik böyle olmadı. Apocu çizgi daha farklı bir şeyi öngördü ve gerçekten de yaratan, geliştiren o çizgi oldu. Kendileri de o çizginin en güçlü komutanları oldular.

Cezaevinde bazı şeyler gelişti. Tanımlama itibariyle zindan direnişleri gerçekten de büyük bir tutumdu ve gerillanın yürüyüşüne de öncülük etti. 1982 direnişçiliğini bazı kişiler şi-

irlere, türkülere konu etti. *'Tarihin şen çocukları'* dediler. Güzel bir tanımlama, ülkeye dönüş ve gerilla yürüyüşünü sürdürenler için de uygun bir tanımlamadır. Gerçekten de tarihin şen çocuklarıydılar. Büyük bir davanın insanlarıydılar. Küçük hesaplar içinde olmayanlardı. Büyük düşünen çok öteyi gören güçlü irade oluşturan yüce duygulara, tutkulara sahip olan insanlardı.

Esas olan kararlılık ve bu başarıya olan inançtı

İçlerinde küçük düşünen, zayıf olanlar yok muydu? Kuşkusuz vardı. Kaçanlar da oldu, hatta ihanet edip karşı saflarda savaşanlar da oldu. Birçok sorun çıkartarak, mızmızlanarak işlerin yürütülüşünü engelleyenler de oldu. Fakat bunlar azınlık oldular. Kaçanlar, mızmızlananlar küçük düşünenler azdılar. Lübnan-Filistin sahasında eğitimdeki kadro ve savaşçıların çok büyük bir bölümü tıpkı zindan direnişçiliği gibi Apocu çizgiye, Önderliğe, şehitlere, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamına tutku düzeyinde, Kemal Pir'in deyimiyle, uğruna ölecek düzeyde bağlıydılar. Gerçekten de öyle yürüdüler. El yordamıyla yüründü.

En çok askeri duruma öncülük edenlerimiz de vardı. Örneğin Agit arkadaş, sonradan da tanımlandı, gerçekten de en yatkın, en fazla kafa yoran, en çok çaba harcayanlardandı. Tabii her şeyi pratik içerisinde tecrübe edinerek, hatalar, yanlışlardan ders çıkartarak geliştirdi, öğrendi. Genel öğrenim öyleydi. Fakat şu vardı esas olan: Bu işi yapmakta kararlılık. Bu işin yapılacağına, başarılacağına dair yüksek inanç. O büyük zindan direnişçiliğini de bu inanç ve kararlılık ortaya çıkarmadı mı? O büyük direnişçiler, ölüm orucu direnişçileri hep şunu söylediler: Bu önderlik zaferi yaratacak olan önderliktir. Bu örgüt zaferi yaratma örgütüdür. Yine Kemal Pir'in deyimi önemlidir; *"ben PKK'de zaferi görüyorum"* dedi. İnançlarının, davalarının, duygularının yerde kalmayacağını, bayraklarının hep yüksekte taşınacağını bildiler, gördüler. Buna inandılar. Kendi öncülükleri ardında orduların oluşacağına, halkın topyekün yürüyüşe geçeceğine dair inançları tamdı. Bunu görecek kadar büyük bir dehaya, öngörüye sahiptiler. Ve öyle yürüyerek, her şeyin yaratılmasına öncülük ettiler.

Dağ yürüyüşçüleri de, büyük gerilla yürüyüşçüleri de böyleydi. ***Agitler, Erdallar, Bedranlar, Sabriler*** hepsi böyle büyük kahramanlık yürüyüşçüleriydiler. Tutku düzeyinde bir inançları vardı zafere. Yaşamın azlığı ya da çokluğu değil de anlamlılığı ve değer üreteni önemliydi onlar için. O nedenle Viyan arkadaşın deyimiyle, meyve verme çağına gelince, halk için, Önderlik çizgisi için meyve verenler olma yolunda kararlılıkla ilerlediler. Onlar için önemli olan öncülük yapılması, yolun açılmasıydı. Örneğin Ramazan Kaplan arkadaş Garzan alanına, Mutki-Şirvan alanına giderken, *"elbette bu görev bize düşüyor"* dedi. *"Öncülük yapmak, önde olmayı başarmak gerekli. Militanım, kadroyum, Kürt yurtseveriyim, devrimcisiyim, demokratıyım diyen herkesin tutumunun bu olması gerekir, bunun dışında bu sıfatları söylemek anlamsızdır"* diyerek yürüdü. O büyük bir bilinç ve kararlaşma işiydi. Duyguları bu temelde olmuştur.

Engin Sincer (Erdal)

Kürt halkının gerilla temelindeki yürüyüşü zafer yürüyüşüdür

Kuşkusuz acemilikler, yabancılıklar, imkansızlıklar zorlayıcı olmuştur. Bunların yarattığı acılar her zaman oldu. Çünkü daha yürürken Hezil çayında kayıplar verdik. Ardından çığda, suda kayıplar oldu. 15 Ağustos'la birlikte kapsamlı bir savaş içine girildi. Her kayıp büyük acılar verdi. 1983 yılının 2 Mayısı'nda bütün bu hazırlıkları pratikte yapan ***Mehmet Karasungur*** yoldaşın şehadeti, yine çok büyük zorlayıcı bir etken hepimiz üzerinde oldu, ama Önder Apo, PKK'nin bir intikam hareketi, şehitlerin intikamını alma hareketi olduğunu söyledi. Yeni insanlar hazırlayarak, yazılar talimatlar göndererek sürekli yapıyı yeniledi. Tutku ve kararlılığı daha çok güçlendirdi. Partinin yaşam halkalarını oluşturdu. Dolayısıyla parti zinciri, şehitler halkasının büyüyerek eklenmesi temelinde o yenilmez gerilla ordusunun yaratılmasına yol açtı.

Şimdi bütün saldırılara rağmen Ortadoğu çapında özgürlüğü ve demokrasiyi, Ortadoğu gerçeğini temsil eden bu büyük gerilla gücü, duruşu 25 yıl önceki o büyük öngörü ve kahramanca yürüyüş temelinde yaratıldı, şimdi de o ruha dayanıyor. O bilince dayanıyor.

Gerillayı gerilla yapan ve günümüzde onu hep başarılı kılan temel gerçek 25 yıl önce atılan adımlar, oluşturulan ruh, geliştirilen fedai gerilla sistemi oluyor. Bu, Önder Apo'nun zafer çizgisini ifade ediyor. Dün de böyleydi bugün de Kürt halkının gerilla temelindeki yürüyüşü böyle bir zafer yürüyüşüdür. Yarın da böyle olacak. Tüm şehitlerimiz, özellikle 15 Ağustos Atılımı'nı yaratan şehitler, açıkça ifade edebiliriz ki Kürt halkının Apocu çizgide böyle bir zafer yürüyüşü içinde olacağına içten, yürekten, tüm kalpleriyle inandılar. Hiç tereddüt etmeden yürüdüler ve böyle bir ruhun, inancın yaratıcısı oldular. Bugün de yürüyüş bu temelde devam ediyor. Önümüzü daha çok aydınlatıyor. Geleceği daha güçlü görüyoruz, dolayısıyla bu kahraman öncülerin huzurunda daha güçlü, emin adımlarla, daha kararlı bir biçimde halk olarak zafer yolunda ilerliyoruz.

Doğru yayın çizgisi doğru ideolojik örgütsel duruş ve yaşam gerçeğimize bağlı kalmakla sağlanır

"Önderlik gerçeği ideolojik mücadele ve örgütsel çizgiyi titizlikle koruma gerçeğidir. Önderliğe ve PKK'ye bağlı kadroların olduğu yerde yanlışlarla cirit atılamaz, yanlış yapanlar da örgüt karşısında hesabını verir. İdeolojik mücadele vermeden, örgütsel çizgiyi titizlikle korumadan, yaşamda özgürlük duruşunu oturtmadan örgüt olmak mümkün değildir. Nitekim bu temel konularda sahiplenme gerçeği bir tarafa bırakıldığı için partileşme anlayışı kurumlarımızda görülmez olmuş, dolayısıyla da kurumlarımızın ne kadar PKK'ye ait olduğu tartışılır hale gelmiştir"

YRD IV Konferansı 14-24 Temmuz 2007 tarihleri arasında gerçekleştirilmiştir. Konferans, yaptığı tartışmalar sonucu basın komitesinden başlamak üzere tüm çalışmaların köklü bir temelde düzeltilmesini çalışmaların başarısı için zorunlu görmüştür. Gelinen aşamada sağdan soldan törpülemelerle ve hafif düzeltmelerle işlerin yürütülemeyeceği açığa çıkmıştır. Mevcut durumu devam ettirmek tüm çalışmaların üstümüze çökmesi anlamına gelecektir. Konferansımız bu gerçekliği görerek açık tartışmış, eleştirileri kapsamlı yaparak köklü düzelmenin önünü açmıştır.

Tüm çalışmalardaki eksik ve yetersizliklerin, yanlışlıkların, sapmaların, bozulmaların esas sorumlusu tabii ki basın komitesidir. Sorunları ancak böyle ele alır ve buradan çözmeye başlarsak işler düzeltilebilir. Tabii ki Avrupa ve Türkiye'deki basınımızın da sorunların ağırlaşmasında çok önemli rolü olmuştur. Ancak buralardaki sorunların kaynağını da basın komitesinde aramak doğru bir yaklaşımdır. Oralarda yanlışlıklar olabilir, ama düzeltmesi gereken, çözmesi gereken tabii ki basın komitesidir. Böyle ele almazsak sorunları düzeltemeyiz. Örgütün merkezi alanındaki her duruş, ister yürütme konseyi, ister siyasi komite, ister basın komitesi olsun doğrudan bütün çalışma alanlarına yansır. Askeri konseyin duruşu iyi değilse, o duruş Dersim'e kadar yansımasını bulur. Dolayısıyla örgütleyen, perspektif ve doğrultu veren, komitelerin sorumluluklarını birinci derecede görmek gerekir. Basın komitesinin izdüşümü olan Avrupa, Türkiye ve diğer alanlar da eleştirilecektir. Çözümlerin genel için olduğu kadar her alan için nasıl olacağı ortaya konulacaktır. Ancak sorunların çözümünün esas olarak konferansın kararlaşma düzeyinden başlayarak, ilk önce de basın komitesinden düzeltilmesiyle sonuç alınacaktır.

Önderlik, bu hareketin sorunlarını her zaman somut olarak yönetimler şahsında eleştirdi ve orada düzeltmeye çalıştı. Yönetimlerden başlarsan tüm örgütü eleştirinin içine sokabilirsin. O zaman hiç kimse eleştirilerin dışında kalamaz. Bu, örgütün bir tarzıdır, doğru ve sonuç alıcıdır. Dolayısıyla basındaki yanlışlıklarla ilgili eleştirilerin yönetime gelmesi doğrudur. Biz komiteyi bırakacağız, diğer alanlarla uğraşacağız. Bu bizim tarzımız değildir. Sorunları böyle ele almamak, sorunun kaynağından ele almamakla özdeştir.

Konferans tartışmalarıyla ortaya çıkmıştır ki ideolojik alanda Önderlik çizgisi tam olarak oturtulmamıştır. Önderlik gerçeği, örgütsel çizgi ve tarz oturtulamadığı gibi, devrimci duygulardan uzaklaşma ve yaşamda aşınmalar gözle görülür hale gelmiştir. Sorunlar bireylerle açıklanamayacak kadar ağır ve derhal çözülmesi gereken örgütsel bir sorun haline gelmiştir.

Yönetimlerin şikayet etmeye değil sadece düzeltmeye hakkı vardır

Geçmişteki sorunlardan sadece basın komitesini sorumlu tutmak yeterli olmaz. İki yıl önce de ideolojik çalışmalar olarak öngörülen ve periyodik olarak bir araya gelerek ideolojik doğrultuyu ortaya koyması gereken bilim aydınlanma ve kültür komiteleri de basın çalışmalarındaki yetersizlikten sorumludur. Hem KKK Yürütme Konseyi hem de PKK Parti Meclisi bu üç komiteye ideolojik doğrultuyu koruma ve geliştirme görevi vermiştir. Ne var ki diğer komiteler gibi biz de farklı komiteler olmayı doğru ele almayarak bu rolümüzü yerine getiremedik. Her komite daha fazla kendi çalışmalarıyla sınırlı kaldı. Demokratik konfederalizmin felsefesinde olan kurumların birbirini tamamlama yaklaşımını biz de doğru ele alamadık. Bütün komitelerden önce ideolojik komitelerin demokratik konfederalizmi doğru anlayıp uygulayarak diğer komitelere ve kurumlara örnek olması gerekirken, birbirimizi tamamlayıp ideolojik merkez haline gelemedik. Bu yönlü her türlü eleştiri bu komitelerimiz için yerindedir. Şu nedenle veyahut bu nedenle bir ideolojik merkez olamadık ve birbirimizi tamamlayamadık demek, amiyane deyimle özrü kabahatinden büyük olmaktır. Çünkü yönetimlerin şikayet etmeye değil, sadece düzeltmeye hakkı vardır.

İdeolojik alan komitelerinin geçmişte yaşadığı eksiklikler dikkate alınarak basın, bilim ve aydınlanma, kültür komiteleri KCK V. Genel Kurulu'nda ideolojik merkez olarak düzenlenmiştir. Bu komiteler artık özerk olmayacaklar, ama kendi kimliklerini koruyarak özgün çalışmalarını yürüteceklerdir. Ayrı komiteler olarak varlıklarını sürdürseler de birlikte ideolojik doğrultuyu belirleyecek ve tüm çalışmalardan ortaklaşa sorumlu olacaklardır. İdeolojik alandaki boşluğun doldurulması ve ideolojik mücadelenin güçlü yürütülmesi açısından ideolojik merkezin üstlendiği rolü yerine getirmesi çok önemli hale gelmiştir. İdeolojik merkez bu rolünü layıkıyla yerine getirmeden örgütümüz içindeki yanlışlıkların düzeltilmesi mümkün değildir. İde-

ideolojik, örgütsel ve yaşam ölçülerinde düzeltmeye tabi tutacaktır. Başta ideolojik mücadele, örgüt duruşu ve yaşamda örnek hale gelecektir. Basın komitesi alanına gelen her arkadaş buradan doğru ideolojik duruşu, örgüt anlayışını ve yaşam gerçeğini görerek geldiği alana dönecek ve pratiği daha güçlü bir biçimde yerine getirecektir. Nasıl ki Önderlik sahasına giden bir kadro, hatta bir yurtsever birkaç gün içinde moral kazanır, zafere inancı kesinleşir ve geldiği alana döndüğünde büyük bir coşkuyla çalışır hale geliyorduysa, basın komitesi alanına gelen her kadro ve çalışanımız da böyle duygu ve izlenimlerle pratik alanına dönmelidir. Ne var ki basın komitesi geçmişte ideolojik duruşu, bu yönlü mücadelesi, örgüt ve yaşam anlayışıyla örnek olamadı.

olojik merkezin ve tek tek komitelerin rolü genel kurulda ortaya konulduğu gibi, gerçekleştirilen basın ve kültür konferanslarıyla tartışmaya yer bırakmayacak kadar netleştirilmiştir.

Sorunları her zaman yönetimler kendilerinde arayacaklar

Geçen yıllarda basın komitesi kendi kimlik tanımını doğru yapmamıştır. Bir ideolojik komite olarak kimlik tanımını doğru yapmadığından rolünü de yerine getirememiştir. En ideolojik ve en güçlü ideolojik mücadelenin verileceği komite olması gerekirken, ideolojik duruşunu güçlü tutmadığından bu rolünü oynayamamıştır. İdeolojik mücadeleyi başta kendi içinde olmak üzere, çevresinde ve ilişkilerinde doğru yürütmemiştir. Basın komitesi ideolojik kimliğini tanımlama, ideolojik mücadele etme konusunda sadece kendi çalışmaları açısından değil, örgüt içindeki yanlış eğilimlere karşı da bir duruş sergileyememiştir. HPG de, siyasi komite de veya başka bir yer de ideolojik duruşta yanlışlıklar içinde olabilir, ama basın komitesinin ideolojik duruşta ve ideolojik mücadelede yetersizlik içine girme lüksü yoktur.

Geçen dönemde örgüt içindeki yanlışlıklara karşı doğru tutum takınmadığı gibi, ideolojik mücadeleyi geriye çeken yaklaşımlar içine girilmiştir. Yanlışlıklara karşı mücadeleyi liberalize eden, ideolojik keskinliğimizi, netliğimizi yumuşatan ideolojik ve örgütsel duruşlar diğer alanlardaki basın çalışmalarına daha olumsuz yansıdığı gibi, diğer komitelerimiz açısından ideolojik mücadelenin daha da zayıflamasında önemli etkide bulunmuştur.

Basın komitesi duruşundan örgütlülüğüne ve yaşamına kadar kendisini

Çalışma merkezlerimizin örgüt, kadro ve yaşam duruşu birebir diğer alanlara yansımaktadır. Yine her yönetimin duruşu diğer yöneticilere ve çalışanlara yansımaktadır. Dolayısıyla bu konuda çalışma merkezlerimizin ve kurumlarımızın büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla çalışma alanlarını düzenlemesi ve yönlendirmesi gerekmektedir. Hiçbir çalışma alanımızın kendiliğindenciliğe bırakılması düşünülemez. Sorunları her zaman yönetimler kendilerinde arayacaklar. Genç arkadaşlarla ya da şu veya bu yanlış yapanla sorunlar açıklanmayacaktır. Kendi bulunduğumuz alanı düzeltemezsek başkasına şu veya bu talimatı vererek düzeltmemiz mümkün değildir.

Avrupa'da, Türkiye'de, ajansta, gazetede, TV'de çıkan sorunları kesinlikle basın komitesinin tarzıyla, tutumuyla izah etmeliyiz. Böyle yaklaşarak özeleştiri verirsek çalışma merkezi düzelir ve bu düzelme tüm alanlara yansır. Diğer alanların sorunu ve kadronun duruşunu küçümsemiyoruz, ama sorunları böyle açıklamayı da yanlışlıkları düzeltme açısından doğru bir yöntem olarak görmüyoruz. Bütün basın alanımızdaki yaşam arayışları ve yanlış eğilimlerin tümünü basın komitesiyle açıklayamayız, ama ideolojik mücadeleyi, örgütsel çizgiyi, yönetim ve kadro anlayışını doğru temsil edemediğimiz için bu her yere yansıdı. Yanlış kişilikler ve eğilimler bundan beslenerek çalışmaları daha fazla zorladı. Bu gerçekliği kabul etmemiz gerekiyor. Kadro sorunları yoktur demiyoruz, ancak bozulmaları ve kaçışları kadrodaki yetersizliklerle izah etmek esas gerçeği gözden kaçırmak olur. Örgütsel çizgi oturursa yanlış kişiliklerin de sorunu daha çabuk çözülür, hatta sorun olmadan çalışarak katkılarını sunarlar.

Kadro hareketin bütün sorunlarını kendi sorunları olarak görür

Basın komitesine hangi rolü veriyoruz, bunun iyi tanımlanması gerekir. Yine sorunların düzeltilmesinin nasıl olacağını iyi tespit etmek gerekir. Basın komitesinin sadece dışa karşı değil, içte de rolünü oynayabilmesi ideolojik mücadeleyle mümkündür. Kaçışları, bozulmaları ideolojik mücadele eksikliğine bağlama yerine, şu veya bu nedene ya da dar yaklaşımlara bağlamak doğru değildir. Yöntem yanlışlığından da, dar yaklaşımlardan da olumsuz etkilenenler olur, ama mevcut durum böyle açıklanamaz.

İnsanlar mücadeleye bir özgürlük savaşçısı olarak katılıyorlar. İçinde bulundukları örgüt böyle bir özgürlük savaşını verecek konumda olduğu müddetçe insanlar örgütle bütünleşir. Örgütte bu özelliği görmediğinde ise kalması anlamsızlaşabilir. Dolayısıyla amaca kilitlenmiş böyle bir mücadele örgütünü ortaya çıkaracak ideolojik mücadele, örgüt anlayışı, kadro duruşu ve yaşam felsefesi verilmediğinden örgüte bir amaç için gelmiş insanların moralleri düşmüş, yanlışlık içinde olanlar ise daha fazla çürümüşlerdir. Bir sandıktaki çürük elma gibi olumsuzluklar tüm çalışma alanına ve bireylere sirayet etmiştir. Kaçışlara ve bozulmalara yol açan esas etken, ideolojik mücadele eden bir örgüt ortamının olmamasıdır. Bunun sonucu liberal duruşlar normalleşmiş, her türlü yanlışlık her alanda kabul edilir hale gelmiştir. İdarecilik hiçbir zaman ne örgütü büyütür ne zayıf kişilikleri örgütte tutabilir. Aksine, örgüt ölçülerini geriye

"Biz devrimci bir örgütüz ve her kadronun da bu örgütü düzeltme sorumluluğu vardır. İşi sadece komiteye ve yönetimlere bırakmak bizim kadro gerçeğimize ters düşmektedir. Bu nedenle ortaya çıkan sorunlarda her arkadaş kendini sorumlu görecektir. Her kadro çıkan sorunları kendi sorunları görüp kendinde çözmeye başlarsa, o zaman basın alanında düzelme gerçekleşir. Bazen kimin sorunuysa o düzeltsin deniliyor! Bu bizim hareketin kadro anlayışı değildir"

çekip bozmak, daha çok insanın örgüt dışı ölçülerle yaşaması ve giderek örgütten kopmasını beraberinde getirir. Dolayısıyla örgütten kopmaları darlıkla değil, ideolojik ve her türlü çizgi mücadelesini bir tarafa bırakan idarecilik, orta yolculuk ve oportünizm ile açıklamak daha doğru olur. Sorunları bunun dışında açıklamak başlı başına bir çizgi kaymasını ifade eder.

Vücutsuz kafa kafasız vücut olamaz

İdeolojik merkezimizi oluşturan komitelerimiz ve çalışma sahalarımızda parti çizgisini her alanda oturtmak ve partilileşmeyi geliştirmek, çalışmaların başarısı için şarttır. Bu çalışma sahalarımızda partileşme gelişmezse, diğer çalışma sahalarımızın doğru ideolojik, örgütsel ve eylemsel çizgide mücadele etmesi söz konusu olamaz. Bu nedenle iki yıl önce ideolojik çalışma yapan komitelerimizin tümü PKK Meclis Üyeleri ve kadrolardan oluşturuldu. KCK sisteminin doğru çizgide oturması da ancak ve ancak ideolojik çalışma komitelerimizin PKK çizgisinde örgütlenmeleri ve çalışmaları ile mümkündür.

Bir yerde PKK çizgisi oturursa, orada çalışan tüm sempatizanlar, dostlar ve yurtseverler PKK çizgisine saygılı olmada yarışırlar ve bu temelde çalışırlar. Sempatizanlar ve yurtseverler bırakalım bizim çizgimizi gevşetmeyi bu çizgi emrinde çalışmaktan ve PKK tarzıyla mücadele içinde olmaktan heyecan duymuşlardır. Büyük bir istekle PKK'nin öncülük ettiği mücadele ve çalışma alanlarında bir mümin gibi hizmet etmişlerdir. Mücadelemiz 1980 öncesi Kürdistan'da böyle etkin hale geldiği gibi, daha sonra gerçekleştirdiğimiz kazanımlar da bu çerçevede olmuştur. Sempatizanları, taraftarları, dostları böyle çalışan ve hizmet eden bir hareket olduğumuz için büyük gelişmeler yaratmış ve kazanımlar elde etmişiz. Birçok çalışma alanımızda onlar kadrodan daha fazla hizmet etmişlerdir. Bırakalım PKK ölçülerini geriye çekmeyi, kadrolar bu ölçüleri geriye çektiğinde yurtseverlerimiz PKK ölçülerini hatırlatarak müdahale etmişlerdir. Kendileri de elden geldiğince bu ölçülerde yaşamaya, yapamıyorlarsa da saygı duymaya özen göstermişlerdir.

Tabii ki sorunların çözümünü basın komitesi kendisinden başlatacaktır. Kendinden başlatmazsa, başka kurumları düzeltmenin öncülüğünü yapamaz. Ancak biz devrimci bir örgütüz ve her kadronun da bu örgütü düzeltme sorumluluğu vardır. İşi sadece komiteye ve yönetimlere bırakmak bizim kadro gerçeğimize ters düşmektedir. Bu nedenle ortaya çıkan sorunlarda her arkadaş kendini sorumlu görecektir. Sorunları sadece basın komitesine bırakmak sorunların çözümünü daha baştan sabote etmek anlamına gelir. Her kadro çıkan sorunları kendi sorunları görüp kendinde çözmeye başlarsa, o zaman basın alanında düzelme gerçekleşir. Bazen kimin sorunuysa o düzeltsin deniliyor! Bu bizim hareketin kadro anlayışı değildir. Hele ideolojik alan kadrosu böyle olamaz. Hareketin bütün sorunlarını kendi sorunu olarak algılar. Böyle yaklaşmamak bireyciliktir. Bu anlayış varsa kendimizde de başkasında da düzelteceğiz. Yoksa harekete büyük zararlar veririz.

PKK öncülüğü olmadan KCK demokratik komünal çizgide örgütlenemez

İdeolojik alanda PKK'lilik hakim olacak, örgüt tarzı ve yaşamda PKK çizgisi pratikleşecektir. İdeolojik alanda PKK kadrolarının öncülüğü ve yönetmesi esas alınacaktır. PKK'yi temsil düzeyi en yüksek kadrolar burada yerini alacaktır. Siyasi ya da başka alan farklıdır. Siyasal alan, KCK alanı, toplumsal örgütlenme alanlarında da gerçek öncülük PKK'liler tarafından yapılmalıdır. Ancak kendini iyi yetiştirmiş, tarzı ve temposuyla siyasi çizgimizi ve başka çalışma alanlarımızı doğru temsil edecek yurtseverler, sempatizan ve dostlarımız da her düzeyde sorumluluk alabilirler. Daha doğrusu almaları gerekir. İdeolojik alan için söylediğimiz örgütsel ilkeleri birebir siyasal alana indirgeyemeyiz.

İdeolojik alanda ortaya çıkan yanlışlıkların temelinde PKK ve KCK'nin rolünün doğru anlaşılmaması yatmaktadır. Bazılarının düşündüğü gibi PKK dönüşerek KONGRA GEL, KKK ya da KCK olmamıştır. PKK felsefi ve ideolojik alanda bazı değişimler yaşamış ideolojisinde önemli yenilikler ve gelişmeler yaratan bir paradigmaya sahip olmuştur. Yoksa PKK'nin dönüşüp KKK, KCK olması gibi bir şey söz konusu değildir. PKK ve KCK birbirinin yerine geçen örgütlenmeler değil, birbirini tamamlayan örgütlenmelerdir. Eskiden PKK'nin halk iktidarını hedefleyen bir cephe anlayışı vardı. Yeni paradigmamızla birlikte iktidarı ve devletçi zihniyetli cephe anlayışımızı bir tarafa bıraktık. Bunun yerine toplumun tabandan demokratik temelde örgütlenmesini hedefleyen demokratik konfederal örgütleme modelini benimsedik. Bunun pratikleşmiş ifadesi olacak KCK, PKK'nin ideolojik çizgisinin toplumsal örgütlenme modeli ya da bu çizginin pratikleşip maddi güce dönüşmesidir. Dolayısıyla PKK öncülüğü olmadan KCK'nin demokratik komünal çizgide örgütlenmesi söz konusu olamaz. Dolayısıyla KCK'nin ideolojik kurumlarının PKK öncülüğünde doğru çizgide çalışması, toplumun demokratik temelde örgütlenerek KCK'nin ete ve kemiğe bürünmesinin güvencesidir. PKK ve KCK birbirinin alternatifi değildirler, biri olmadan diğerinin olmayacağı bir gerçekliği ifade etmektedir. İnsanın kafası ve vücudu gibi bir bütünün kopmaz parçasıdırlar. PKK olmadan toplumun komünal demokratik temelde örgütlenip demokratik konfederal sistemi kuracağını düşünmek, beyin olmadan vücudun yürüyeceğini söylemek gibi bir şeydir.

PKK çizgisi en geniş toplumsal kesimleri örgütlemeyi ifade ediyor

PKK nasıl KCK'ye öncülük yapıyorsa, KCK'nin doğru temelde pratikleşmesinin güvencesiyse, basınımız da tüm toplumsal kesimleri aydınlatma, KCK sisteminin komünal demokratik değerler temelinde PKK çizgisinde nasıl kurulacağını görsel, işitsel, sanal, günlük ve aylık dille topluma anlatma ve toplumu bu konuda yönlendirme sorumluluğuyla yükümlüdür. PKK çizgisi doğrultusunda KCK'nin kurumlaşmasında kadroları eğitme ve toplumu aydınlatmada basınımız birinci derecede sorumludur. PKK çizgisi bazılarının düşündüğü gibi dar değil, bugün dünyada toplumun demokratikleşmesi ve özgürleşmesinde en ileri kapsayıcı düzeyi ifade etmektedir. Dar sınıf yaklaşımı yoktur. Devletten çıkarı olmayan ve sömürüye karşı olan bütün toplumsal kesimleri, örgütlenme kapsamına almıştır.

PKK çizgisi en geniş toplumsal kesimleri örgütlemeyi ifade ediyor. Basındaki tüm arkadaşlarımız PKK çizgisinde sorumluluk duyarak ya da bu çizginin taraftarları olarak bulundukları kurumlarda bu çizgide örgütlenecek, yaşayacak ve pratikleşecektir. Kendilerinin PKK çizgisini somutlaştırma göreviyle yükümlü olduklarını bileceklerdir. Bu çizgiden kadrolar da, sempatizanlarımız da sapmayacaktır. Sempatizanlarımız, taraftarlarımız ve yurtseverler tümüyle bir kadro gibi yaşamadılar, ama PKK'nin yaşam çizgisinin kazandıracağına en az kadrolar kadar inandılar. PKK sempatizanı ve taraftarı olmanın heyecanıyla bu çizgiyi pratikleştirmeye yöneldiler. Avrupa'daki halkımızın geçmişte tasfiyecilere, yanlış örgüt ve kadro duruşlarına nasıl tutum takındığı, mücadele tarihimizin çok iyi bildiği bir gerçekliktir. Çoğu zaman kadrolarımızdan daha fazla PKK'nin örgüt ve yaşam çizgisinin savunucusu oldular. Onların yaşamı belki farklıydı, çoluk çocuk sahibiydiler, ama sıra PKK ölçülerini korumaya geldiği zaman bizden daha titizdiler. PKK çizgisi korunmadığı taktirde mücadelenin de, halkın da, kendilerinin de, kaybedeceğini çok iyi bilmekteydiler.

Herkes bilmelidir ki yayın çizgisinin doğru olması için örgüt, kadro ve yaşam anlayışının doğru olması gereklidir. Çalışılsın da nasıl yaşanılıyorsa yaşansın, yayın olsun da ne şekilde yaşanılırsa yaşansın yaklaşımı bizim çizgimiz olamaz. Tasfiyeciliğin dayattığı sosyal reformu ve kadro duruşundaki bozulmayı farklı ve örtülü biçimlerde bize dayatmak kabul edilemez ve bu tür şeyler meşrulaştırılamaz. Biz bir mücadele örgütüyüz, basın yayınımız ruhuyla, coşkusuyla, üslubu ve her şeyiyle çizgiyi yansıtmalıdır. Öte yandan ideolojik kurumlarımız her konuda PKK'nin doğru temsil edildiği kurumlar olmak zorundadır. Bu kurumlarımız örgüt, kadro, yaşam çizgisinde doğru temsili gerçekleştirmeden Avrupa, Türkiye ve başka alandaki diğer kurumları düzeltemeyiz. İdeolojik kurumlarımız, imamın söylediğimi yap, ama yaptığını yapma gibi bir duruma düşemez.

Dolayısıyla basın örgütümüz söylediği her konuda tutarlı olacak, ilk önce de söylediklerini kendi kurumunda pratikleştirecektir. Önümüzdeki dönemde tüm basın çalışanlarıyla böyle bir sözleşme yapacağız. Bu aynı zamanda konferans çizgisiyle yapılan bir sözleşme olacaktır. Konferans çizgisi yumuşatılmadan, sağa sola çekilmeden pratikleştirilecektir. Bunun dışındaki her yaklaşım konferansı boşa çıkarmak ve yanlışlıkları devam ettirmek anlamına gelecektir. Bizim konferansta kararlaştırdıklarımız, Önderliğimizin yıllar önce basın için verdiği perspektiflerin yeniden hatırlatılması ve canlandırılmasıdır. Ne fazla ne de eksiktir. Aslında hareketimiz açısından normal ve pratikleştirilmesi gereken bu hususlar, geçen dönemde ölçüler geriye çekildiği için bir düzeltme doğrultusu olarak tekrar karar düzeyinde çıkarılmıştır.

Basın alanındaki sorunların temelinde anlayış ve yaşam sorunları yatmaktadır

Konferansın tartıştığı sorunlar basın alanında önceden de yaşanmıştır. Çözülmemişse bunun nedeni köklü yaklaşılmaması ve yönetimlerimizin çözme iradesini sonuna kadar gösterememesidir. Bu alanda sorunlarımız 2001'den sonra artmıştır. Tasfiyeci provokatörlerin ilk el atarak bozduğu alanların başında basın gelmiştir. Özellikle görsel alandaki yanlış anlayışların gelişmesinde bu tasfiyeci eğilimin önemli rolü olmuştur. Şunu bunu değiştireceğiz diyerek, bu alanda örgüt anlayışını, çalışma tarzını ve yaşam duruşunu bozacak bir eğilim içine girmişlerdir. Tasfiyeciler hamlelerini açıkça yapmadan önce, görseli etkileme ve kendi çizgisine çekme hazırlığı içine girmişlerdir. Dogmatizm dedikleri örgüt ölçülerine karşı mücadeleyi buradan başlatmak istemiştir. Örgütün basın üzerindeki hakimiyetini ortadan kaldırmak ve kendi etki alanlarına almak için çok uğraşmışlardır. Oradaki yanlış eğilimlerin arkasında böyle bir gerçeklik olduğunu da unutmayalım.

Basın alanındaki sorunların temelinde sistem sorunları değil, anlayış ve yaşam sorunları yatmaktadır. Böyle anlamadan ve buna inanmadan basın alanındaki sorunlara çözüm bulunamaz. Sistemle ilgili sorunlar yok demiyoruz. Ancak mevcut örgüt, kadro ve yaşam alanındaki zihniyeti değiştirmeden hangi sistem olursa olsun altında kalmaya mahkumdur. Mevcut örgüt anlayışına, kadro anlayışına, bu yaşam anlayışına hiçbir sistem dayanmaz ve çöker.

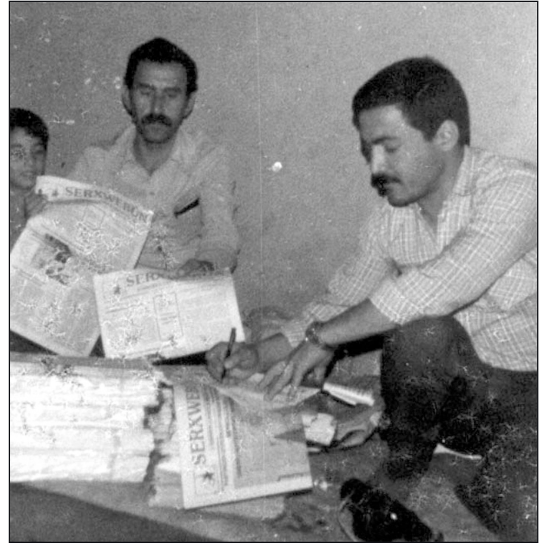
İdeolojik duruş ve yaşam çizgisindeki yetersizlikleri bir yana bırakalım, basındaki örgüt ve kadro anlayışıyla hiçbir sorunun düzelmesi mümkün olmadığı gibi, sorunların her gün ağırlaşması kaçınılmazdır. İstifacılığın ve kendini geriye çekmenin en fazla yaşandığı alan basın alanımız olmuştur. Hatta örgütü ve kurumlarımızı terk etme, bu alanda normal hale gelmiştir. Kaçanları dikkate almasak bile bu alanda yönetimden ve görevlerden kendini geri çeken kadroların durumu bu alanda yaşanan sorunların vahametini anlatmaya yeter de artar bile. Örgüt ve kadro duruşundaki bu durum başlı başına bir tasfiyecilik ve sorunların ürediği bataklıktır. Bu durum ideolojik ve örgütsel alanda mücadelesizliğin dibe vurduğunu göstermektedir. Böyle olan bir yerde tabii ki yaşam çizgisi de dibe vuracaktır. Örgüt anlayışını ve kadro duruşunu bozan bu tasfiyeci eğilim özellikle de Avrupa'da kendini normalleştirerek örgüt içinde kanserli bir hal almıştır. Tasfiyeciliğin

kanser gibi içten içe işlemesi buna denir. Aslında bu duruş, "ben bildiğim kadar yaparım, istediğim kadar çalışırım, sonra da benden bu kadar" yaklaşımının bireydeki yansımasıdır. 'Ben görev almam, ama elimden geleni yaparım' söylemi, tamamen aldatmacadır, örgüt içine böyle bir sorumluluk, daha doğrusu sorumsuzluk ve kendine görelik anlayışının kanserli biçimde sokulmasıdır. Bu duruş, Apocu hareketin ve Önderlik gerçeğinin ilk çıkışından itibaren geliştirmek istediği sorumluluk anlayışına karşı bir mücadele anlamına gelmektedir. Daha doğrusu eski, sorumsuz ve kendine göre olan Kürt'ün yeniden hortlatılmasıdır. Bu tür eğilimleri taşıyanların önemli bir bölümünün kaçtığı da diğer bir gerçektir.

İdeolojik alanlarda ilkeli bir duruş gerekir

Bizim kurumlarımızda hiçbir kadro kendisini geriye çekemez ve istifa edemez. Bu tür tutum takınanlara Önderlik gerçeğimizin ve PKK'nin örgüt ölçülerini uygulanacağı açıktır. Hele birisi ideolojik kurumlarımızdan istifa edecek, kendini geri çekecek, sonradan gelecek tekrar görev alacak; bunun kabul edilebilir hiçbir yanı olamaz. Basın kurumlarımızda bundan sonra böyle bir pratik de yaşanamaz. İdeolojik çalışma alanlarının tümünde ilkeli olmak durumundayız. Kültür sanat alanında bazı esneklikler gösterilse de burada da tamamen ilkeli olmak, ideolojik, felsefi ve kültürel bir çalışma olmanın bir gereğidir. Özellikle basın ve bilim aydınlanma alanında ilkelerden taviz veremeyiz. İlkelerimizi bir tarafa bırakarak bozulmaya kapı aralayamayız. Dolayısıyla konferansımız istifa ve geri çekilmeyi tasfiyeci eğilim olarak değerlendirmiştir. Artık bu tasfiyecilik biçimini kimse bize dayatamaz. Çünkü bu eğilim örgüt bitiriyor. Avrupa buna en somut örnektir. Avrupa'yı bu anlayış eritti. Kendine göre bir örgüt anlayışı ortaya çıkaran bu eğilim, en iyimser haliyle örgüt kapasitemizin yüzde yirmi beş düzeyinde çalışmasına yol açmaktadır.

Bazıları örgütün kendisine verdiği yetenekleri örgüte ve içinde bulunduğu çalışma sahasına karşı şantaj ve tehdit aracı olarak kullanıyor. Bu yaklaşım her şeyden önce halka karşı işlenen bir suçtur. Bu yetenekler halkın imkanları üzerinde kazanılmıştır. Dolayısıyla örgütün ve halkın hizmetine sokulacaktır. Bırakalım devrimci olmayı ahlaklı bir insan olmak bile bunu gerektirir. Bu tür yaklaşımlar bundan sonra örgüt içinde yaşam bulmayacaktır. Örgüt kimseye muhtaç değildir. Herkesin bu örgütün bir kurumunda çalışması kadar onurlu bir şey olamaz. Bırakalım kadroyu, gerçek bir yurtsever kendisine çalışma imkanı verilmesini büyük bir ödül görmelidir.

Bu yaklaşımları düzeltemezsek kaçışlar devam edecektir. Kurumlarımızdaki moral düşüklüğünün önüne geçilemeyecektir. Çalıştığınız ya da mücadele ettiğiniz bir alanda yanınızdaki arkadaşlarınız örgüte sahiplenmiyorsa, örgütün ideolojik ve yaşam çizgisiyle oynandığında, çevrenizde örgüte sahiplenen kadroyu göremiyorsanız hangi morali alacaksınız? Örgüte sahiplenildiği, yanlışlıklar karşısında kıyametler koparıldığı yerde moral alınır. Çünkü insanlar halkımıza özgürlük kazandıracak diye bu harekete gelmiştir. Dolayısıyla bu ciddiyette örgüt ve kadro gördüğünde moral kazanır. Bir kurumda örgüte sahipleniliyor, çalışmaya sahipleniliyor, yaşama sahipleniliyorsa orada doğru bir mücadele örgütü ve moral veren bir yaşam ortamı vardır. Bunun olmadığı yerde insanlar giderek kalmalarının gerekçelerini gün gün kaybederek örgüt dışına düşerler. Bu durumu normal görmüyoruz, ama ortada neden böyle olduğunu gösteren anlaşılır bir durum vardır.

Kürt eleştirile eleştirile bu noktaya getirildi

İdeolojik mücadele verildiği için kimse kaçmaz, aksine moral kazanılır. Mücadele verilmeyen yerlerde kaçışlara yol açan örgüt ortamı doğar. Zaten kaçanlar, kaldığımız yerlerde örgüt ortamı yoktu, moral düzeyimiz düşmüştü, diyerek kaçışlarını gerekçelendirmektedirler. Nitekim arkadaşlarla konuştuğumuzda, şurada burada örgüt ortamı kalmamış, yoldaşlık ilişkileri bozulmuş, kimse kimseyi dinlemiyor, kimse eleştiri kabul etmiyor diyerek mücadelesizliğin sonucu ortaya çıkan ortamlardan şikayet ediyorlar. İdeolojik, örgütsel mücadelenin olduğu yerde militanlık gelişir. Geleceği ve mücadeleyi kazanma konusunda umut veren bir örgüt ortamı oluşur.

Örgütümüzden kaçan tasfiyeci bir eğilim, biz insan yönetimi değil, iş yönetimi olmak istiyoruz diyerek, örgütümüzün ve Önderlik gerçeğimizin en temel doğrularını ortadan kaldırmak istemişlerdir. Kulağa hoş gelen, ama tamamen Önderlik çizgisi ve PKK karşıtı olan bir yaklaşımdır bu. Tabii ki hareketimiz örgüt ve kadrolar üzerinde ağalığa, bürokratik ve jandarmavari yöneticiliğe, iktidarcılığa ve mevkiciliğe karşıdır. İnsanımıza bu yönlü tüm yaklaşımlar bizim tarafımızdan her zaman mahkum edilmiştir. Ancak Önderlik gerçeği ve PKK esas olarak da insanı ve toplumu değiştiren dönüştüren bir harekettir. Bu hareket kadronun ve halkın her şeyiyle yakından ilgilendi. Üslubundan duruşuna, yaşam tazından mücadele felsefesine kadar en ağır biçimde eleştirilerde bulundu. Bugünkü ölçüleri yüksek ve bir mücadele felsefesi olan Kürt halk gerçeği böyle ortaya çıkarıldı.

Apocu hareket ilk çıktığında Kürt toplumunu ve bireyini çok ağır eleştirdiği için milliyetçi eğilimde olanlar, bunlar nasıl Kürt'tür diyor ve bizleri bu nedenle neredeyse Kürt hareketi olarak da görmüyorlardı. Kürt eleştirile eleştirile bu noktaya getirildi. Kadro eleştirile

eleştirile kahramanlık düzeyinde ölçülere kavuşturuldu, Hareketin bilinen tüm kadroları Önderlik tarafından eleştirile eleştirile belirli güç kazanan kadrolar haline geldiler. Dolayısıyla PKK'nin bu gerçeğini görmeden insan yönetimi değil, iş yönetimi olmak istiyoruz demek bir demagojidir. Aslında tamamen bir amir haline gelerek insan yönetmeyi hedefleyen bir anlayıştır bu. PKK'nin insan eğitme ve toplumu değiştirme çizgisinde amirlik ve memurluk yoktur. Sadece yoldaşlık ve görevlerde iş bölümü vardır. Eğer devrimci bir örgütün kadrosuysak, yönetimiysek insanı eğitmek, daha güçlü biçimde yaratmak ve mücadeleye yönlendirmek en temel görev olmaktadır. İnsan yönetimi olmuyorum demek, insanla işi dışında ilgilenmem anlamına gelmektedir ki bu da PKK'liliği bırakıyorum ve Önderlik gerçeğinden uzaklaşıyorum ile eş anlamlıdır. Bana insanları verin bir amir gibi çalıştırayım ya da bir devlet subayı gibi savaştırayım demektir. Bu da toplumu yönlendirmeye ve devrimci bir mücadeleye gerek yoktur anlamına gelir.

İdeolojik alan sağlam olursa diğer alanlar da sağlam olur

Basın çalışmalarında geçen dönemde bu anlayışı birçok yönüyle gördük. Örgütün önemli çalışmalarında sorumluluk alanlar bile yakın zamanda buna benzer şeyler söylemişlerdir. Yönetim olmak demek, arkadaşların yaşamına ve yaptıklarına karışmak demek değildir. Biz doğruyu söyleriz, onlar da kadro olduğuna göre doğrusunu yaparlar biçiminde kendini dışa vuran liberal ve çalışmaları kendiliğindenciliğe bırakan eğilimler görülmüştür. Örgüt içinde birçok bozulma bu tür eğilimlerin sonucu ortaya çıkmıştır. Eğer bu tür anlayışlara pirim verilseydi HPG bile dağılma ile karşı karşıya gelebilirdi. En disiplinli kurum olması gereken HPG'ye bu tür eğilimler dayatılıyorsa, bunun basında dayatılmasına şaşmamak gerekir. Bu tür eğilimleri düzeltmek de ideolojik mücadele ister, Önderlik ve PKK çizgisinde örgüt ve kadro duruşu ister. Basın sadece bu işten biraz anlayan kadroların ve yurtseverlerin istihdam edildiği bir yer değildir. Basın, bizim en fazla ideolojik eğitimin verildiği, bu yönlü mücadelenin yapıldığı ve ideolojimizin söz konusu yayınların özgün diliyle kadrolara ve topluma yedirildiği yerdir. Dolayısıyla buralar kendine göre olamaz. Hiç kimse de bizim ideolojik çalışma yerlerimizi kendine göre davranılan ve pratikleşilen yerler haline getiremez.

HPG'yi ya da başka bir çalışma alnımızı böyle görenler olabilir, ama ideolojik alanı bu hale getirmeye kimse cesaret edemez. İdeolojik alanı sağlam tutarsak, HPG'deki yanlış anlayışları da düzeltiriz. İdeolojik alan sağlam olmazsa başka örgütlerimizdeki yanlışlıkları da düzeltemeyiz. Dolayısıyla dağılırız. Bu nedenle tüm basın kurumları ve çalışanlarımız konferansta ortaya çıkan hassasiyeti doğru ve derinliğine anlamalıdır. İdeolojik çalışmalar varlığımızın ve yokluğumuzun kaderini belirleyen çalışmalardır. Konferansımızın ortaya koyduğu ideolojik ve örgütsel esaslardan hiç kimse kaçmayacaktır. Konferansın ortaya koyduğu yaşam çizgisi mücadelemizin doğru çizgide yürütülmesinin temeli olarak görülecektir. Artık basın kurumlarımızı hiç kimse eskisi gibi çalıştıramaz ve eski konumda tutamaz.

Herkes çözümü kendisinde arayacak

Sistemdeki bazı yetersizlikler ve örgütü iyi işletmemek de basındaki sorunları ağırlaştırmıştır. Basın komitesi kendisini iyi örgütleyerek, ideolojik duruşunu sağlamlaştırarak etkili bir yönetim gücü haline gelmezse doğal olarak başkasına söz dinletemez. Geçmiş dönemde basın komitesi kendi yanındakilere bile söz geçirememiştir. Bu nedenle basın komitesi kendisine en yakın olan çevreyi örgütleyemeyerek kendisine düşen rolü yerine getiremeyeceğini ortaya koymuştur. Bu nedenle önümüzdeki dönemde basın komitesi ilk önce kendisine ve çevresine karşı liberal, reformist olmayacaktır. Kendisini köklü bir tarz değişimine uğratacak, kendisini değiştirecek, dönüştürecek ve böylelikle kendisinden başlayarak örgüt ciddiyetini yerleştirecektir.

Artık geçmiş dönemdeki gibi şu alan bizi dinlemiyor biçimindeki şikayetçi söylemler tümden son bulacaktır. Çünkü şunlar bizi dinlemiyor demek yönetim hakkını kaybetmek anlamına gelir. Geçen dönemde komitenin bu zayıf duruşu diğer alanlardaki yönetimlerin kendine göre olmasına imkan tanımıştır. Alan koordinasyonları, basın komitesine karşı sorumluluklarını yerine getirmeyince alandaki diğer kurumlar da alan koordinasyonu dinlememiştir. Böylece birbirini dinlemeyen ve kendine göre olan bir basın çalışması gerçeği ortaya çıkmıştır. Yeni dönemde komite kendisini her bakımdan yenileyerek diğer alanlar üzerindeki etkisini arttıracaktır. Basın komitesi kendisini güçlü kılarken alan koordinasyonlarını da güçlü hale getirerek sorunların yerinde çözümünü sağlatacaktır. Böylece her sorun basın komitesine gelmeyerek yerinde çözülmüş olacaktır. Eskiden tüm yönetimler güçsüz ya da birbirini dinlemez olduğundan bütün sorunlar basın komitesine geliyor, bu durum da başta basın komitesi olarak tüm çalışmaları tıkatan ve düzenin oturmadığı bir çalışma sahası ortaya çıkarıyordu.

Bu durum konferansımızda değerlendirilerek alan koordinasyonlarının güçlendirilmesi kararına varılmıştır. Basın komitesi, alan koordinasyonlarını doğru perspektiflerle yönlendirecek, güç verecek ve iyi de denetleyecektir. Bu çerçevede alan koordinasyonları da o alandaki tüm kurumlarımıza hakim olacak, örgüt, kadro ve yaşam çizgisinde o kurumları doğru çalıştıracaktır.

"PKK'nin insan eğitme ve toplumu değiştirme çizgisinde amirlik ve memurluk yoktur. Yoldaşlık ve görevlerde işbölümü vardır. Devrimci bir örgütün kadrosuysak, yönetimiysek insanı eğitmek, daha güçlü yaratmak ve mücadeleye yönlendirmek en temel görev olmaktadır. İnsan yönetimi olmuyorum demek, insanla işi dışında ilgilenmem anlamına gelmektedir ki bu da PKK'liliği bırakıyorum ve Önderlik gerçeğinden uzaklaşıyorum ile eş anlamlıdır"

Ama bunun için öncelikle basın komitesi doğru ve etkili bir çalışma düzenine kavuşacaktır. Kendisi her konuda tutarlı olursa kendine bağlı örgütleri de doğru bir çizgide çalıştırabilir. Dolayısıyla Türkiye, Avrupa ya da başka bir alan koordinasyonu, kurum yönetimleri ve tüm çalışanlar gevşek ve gayri ciddi durumdan kurtulacak, ellerini taşın altına koyarak sorumluluk üstleneceklerdir.

Geçmişte olduğu gibi kurnazlıkla sorunları birbirinin üstüne atma devri bitecektir. Artık alan koordinasyonları sorunları basın komitesine yıkamayacak, görsel sorunlarını ajansla, ajans başka birisiyle açıklayamayacaktır. Ya da çözümü başka kurumda görmeyecektir. Sorunları bir üste, başka bir kuruma ya da kendisiyle çalışan başka birime havale etmek özü itibariyle, ben örgüte gelmiyorum, örgütsel sorumluluk taşımıyorum anlamına gelmektedir. Bu tür tutumlarla örgüt ortamı muğlaklaştırılarak örgüte gelmeme meşrulaştırılıyordu. Önümüzdeki dönemde her yönetim ve kurum kendi sorumluluklarına sahip çıkarak örgütün oturmasını engelleyen bu duruma son verecektir.

Basın alanımızdaki örgüt tarzı ya da tarzsızlık bırakılacaktır

Önümüzdeki dönemde tüm komiteler gerçek anlamda komite olacak ve çalışacaklardır. Böyle bir örgütsel durumda basın komitesinin doğrultu verme ve denetleme gücü daha da artacaktır. İdeolojik duruş, örgüt çizgisi ve yaşam anlayışı da düzeltilirse, sorunları çözme zor olmayacaktır. Ancak anlayış düzeyinde düzeltmeler yapılamazsa örgütü şematik olarak işletmenin bir sonuç alamayacağını bilmek gerekir. Anlayış düzeltmesinin bir parçası da hesap alan, hesap veren, eleştiri ve özeleştiriyi süreklileştiren bir örgüt gerçeği ortaya çıkarmaktan geçer. Bazı arkadaşların yönetim tarzı, örgütümüzün temel ilkelerinin yaşam bulmamasını, hatta unutulmasını beraberinde getirmiştir. Önderlik gerçeği her şeyden önce ideolojik mücadele ve örgütsel çizgiyi titizlikle koruma gerçeğidir. Önderliğe ve PKK'ye bağlı kadroların olduğu yerde yanlışlılarla cirit atılamaz, yanlış yapanlar da örgüt karşısında hesabını verir. İdeolojik mücadele vermeden, örgütsel çizgiyi titizlikle korumadan, yaşamda özgürlük duruşunu oturtmadan örgüt olmak mümkün değildir. Nitekim bu temel konularda sahiplenme gerçeği bir tarafa bırakıldığı için partileşme anlayışı kurumlarımızda görülmez olmuş, dolayısıyla da kurumlarımızın ne kadar PKK'ye ait kurumlar olduğu tartışılır hale gelmiştir. Dolayısıyla basın alanımızdaki örgüt tarzı ya da tarzsızlık bırakılacaktır. Çünkü bu tarzlar yaşamı, örgütü gevşetiyor. Basın kurumlarımızı yürüten PKK Meclisi ve basın komitesi bu tarzda olursa kim kime söz dinletebilir, kim örgütü ciddiye alır? Bu komitelerimizde düzeltme anlayışı olmaz, hatta göz yumma bir tarz haline gelirse kadroların örgüt tarzından çıkması normalleşir. Konferansımız, ideolojik kurumlarımızda sorumluluk alan arkadaşların Önderlik gerçeğinin ve PKK'nin ideolojik ve örgütsel mücadeleyi esas alan yönetim gerçeğine uymalarının temel düzeltme konularından biri olduğunu vurgulamıştır.

Gruplaşma ve ahbap çavuşluk düşman çizgisini dayatmaktır

Geçmişte bazı kişilere ideolojik kurum olan basın alanı sorumluluğunun verilmesi yapılan en büyük yanlışlıklardan olmuştur. Halbuki basın çalışmalarının PKK'li olmayan, bizim ideolojimizden habersiz birisine verilmesi her şeyin bozulmasına fırsat tanımak anlamına gelmiştir. Basın alanının bırakalım PKK çizgisini bilmeyen birisine verilmesi, PKK'li olsa da ideolojik hakimiyeti olmayan birisine verilmesi de yanlıştır. Basındaki yanlış eğilimlerin bu düzeyde ortaya çıkmasında bu tür görevlendirmelerin de büyük etkisi olmuştur. Siyasal alanda politik çizgiyi belli düzeyde bilen dürüst yurtseverler kadrolar üzerinde bile sorumluluk yapabilir, ama ideolojik alanda bunu yaptırmak doğru olmaz. Dolayısıyla geçmişte yaptığımız bu büyük hatalar örgüt yönetimimiz açısından bir özeleştiri konusudur. Bu hatalarımızdan çıkarılacak en büyük ders, bu alanda ideolojik hakimiyetin olmadığı liberal, idareci tarzın hiçbir yerde olmayacak kadar tahribat yaratacağının görülmesi olmalıdır.

Konferans tartışmalarından çıkan bir sonuç da başta basın komitesinin bulunduğu alan olmak üzere gruplaşmaların ve buna dayanan dengelerin var olması gerçeğidir. Gruplaşma üzerinden, ahbap çavuşluk, sırdaşlık üzerinden çalışma sahasında parçalılık yaratmak düşman çizgisidir. Kimse bu çizgiye özgürlük isteyemez. Kurumlarımızda her türlü gruplaşmaya derhal müdahale edilmesi ve ortadan kaldırılması gerekmektedir. Bu tür gruplaşmalar her şeyden önce ortamdaki yoldaşlığı ortadan kaldırmakta, samimi olmayan ilişkiler biçimini ortaya çıkarmaktadır. İdeolojik kurumlarda bu tür şeylerin varlığı, çalışmaları daha baştan sabote etmek anlamına gelir. Hiçbir kimsenin gruplaşma yaratma, buna göre dengeler oluşturma hakkı yoktur. Bu tür kurumlarımızda gruplaşmalar yaratmak büyük bir suçtur. İdeolojik çalışma sahalarında bu tür tutumlar içine girmek örgütü bölme girişimi yapmakla eşdeğerdir. Gruplaşmalar esas olarak da bilinçli ya da bilinçsiz egemenlerin anlayışını temsil etmek, düşmanın çizgisini yaşatmak ve yürütmektir. Halk ve örgüt gerçeğimizde parçalamayı egemenler esas alıyorlar. Parça parça yapıyor ki, kendi egemenliğini sürdürebilsin. Dolayısıyla gruplaşma ve parçalama egemenlerin, kolektif ve bütünleştirici yaklaşım, özgürlüğü esas alan halkların ve emekçilerin yaklaşımıdır.

Yönetimler herkesin yönetimi olacaktır

Öte yandan yönetimlerin arkadaşlar arasına ayırım koyması, herkesin yönetimi olmaması gibi bir duruma düşmesi ağır bir örgütsel suçu ifade eder. Zaten herkesin yönetimi olmamak daha baştan yönetim meşruiyetini ve hakkını kaybetmektir. Yönetimler bir arkadaşı çok şiddetli eleştirebilir, ama yönetimlerin o arkadaşa farklı mesafede durma hakkı olamaz. Eleştirmek de bir yönetim sorumluluğudur, ama bu eleştiren arkadaşa mesafe koymayı gerektirmez. Eleştirmek karşıya almak değildir. Kaldı ki örgüt ölçülerine göre eleştirildiğinde hiç kimsenin neden eleştiriyorsun demeye hakkı yoktur. Öte yandan her arkadaşa aynı ölçüleri uygulamak yönetim olmanın temel ahlaki yükümlülüğüdür. Özcesi, yönetimler herkesin yönetimi olmaya büyük özen göstereceklerdir.

Özellikle ideolojik çalışma alanlarında açıklığın yerleştirilmesi çok önemlidir. İdeolojik kurumlar, yoldaşlığın ve güvenin en fazla oturtulması gereken yerlerdir. Bu nedenle dedikoduların, çekiştirmelerin, resmiyet dışı konuşmaların bu kurumlarda olmaması gerekir. Bu tür şeyler bu kurumlarda derhal ortadan kaldırılmalı ve bu tür anlayışlar mahkum edilmelidir. Hatta bir uyarıdan sonra sorunları resmiyette değil, sağda solda konuşarak dile getirenler bu kurumlarda tutulmamalıdır. Eleştiriler ve düşünceler resmiyette dile getirilecektir, bunun dışındaki konuşmalar hesap vermeyi gerektirecektir. Hiçbir dedikodu zamana bırakılmadan açıklığa kavuşturulup çözülecektir. Ne varolan sorunlar örtülecek ne de çözümsüz bırakılarak ortam muğlaklaştırılacaktır. Hiçbir maddi temeli olmayan söylemler de ortamdan sökülüp atılacaktır. Özcesi açıklık olsun ki yanlış ve doğru birbirine karışmasın, çünkü muğlaklık herkesi kirletir ve töhmet altında bırakır. Kim yanlış yapmışsa, onu açığa çıkaralım, böylece diğer arkadaşların töhmet altına girmesini önleyelim. Çünkü biz bir örgütüz. Bir yerdeki yanlıştan tüm arkadaşlar sorumludur.

Bu sorunları ortaya çıkaran en temel nedenlerden biri de kimsenin kimseyi eleştirmemesidir. Kimse kimseyi eleştirmiyor, özeleştiri yok. Bu nedenle sorunlar örgüt ve yoldaşlar ortamına gelmemekte bu da dedikodu, çekişme ve gruplaşmanın zemini olmaktadır. Bu nedenle eleştiri özeleştirinin basın kurumlarımızda yerleştirilmesi temel bir örgütsel görev olmalıdır. Zaten bu talimat ve konferans kararları sonrası tüm basın çalışanlarımız eleştiri ve özeleştiri platformlarından geçecektir. Örgüt ortamının netleşmesi, yoldaşlık ilişkilerinin gelişmesi eleştiri ve özeleştirinin süreklileştirilmesiyle mümkündür.

Hiç kimse kendini örgüt adamı yoldaşlarını bunun dışında göremez

Basın kurumlarında bununla iş yapar, şununla çalışmayız ya da yönetim neden bunu göndermiş biz bunu kabul etmeyiz gibi, örgütlerimiz içinde olmaması gereken çok tehlikeli bir anlayış ortaya çıkmıştır. Eğer bir yerde partileşmeyi oturtan bir zihniyetle çalışılacaksa, tüm arkadaşlarımıza yetersizlikleri bilinerek –hatta geçmişte suç bile işlemiş olsa– yoldaşça yaklaşılıp destek verilecektir. Hiç kimse kendini örgüt adamı ve partili, arkadaşını da bunun dışında göremez. Tabii ki yoldaşların yanlışlıklarıyla mücadele edilecek, onların yanlışlarına karşı ideolojik ve örgütsel mücadele verilecektir. Parti birçok arkadaşı eksikleri olsa da onun eksiklerini düzeltip çalıştırmışsa, her arkadaşın da yanındaki arkadaşa karşı böyle bir sorumluluğu vardır. Hiçbir kurumumuz ya da sorumlu arkadaş, örgütün görevlendirdiği arkadaşı reddedemez, çalışma içine sokmamak için bahane uyduramaz. Böyle yaklaşmak örgütü kabul etmemek anlamına gelir. Kendini örgüt yerine koymak olur. Örgüt yanlış düzenlemiş olsa da olumsuz yaklaşılamaz. Olsa olsa durumu konusunda o arkadaşı gönderen örgüte rapor yazılır.

Diğer bir sorunumuz da birçok alanda diğer kurumlarımız ya da örgütümüzün kadroları ve çalışanları basınımızı teşhir etmektedir. Bir şey yoktur, tekrardır, klasiktir, bizim çalışmalarımızı şöyle yansıtıyor ya da yansıtmıyor denilerek basınımız yıpratılmaktadır. Bunlar düzeltmeyi amaçlayan eleştiriler değildir. Bazen öyle şeyler bile söyleniyor ki düşman bile yapmaz. Çünkü halk TV'den, gazeteden ve dergilerimizden soğutuluyor. Böylece düşmanın yapamadığını bizden olduğunu söyleyenlerin negatif dili yapmış oluyor. Böylece TV'ler izlenmiyor, gazeteler alınmıyor. Bu tür negatif dilin arka planı araştırılsa mutlaka istihbarat örgütleri ya da özel savaş kurumları çıkar. Dolayısıyla bu üslubun bırakılması açısından tüm örgütlerimizin üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmesi gerekir. Zayıflık, yetersizlik de olsa bizim kurumlarımızdır ve sahip çıkmamız gerekiyor. Tabii ki yanlışlıklara karşı mücadele edeceğiz, düzelteceğiz ve eksikliklerini de elbirliğiyle tamamlayacağız. Doğru düzeltme yöntemi böyle olur.

Dağ alanından, Rusya'dan, Kürdistan'ın diğer parçalarından basında çalışanların gözünü Avrupa'ya diktiği söyleniyor ya da bir basın kurumundan başka bir basın kurumuna geçme eğilimleri bulunuyor. Bu tür şeyler bizim örgüt ahlakımızda olmadığı gibi, şehitlere ve zor koşullarda mücadele veren arkadaşlarımıza hakarettir. Böyle beklentiye girmek, olmadığında örgüte tepki duymak ise kabul edilemeyeceği gibi, birey için değerlerden ve örgütten kopmak anlamına gelir. Bundan sonra bu tür şeylere son vereceğiz. Bu tür beklentileri olanları bu çalışmalarda tutmak bir yana, başka çalışmalara düzenlemesi yapılmalıdır.

İdeolojik mücadele hepimizin kazanması içindir

Tabii ki basın çalışmalarından sadece pratik beklemeyeceğiz. Zaten şimdi bazı şeyler yapıyoruz, bir pratiğimiz var, örgüt politikasını yansıtıyoruz denilerek ideolojik alandaki mücadelesizlik, örgüt ölçüleri ve yaşam tarzımızın bozulması meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Hatta örgüt anlayışımızın dayatılması darlaştırma olarak görülüyor. Örgüt ölçülerini ve yaşam tarzımızı dayatmak daraltma değil, aksine örgüt yaşamını sağlıklı ve moralli kılmaktır. Biz tasfiyecilerin ya da Batı sisteminin örgüte dayattığı çağdaşlığı elimizin tersiyle iteceğiz. Önderliğimizin, Osman tasfiyeciliği için belirttiği, *"onlar çağdaş, ben ilkel mi oluyorum?"* yaklaşımı bizim için de geçerlidir. Bu nedenle özgürlük ölçülerimizi, örgüt yaşamımızı ve kadro duruşumuzu geri görenlerin ya bu yaklaşımdan vazgeçmeleri ya da kendilerine başka bir yer aramaları gerekecektir.

anlayışımızı, yaşam ve mücadele tarzımızı korumaya çalışıyoruz. Dolayısıyla ideolojik mücadele ve örgütsel çizgiyi koruma darlaştırma değil, aksine örgütün genişlemesinin önünü açmaktır. Geçmişte örgütümüz hep bu zihniyetle büyüdü ve mücadeleyi geliştirdi. Bunu şimdi tersten almak kazandıran tarihimizin gerçeklerini çarpıtmak olur. Dolayısıyla bizler kazandıran tarihimizin bize öğrettiği doğruları bundan sonra da pratikleştirmeye devam edeceğiz. Basın alanındaki mevcut ideolojik duyarsızlıkları, örgütsel gevşemeyi ve yaşamdaki bozulmayı kabul edemeyiz. Bunlar mücadele ve örgüt ölçülerini yerleştirme ile aşılacaktır.

Basında ideolojik gevşeklikle çizgi temsil edilemez

Basın alanımızda tabii ki ideolojik yaklaşımlar esas alınacaktır. Bu konuda gevşek davranmak olmaz. Kimse bizden bunu beklememelidir. Basında ideolojik gevşeklikle çizgi temsil edilemez.

"Örgüt ölçülerini ve yaşam tarzımızı dayatmak daraltma değildir. Biz tasfiyecilerin ya da Batı sisteminin dayattığı çağdaşlığı elimizin tersiyle iteceğiz. Önderliğimizin, Osman tasfiyeciliği için belirttiği, "onlar çağdaş ben ilkel mi oluyorum?" yaklaşımı bizim için de geçerlidir. özgürlük ölçülerimizi, örgüt yaşamımızı ve kadro duruşumuzu geri görenlerin ya bu yaklaşımdan vazgeçmeleri ya da kendilerine başka bir yer aramaları gerekecektir"

Biz mücadele eden bir örgütüz. İdeolojik mücadele verirsek ayakta kalırız yoksa kaybederiz. İdeolojik mücadele hepimizin kazanması içindir, örgüt ve yaşam çizgisini oturtma mücadelesi hepimizin kazanması içindir. Üç günlük paşalık uğruna geleceğimizi karartamayız. Biraz keyfimiz olsun, biraz da örgüt gevşek olsun, ideolojik mücadele vermesek de olur demek, kısa bir süre böyle yaşamak, ama sonra kaybetmekle karşılaşmaktır. İdeolojik mücadeleyi veriyorsak, örgüt yaşamında ısrarlı oluyorsak bundan maksadımız mücadeleyi kaybetmemektir. Tarih karşısında onursuz duruma düşmemektir. Şehitlerimizin kanlarını dökerek yarattığı değerleri yere düşürmemek için bize kazandıran temel değerler olan ideolojik duruşumuzu, örgüt

Çizgiyi savunan alan ideolojik alandır, siyasi alan değildir. Basın alanımız ideolojide taviz vermezse, çizgiyi tüm alanlarda hakim kılmak olanaklı olur. İdeolojik alan ideolojik ilkelerde ve çizgide ısrar etmezse, diğer alanlarda çizgi tutturulamaz. Siyasi alan katılığı kabul etmez. Siyasi alan esnek ve yumuşak olur, bu esnekliğin dağılmayı getirmemesi için ideolojik alanın ilkeli ve tavizsiz davranması gerekir. İdeolojik alan kendi özüne uygun davranış sergilerse siyasi alandaki olası bozulmayı engeller. Dolayısıyla ideolojik alan gevşetilemeyecektir, esnetilemeyecektir. Örgütün çizgi doğrultusunda yürümesi böyle sağlanır. İdeolojik doğrultu titizlikle korunursa, siyasi alandaki esneklik tehlike oluşturmaz. Bazı kadrolarımızdan ideolojik yaklaşılıyor, katı yaklaşılıyor gibi sözler duyuyoruz. Bir kadroda ideolojik hassasiyet görüldüğünde dogmatiktir damgası yapıştırılıyor. Bu dayatma ve söylemlerle ideolojik duruş esnetilmeye çalışılıyor. Herkes bilmeli ki biz ideolojik doğrultumuzun gücünden ve örgütsel çizgi hakimiyetinden güç alıyoruz. Eğer bu temel özelliklerimizden koparsak her alanda başarısızlıkla karşılaşırız. Hatta örgüt dağılmayla karşılaşır.

Basın alanımızda son dönemlerde ortaya çıkan en büyük eksiklerden biri de her kurum diğer basın kurumlarımızın çıkardığı yayın ve dergilere gereken ilgiyi göstermemektedir. Hatta her kurum kendi yaptığı ya da çıkardığı yayınları bile doğru dürüst izlememektedir. Dolayısıyla bu yayınlarımızda çıkan örgütümüzün ideolojik ve siyasi yaklaşımları öğrenilmemektedir. En kötüsü de her alanda hareketimizin çıkardığı ideolojik dergilere ilgi zayıflamıştır. Daha doğrusu ideolojiye karşı gelişen ilgisizlik, ideolojik mücadeleden uzak durma somut olarak da bu dergilerimize yaklaşımda kendini dışa vurmaktadır. Basın kurumlarımızda çalışan tüm arkadaşlarımızın birinci görevi bu dergileri okuyup hareketimizin ideolojik, teorik ve siyasi çizgisini, meydana gelen güncel gelişmelere yaklaşımımızı öğrenerek kendi yaptıkları yayınlara yansıtmaktır.

Ne var ki bu konuda ciddi bir duyarsızlık ve sorumsuzluk ortaya çıkmıştır. İdeolojik dergileri takip edip bu doğrultuyu diğer yayınlarımıza yansıtmadan ideolojik çizgimize uygun yayın yapılamaz. İdeolojik dergilerimiz, bir duvarcının duvarını doğru örmesi için kullandığı ip gibidir. Diğer basın kurumlarımızın doğru yayın yapması için bu ideolojik dergilerimizi takip etmesi zorunludur. Yayın doğrultumuz ancak böyle gerçek anlamda bize ait olabilir. İdeolojik dergileri takip etmeden yapılacak yayınlar, el yordamıyla işleri yürütmek anlamına gelir. Dolayısıyla da yayınlar bazen doğru, bazen de eğri büğrü olur. İdeolojik dergiler ve diğer yayınlar herkesten önce de ideolojik alanda çalışan kadrolar için çıkarılmaktadır. En başta da tüm basın yayın kadro ve çalışanlarımızın bu yayınları takip etme sorumluluğu vardır. Bunu yapmamak, yapılan çalışmanın

ciddiyetini de anlamamaktır. Bu eksiklik önümüzdeki dönemde mutlaka giderilmelidir. İdeolojik dergilerimizde çıkan yazılar, basın alanında yapacağımız eğitimlerin öncelikli materyallerinden olmalıdır.

Düşüncesi bizim olmayanın pratiği de bizim değildir

İdeolojik çalışma sahalarındaki kadrolarımızın çalışmalarını doğru çizgide yürütmeleri için periyodik ve sürekli eğitim yapmaları zorunludur. Ortaya çıkmıştır ki en önemli görevlerden biri olan basın çalışanlarının kendisini eğitmesine gayri ciddi yaklaşılmaktadır. Bunu kabul etmemiz mümkün değildir. Eğitim yapmadan doğru yayın nasıl yapılabilmektedir? Şimdi daha iyi anlıyoruz ki ideolojik ve örgütsel çizginin tutturulmamasının en önemli nedenlerinden bir de eğitimsizliktir. İdeolojik dergiler okunmayacak, eğitim yapılmayacak, ama buna rağmen doğru bir yayın çizgisi tutturulacak. Bunun mümkün olmayacağı açıktır. Nitekim büyük eksiklikler ve ağır sorunlarla karşı karşıyayız. Eğitim yapmamak, çizgiyi biz biliriz deyip kendi bildiğini dayatmaktır. Biz zaten biliyoruz, eğitime gerek yok anlayışının hakim olduğu anlaşılmaktadır. Bu sorumsuzluğun derhal giderilmesi gerekmektedir. Konferansımızın emir niteliğindeki doğrultularından biri de budur. Dostlar bizi pazarda görsün misali de eğitimleri kabul etmeyeceğiz. Eğitim programları çıkarılacak, bu eğitimlerin kaçar saat olduğu, hangi konuların işlendiği ve çalışanlardan ne kadarının katıldığı, katılmayanların mazeretinin ne olduğu sürekli rapor edilecektir. Özellikle vurgulamalıyız ki bizim kurumlarımızda çalışan herkes bu eğitimlere katılacaktır. Eğitimlerimize katılmayanlar basın çalışmalarımızda yer alamazlar. İster kadro, ister yurtsever olsun, bir kurumumuzda çalışan herkes eğitimlere katılacaktır. Kadromuz ve yurtsever olmayan bazı istisnalar dışında basın çalışanlarımızın tümü bundan sonra periyodik ve sürekli olan eğitimlere katılacaktır. Bizim burada kastettiğimiz eğitim tabii ki ideolojik, teorik ve siyasal içerikli eğitimdir. Düşüncesi bizim olmayanın, pratiği de bizim değildir. Hele basın çalışmalarında hiç olamaz.

Basın kurumumuzda çalışanların izledikleri filmden dinlediği müziğe kadar bir ölçüleri olmalıdır. Rahatlıkla popüler diziler, kapitalist yaşam biçimini ve bireyciliği aşılayan klipler izlenmektedir. Açıkça belirtmeliyiz ki ideolojik mücadele her şeyden önce buradan başlamalıdır. Kültür rafine ideolojidir ve bir ideolojinin yaşama biçimini topluma ve bireylere yedirir. Dolayısıyla izlenen ve dinlenen ürünler temel bir mücadele konusu haline getirilmelidir. Bunu küçümsemeyeceğiz. İdeolojik mücadele bazı teorik formülleri tekrarlamak değildir. İzlediklerimiz ve dinlediklerimiz bizim kim olduğumuzu ele verir. Örgüt dışılıklar bazen küçük şeylerle başlar. Osman, Zelê tasfiyeciliğini anlatırken ilk önce pastalar, sonra başka şeyler geldi, giderek örgüt yaşam tarzından koptum diyordu. Yaşama kapitalist değerlerle, maddi tüketim anlayışıyla bakıldığında, daha sonra bunun sistemin istediği birey olmayla sonuçlanması kaçınılmazdır.

Diğer bir konu da ağızlara sakız olan, bireyin irade olması ve kendini ifade etme konusudur. Doğal toplumda varolan ve insanlığın mutluluğu açısından gerekli olan birey toplum arasındaki optimal dengenin yerine mekanik ya da indirgemeci biçimde bilimsel olmayan yorumlar görülmektedir. Birey toplum arasındaki optimal denge toplum gerçekliğinde bile dinamik bir yapıya sahiptir. Şu kadar toplumun, şu kadar bireyin hakkı gibi mekanik bir durum söz konusu değildir. Her duruma göre bu optimal denge farklı biçimde oluşur. Örgüt söz konusu olduğunda birey toplum ilişkisi toplumdaki gibi indirgemeci biçimde örgüte uygulanamaz. Bu bilim dışı ya da yarı aydınların cahilliğinden gelen basit bir indirgemeciliktir. Bireyler zaten örgüte, örgütün temel ilkelerini kabul ederek gelmişlerdir. Örgütte kendi kimliğimizi bulduğumuz, kendi duygularımızı ifade eden bir ortam bulunduğu için örgüt içinde yer almışız. Esas olarak da kendi kişiliğimizi örgütün başarısı ortamında bulacağımızı düşündüğümüzden katılım göstermişizdir. Dolayısıyla kimlik ve kişilik kazanmak örgütün başarısını gerektiren sorumlulukları yerine getirmektir. Örgüt bizi kimlikli ve kişilikli yapıyor. Bu çerçevede örgüte katılan bireyin esas olarak da örgütün başarısında kendisini katabileceği ortamı bulması, kişiliğini ve kimliğini ifade etme anlamına gelmektedir. Kadro hakkı derken ve örgütün kadroya tanıması gereken imkanlar derken, anlaşılması gereken budur. Ne var ki tasfiyeciliğin etkisi ve kapitalist sistemin bireyciliğinin konuşturulması sonucu her alanda örgütü zorlayan bireyci dayatmalar ortaya çıkmaktadır. Konferansımız esas olarak da kapitalist sistemin postmodern kültürünün topluma yaydığı bu bireyci anlayışı mahkum etmiştir. Postmodern kültürün bireyci anlayışına karşı durmayı, ideolojik mücadelenin en temel konularından birisi olarak kurumlarımızın ve kadrolarımızın önüne koymuştur.

Örgüt içinde anlam yitimine uğranılmaz aksine anlam kazanılır

Postmodern zihniyete karşı mücadeleyi önemsemek gerekiyor. Başta Avrupa olmak üzere birçok alanımızda postmodernizmin bireyci kültürü, kurumlarımızda ve çalışanlarda etkili olmaktadır. Günümüz kapitalizmi kendisini yeniden üretmek, tüketim toplumunu yaratmak için bireyciliği şahlandırmaya mahkumdur. Bu nedenle kapitalizm, her gün toplumsallığı dağıtarak insanlığı bitiren kanserli bir sistem haline gelmiştir. Kanserli hücre gibi kapitalizmin ürettiği birey de için-

de yaşadığı toplumla uyumsuz hale gelerek kendi bedeni olan toplumu ölüme götürmektedir.

Kapitalist sistem toplumu bitirdiği gibi bireyleri hayali paradigmalar peşinden koşturarak kendi sisteminin parçası haline getirmektedir. Kapitalizmin geldiği düzey ve onun postmodern kültürü bireyciliği o kadar şahlandırmıştır ki bireyin toplumuyla ya da örgütüyle yaşamını anlam yitimi olarak görmesine yol açmaktadır. Bizim içimizde de zaman zaman anlam yitimine uğramak olarak belirtilen, bizim bildiğimiz biçimde değerlerden kopmayı değil, tamamen bireyciliğini konuşturmamayı ifade etmektedir. Kapitalizm bireyciliğin şahlanmasını hayali bir özgürlük paradigması olarak körükleyip, birey olarak her şeyi kendine ait yaparsan, bireyciliğin şahlanırsa sen o zaman gerçekten tam ve iyi bir birey olursun, yoksa özgürlüğünü kaybedersin biçiminde beyinleri yıkayarak bireyi toplumdan koparıp kanserli hale getirmektedir. Dolayısıyla örgüt içinde anlam yitimine uğruyorum gibi laflar postmodern kültürden etkilenme sonucu söylenen bir demagoji ve çarpıtmadır. Örgüt içinde anlam yitimine uğranılmaz, aksine anlam kazanılır. Kürt'ün kişiliğine özgürlük mücadelemizle birlikte anlam gelmesi bu gerçekliğin kanıtıdır. Anlam yitimine uğradım, örgüt beni tatmin etmiyor, doyurmuyor biçiminde bir eğilim tasfiyecilik ya da sistem tarafından içimize sokulmuş bir fitnedir. Örgütsel sorumluluklar ortaya çıktığı zaman ve bu bireye hatırlatıldığı zaman, benim de iradem var denilerek sanki örgüt irade kırıyormuş gibi düşman güçlerin yaptığı suçlamalar dillendirilmektedir. Bu tür fitneyi basın alanında da sık sık görüyoruz.

Basın alanımızda en fazla aşındırılan konulardan biri yurtseverlere verilen maaş ve kadrolara verilen fondur. Ortaya çıkmıştır ki bunlar tamamen kapitalist mantığın ürünüdür. Biz ideolojik olarak yeni sistemizi komünal demokratik değerler temelinde kurmaya yönelirken, bu konuda ideolojik öncülük yapması gereken basın kurumlarımız ve kadrolarımız kapitalist mantığın ufuklarını geçmeyen bir yaşam anlayışıyla maaş ve fon kültürünü meşru ve geçerli bir olgu haline getirmişlerdir. Bu durum her şeyden önce PKK'nin ortaya çıkışıyla birlikte yarattığı kadro ve yurtseverlik ölçülerine terstir. Bizim yurtseverlik ölçülerimizde bırakalım bir çalışma yapıldığında karşılığını istemek, aksine kendisi imkanlarını zorlayarak örgüte maddi katkıda bulunmak ve zamanını örgüt için harcamak temel esastı. Dolayısıyla hiçbirimizin ve hiçbir kurumumuzun PKK'nin ortaya çıkardığı yurtseverlik ölçülerini geriye çekmeye, yurtseverleri karşılık bekleyerek çalışmaya yöneltten bir kültürü hortlatmaya hakkı olamaz. Özgürlük mücadelemizin en temel değerleri ve çizgisi budur. Bu hareket halkın ve yurtseverlerin fedakarlık ölçüsünü yükselterek, karşılık beklemeden halkın özgürlüğü için çalışmasını sağlamıştır. Zaten PKK bunu başaramasaydı, ne örgüt olur ne de bugünkü gelişmeleri ortaya çıkarabilirdi. Dolayısıyla yurtseverlik ölçülerinin her ne adla olursa olsun geriye çekilmesini Önderlik gerçeğine ve PKK'ye bir saldırı olarak görüyoruz. Hiçbir yurtsever bizden karşılık bekleyerek çalışamaz. Biz bu tür beklenti içinde olanları yarattığımız ölçüler temelinde yurtsever olarak görmeyiz. Olsa olsa bizden, imkanları yoksa asgari ölçülerde karın doyurmasını isteyebilirler. Bunun dışında hiçbir istem bizim için meşru değildir ve emeğini vermesi karşısında bizden bir şey talep etmektir.

"Kapitalist sistem toplumu bitirdiği gibi bireyleri hayali paradigmalar peşinden koşturarak kendi sisteminin parçası haline getirmektedir. Kapitalizmin geldiği düzey ve onun postmodern kültürü bireyciliği o kadar şahlandırmıştır ki bireyin toplumuyla ya da örgütüyle yaşamını anlam yitimi olarak görmesine yol açmaktadır. Bizim içimizde de zaman zaman anlam yitimine uğramak olarak belirtilen, tamamen bireyciliğini konuşturmamayı ifade etmektedir"

Maaş vermek bir emeği satın almaktır

Bizim hareketimiz içinde istisnalar dışında hiç kimse emeğini bize satamaz, biz de kimsenin emeğini satın almayız. Bu bizim açımızdan ideolojik ve ilkesel bir durumdur. Maaş vermek, bir emeği satın almaktır. Emeğini satan da sadece emeğini vermek ve bazı iş kurallarına riayet etmekle yükümlüdür. Bunun dışında kültür ve ahlak olarak uyacağı bir yükümlülük olamaz. Biz birisine maaş verdiğimizde ideolojik olarak ilkesel duruşumuzdan sapmış, kapitalist ölçülere göre insanları çalıştırmış ve bu kültür içine sokmuş oluruz. Bu durumda maaş alan işçi ya da memur bizler ise patron ya da amir oluruz. Nitekim bu konumda olanlar, çalışma esasında yurtseverlik duyguları ve bunun fedakarlık ölçüleri olmadığı için kendini memur ve işçi, bizi de verdiği emeği karşısında kendisine ücret ödeyen patron olarak görmektedir. Zaten bunun sonucu hareketimizin ideolojik ölçüleri, örgüt ve yaşam kültürü bu kişileri ilgilendirmemektedir. Halbuki bizim taraftarlarımız her zaman örgüt kültürü ve yaşamını korumak için kendilerini sorumlu görmüşler, kadronun yanlışlıklarını düzeltmek için müdahaleci olmuşlardır. İşçi ve memur zihniyeti gibi, çalışması karşısında bizden maaş bekleyenler bu yönlü sorumluluk duyamaz, hatta bizim ölçülerimize saygı bile göstermezler. Bunun örneklerini zaman zaman açıkça görmekteyiz.

Biz yurtseverlik ve dostluk ölçülerini bozamayız. Karnını doyurmak için bir şeye ihtiyaç duymayanlar bizden hiçbir karşılık isteyemez. Kendi elimizle Kürdistan'da yarattığımız yurtseverlik ölçülerini geriye çekemeyiz ve bozamayız. Bizim basın kurumlarımız yurtseverler açısından kutsallık derecesinde çalışılması gereken yerlerdir. Buralarda çalışmanın karşılığında bir şey istemek, o kişinin yurtsever olmadığının ölçüsü olarak görülmelidir. Ya da ruhu, duygusu bizden değildir, ama bizden bir şeyler aldığı için bu kurumlarda çalışmaktadır. Vurgulamalıyız ki kurumlarımız bu biçimde istihdam yerleri değildir. Bizim yurtseverlere ve dostlara burada çalışma fırsatı vermek, onlara sunduğumuz en büyük imkandır. Böyle bakılmaması, bu kurumlarımızda zihniyetin ne kadar

bozulduğunu göstermektedir. Biz bu kültürü değiştireceğiz. Yurtseverler bu kurumlarımıza karşılıksız hizmet vermek için geleceklerdir. Bu hizmeti verdiği için karnını başka türlü doyurma imkanı bulamıyorsa, o zaman yaşamını idame ettirecek şeyleri ya komünlerimiz içinde karşılar ya da gerektiğinde ortaya çıkan ihtiyacını karşılamak için bir şeyler verilir. Yok kendi imkanı var, bir yerlerden bir geliri bulunuyor, birey olarak örgütten bir şey isteme ihtiyacı yoksa karşılıksız çalışır. Zaten kurum içinde kaldığı sürece ya da çalışanlarımızla birlikte bir yerde yaşıyorsa zaten komün imkanlarından yararlanıyor demektir. Dolayısıyla başka bir şey istemesinin mantığı olamaz. Özcesi kurumlarımız karşılıksız hizmet yerleridir. Hatta bu kurumlarımızda çalıştırdıklarımız örgüte şükran duyacaklardır. Çünkü bu kurumlarda çalışma şansı herkese nasip olmaz. Tabii gerçek bir yurtseverse ve kapitalist bir kafaya sahip değilse.

İdeolojik alanlarda bireysel yaşam olmaz

Önderliğimiz bütün kurumlarımızın bir komün biçiminde yaşamasını önümüze koydu. Geçmişte böyle bir yaşam tarzımız vardı. Artık komünal demokratik yaşamı kendimizden başlatarak topluma yaymamız gerektiğinden, tüm kurumlarımız ve kadrolarımız komünal demokratik yaşamaya azami dikkat göstereceklerdir. Yaşamlarının tüm anında bu ilkelere göre hareket edeceklerdir. Artık tüm basın kurumlarımız birer komündür. Orada bireysel yaşam tarzları devam ettirilemez. Zaten çalışmalarımızın çoğunluğu kadro olduğundan komün yaşamının önceden de olması gerekiyordu. Belki kısmen uygulanıyordu, ancak bundan sonra tam bir komün yaşamı içine girilecektir. İdeolojik kurumlarımız bunu yapamazsa, bunun doğru ve gerçekleşecek bir yaşam olduğunu ortaya koyamazsa, hangi köyde, hangi mahallede komünü pratikleştirebiliriz. Ya da herhangi bir kurumu ve sivil toplum örgütünü bu yaşam içine sokabiliriz. İdeolojik kurumlarımızda komün yaşamını kurmamak, olmazı dayatmak olur ki, bunun da yaşamda somutlaşan bir ideolojik sapma olarak görülmesi doğaldır. Basın kurumlarımız Önderliğimizin Bir Halkı Savunmak adlı eserinde aydınları, sosyal bilimcileri ve sosyalistleri eleştirdiğinde belirttiği gibi, *"düşüncesi komünal yaşaması özel olamaz."*

Kadrolarımız da yurtseverlere verilen maaşın bir türevi olan fonla yaşayarak kapitalist anlayışın başka bir biçimini uygulamaktadırlar. Zaten bir kadroya fon verildiği andan itibaren komün yaşamından vazgeçilmiş olur. Kadrolarımız bütün ihtiyaçlarını komün yaşamı içinde imkanlar ölçüsünde karşılayacaklardır. Sadece komün yaşamı dışında ortaya çıkan ve komün tarafından somut karşılanmayacak ihtiyaçlar hasıl olduğunda bu ihtiyaçların karşılanması için gereken imkan verilir. Bu imkanlar sürekli miktarı belirlenmiş bir biçimde verilen fonlar değildir. Fon aslında asgari ücrete dayalı maaşın kadrolara uygulanmasıdır. Biz kapitalist anlayışın ufku dışında olmayan bu sistemi kaldırarak, komün yaşamı, ihtiyaç halinde verilen imkanlar biçiminde ifade edebileceğimiz bir yaşam tarzına geçeceğiz. Zaman zaman gündeme gelen şuradan buradan karşıladım diyerek bir kadronun makul ölçüler dışına çıkan ayrıcalıklı yaşamlarını ve kendine bir şeyler bulmasını da komün anlayışının dışına çıkmak olarak görüyor ve bir ideolojik sorun olarak değerlendiriyoruz.

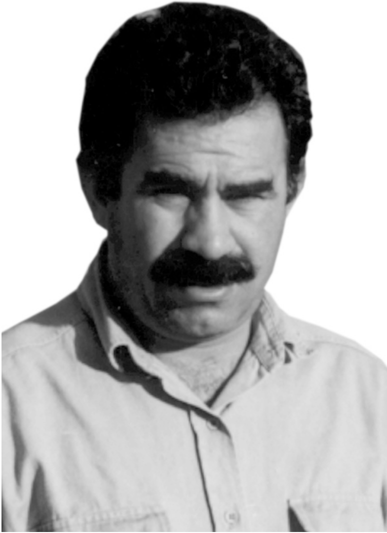
Birçok yerde bazı arkadaşlar zorunlu ihtiyaçlarını karşılamada zorlanırken, bazı yerlerdeki arkadaşlarımızın standart ölçülerin de üstünde harcama yapma imkanı bulması kabul edilemez. En önemlisi de hiçbir kadromuz ve çalışanımızın halkımızın yaşam ölçülerinin üstüne çıkması kabul edilemez. Komünal demokratik yaşam bizim kimliğimiz olduğu gibi, bir lokma bir hırka felsefesi de bizim gibi mücadele veren örgütler için söylenmiş bir söz olarak görülmelidir.

Kadrolar ciddi olmak zorundadır

Konferans çizgisinin oturması açısından tüm kurumlarımızın ve kadrolarımızın ciddiyet kazanması ve örgüt karşısında doğru sorumluluk içinde olması şarttır. Çünkü basın kurumlarımızda zayıflayan temel ölçülerden biri de ciddiyet eksikliğidir. Bu ciddiyet eksikliğini gidermeden de varolan sorunları düzeltmek zordur. Örgütümüz ve kadrolarımız ciddi olmazsa, halkımız da düşman da bizi ciddiye almaz. Halbuki bizim hareketimiz her işine ciddi yaklaşan bir özelliğe sahip olduğundan herkes de bu hareketi ciddiye alırdı. Önderliğimiz bu hareketin ciddiyetini göstermek için avukatları aracılığıyla arkadaşlara söyleyin, Apo ciddi bir adamdır mesajını iletme ihtiyacını duymuştur.

Konferansta ortaya çıktığı gibi, bazı alanlarımız ve kurumlarımız üzerinde tartışabileceğimiz ciddi bir rapor bile yazmamıştır. Bazı alanlarımız, bırakalım delegeyi, bir bilgilendirme raporu bile göndermiştir. Basın kurumlarımızda birçok bayan arkadaş çalıştığı halde çok az bayan delegenin gelmesi de üzerinde durulması ve giderilmesi gereken ciddi bir yanlış yaklaşımdır. Bunlara konferansımız bir tutum takınmıştır. Basınımızda ciddiyetsizlik esas olarak da ideolojik ve örgütsel çizgiden kopmak anlamına gelmektedir. Zaten konferansımızın tartıştığı temel konular da bunlardı. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde görmek istediğimiz ciddiyet ilk başta da konferans kararlaşmasının büyük kararlılıkla pratikleşmesinden geçecektir.

Önemli bir konu da yönetimlerin ve arkadaşların rapor yazmasıdır. Özellikle periyodik raporlar dışında kurumdaki sorunlar ve çalışmaların daha nasıl geliştirileceği konusunda önerilerle ilgili raporların gönderilmesi örgütsel bir sorumluluktur. Sorunları örgüte bildirmek ispiyonculuk değildir. Tabii ki sorunlar yerinde çözülmeli ve düzeltilmelidir. Ancak istenen düzeltme olmadığında sorunlar örgüte zarar veriyorsa raporlar yazılarak örgüt bilgilendirilmelidir. Rapor sistemi de periyodik ve sağlıklı bir biçimde yerine getirilecektir. Raporlar zamanında ulaştırılacak, rapor istenilen yönetimler ve bireyler raporlarını yazmadıkları takdirde görevden düşmüş sayılacaktır. Raporu vermemek gibi bir şey bu örgütte söz konusu olamaz.

Abdullah Öcalan

İlkesiz siyaset olmaz

“Bir çözüm gelişmezse tabii ki savaş gelişir. Onların özgürlüklerini, haklarını elerinden alıyorsun, operasyonlarla üzerlerine gidiyorsun, onların da buna karşı kendilerini koruma hakları var. Herkesin kendisini koruma hakkı var. PKK de her türlü direnişi biliyor, daha öncede belirmiştim üç savunma anlayışı var; pasif savunma, aktif savunma, topyekün aktif savunma. Üzerlerine daha fazla giderlerse topyekün direniş başlar, bunun da ne anlama geldiğini devlet çok iyi biliyor”

Bu hafta bana yine bir hücre cezası verdiler, henüz uygulanmadı, sanırım yarın öbür gün uygularlar. Avukatlarımla yaptığım son görüşmede söylediklerimden dolayı hücre cezası kararı verilmiş. Gerekçe olarak yine talimat verdiğim belirtiliyor. Silahlı örgüte talimat verdiğim gerekçesini belirtmişler. Yine, devleti tehdit ederek seçimlerden sonra savaşın derinleştirilmesini istediğim belirtiliyor, kararı da Bursa infaz hakimliği vermiş. Bu karara itiraz ettim. Beni şiddet yanlısı, ayrılıkçı olarak gösteriyorlar. Hayır, bu büyük bir yalandır. Ben sadece gelişebilecek tehlikeleri söyledim ve uyarıyorum. Her iki tarafı da çok iyi tanıyorum, tanıdığım için de gelişebilecek tehlikelere karşı uyarıyorum. Sekiz buçuk yıldır burada olan birisi nasıl talimat verebilir.

Radyodan dinledim, Washington Post gazetesindeki bir habere göre, Türkiye ve ABD PKK’ye karşı bir operasyon hakkında gizlice anlaştıkları belirtiliyor. Bunlar neden basına sızdırılmış olabilir? Demokratlarla Cumhuriyetçilerin arasındaki rekabetten basına sızdırıldığı yorumu yapılıyor. Bu kadar basit bir nedenden olmaması lazım, daha derin bir sebebi vardır. Demokratlarla Cumhuriyetçilerin PKK’ye karşı stratejik görüş farklılığından kaynaklanıyor, bunu derin analiz etmek gerekir.

Tutuklu ve hükümlüleri ziyarete ilişkin yönetmelik gereği milletvekilleri istediği tutuklu ve hükümlü ile görüşebiliyordu. Bu yönetmelikte yapılan bir değişiklikle milletvekillerine tutuklu ve hükümlülerle görüş yasağı getirildi, sadece komisyon üyeleri ve komisyonun görevlendirdiği milletvekilleri görüşebilir düzenlemesini yaptılar. Ama bu o kadar önemli değil, milletvekillerinin benimle görüşüp görüşmemesi o kadar önemli değil, benim buna pek ihtiyacım da yoktur.

Milliyetçilik II. Dünya Savaşı sonrası iflas etmiştir

Milliyetçi politikalar II. Dünya Savaşı ile iflas etmiştir. 1880’lerin başında Almanya devleti kurulma aşamasında iken ‘nasıl bir devlet olmalı’ tartışmasına girişmişlerdi. Bu oluşacak devletin merkeziyetçiliğe ve milliyetçiliğe mi yoksa demokratik ilkelere mi dayanacağı konusunda bir karar vermek zorundaydılar. Marks ve Engels de bu tartışmalara katıldılar, daha çok Engels bu tartışmalara katıldı. Engels diyordu ki kurulacak devletin merkezinde proletarya yer alacak. Engels’in bu sözünden sonra sosyalizmin devlete olan bakışı, devlete ilişkin söylemleri bitmiştir. Nitekim öyle de oldu Alman devleti Prusya önderliğinde kuruldu, başını da Wilhelm çekiyordu. Diyebiliriz ki, Alman devleti Marks ve Hegel’in birleşimi olarak ortaya çıktı. Bu nedenle bir tür ulusalcı sosyalizm ile faşizme dönüşüyor. Hitler ulusalcılığı ile sosyalizmi birleştirmişti buna nasyonal sosyalizm diyordu. Sonuçta Almanya Hitler faşizmini doğurdu ve iflas etti. O dönemin yazar ve düşünürleri de Nietzche hariç Almanya’ya destek verdiler. Oysa bu büyük bir tehlikeydi ve bu tehlikeyi doğru dürüst kimse göremedi. Sadece Nietzche bu tehlikeyi görerek Alman devlet sistemini eleştirmişti. Alman modernizminin böcek gibi insan ürettiğini dile getiriyordu, bundan dolayı da Nietzche’yi şiddetle eleştirdiler. Almanya’nın bu sistemi II. Dünya Savaşı ile birlikte iflas etti. Almanya bu tarihten sonra kendisini dönüştürmeye, demokratik federal bir çizgiye getirmeye çalıştı. Alman merkeziyetçi ve milliyetçi devletin en belirgin temsilcisi Hitler’di. Hitler’in bu yaklaşımının Alman halkının barış ve birlikteliğini sağlamadığı görülmüştür. Bu nedenle Alman merkeziyetçi milliyetçi devlet yapısı, Federal Almanya’ya dönüştürüldü. Şimdi ise demokratik Almanya olgusu ön plana çıkmıştır. Almanya şu an demokratik bir çizgidedir. En azından demokratik değerler Almanya için çok önemlidir.

Bunların Türkiye’ye uyarlamasına –yani Türkiye’yi ilgilendiren kısmına– gelince, milliyetçilik II. Dünya Savaşı ile kesin bir şekilde iflas etmiştir. Türkiye’deki sol kesimin bir türlü anlayamadığı nokta da burasıdır. Radikal’de Murat Belge’nin bir yazısını okudum. Türkiye’de solun milliyetçi bir zemin üzerinde durduğunu söylüyor. Yani solun milliyetçilik ürettiğini belirtiyor. Üzerinde durdukları sol zeminin bugüne kadar yanlış olduğunu böylece belirtiyor. Söylediği önemlidir, ancak yine de tam tahlil edememiş, ezop dilini kullanmış. Türkiye’de solcular 60-70 yaşına geldikten sonra bunları fark ediyorlar, fakat yine de tam anlamıyorlar. Fikri olarak anlasalar da siyasi algıları çok zayıf. Mesela son seçimler-

le ilgili olarak gazetede okudum, bir baba kendi çocuklarına üçünüz CHP'ye ikiniz MHP'ye oylarınızı verin şeklinde bir telkinde bulunmuş. Bu, çok ilginç bir durumdur.

Benim için de liberalizme kaydı, Amerikan çizgisine kaydı diyorlar. Hayır, ben hiçbir çizgiye, yere kaymadım, ama anlamaya çalışıyorum, eleştiriyorum, eleştirel bakıyorum. Yine bazı yazarlar beni çok geç anlıyorlar, 60-70 yaşına geldikten sonra anlıyorlar, o saatten sonra da fazla yapabilecekleri bir şeyleri yok. Ben reel sosyalizmi, solun devleti ele alışını eleştiriyorum. Sol devlet olgusunda, devleti tanımlamada çok yetersiz kalıyor. Ertuğrul Günay da gidip AKP'ye teslim oluyor. Kendileri bir politika oluşturamıyorlar.

Merkezi sistemi benimsemeyen devletler gelişmiştir

Merkezi sistemi benimsemeyen devletler gelişmiştir. ABD ve İngiltere gibi. Wallerstein bunu güzel tespit etmiştir, iyi fark etmiştir, ancak ben bu konuda daha netim. Tarihteki İngiliz-Fransız rekabetini İngiltere kazanmıştır. Fransa devlet sistemi daha ulusalcı ve merkeziyetçidir. İngiltere Fransa'yı yenerek –hatta buna Napolyon da dahildir– dünyanın hegemonyacı gücü olmuştur. İngiltere ikinci olarak Almanya'yı yenmiştir, sonra ABD ile birlikte Rusya'yı da yenerek dünya hegemonya gücünü ellerinde tutmaktadırlar. Hatta dördüncü olarak ileride Çin'i yeneceklerdir. Çin merkeziyetçi bir devlet sistemine sahiptir. Bir tür nasyonal sosyalizmle yönetilmektedir, sistem olarak fazla bir şansı yok ABD karşısında. Rusya da şimdi biraz direniyor onun da yapabileceği fazla bir şey yok.

CHP ve MHP alabileceği desteğin azamisini almıştır, bundan daha fazla yükselemezler. Seçim meydanlarında benimle ilgili MHP ve AKP de birbirlerine ip atıyorlardı. Bu konuda kendimi savunmak da hakkımdır. Öyle birbirlerine ip atmakla siyaset olmaz, sorunlar çözülmez. ABD AKP ile Ortadoğu'da ılımlı islam modelini geliştiriyor. Aslında AKP güçlü demokratik ilkelere dayanmıyor, liberal demokrasiye biraz dayanıyor. ABD, AKP'ye destek veriyor, ancak tam destek vermiyor. AKP'ye siyasi ve ekonomik dış destek var, fakat bu çok ciddi boyutta değil. AKP'nin bu kadar gelişmesine 1980'li yılların devlet politikası neden olmuştur. Güven Erkaya 1980'li yıllar için, 'biz bunlara fazla ödün verdik' demişti. AKP içinde bazı Kürt milletvekilleri var, bunlar sahte Kürtçülüğü dayatacaklar. Birtakım bireysel haklar bunlar eliyle halka verilerek, kendilerince Kürt halkını kandırarak Kürt hareketi, demokratik cumhuriyet projemiz boğulmaya çalışılacak. Bu oyuna karşı çok dikkatli olunması gerekir. AKP ileride düşüşe geçecektir, işte o zaman ABD, AKP'deki Kürtleri ve diğer Kürtleri tamamen kendi yanına çekecektir. AKP'nin çizgisi zayıf liberal sisteme dayanmasına rağmen küresel sermaye tarafından şimdilik destek görüyor. Devlet de aslında herkesle anlaşıp, tarikatıyla, cemaatiyle anlaşıp AKP'ye destek olunmasını sağladı. Ordusuyla, korucusuyla oyların topluca AKP'ye gitmesini sağladı. Bir kısmını da zorla AKP'ye yönlendirdi. CHP lideri Baykal da aslında AKP'nin kazanmasını istiyordu.

Türkiye'de bundan böyle gelişecek çizgi Prens Sabahattin çizgisidir. İttihat ve Terakki'den başka biliyorsunuz Hürriyet ve İtilaf ile Ahrar partileri vardı. Daha esnek ve liberal bir çizgi geliştirilecektir.

Halka gitmeyenler kaybetmeye mahkumdur

DTP'nin elinde binlerce kadro var, ama bu kadroları çalıştırmasını bilmiyor. Benim adım etrafında gidip gelip 20 milletvekili çıkardılar. Ben olmasam ne yapacaklardı, benim ismimi kullanmasalardı üç tane milletvekili bile çıkarmayacaklardı. Oysa kendilerinin bizzat politika geliştirmeleri gerekir, politika ciddi bir iştir, demokratlık ciddi bir iştir, yapamıyorlarsa bırakıp gitsinler. Üç DEP'li milletvekili Hatip Dicle, Leyla Zana ve Selim Sadak, Orhan Doğan'ın da anısına DTP içindeki örgütlenmeye öncülük edebilirler. DTP içindeki örgütsel sorunları varsa aşabilirler. Orhan Doğan'ın da anısına yapsınlar. Orhan Doğan en az kızdığım belki hiç kızmadığım bir kişiydi. Nedendir bilmiyorum belki sürekli barış çizgisinde olması ve samimiyeti idi. DTP bundan sonra iyi çalışmazsa elindekini de kaybeder. AKP'yi eleştiriyorlar, ama AKP gerçekten seçim sürecinde çok çalışıyordu. DTP bir çatı örgütünü gerçekleştirebilir, diğer sol partileri de bu çatı altında birleştirebilir.

Bahsettiğim sol partilerin tabanları hiç olmayabilir. Biliyorum, tabanları yok, fakat savundukları düşünceler de önemlidir. Çok çalışınca olur, iyi sonuç elde de edilebilir. Çok iyi örgütlenme yapılabilirse en az 100 milletvekili elde edilebilir. Çok iyi bir programla halka gidilir halkla birebir çalışılırsa çok iyi sonuç alınacaktır. Dediğim çerçevede çalışılmasına rağmen bir şey elde edilmezse o zaman bana

her türlü hakareti reva görebilirler, yakama yapışsınlar. Tabii seçimde DTP için diğer sorunlar da var. Oy kaybı, engellemeler var. AKP bundan sonra Kürtlerin haklarını engellemek için hukuku devreye sokacak. AKP Kürt halkını mikro kredi ile kazanmaya çalışıyor. Önce Kürtleri açlığa mahkum ediyorlar sonra az para dağıtıp onları kazanmaya çalışıyorlar. Bize oy vermezseniz bundan da mahrum kalırsınız diyorlar halka. Bunun için AKP'ye şiddetle karşılık verilmelidir. AKP şimdi Kürt halkına mikro kredi benzeri şeyler dağıtıyor, ama bu da çok uzun sürmez bu maddi kaynakları da bir gün tükenir.

Türkiye politik diyalog yoluyla bir çözüm geliştirmek zorunda

Türkiye politik diyalog yoluyla bir çözüm geliştirmek zorunda. Mustafa Kemal güncelleştirilebilir mi, evet güncelleştirilebilir. Mustafa Kemal özünde bir kurtuluşçudur. Dönemin emperyalist devletlerine karşı bir kurtuluşçuydu. Aynı zamanda cumhuriyetçidir, yani kurtuluşçu ve cumhuriyetçidir. Bunun dışında Mustafa Kemal'e bir anlam yüklememek gerekir. Mustafa Kemal bunların dışında bir şey yapmamıştır, bunlardan daha fazlası da değildir. Mustafa Kemal ne Türk milliyetçisidir, ne solcudur ne de başka bir şeydir. Mustafa Kemal öyle söyledikleri gibi çılgın bir Türk de değildir, son derece akılcıdır. Kürt ve Türk halkının menfaatlerini çok iyi bilen, onların içinde özgürlüğe en yakın duran kişidir. Bir de döneminin bilimini okumuş ve halkına bilimin vardığı son nokta neyse onu örnek alın demiştir, bu da önemli bir şeydir. Bugün bilimin gösterdiği nokta Avrupa'nın demokratikleşmesi ile yarattıklarıdır.

Dikkat ederseniz bana çok kızgınlar. Beni de baskı altında tutuyorlar, hücre cezası da idari ve politik nedenlere dayanıyor, hukuki hiçbir gerekçesi yok, ağzımı açtığım zaman ceza veriyorlar, oysa ben olabilecekleri söylüyorum. 'Seçimden sonra savaş gelişir' demişim, savaş gelişirse de bunun kararını ben vermiyorum. Bunu kendimi sakınmak, korumak için söylemiyorum; PKK'yi tanıdığım için dile getiriyorum. Ben burada bir tutukluyum kimseye talimat veremem, sizden de iki, iki buçuk yıldır engellendiği için örgüt hakkında bilgi de alamıyorum, bu şartlarda nasıl talimat veririm. Onların çözüm projesi nedir bana onu getirsinler, konuşalım, sakıncalı buldukları yerler varsa tartışalım. Ama bazı generaller emekli olduktan sonra PKK hakkında şöyle bitiririz, şöyle vururuz, buradan gireriz diyorlar. Hayır yirmi yıldır böyle söyleyip bitiremiyorsun. Sen bu şekilde asla bitiremezsin. PKK daha da büyüyecektir. Her zaman PKK ya da farklı alternatifler var olacaktır, bunu hala nasıl anlamıyorlar.

Ben sekiz buçuk yıldır demokratik cumhuriyet projesini yürütüyorum, bizim barış ve çözüm diyaloglarımız 1993'te başlamıştı, on beş yıl oldu. Özal ve Erbakan bir şeyler yapmak istedi, bize temsilciler, mektuplar gönderdiler. Ben de mektup yazıp dört generale ulaştırdım. Asil Nadir yaşıyor buna tanıktır. Benim için ortak vatan gibi bir sorun yok. Birlikte ortak vatanda yaşarız. Benim fetişist yanım yok. Demokratik ulus, demokratik birliktelik esas alınarak bir çözüm bulunabilir. Sizin çözüm projeniz nedir, siz de onu ortaya koyarsınız. Benimle bir ekip olarak görüşmeye geldiklerinde –sorgu sırasında gelmişlerdi– sonradan aralarında Emre Taner'in de olduğunu öğrendim. Emre Taner'e bu çocuk işi değil, ben savunmamı demokratik cumhuriyet esasına dayandıracağım, ama sizin de samimi olmanız gerekiyor tarzında bir uyarı yapmıştım. Fakat benimle birlikte PKK'yi tasfiye etmeye çalıştılar. Beni bir 'çökertme ögesi' olarak gördüler.

ABD'ye karşı ancak demokrasi ile direnilebilir

Gazetelerde MİT'le ilgili bir yazı dizisi yayınlandı. MİT'in değerlendirmesine göre benim teslim edilmemle birlikte PKK'nin de tasfiye edileceği ve stratejilerini bunun üzerine kurdukları belirtiliyordu. Ama bunu başaramadılar, başaramazlar. Benim teslim edilmemle PKK'yi tasfiye edeceklerini düşünüyorlardı, hatta Kürt hareketinin bütün birimlerini tasfiye etmeyi amaçlamışlardı, ama yapamadılar. Zaten artık onlar da bunu başaramadıklarını dile getiriyorlar. Bu planları tutmadı, tutmayacak da. Bu planı onlara ABD telkin etmiştir. ABD onlara, Apo ile birlikte PKK'yi de tasfiye edebilirsiniz dedi. Oysa ABD bunu bilinçli yaptı, bunun böyle olamayacağını çok iyi biliyordu. ABD Kürt hareketini bütünüyle kendi kontrolüne almak istiyor. Amerika'nın Ortadoğu'daki Kürt politikasının ana ekseni tüm Kürtleri kendi kontrolü altında tutacağı ve istediği zaman yönlendirme yapacağı bir yapıdır. Bunu kısmen Güney'de gerçekleştirmiştir. Bu politikasına beni engel olarak görmüştür. Benim kişiliğimde Kürt özgürlük hareketini tasfiye edeceklerine, bunu bu şekilde başaracaklarına inanmışlardır. Bunun için beni ezdiler ya da tasfiye ettiler, kendilerine göre paketlediler. Şu anda burada bulunmamın özü budur. Bana Kürtlüğümden, ulusal özgürlükten ve özgürlük direnişinden vazgeç diyorlar. Ben her türlü baskıyı, zor koşulları ve ipi göze alırım, fakat özgürlükten vazgeçmem. Görüldüğü gibi sekiz buçuk, dokuz yıldır Kürt özgürlük hareketi tasfiye olmamıştır. Benim tasfiye edileceğim, olacağım yaklaşımı kocaman bir kandırmacadır. Amerika'nın bu yaklaşımı Kürt

"AKP Kürt halkını mikro kredi ile kazanmaya çalışıyor. Önce Kürtleri açlığa mahkum ediyorlar sonra az para dağıtıp onları kazanmaya çalışıyorlar. Bize oy vermezseniz bundan da mahrum kalırsınız diyorlar halka. Bunun için AKP'ye şiddetle karşılık verilmelidir. AKP şimdi Kürt halkına mikro kredi benzeri şeyler dağıtıyor, ama bu da çok uzun sürmez bu maddi kaynakları da bir gün tükenir"

"AKP Kürt halkını mikro kredi ile kazanmaya çalışıyor. Önce Kürtleri açlığa mahkum ediyorlar sonra az para dağıtıp onları kazanmaya çalışıyorlar. Bize oy vermezseniz bundan da mahrum kalırsınız diyorlar halka. Bunun için AKP'ye şiddetle karşılık verilmelidir. AKP şimdi Kürt halkına mikro kredi benzeri şeyler dağıtıyor, ama bu da çok uzun sürmez bu maddi kaynakları da bir gün tükenir"

sorununu Türkiye devletinin inisiyatifinden kendi inisiyatifine almaktır. Türkiye bunu anlamıyor, bu tehlikeyi görmüyor. Sekiz buçuk yıldır bu tehlikeyi ısrarla dile getiriyorum anlamıyorlar. Bu aşamadan sonra anlamalarını ve politik bir çözüm yoluna gitmelerini bekliyorum. Aksi halde Kürt sorunu eksenli sebeplerden dolayı devletin sonu gelir, uyarıyorum.

Dincilik de bir tür milliyetçiliktir. İslami milliyetçiliğin sonu Ahmedinejad, Hamas, Hizbullah gibi olur. Aslında Ahmedinejad ABD tarafından besleniyor, ayakta tutulmaya çalışıyor. ABD istese iki günde onu silip süpürür. Sonu Saddam gibi olur. ABD Ortadoğu'da herkesi silahlandırıyor, seksen milyar dolar silahlandırma projesini devreye sokmuş durumda. Suudi Arabistan'ı, İsrail'i, Mısır'ı silahlandırıyor. Türkiye de işin içinde. Bunlar İran ve Suriye'ye karşı gibi görülüyor, fakat İran'ı, Suriye'yi çok da önemli görmüyorlar aslında.

Ortadoğu'da bu kadar sorunlar içerisinde ABD'ye karşı nasıl direnilir? Ancak demokrasi ile direnilebilir. Demokrasi kültürünü geliştirmek gerekiyor.

Benim için liberal demokrasiye kaydığım söyleniyor, hayır bu doğru değil. Ben liberal demokrat değilim, Avrupa daki cılkı çıkmış sosyal demokratlardan da değilim. Ben komünal demokratım. Komünal demokrasi grup demokrasisidir, grupların temsil edildiği demokrasidir, komünal demokratlığın içerisinde toplumun her ögesi var, içinde birey de var, daha önce biraz değinmiştim.

Biz demokratik çözümde samimiyiz, hiç kimsenin ölmesini istemiyoruz, askerlerin de ölümü bizi üzüyor gerillaların da.

Yapıldığı belirlenen bombalama olayı tamamen psikolojik harekatın bir parçasıdır.

Herkesin kendini koruma hakkı var

Bir çözüm gelişmezse tabii ki savaş gelişir. Onların özgürlüklerini, haklarını elerinden alıyorsun, operasyonlarla üzerlerine gidiyorsun, onların da buna karşı kendilerini koruma hakları var. Herkesin kendisini koruma hakkı var. PKK de her türlü direnişi biliyor, daha öncede belirmiştim üç savunma anlayışı var; pasif savunma, aktif savunma, topyekün aktif savunma. Üzerlerine daha fazla giderlerse topyekün direniş başlar, bunun da ne anlama geldiğini devlet çok iyi biliyor. PKK 15-20 yıldır nasıl direnileceği üzerinde çalışıyor. Bundan sonra savaşırlar mı, savaşmazlar mı kendileri bilirler, beni karıştırmasınlar. Buna benden bağımsız kendileri karar verirler. Sorgu sırasında bir grup asker geldi, bunların içinde bir binbaşı vardı, bana Sayın Öcalan siz çok samimisiniz, doğru anlayışla savaşıyorsunuz, fakat senin komutanların senin kadar samimi değiller, seni dinlemiyorlar, biz onları adım adım takip ediyoruz, hepsini iyi tanıyoruz. Yiğitçe bizimle

savaşma yerine on yedi yaşındaki kızları savaşta öne sürüyorlar. Ben bile burada utandım. Daha sonraları Osman ve Botanların ayrılışıyla o komutanların samimi olmadıkları anlaşıldı, Botan ve Osmanla birlikte birçok komutan ayrıldı. Onlar ABD çizgisini kabul etikleri için her yere gidebiliyorlar. ABD onları Washington'a bile götürebilir. Diğer komutanlar direndikleri için halen buradalar. PKK'nin kendine özgü komutanları, yeni liderleri vardır, yetişiyorlar değil mi?

Sanırım PKK'nin önemli ölçüdeki kadroları gençlerden oluşuyor. İşte Türkiye'nin bunu görmesi lazım. Bu gençlerden bazıları yarın beni dinlemeyebilirler, kendi başlarına hareket edebilirler ya da başka güçlerin etkisine girebilirler. O zaman bu durum Türkiye için çok daha tehlikeli olur. PKK'yi de bitiremezler. Ben burada barış ve çözüm için uğraşıyorum. PKK de önümüzdeki dönemde ne yapacak bilemiyorum, ama ne yapacaklarsa da ona kendileri karar verirler. Kendi kendilerine karar veremiyorlarsa, ne halt işleyeceklerse işlesinler. Ben burada bir tutukluyum, işte tutuklu mu hükümlü mü diyorlar artık. Benden bir şey beklemeleri ahlaki de olmaz. Benim sırtımdan geçinemezler. Şam'da iken yirmi yıl benden geçindiler, on yıl da İmralı'da benden geçinmek istiyorlarsa, bu doğru değil. Devlet de buna izin vermez. Ben de ahlaken bunu doğru bulmuyorum.

Sanırım son dönemlerde uluslararası basının Kandil'e, özellikle PJAK'a yönelik ilgisi var. PJAK'ın durumunun iyi ve gücünün yükseldiğini tahmin ediyorum.

Tümden de umutsuz değilim bazı olumlu şeyler gelişebilir, bir iki önemli adım atılabilir. Anayasa tartışmaları var, bakalım hep birlikte göreceğiz.

Din konusu çok önemlidir. İslamiyet kültürüne çok saygım var, fakat islam adına yapılan politikalara hayır diyorum ve islam adına yapılan milliyetçiliğe karşıyım.

Seçilen sekiz kadın milletvekiline de başarılar diliyorum. Ben kadınların özgürlük mücadelesine bugüne kadar hep destek oldum, bundan sonra bu seçilen kadın milletvekilleri

kadınların özgürlük mücadelesine öncülük edebilirler, örgütlenmelerine yardımcı olabilirler.

Kürtlerin bağımsız adaylarla seçime girmesi devlet için sürprizdi

Sağlık sorunlarım devam ediyor. Boğazımda yanmalar devam ediyor. Ağır koşullarım devam ediyor. Dün bir KBB doktoru geldi buraya. Kulağımdaki çınlamanın da sinüzite bağlı olduğunu söyledi. Sinüzitim ağırlaşmış, bir bütün olarak boğaz ve kulakları etkiliyor. Gözlerimdeki yanma ve zaman zaman çektiğim konuşma güçlüğünün de bu sinüzite bağlı olduğunu söyledi doktor. İlaç vereceğini de belirtti. Buranın fiziki koşulları bildiğiniz gibi çok ağır. Yazar Rıfat Ilgaz da dile getirmişti; buraya iki yıl dayanmak bile önemlidir demişti. Ben sekiz buçuk dokuz yıldır dayanmaya çalışıyorum. Burası çok havasız, oksijen az, yeteri kadar hava alamıyorum. Adanın nemli olması ve buranın mimari yapısı da sağlığımı olumsuz etkiliyor. Bu konuda neler yapılabilir bilemiyorum. Ben de mümkün olduğu kadar sağlıklı kalmaya, sağlığıma dikkat etmeye, dayanmaya çalışıyorum. Nereye kadar dayanabilirim bilemiyorum, ama ben her şeye rağmen direnmeye çalışırım.

Koşullar çok ağır. Yer ve cezaevi koşullarının değiştirilmesi gerekiyor, ancak bunun için siyasi bir karar gerekiyor. Yeni mecliste böyle bir karar verilebilir mi bilemiyorum. Meclis ve meclisteki ilgili komisyonlarla görüşürsünüz, oraya da bilgi verip, dosya sunabilirsiniz. Avukatlarım da sağlık koşullarımın iyileştirilmesi için gerekli işlemleri yapabilir, sorunu AİHM'e de götürebilirler. Avrupa Konseyi'ne de bildirilebilir. Oradaki kurumlara sürekli bilgi aktarılması önemlidir. Düzenlenen her iki rapor da önemlidir. Bu raporlar daha kapsamlı bir şekilde AİHM'e götürülebilir. Bir örneği de Konsey'e sunulabilir.

Radyoyu tek kanaldan dinliyorum. Gazeteleri bir ay gecikmeyle alıyorum. AB'ye bağlı güvenlik ve işbirliği komisyonu, 'DTP, PKK'nin bir uzantısıdır, bu çok açık bir durumdur, sır değil' diyor. Derdi nedir? AB ve Türkiye arasında bir anlaşma var. 2005 yılında Türkiye ve AB arasında bize yönelik büyük bir anlaşma yapıldı. Bu konuda Türkiye'ye yardım edilecek, Türkiye de buna karşılık PKK'yi tasfiye edecek, Kıbrıs sorunu ve diğer sorunlarda tavizkar davranacak.

Kürtlerin bağımsız adaylarla seçime girmesi devlet için bir sürprizdi. Devlet bunu beklemiyordu. Bu nedenle buna göre bir hazırlığı da yoktu. Kürtlerin yine baraja takılacağını hesaplamıştı. % 10 barajı ve bağımsız adayların seçilme tarzı eskilerden, 1990'lı yıllardan kalma bir düzenlemeydi. Devlet istemesine rağmen bu seçimde artık bu kanunları değiştiremedi. Seçimde birleşik oy pusulası ve diğer yöntemlerle engeller çıkardı, ama buna rağmen yasal boşluklardan yararlanılarak seçildiler. Dolayısıyla devlet DTP'yi grup konumundan düşürmek için çeşitli yollara başvuracaktır, dikkatli olunmalıdır.

İlkesiz siyaset olmaz Kürtlerin çok ilkeli siyasete ihtiyacı var

DTP konusunda, seçim koşulları konusunda bazı değerlendirmeler yapacağım, görüşlerimi açıklayacağım. Uyarılarım da var tabii.

Seçim sonuçlarına ilişkin DTP hiçbir tahlil yapamıyor. Meclisteki tokalaşma olayına gelince, bu aklımdan bile geçmemişti. Bunu çok ilginç bulduğumu ifade etmek istiyorum. MHP ile tokalaşıyorlar, ama öyle rasgele politika olmaz. Politika ilkeli olmalıdır. Bu konuda şu husus önemlidir: Tokalaşma Kürtlerin varlığı, haklarını tanıma noktasında mı yapılıyor? Devlet Bahçeli'nin Kürtlere ilişkin bakışı nedir, nasıl bir milliyetçilik anlayışına sahiptir, bilemiyorum. Ziya Gökalp, 'Türk Kürtsüz, Kürt Türksüz olmaz' diyor, Kürtlerin ayrılmasını istemiyor, 'Kürt'ün meselesi Türk'ün, Türk'ün meselesi de Kürt'ün meselesidir' diyor. N. Atsız da büyük bir kültür milliyetçisidir. 80 yılın 40 yılını zindanda ve sürgünde geçirmiştir. Devlet Bahçeli de biraz politik milliyetçiliği öne çıkarıyor. Alpaslan Türkeş'ten biraz farklı olabilir, ama milliyetçilik anlayışı tam olarak neyi ifade ediyor, Z. Gökalp ve N. Atsız'dan farkı nedir, açıkçası bilmiyorum. Bu görüşlerini bilmek gerekir. Bütün bunlar bilinmeden sırf sembolik olsun diye tokalaşma olmaz, olursa siyaset laçkalaşır. Devlet Bahçeli Kürtlerin varlığı ve haklarını kabul ediyor mu? Eğer ediyorsa ilişki kurulur. Aksi halde ilkesizlik olur. İlkesiz siyaset olmaz. Kürtlerin çok ilkeli siyasete ihtiyacı var. Kürtlerin ciddi bir siyasi programa ihtiyacı vardır, önce bunu sağlamaları gerekiyor. Deniliyor ki maçlara da gideceğiz! Böyle siyaset olur mu? Kongre kararı olmadan kendi başına nasıl böyle konuşulur? Parti kongresinin kararı var mı? Partinin kongresinde karar altına alır, sonra siyaset yapılır. Sırrı'nın herkes adına her şeyi konuşması nasıl mümkün olur. Ben Sırrı Sakık'ın düşmanı değilim. Kimse böyle anlamasın. Ancak Sırrı Sakık'ın böyle kendi başına siyaset yapması doğru değildir. Bu konuda söylediklerim basında da yer alabilir. Bu konuyu birey bazında dile getiriyorum ki doğru anlaşılsın.

Tunceli ve Bingöl'deki eylemleri ilginç buluyorum. Buralar Şemdin Sakık'ın bölgesiydi. Bu eylem tarzları

tam olarak nedir bilemiyorum, ama beni kuşkulandırıyor.

Şemdin Sakık'ın tarzı tehlikeliydi; PKK içinde kendine göre bir savaş anlayışı geliştirmişti, çete kurmuştu. Yani kendi anlayışına göre bir ekip kurmuştu. Partiden bağımsız olarak masum insanlara birçok zarar verdi. 33 askeri katletti. Birçok masum köylü insana zarar verdi, korucu öldürdü. Ben, Şemdin ajan ya da provokatördü demiyorum. Ancak PKK'ye çok büyük zarar verdi. Şemdin PKK'yi kullandı, beni de kullandı. Türk gazeteleri de yazdı, 'Apo, Şemdin'i dört kez yargıladı' diye. Evet, Şemdin'i birkaç kez merkeze çağırarak sorguladım. Neden böyle hareket ediyorsun, böyle zarar veriyorsun dedim. Çok ağır eleştirilerde bulundum. Sonra kaçtı, KDP'ye sığındı, oradan da Türkiye'ye teslim edildi. Şimdi de en büyük itirafçıdır. Ajanlık yapıyor.

Katı ulus devlet anlayışı Türkiye'yi felekate götürür

22 Temmuz seçimleri için daha önce bir değerlendirme yapmıştım. Bu seçim katı ulus devlet milliyetçiliği ile ılımlı islam milliyetçiliği arasında geçecek demiştim. Bu seçim sonuçları beni doğruladı. Katı ulus devlet anlayışını CHP ve MHP sürdürüyordu. Bu anlayış kaybetti. CHP bundan böyle daha da gerileyecek, %10'lara belki daha sonraki seçimde de %10'un altına düşüp tamamen bitecektir. AKP de cumhurbaşkanlığı seçimi krizini derinleştirebilir. Hücre cezasına karşı yazdığım itirazda AKP ve MHP'nin anlayışlarını da eleştirerek dile getirdim. AKP bundan sonra bilinen politikalarını devam ettirecek ABD ile birlikte. Aslında Türkiye Kuzey Irak'ta bir Kürt oluşumuna razı olmuştur. Hatta bir Kürt devletini bile kabul ediyor. AKP, ABD'ye verdiği vaatler ile bunun yanında Kıbrıs sorununu çözeceğini, Yunanistan ile ilişkilerini geliştireceğini, yine Ermenistan ile ilişkilerin normale dönmesini vaat etmiştir. Buna karşılık AKP, PKK'ye karşı ABD'den destek sözü almıştır. Bazı Kürt işbirlikçileri, parayla satın alınan Kürtler, Talabani-Barzani ile birlikte hareket edecek. AKP bu seçimde çok sayıda Kürt'ü parayla satın almıştır. Bunu daha da geliştirecek. Türkiye, PKK'yi KDP'den koparmaya çalışacak. Hayır, PKK KDP'den kopmaz. PKK, KDP YNK ile ortak bir ulusal cephe anlayışını güdecektir. YNK ve KDP de PKK'yi bırakmaz. Türkiye'nin bunu anlaması lazım. Eğer PKK'yi demokratik sistemin içine çekmek istiyorlarsa Kürtleri de tanımalıdırlar. Böylesi bir durumda biz de yardımcı oluruz. Yok eğer Kürtleri tanımayacaklarsa, haklarını vermeyeceklerse, PKK de direnecektir. Savaş gelişirse, PKK de farklı yollara başvurabilir:

Bir, Talabani'nin geliştirdiği Kürt-şia ittifakına yönelir.

İki, Barzani ile beraber ABD ve İsrail ittifaklarına yönelir.

Üç, bağımsız kalabilir.

Buna kendileri karar verirler. Ben burada boş konuşmuyorum. Çözüm için demokratik cumhuriyet düşüncesini benimsedik. Demokratik cumhuriyet bir projedir, büyük bir projedir. Kürtlerin, devletin yararına olan bir projedir. Hatta bu Ortadoğu'da yaşayan diğer halkların da yararına olan, onların da yararlanabileceği bir projedir. CHP ve MHP katı ulus devlet anlayışındadırlar. Bu anlayış Türkiye'yi felakete götürür. Bu anlayışı ordu da destekliyordu. Tabii ben bununla ordunun tümüyle darbeci olduğunu söylemek istemiyorum. Ordu içinde farklı düşünenler var. Kaldı ki, ordu içinde benim gibi düşünenler de var. CHP ve MHP'nin ordu destekli bu anlayışının iktidar olması seçim öncesi ciddi bir ihtimaldi. Mustafa Kemal bir cumhuriyetçidir, aydınlanma felsefesinden esinlenmiştir. CHP kemalist değildir. Türkiye'de kemalizm pek kalmamıştır. Mustafa Kemal'e 1926'da İttihatçılar tarafından suikast yapılıyor. Mustafa Kemal bu suikastte yara almamıştır. Mustafa Kemal'i asıl yaralayan, ona suikast yapan Baykal'dır. Kemalizm 1960'larda aşındırılmıştır. 27 Mayıs darbesi kemalizmi kurtarmak için yapılan son çıkıştır. O tarihten sonra da kemalizm aşındırılmış, yerine Türk islam karışımı bir milliyetçilik geliştirilerek konmuştur. Kemalizm bu yeni süreçle de tamamen bitirilmeye çalışılacaktır.

Halkların demokratik cumhuriyete ihtiyacı var

AKP için Arap basını 'Yeni Osmanlı' tabirini kullanmıştır. Çok doğru bir kavram, ben de öyle düşünüyorum. Ilımlı islam modeli diyorlar. AKP'nin sahip olduğu anlayış da tehlikelidir. Ben her iki anlayışın da tehlikeli olduğunu daha önceden açıklamıştım. Doğru anlayış bizim savunduğumuz demokratik cumhuriyet anlayışıdır. Halkların demokratik cumhuriyete ihtiyacı var. Ben demokratik cumhuriyet projemi çok önceleri benimle görüşmeye gelen MİT müsteşarına da anlatmıştım. O da benim düşüncelerimi biliyor, Mahir Kaynak da biliyor. Mahir Kaynak şu an Türkiye'de 60 bin askerin gerilla tarzı yetiştirildiğini ve bunların Kuzey Irak'ta operasyonlarda kullanılacağını söylüyor. Genelkurmayın buna ilişkin açıklaması basında yer almıştı. Aynı açıklamadır. Zaten Türkiye 20 yıldır Kuzey Irak'tadır.

Kerkük referandumunun ertelenmesi ve Kerkük'ün Kuzey'deki yönetime bağlanmasını engellemek için faaliyetler içerisindedirler.

ABD, Ortadoğu'da 80 milyar dolar silah kredisini açmış durumda. İran da silahlanıyor. Türkiye de bu işin

"Çözüm için demokratik cumhuriyet düşüncesini benimsedik. Demokratik cumhuriyet bir projedir, büyük bir projedir. Kürtlerin, devletin yararına olan bir projedir. Hatta bu Ortadoğu'da yaşayan diğer halkların da yararına olan, onların da yararlanabileceği bir projedir. CHP ve MHP katı ulus devlet anlayışındadırlar. Bu anlayış Türkiye'yi felakete götürür. Bu anlayışı ordu da destekliyordu"

içine çekiliyor. Arap devletleri Türkiye'ye maddi destek veriyor. AB ekonomik destek veriyor. İngiltere işin plan kısmıyla, ABD de siyasi destek veriyor. Türkiye de bazı Kürt işbirlikçileri ile anlaşır. Bu durumda Kürtler de kopuş sürecine girerse, 40 milyon Kürt ayrılırsa, bu Türkiye'nin daha mı çok yararına olur. PKK, KDP ve YNK ile birleşirse, her türlü silahlanırsa –ki her türlü silah imkanları var, bunun için gerekli tedbirleri vardır– bunun sonucu nereye gider? Karşılıklı saldırıların kime yararı var?

Benim düşüncelerim doğru anlaşılmalıdır. Biz burada dokuz yıldır demokratik cumhuriyet projesini sürdürüyoruz. Bu doğru anlaşılmalıdır.

Ben burada boş konuşmuyorum, laf olsun diye konuşmuyorum. Söylediklerim doğru anlaşılmalı, doğru yansıtılmalıdır. Çünkü ben burada bir proje oluşturdum. Söylediklerim herkesin yararınadır, devlet de beni doğru anlamak durumundadır. Düşüncelerimin doğru yayınlanmasına dikkat edilmeli.

Hücre cezası kararı infaz hakimliğinde onaylandı. İtiraz için 7 günlük süre var, herhalde bu ayın 15'inde uygulamaya koyarlar. Uygulanması halinde bildiğiniz gibi kitap dergi vermeyecekler, radyoyu da alacaklar. Karar dün bana tebliğ edildi, itiraz ettim. İtirazımda 'böyle iki de bir ceza vermeniz çatışmaları derinleştirir' dememi bile olumsuz karşıladılar, 'Devleti tehdit mi ediyorsun?' dediler. 'Hayır, kimseyi tehdit etmiyorum, söylediklerim böyle anlaşılmamalı' dedim. Burada söylediklerim, bana uygulanan bu cezalar başbakanlığın bilgisi dahilindedir herhalde. Beni baskı altında tutuyorlar, apolitik bir konuma düşürmeye çalışıyorlar. Benim hiçbir siyasi görüş belirtmemem için çalışıyorlar.

Hücre cezası idari ve siyasi bir karardır. Yazdığım itirazdan bir nüshayı avukatlarım da alabilir. Bursa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne itirazımı yazacağım. Beni ayrılıkçılıkla suçluyorlar. Ben ayrılıkçı değilim, demokratik birlikten yanayım. Örgüte talimat verdiğimi belirtiyorlar. Ben burada talimat vermiyorum. Savaşan örgüte talimat verilmez. Ben burada tutuklu muyum, hükümlü müyüm belli değil! Ben ahmak değilim burada tutuklu olduğum halde örgüte günlük talimat vereyim. Zaten günlük koşullarım da buna elvermiyor. Buradaki konuşmalarımda, olabilir durumları dile getiriyorum. Ve gelişecek olaylardan da Abdullah Öcalan sorumlu değildir. Mahkeme kararını avukatlarım da alabilir. Bu durum AİHM'e de götürülebilir. Bu dönemde AİHM ile direkt yazışmak istiyorum. Bu konuda imkan sağlanmalıdır.

Demokrasinin birincil ilkesi demokratikliktir

DTP hemen şimdiden başlayarak çalışmalıdır. İleriye dönük siyasi program yapmalıdırlar. Bir çatı örgütü kurulabilir. Bunu daha önce de önermiştim. Bu model şimdiden başlatılabilir. Bunun için birçok kişiyle görüşmeler yapılmalıdır. Leyla onlar da görev alıp çalışmalıdırlar. Demokratik Toplum Hareketi devam etmelidir. Toplumun her kesimi, her birimi demokratik bir örgütlenmeye gitmelidir. Yani bir demokratik örgütlenme hareketi başlatılmalıdır. Demokrasinin birincil ilkesi, demokratikliktir. Yine bir ekonomi politikası geliştirilebilir. Demokratik ekonomi tarzı uygulanabilir. Bu da demokratik toplum örgütlenmesine uygun ve onun bir gereğidir. Benim savunduğum düşünce daha önce de ifade ettiğim gibi demokratik toplumculuktur. Toplumun tüm bileşenlerinin örgütlenmesinden oluşur.

Baskın Oran'ı önermemin nedeni şu: Baskın Oran gerçek bir kemalisttir. Kendisi de dile getiriyor, 'biz kemalizm fikri ile büyüdük' diye, doğrudur. Cumhuriyetin geleceğini görüyor. Bir ropörtajında Baykal için, 'ona büyük bir öfkem var' diyor. Nedeni Baykal'ın kemalizmi bitirmesidir. Oran ve Baykal ikisini de iyi tanıyorum; ben Siyasal Bilgiler'de okurken onlar orada asistandılar. Baskın Oran bir paşanın oğludur, ama demokrattır. Ülkesini gerçek anlamda seven birisidir. Bazı konulardaki fikirlerimiz örtüşüyor.

Türkiye'de demokratik örgütlenme hareketi geliştirilmelidir. Çatı örgütlenmesinden söz etmiştim. Kongre hareketi başlatılmalıdır. Burada herkes yer almalıdır. CHP tabanında demokrat olanlar da davet edilmelidir; Hikmet Çetin, Celal Doğan gibi isimlerle de görüşülebilir. Özellikle islam kültürünü benimseyen kesimlerle de görüşmeler yapılmalıdır.

Aysel Tuğluk bir değerlendirmede, seçimdeki başarısızlığın bir nedeni elitleşme ve halktan kopuk bir siyasetin izlenmesidir diyor. Ama siyaseti kendileri yapıyorlar, sorumlusu onlardır. Siz de Aysel'e selamlarımı söyleyin. Hiç kimse bana ne daha fazla yakındır ne de daha fazla uzaktır; herkes pratiğiyle, yaptıklarıyla ortadadır.

İzmir'de Levent Tüzel niye kaybetti? AKP'yi eleştiriyorsunuz, ama AKP seçimde çok çalıştı. Halka bir sürü para mı verdi, o halde siz de halka gönlünüzü vereceksiniz. Gönlünüzü ve beyninizi vereceksiniz. Üniversitelerde 100 binleri aşkın Kürt yurtsever gençliği var, işlevsiz. Beni anlamıyor musunuz? Ben de demokratik örgütlenme gerçekleşsin diyorum. Bu her kesim için; gençler için, feministler için, kadınlar için vs.

Maliki Türkiye'ye gelip başbakan ile görüştü. Maliki çok önemli değil, ABD'nin rolü önemlidir.

Ben yine de ümitsiz değilim. Böyle değerlendirmeler yapmam ümitsiz olduğum anlamına gelmez. Bu süreçte herkes çok çalışmalıdır. Aydınlar üzerine düşeni yapmalı. Türkiye tarihsel bir sürece girmiştir, herkes olaya, bu sürece ciddi yaklaşmalı, ciddi siyaset yapmalıdır, yoksa mecliste yaşanan palyaço siyaseti gibi değil. Devlet de üzerine düşeni yaparsa o zaman demokratik ulus temelinde çözüm gelişir, aşiretçilik de, ırkçılık da, dincilik de geri kalır. Biz islam dinine, kültürüne karşı değiliz. İslami milliyetçiliğe, islam adına yapılan politikalara, yanlış politikalara karşıyız. Biz İslam kültürünü benimseyen herkese karşı saygılıyız. İslam kültürünü benimseyen herkes, hatta ümmet anlayışını savunan dürüst müminlerle de konuşulup bunların içimize dahil edilmesi için çalışılır. Biz sadece siyasal dinciliğe karşıyız. Siyasal islama hayır, kültürel islama evet!

Sistemin kültürel fetih politikası ve devrimci sanat

"İnsanlık üretir, Avrupa ise tüketir. Afrika kakao üretir, Avrupa çikolata olarak tüketir. Latin Amerika muz ve kahve üretir, Avrupa tüketir. Avrupa'nın yaşam tarzının gözeneklerinde kan ve çamur vardır. Avrupa doymak bilmeyen bir oburdur. Uzakdoğu'da günahsız çocuk bedenleri bile seks turizmine yönelen Avrupalı erkeklerce kirletilir. Kapitalizmin bu dehşet verici insansızlaştırma eylemine karşı ölçü tanımaz bir öfkeniz yoksa, insanlığı bu kadar kirletmesi karşısında kıyameti koparmıyorsanız, kadının bu denli alçaltılmasını bir kıyamet belirtisi gibi ele almıyorsanız, sizler de insanlıktan bir şeyler kaybetmişsiniz demektir. Bu sistem seni insanlıktan uzaklaştırır ve bu uzaklaştırmanın bedelini sana ödetir**"**

Avrupa alanındaki kültür sanat çalışmalarımızı değerlendiriyoruz. Buna geçmeden önce konuyla ilgili bir anımı anlatmak istiyorum. Almanya'da altı yıl hapis yattıktan sonra cezaevinden çıkıp Abbas arkadaşla birlikte Parti Merkez Okulu'na gelmiştik. Önderlik bizimle sıkça diyalog yapıyordu. Sıra bana gelmişti. *"Bak Fuat, sizi dağa gönderdim, dağ sizi kabul etmedi; sizi Avrupa'ya gönderdim, Avrupa da kabul etmedi. Senin yaşlı bir anan var: Seni anana teslim etmek istesem, al Fuat senin olsun desem, anan da seni kabul etmiyor. Yurtseverlik ölçüleri var ve o ölçülere göre seni kabul etmeye yanaşmıyor. Mevcut durumunuzla benim de sizi kabul etmem zor görünüyor. Peki, gerçekten size ne yapmak gerekir? Bir uzay aracı ayarlayıp ikinizi uzay boşluğuna bırakmak en doğrusu olacak herhalde. Belki orası sizi kabul eder"* dedi. Demek ki her gücün kendine göre ret ve kabul ölçüleri var. Burada dikkatinizi çekmek istediğim şey şudur: Evet, Avrupa bizi kabul etmedi, ama küçümsememek gerekir, Avrupa'nın bizi kabul etmemiş olması iyi bir şeydi. Bize biraz olsun bir PKK'lilik bulaşmıştı, biz bize bulaşan bu PKK'liliği atmaya yanaşmıyorduk. Bu yüzden de Avrupalıların işine yaramıyorduk. Onun için genelde Avrupa, özelde Almanya bizi kabul etmedi. PKK'den kopmuş olsaydık, bizi çok rahat kabul ederdi.

Hemen şunu belirteyim: İmralı sürecine alındıktan sonra Önder Apo'nun bizden bir istemi vardı. Abbas arkadaşın ve benim Almanya'nın Türkiye ve Ortadoğu politikası konusunda mutlaka yazmamız gerektiğini belirtiyor, bir kitap ya da broşür hazırlamamızı istiyordu. Kuşkusuz geleceği çok önceden kestirip tedbir geliştirmek bir Önderlik özelliğiydi. Ama biz bunu yapmadık. Bizim Önderliğin istemine zamanında olumlu karşılık vermemiz, özellikle Almanya'nın hareketimize yönelik kirli politikalarını deşifre edebilir ve günümüzde bu alanda yaşanan tasfiyeciliğin ve savrulmanın önüne geçebilirdi. Ancak olmadı, bu görevi gerçekleştiremedik. İçine düştüğümüz ertelemecilik harekete azımsanmayacak zararlar verdi.

Yapılmayan bir işin özeleştirisi de olmaz

Önder Apo çok güçlü sezgileri olan, öngörü yeteneği yüksek ve sezgileri ile politika yapan bir insandır. Türkiye'den bir bilim adamı, "Abdullah Öcalan sezgileriyle politika yapan bir önderdir" diyordu. Dolayısıyla Önderlik bu konuda da geleceği çok önceden kestirdi; bu günleri önceden gördüğü için önümüze böyle bir görev koydu. Bu görevi zamanında yerine getirmiş olsaydık, özelde Almanya'nın yönelimleri ve genelde Avrupa'nın kirli politikası önceden teşhir edilmiş olur; bunlara karşı bu alanda çok daha etkili bir tavır gelişebilirdi. Yarın hesap sorma anı geldiğinde, parti ve halk karşısında bu sorumluluktan kaçışı nasıl izah edeceğimizi bilmiyorum. Bu iş bir özeleştiriyle geçiştirilemez; çünkü yapılmayan bir işin özeleştirisi de olmaz. Özeleştiri değiştirip dönüştürerek yerine getirilir. Bu açıdan ortaya çıkan durum aslında bir suçluluk durumudur.

Biz 1987'de Avrupa'ya gittiğimizde, Avrupa bir PKK politikası saptamıştı. Avrupa 1985'ten itibaren PKK hakkında özel bir politika oluşturmaya çalışıyordu. O zaman NATO bu konuda etkin bir rol oynuyordu. Bunun için gerekli tartışmalar Brüksel'deki NATO karargahında yürütüldü, bu tartışmalar sonucunda PKK'ye karşı izlenecek politika netleştirildi ve bu politikanın pratikleşmesi görevi de Almanya'ya verildi. O dönemde NATO Genel Sekreteri de Almanya'nın Savunma Eski Bakanı olan Manfred Wörner'di. Almanya, NATO bünyesinde Türkiye masası sorumlusuydu. Yani Türkiye ile ilgili bütün meseleler Almanya'nın denetiminden geçiyordu. Çünkü Almanya'nın Türkiye ile tarihsel ilişkileri çok güçlüydü.

Her iki ülke arasında güçlü ekonomik ilişkiler vardı. Özellikle İttihat ve Terakki döneminden itibaren Osmanlı ordusundaki modernleşme hep Almanlar tarafından yapılmıştı. Örneğin von der Goltz (ki, daha sonra Almanya'nın Genelkurmay Başkanı olacak), Liman von Sanders, Helmut von Moltke bu işle görevli önde gelen şahsiyetlerden birkaçıdır. Bunlar Osmanlı ordusuna komuta etmişler ve Kürtlere karşı savaşmışlardır. Moltke'nin bu konuda kaleme aldığı öğretici değeri oldukça yüksek anıları vardır. Moltke anılarında Kürtlere nasıl seferler düzenlediklerini, Kürt isyanlarını nasıl bastırdıklarını, isyancıları nasıl kırdıklarını çok çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Almanya'nın 'Drang nach Osten' adını verdiği yayılmacı 'Doğuya Açılım' politikasının merkezinde yer alan ülke her zaman Türkiye olmuştur.

Almanya Kürt silahını başkasına kaptırmak istemez

Almanya'nın öyle bir yaklaşımı var ki, sanki Türkiye kendisinin bir eyaletiymiş gibi davranır. Ha Nordrhein Westphalen eyaleti, ha Türkiye; ha Hessen eyaleti, ha Türkiye. Alman siyasetçileri ve yargı sistemi ile karşı karşıya geldiğinizde bu duyguyu kesinlikle yaşarsınız. Ekonomik olarak da Türkiye'de yatırımı en yüksek olan ülke ABD ya da başka bir ülke değil, kesinlikle Almanya'dır. Dolayısıyla Almanya'nın bu kadar kar getiren, bu kadar kendisine kazanç sağlayan bir alanı elinden kaçırmak istemeyeceği açıktır. Bu noktada Kürt sorununu elinden düşürmek istemeyeceği, müthiş bir araç olarak kullanmaya çalışacağını kestirmek hiç de zor olmasa gerekir. Bu silahı asla başkasına kaptırmak istemez. Bu açıdan da bize karşı yaklaşımı bellidir.

1987'de Avrupa'ya çıktığımızda, Almanya ilkin bizi izlemeye aldı. Hakkımızda çoktan tutuklama kararı verilmişti. Ancak bunun için koşulların daha da olgunlaşmasını bekliyordu. Örneğin ortada henüz herhangi bir tutuklama yokken, on milyon mark para harcayıp yeraltında bir mahkeme salonu yaptılar. Bu salonun geleceğin PKK'li tutsakları için yapıldığını herkes biliyordu. Bizim de bundan haberimiz vardı. Ardından belge toplamaya çalıştılar. Belgeler içinde en önemlisi bizim III. Kongre'de verdiğimiz özeleştirilerimizdi. Bizler kongreden çıkıp Avrupa'ya gelmiş, eğitim materyali olarak kullanmak üzere özeleştirilerimizi de birlikte getirmiştik. III. Kongre süreci büyük bir sorgulama süreciydi.

Düzenlenen operasyonlar ve yapılan ev baskınlarında bize ait yazılı özeleştiri metinleriyle, bize yöneltilen eleştirilerin yer aldığı belgeler de Alman polisinin eline geçti. Eleştirilerdeki keskinlik ve özeleştirilerimiz, federal başsavcılığın bize kazanılabilecek kişiler olarak bakmasına neden olmuştu. "Bu adamlar PKK'nın zayıf halkası, biz bunları kazanabiliriz" diye düşünmüşlerdi. Tutuklanmamızın en esaslı nedeni aslında buydu. Bizi kendi adamları yapma niyeti taşıdıklarına kuşkum yoktur. Bizi kendi adamları yapacaklar, bizimle Almanya-PKK'sini örgütleyeceklerdi. Zaten bundan önce Semir tarafından yine Almanya'da seslendirilen "Ilımlı ve Demokratik PKK", aslında PKK'den kopmuş olan kişilerden derlenen ajan bir yapılanma olacaktı. Semir'in, Fatma'nın, Hüseyin Yıldırım'ın PKK'si, bilmem Şener'in PKK'si işte buydu. "Demokratik PKK" bunların hepsinin toplamı oluyordu. Almanya bu temelde kendi PKK'sini yaratmaya çalışıyor, bizi de kendi PKK'sinin potansiyel liderleri olarak görüyordu.

O dönemde Avrupa çalışmalarımızın yönetiminde yer alanlardan biri de bendim. Tutuklamalar başladığında tutuklanıp serbest bırakılan arkadaşlarla görüşüyor, Alman polisinin tutuklulara nasıl yaklaştığını anlamaya çalışıyordum. Aldığım karşılık polisin tavrının çok kötü olduğu, adeta Türk polisinin tutumunu çağrıştırdığıydı. Sonunda ben de yakalandım. Yakalanma esnasında polisin oldukça sert tutumuyla karşılaştım. Ancak cezaevine konulduğumda adamların davranışları değişti. Gayet yumuşak bir tutum sergiliyorlardı. Örneğin görüşmeciniz geldiğinde soyadlarınız aynı değilse, birbirinizle yakın akraba değilseniz, normal olarak ayrı odalara alınıp fiziksel temasınız kesilerek görüştürülmeniz gerekiyordu. Ama bu kuralı başlangıçta benim için uygulamadılar. Görüşme yerine gittiğimde, görüşmecimle aynı masa etrafında oturuyordum. Belki abartma olacak, ama sanki kendi evimdeymişim gibi rahat etmem için gerekli ortamı hazırlıyorlardı.

Boyun eğmemek devrimci güzelliktir

Benim politik reflekslerim belki güçlü olmayabilir, ama biraz vicdanlı olduğumu söyleyebilirim. Cezaevi yönetiminin tutuklulara yönelik tutumunu önceden bildiğim için, bunlar niye böyle yumuşak yaklaşıyorlar, bunda bir bit yeniği var diye düşündüm. Örneğin başlangıçta Mannheim Cezaevindeydim. Cezaevi müdürü yanıma geldi. "Sakın gardiyanlarla uğraşma, sana şeref sözü, bütün sorunlarını ben çözeceğim, senin muhatabın benim" dedi. Bu söylemin kendisi bile bana büyük hakaret gibi geldi. Ben turistik bir tesiste alıkonan bir misafir değildim, bir tutukluydum. Biz geçmişte Mao'yu okuyorduk. Mao, *"düşmanlarınız sizi karalıyorsa bu iyi bir şeydir, o zaman doğru yoldasınız demektir; saldırısı sadece sözlerle sınırlı kalmayıp fiiliyata dökülüyorsa bu çok daha iyi bir şeydir. Sadece doğru yolda olmakla kalmadığınızı, başarılı da olduğunuzu gösterir"* diyordu. Bu durum karşısında kendi kendime ben o zaman yanlış yoldayım dedim. Onlar sorun çıkarma demişlerdi, ben sorun çıkardım. Ondan sonra beni aldılar, Almanya'nın en kötü cezaevine sürgün ettiler.

Sürüldüğüm Stammheim Cezaevinin Önder Apo'nun şu anda kaldığı cezaevine benzer yanları var. Örneğin burada kaldığım süre içinde gardiyanlar, avukatım ve görüşmecilerim dışında insan yüzü görmedim. Bir yıla yakın bu cezaevinde kaldım. Kaldığım hücrede hava almak bile sorundu. Öyle bir sistem vardı ki, dışarıdan ses bile duyamıyordunuz. O açıdan öncelikle yalnızlığın ve tecrit edilmiş koşullarda tutulmanın zorluklarını iyi gördüm. İkincisi, size boyun eğdi-

rip teslim almak isteyenlerin oyunlarına alet olmamışsanız, bir yönüyle kendinizle gurur duyuyorsunuz. Düşmanınıza boyun eğmemenin hazzı mevcut koşulların neden olduğu acılara baskın çıkıyor. Devrimciliğin güzelliği de zaten buradadır.

Onların bana yaklaşım şöyleydi: "Gel konuş, konuşmazsan ağır ceza alırsın." Daha önce de politik reflekslerimin zayıflıklar taşıyabileceğini söyledim. Ceza tehdidiyle beni konuşturup adeta itirafçılığa yöneltmeye çalışmaları karşısında adeta çileden çıkıyordum. "Beni hapis cezasıyla mı korkutacaksınız? Keşke ceza yasanızda idam cezası olsaydı da beni de idamla yargılamış olsaydınız" diye bağırdım. Belli ki beni tahrik ediyorlar, bunu zayıf yanım olarak görüp bu noktadan yükleniyorlardı. Onlar tahrik ettikçe ben sinir küpüne dönüyordum. Beni sorgulamaya gelen siyasi polis ekibinin son sorgusu sırasında daha da ileri gittim: "Bakın, siz Türkiye'nin yöntemleriyle üzerimize geliyorsunuz. Türk devleti zaten Kürtleri hayvanlaştırmak istiyor. Siz de aynı politikayı uyguluyorsunuz. Ben asla hayvanlaşmam demiyorum. Mümkündür, politikanızda sonuç da alabilirsiniz. Dedim ya, haydi sizin istediğiniz oldu, haydi ben itleştim diyeyim. Size bir faydamın dokunacağına inanıyor musunuz? Bu durumda bile ben PKK'nin kapısında duracağım ve yine size havlayacağım" dedim. Bu son sorgu denemesi oldu, bir daha da benim yanıma uğramadılar.

İlginçtir, o koşullarda polis karşısında da mütevazı davranıyor, abartılı bir konuma düşmemek için özen gösteriyordum. Sorguda bu söylediklerimi dışarıya da yazmıştım. Önder Apo beni eleştirmişti: *"Polis karşısında kendin için böyle konuşmaya hakkın yok. Sen orada kendini değil, PKK'yi temsil ediyorsun. Bir PKK kadrosu olarak yargılanıyorsun. Gerçek buysa o zaman doğru tutumun sahibi olacaksın, direneceksin, hem de bir militan gibi direneceksin"* diye haber yollamıştı. Kuşkusuz doğru olan Önderliğin söyledikleriydi. Bir kadro elbette Önderliğin ifade ettiği gibi davranmalıydı. Ancak yine de bu tutumun da kendi içinde belli bir anlamı vardı.

"Evcilleşmeye, daha doğrusu sistem içine çekilmeye yatkın tipler sistem için asla bir tehdit gücü olarak görülmezler. Böylesi kişilikler mevcut durumlarıyla kabul görür ve sisteme en büyük hizmeti ifa ederler. Sistem bunların PKK kimliği ile ortaya çıkmalarına rıza gösterir. Sistem içindeki her bir devlet bu kişiliklerle kendi PKK'sini örgütlemeye çalışır. İşin gerçeği budur"

Devlet dediğimiz olgu demokrasinin inkarıdır

Abbas arkadaşı benden bir ay sonra yakalamışlardı. Sınırda pasaport kontrolü yapıyorlar. Abbas arkadaşın pasaportuna bakıp nereye gittiğini soruyorlar. Abbas arkadaş da Avrupa'da demokrasi olduğunu, demokratik haklarını kullandığını, seyahat özgürlüğü hakkını değerlendirdiğini, bu nedenle kendisini tutuklama haklarının bulunmadığını belirtiyor. Alman polisi ifrit oluyor; "bakıyoruz da demokrasiyi iyi öğrenmişsin, neredeyse bize demokrasiyi öğretmeye kalkışacaksın" diyor ve kendisini tutukluyor. Avrupa demokrasisi denilen şey gerçekten de oldukça gülünçtür. Bakın, devletin gerçek yüzü hiç değişmiyor. Devlet dediğimiz olgu demokrasinin inkarıdır. Önder Apo devleti ve demokrasiyi nasıl tanımladı? Üstelik Avrupa'daki devlet tipi en gelişkin devlet biçimidir. Bu devlet sana her türlü oyunu oynar. Devletin işi oyundur, insanı düşürmektir, aşağılamaktır, alet haline getirip kullanmaktır; o olmadı mı bir tekme vurup insanı bir köşeye atmaktır. Devletin size layık göreceği muamele esas itibariyle bu olur. Bize uyguladığı da bundan çok farklı bir şey olmadı.

Kuşkusuz Kürdistan'da yargılanan ilk PKK'lilerin direniş tarzı gibi olmasa da, bizim davamızda yani Almanya-PKK davasında iyi bir direniş sergilendi. Örneğin polis sorgusunda yetersiz davrananlar bile mahkemede sonuna kadar sergilediğimiz tutuma ortak oldular. Belki bazıları serbest bırakıldıklarında bizden koptular, ama ortak tutuma uyum göstermekten geri durmadılar. Burada derin bir sevgi ve saygıyla ***Hüseyin Çelebi*** arkadaşı anmak isterim. Hüseyin gerçek bir militandı. Almanya'da Kürdistan Komitesi'nin bir çalışanıydı; bu komitenin sorumlularından biriydi. Deyim yerindeyse, mahkemeye çıkıncaya kadar Hüseyin bizi yönetti, pratikte Hüseyin bizi koordine etti. Mahkemedeki duruşu da gerçekten gurur ve heyecan vericiydi. Avrupa'da doğmuş ve yetişmiş bir gençti. Buna rağmen duruşmalara katıldığı süreçte de bizim kendisiyle gurur duymamızı sağladı. Sonunda serbest bırakıldı ve oradan ayrılıp anavatan topraklarına döndü. Bu topraklarda şehit düştü.

Evcilleşmeye yatkın tipler sistem için tehdit gücü olarak görülmez

En ilginç ve çarpıcı olan şey, federal başsavcılığın PKK davası için hazırladığı iddianamede dile getirdiği bir husustu: Federal başsavcılık PKK'nin tümden bir 'terör örgütü' olarak değerlendirilemeyeceğini söylüyor, PKK içinde "terörist bir grubun" var olduğunu belirtiyordu. Ona göre Önder Apo bu 'terörist grubun lideri'ydi. Bizler ise bu grubun militanları durumundaydık. Yani Almanya'nın onayından geçebilecek, Avrupa'nın evet diyebileceği bir diğer 'PKK' de vardı. Nitekim tutuklanmamızın hemen ardından sahneye çıkartılan Fatma-Hüseyin Yıldırım ekibi ve onların izinden yürüyen Şener bu 'evcilleştirilmiş PKK'nin önde gelen temsilcileri konumundaydı. Evcilleşmeye, daha doğrusu sistem içine çekilmeye yatkın tipler sistem için asla bir tehdit gücü olarak görülmezler. Böylesi kişilikler mevcut durumlarıyla kabul görür ve sisteme en büyük hizmeti ifa ederler. Sistem bunların PKK kimliği ile ortaya çıkmalarına rıza gösterir. Sistem içindeki her bir devlet bu kişiliklerle kendi PKK'sini örgütlemeye çalışır. İşin gerçeği budur.

Sistem 'terör örgütü' derken ahlaki olarak da mahkum ediyor

Burada esas olarak neyi anlatmak istediğimi söyleyeyim: Avrupa herkesten daha atak davranıp PKK'yi 'terör örgütü' olarak ilan etti. Varsın bizi 'terör örgütü' ilan etsinler diyemeyiz. Bu son derece ucuz bir yaklaşım olur. 'Terör örgütü' olarak lanse edilmek öyle basite alınacak bir durum değildir. 'Terör örgütü' yaftasının boynuna iliştirildiği bir örgüt olmak, insanlığa lanetli bir güç olarak sunulmaktır. Yani bu hususa dar yaklaşmamalı, işi sadece hukuki çerçeveyle sınırlandırmamalıyız. İslam dini için kafir, ortaçağ hıristiyanlığı için paganizm neyse, günümüz dünyası için de 'terörizme' biçilen anlam odur. Kafir ya islam'ı ya da kendi ölümünü seçer; pagan odun yığınları arasında kazığa bağlanıp ateşte yakılır. Faşist MHP'li bir eski bakanın "Apo'nun derisinden kösele yapacağız" sözünü de bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Yani sistem sizi sadece hukuki çerçeve içinde değil, ahlaki olarak da mahkum ediyor, ahlaki olarak sizi lanetliyor. Tüm insanlık nezdinde sizi dokunulmaması, yaklaşılmaması, insanlıktan tecrit edilmesi gereken cüzamlıdan beter bir varlık olarak değerlendiriyor. Geliştirdiği propagandayla toplumda böylesi bir duygu yaratmaya çalışıyor. 'Terör örgütü' tanımı ile yaratılmak istenen imaj budur.

Bir şey daha söyleyeyim: Hepimiz en azından Âmin Maalouf'un Işık Bahçeleri adlı romanından Mani'yi tanıyoruz. Mani'nin nasıl insani güzelliği temsil eden tarihsel bir kişilik olduğunu biliyoruz. Sasani gericiliği Mani'yi korkunç bir biçimde katletti. Ancak devletçi sistem Mani'nin fiziksel varlığına son vermekle yetinmedi; onu bir kötülük sembolü olarak insanlığa tanıtmaya çalıştı. Adından küfür sözcüğü olarak kullanılan 'manyak' sözcüğünü türetti. Psikolojik nitelikte birçok hastalığa (örneğin manik depresif) onun adı verildi. Aynı şekilde Fransızcada 'cani' kavramının karşılığı olarak kullanılan 'assasin' kaynağını yine Doğulu bir insandan, Hasan Sabbah'ın taraftarları anlamında kullanılan 'haşhaşin' sözcüğünden aldı. Aldıkları yenilgi ve yaratmak istedikleri geleneğin kesintiye uğraması, bu görkemli kişiliklerin, kötülüklerin sembolü olarak sunulmalarına elverişli bir ortam yarattı. Yenilmeselerdi, başlarına böylesi bir akıbet gelmeyebilirdi.

Apoculuk başarı ve zafer tarzıdır

Bu açıklama bir uyarı biçiminde de algılanabilir. Yarın öbür gün biz de kazara ideolojik kimliğimizi yitirme temelinde bir yenilgiye uğrarsak ve Apocu hareket bitirilirse, o zaman arkamızda bıraktığımız temel değerlerden kopmuş, kendi var oluş gerçeğinden uzaklaşmış, posası kalmış insanlık nezdinde bizim adımızın da kötülükler cephesinde anılması zor olmayacaktır. Nasıl Mani'nin adı küfür yerine kullanılıyorsa, nasıl Hasan Sabbah'ın adı kötülük kavramı içinde ele alınıyor ve hakaret sözcüğü olarak değerlendiriliyorsa, aynı şekilde Apoculuk da özünden kopmuş insanlık nezdinde bir hakaret sözcüğüne dönüşebilir. Bu bir olasılıktır, hem de insanlığı binlerce yıl geriye götürecek tehlikeli bir olasılıktır. Peki, buna razı olacak mıyız? Ne yapalım, bu işin ucunda yenilgiye uğramak da var deyip söz konusu olasılığa kapıları açık mı bırakacağız? Yoksa Apoculuğun başarı ve zafer tarzı olduğu gerçeğinden yola çıkarak bu olasılığı sıfıra mı indireceğiz? Apoculuk işte bu sorulara vereceğimiz karşılıkla netleşir. 'Terör örgütü' tanımıyla Avrupa'nın başımızda patlatmaya çalıştığı şey işte budur. Avrupa'nın bize karşı böyle davranması oldukça doğaldır. Çünkü biz çürüme ve çöküş sürecine girmiş, derin bir kaosu yaşayan ve son devletçi sistem olan kapitalist uygarlığın inkarıyız. Avrupa'nın bize düşmanlığının nedeni budur.

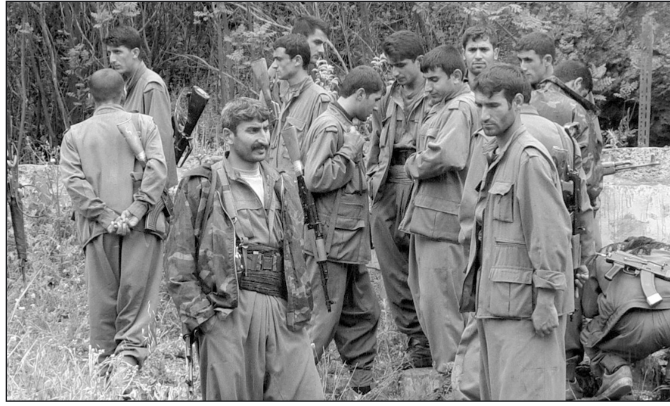
1986 ya da 1987'de arkadaşlarımız bazı Fransız yetkililerle tartışmışlardı. Sorun yine PKK hareketinin ciddi bir tehdit olarak yansıtılması sorunuydu. Fransızlar, "bizim tehdit algılamamız sizin maddi gücünüzden kaynaklanmıyor; bizim için asıl tehdit sizin yaşam tarzınızdır" demişlerdi. Sistemin bu tarz tehdit algılaması bir Apocu için en büyük gurur kaynağıdır. Yani biz Apocu hareket olarak insanca yaşamanın adıyız ve öteki yaşam biçimlerinin inkarıyız. Bizim genelde devlet odaklı uygarlık sistemiyle ve özel olarak kapitalist modern yaşamla bir ilgimiz ve ilişkimiz olamaz. Bu gerçek, doğal olarak PKK gerçekliğinin içinde var.

Doğrunun ortaya çıktığı yerde yanlış tüm ucubeliğiyle sırıtır

Bizim varlığımız karşımızdaki sistemin ve onun eseri olan insanın inkarı anlamına geliyor. Bizim yaşamımızın güzelliği, onun yaşamının çirkinliğine kanıt teşkil ediyor. Güzel çirkin olanın çirkinliğine tanıklık eder, çirkinin yargılanmasını ve mahkum edilmesini sağlar. Doğru yanlışa tanıklık eder; doğrunun ortaya çıktığı yerde yanlış tüm ucubeliğiyle sırıtır. Güzelliğin olduğu yerde çirkinlik, doğrunun olduğu yerde eğri sırıtır. PKK işte böyle deşifre edici bir işlev gördü. Bunun içindir ki, Sodom ve Gomora'dan binlerce kez daha fazla kötülüğe gömülmüş olan kapitalist sistem güzelin, doğrunun ve iyinin var olmasını, kendi çirkinliğini, kötülüğünü ve yanlışlığını gözler önüne sermesini istemiyor. Bunun için Apocu hareketin bitirilmesi doğrultusunda çalışıyor. Bu temelde kendisi için tehlikeli bir kanıtı ortadan kaldırmaya yöneliyor.

Burada bir şey daha söyleyeyim: Kendi tarihsel kökleriyle buluşmuş özgür Kürt insanlığın güzelliğinin kanıtıdır. Eğer Önder Apo'nun ideolojisinden bir şey anlıyorsak, anlamakta kesinlikle zorluk çekmeyeceğimiz gerçek budur. Kürtler tarihin kanıtlanmış ilk büyük insanlık devrimi olan neolitik devrimi gerçekleştiren kültürün toplumsal dokusunun ayakta kalan en eski halkıdır. Bu gerçeğin doğru toplum ve insan tanımına kaynak oluşturması kaçınılmazdır. Günümüzde en çok ihtiyaç duyulan doğru insan tanımı, bu kültürle buluşmayı başarmış özgür Kürt esas alınarak yapılacaktır, yapılmak zorundadır. Ona bakılarak insanın insanlığı tanımlanmaya çalışılacaktır. Önder Apo bu anlamda doğru insan tanımının mihenk taşıdır.

Apoculuk beynini ve yüreğini yenileme gücünü göstermektir

Doğru insan tanımı aynı zamanda yanlışlıktan ibaret insanın da, aynı anlamda insanlıktan çıkmış insanın da açığa çıkarılıp gözler önüne serilmesidir. Böyle bir durumda yoldan çıkmış insanlık ve esas olarak da insanlığı doğru yoldan çıkaranlar için bitiş tehlikesi vardır. Çünkü ortada Ağrı dağı kadar büyük bir kanıt söz konusudur. Suç işleyen her zaman işlediği suçun kanıtını ortadan kaldırmaya çalışır. Onun için Önder Apo'yu yok etmek istiyorlar. Onun için Önderliğimize adeta lanetliymiş gibi davranıyorlar. Onun için insanların elleriyle kendisine dokunmasına bile izin vermiyorlar. Bunlar tümüyle ideolojik yaklaşımlardır. Sistem Önder Apo ile ilişkisinde her zaman onun temsil ettiği insan gerçekliğini esas alıyor; bu insana yönelik müthiş öfkesi ve tahammülsüzlüğü ile kendisine yaklaşıyor. Avrupa'nın yaptığı bellidir: Ya seni sana karşı çıkarıp kendi hizmetine sokmak ister, ya da seni tıpkı Prometheus gibi kayaya çivileyip her gün ciğerini kartallara yedirir. Bu durumda yapacağın şey Ağrı dağı gibi sağlam durmak, kartallar yüreğini her gün gagalasalar da, tıpkı Önder Apo gibi yüreğini ve beynini yenileme gücünü göstermektir. Apoculuk işte budur.

Avrupa her zaman kendi PKK'sini yaratmaya çalıştı. Günümüz için somut duruma ilişkin yeterli bilgim olmayabilir, ama diyebilirim ki şu anda özellikle Almanya'da hakim olan Almanya PKK'sidir. Kültür çalışmalarında, basın yayın alanında, kitlesel planda etkili olan odur. Oradaki halkımız içinde egemen kılınmak istenen odur: Almanya PKK'sidir, onun ilişki biçimidir, onun yaşam tarzıdır, onun duruşudur. Bu nedenle yapılan etkinliklerde sıcaklık, moral ve heyecan yoktur. Önderliğe sonuna kadar bağlı olanlar belki hala ayaktadır, ancak onlar da küsmüşlerdir, yaşama küsmüşlerdir. Önderliğe bağlıdırlar, ama bu kabul edilemez durum karşısında yaşama küsmüşlerdir.

Bir zamanlar Avrupa'da Necdet Buldan durmadan Apocu harekete küfrediyordu, Mahmut Kılınç bize her türlü küfür ve hakareti yapıyordu. Peki, şimdi neden bunların sesi soluğu çıkmıyor? Bunlar sahibinin sesiydiler, düğmeye basıldığında teyp gibi ses vermeye başlıyorlardı. Şimdilik teybin kapatma düğmesine basılmıştır. Yarın öbür gün insanlarımız silkelenir ve Apocu yaşamın akışkan gücü açığa çıkarsa, yeniden devreye sokulacakları kesindir. Şimdi sistemin istediği düzen var, neden bize küfretsinler ki? Medyamızda önemli ölçüde onların görmek istedikleri düzen işliyor; kültür çalışmalarında kapitalizmin yaratımı olan ve metalaşma yasasına uygun işleyen popüler kültürün egemenliği var. Bu anlamda sistemin istediği düzen işliyor.

Kişilik kültürün bir kişide gözükmesidir

Bir güç kendi kültürünü egemen kıldı mı, kendi kişiliğini de egemen kılmış demektir. Kişilik ve sanat, kişilik ve kültür birbirinden kopuk olamaz. Önder Apo sanatı, kişiliğin sürekli yüceltilme, güzelleştirilme ve beğendirilme yönü biçiminde tanımlıyordu. Önderliğimizin dediği gibi kişilik, daha genel olarak kültürün bir kişide gözükmesidir. Kürt kişiliği Kürt kültürünün kendisidir, onun bir bireyde somutluk kazanmasıdır. Sanat ise onun kabul edilemez durumunu aşmasıdır. Buna devrimci sanat diyoruz. Kültür ve sanatın görevi, bitik ve tükenmiş kişiliğin kabul edilebilir bir konuma getirilmesidir. Kürt kişiliğinin dünyada en çok hakarete uğramış, en zavallı, bitik, tükenmiş, ağlayan, gücü hiçbir şeye yetmeyen özellikler taşıdığı kesindir. Kapitalizmin çöplüklerine yönelip bazı biçim değişiklikleriyle kendini gizlemek, bu kişilikten kopuşu sağlamaz. Sanatçı bu kişiliği heykel yontar gibi yontacak, dövecek, çirkinliklerini parçalayıp atacak, arkada bir şey kalırsa bundan iyi bir kişilik ortaya çıkaracaktır. Olumlu tipi olumsuzun yerine koyacak, onu yaşama saygılı, toplumsal emekle bağlantılı, yaratıcı ve başarılı, zafer çizgisinde direnmesini bilen, bu çizginin örgütsel ifadesine kavuşmuş bir insan düzeyine yükseltecektir.

Avrupa'da, özellikle Almanya'da sözde sanatçı cephesinde tam bir kültürel fetih yaşanıyor. Pazara düşmüş, ürettiklerini fırından çıkmış taze ekmek gibi en erkenden tüketilmek üzere piyasaya süren, bireysel kar ve kazanç peşinde koşan uyduruk bir sanatçı tipiyle karşı karşıyayız. Bu tip sanatçı bir sistem yaratımıdır, ruhunu sisteme satmış ve ruhsuz kalmıştır, muhalif olma özelliklerini tamamen yitirmiş ve her bakımdan sisteme eklemlenmiştir. Sistemin bu tiple herhangi bir sorunu yoktur ve ilişkilerdeki bu sorunsuzluk ulaşılmak istenen bir sonuçtur. Almanya'nın yaptığı esas itibariyle budur. Örneğin sistem için biraz rahatsızlık oluşturan arkadaşlarımız var, sistem kendilerine anında yöneliyor. Söz gelimi Muzaffer Ayata arkadaşın suçu nedir? Muzaffer arkadaş ömrünün neredeyse yarısını cezaevinde geçirmiş, biraz PKK'liliği var. Belki yeterince politik olmamakla eleştirilebilir, ama partiye ve parti değerlerine bağlıdır. Onun asıl suçu budur, kesinlikler bunun için içerdedir. Oysa başkaları serbesttir, dışarıdadır. Yarın cezaevinden çıktığında da bir evde zorunlu ikamete tabi tutacaklar; "bu evin veya alanın sınırlarını geçmeyeceksin, geçersen yeniden tutuklanırsın" diyecekler; kendisini tamamen işlevsiz duruma getirmeye çalışacaklar. Olup biten şey esas itibariyle budur.

Almanya kişiye özel yasalar çıkarmıştır

Önderliğimize karşı geliştirilen uluslararası komploda Avrupa'nın rolü biliniyor. Almanya'nın komplodaki rolü daha da belirgindir. Örneğin Batı tipi demokrasiden söz ediyoruz. O çok Batı demokrasisi hayranları için söyleyeyim: Batı sisteminde, hukukun demokrasinin en önemli ayaklarından biri olduğu söylenir, değil mi? İşte hukuk devletinden söz ediyorlar. Önder Apo Avrupa'ya çıktığında, Almanya'nın kendisi hakkında verdiği arama ve tutuklama kararı vardı. Almanya kendi yasaları gereğince Önderliğimizi İtalya'dan istemek durumundaydı. Önder Apo da bunu biliyordu ve böylesi bir olasılığa karşı hazırlıklıydı. Ancak Almanya bu ülkedeki bir milyona yakın Kürt'ün ayaklanmasından korktu. Bu yüzden anında meclisi topladı, anayasasında değişikliğe gitti; ister gönüllü ister zecri tedbirlerle olsun, Önderliğimizin Almanya'ya girişini engelledi. Gerçekler bu kadar açıktır. Kişiye özel yasalar çıkaran sadece Türkiye midir? Almanya da öyle yaptı, Önderliğimiz için kişiye özel yasa çıkardı ve kendisini istemedi. Önderliğin Almanya'ya girişini bu temelde engelledi. Batı demokrasisi, Batının hukuk sistemi işte budur.

Gerçek şu ki, Massimo D'Alema başlangıçta sistemin durumunu pek fazla bilmiyordu; Avrupa'daki sistemin ruhundan pek haberdar değildi. Bu yüzden "Kürt sorunu diye bir sorunumuz yoktur" diyen Türkiyeli yetkililere, yoğun mülteci akınını kastederek, "gelsinler, Kürt sorununun nasıl İtalya kıyılarına vurduğunu kendilerine göstereyim" diyordu. O da Avrupa'nın demokrasisine aldandı. Önder Apo'nun İtalya'ya geçişini de fırsat bilerek, Kürt sorununu AB'ye mal etmek istedi. Bu çerçevede birçok Avrupa ülkesinin başkentlerine uğradı. Görüştüğü kimseler kendisine ne söylediler? "Sen bu işe karışma, bu işin altında başka şeyler var" dediler. Özellikle Almanya kendisini ciddi bir biçimde uyardı. Bu uyarıların ardından D'Alema geri adım attı. Bunun içindir ki, Önderlik Roma'dan ayrıldıktan sonra, gazetecilerin "Abdullah Öcalan'ın nereye gittiğini biliyor musunuz?" sorusuna, "Nereye gittiğini bilmiyorum, bilmek de istemiyorum" diye karşılık verdi. Sistemin Önder Apo'ya bu düşmanlığı D'Alema'yı oldukça ürkütmüştü. Bu nedenle başlangıçtaki tutumuyla sondaki tutumu arasında dağlar kadar fark vardı. Baktı ki dünya sistemi bir bütün olarak Önderliğe karşıdır, bu gerçeklikten yola çıkarak sistemle uyum içine girme yolunu seçti. Sisteme karşı aykırı bir ses ve duruşun sahibi olmayı göze alamadı.

Etkisiz kılma girişimler istihbarat örgütlerinin asli görevidir

Önderliğimize bu denli karşı olan ve düşmanca yaklaşan bir sistem, elbette onun örgütü ve militanının da karşısında olur. Önderliği etkisiz kılmaya çalışan, aynı şekilde onun örgütünü ve militanını da etkisizleştirmek ister. Doğal olanı da budur. Avrupa'da ve özellikle Almanya'da kaçınılmaz olan bu etkisiz kılma girişimlerini istihbarat örgütlerinin asli işlevi olarak görmek en doğrusudur. İstihbarat örgütleri elbette herkesi ajanlaştıramaz, bunun yerine çoğunlukla dolaylı olarak yönlendirir. Siyasi polisin bu konuda sistematik bir çalışma içinde olduğu kesindir. Hemen bir örnek vereyim: O zaman Önderliğe de iletmiştim. 1998'de Avrupa çalışmalarımızı değerlendirmek üzere bir konferans yapmış ve bu konferansta yeni bir yönetim seçmiştik. Eski yönetimimizde Kürdistan Komitesi'nden bir kişi de vardı. Kendisi Malatyalıydı. İlginç bir gençti. Almanya'da yapılan bütün görüşmelere katılım sağlıyordu. Konferansta fazlasıyla eleştirildi ve yeni yönetim için aday olduğu halde seçilmedi.

Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti İçişleri Bakanlığında çalışan ve istihbarat şefi olan bir bayan o zaman bizimle görüşmek için haber yollamıştı. Biz kabul edince görüşme gerçekleşti. Yaptığımız toplantıdan haberdardı. "Konferansınızın başarıyla sonuçlanması beni sevindirdi. Fakat bizimle görüşen arkadaşınızın yeni yönetiminize girmemiş olması ise beni oldukça üzdü" dedi. Korkunç bir şey, insan adeta çıldırıyor. Sizi hizaya getirmek isteyen bir devletin temsilcisi, gözlerinizin içine baka baka, "benim adamımı neden yönetime seçmediniz?" diye size sitem ediyor. Bunda kabul edilebilecek bir yan görebiliyor musunuz? Daha sonra o kişiye, Almanlara verdiğin güven kadar keşke biraz da yanındaki arkadaşlarına güven verseydin demiştim. Zaten ondan sonra çekip gitti. Örneğin sözünü ettiğim bu kişi görüşmelere gidiyordu. Bizim bir kararımız vardı, tek kişi olarak görüşme yapılmasını yasaklamıştık. İki kişi görüşme yerine gittiğinde karşı taraf bastırıyor, "Biz yalnız şu kişiyle görüşürüz" diyordu. Bizim genç de bastırıyor, tek başına görüşmelere katılmayı dayatıyordu.

Düşünün bir, bütün bunlar Önderliğimizin henüz aramızda olduğu, henüz tüm çalışmalara hükmettiği, dolayısıyla bu tür kişilikler ve ilişkilere kesinlikle geçit vermediği bir dönemde oluyordu. Bu alan çalışmalarında yaşanan savrulmaya bakarak, mevcut durumda nelerin yaşanabileceğini varın siz düşünün.

Siz sanıyor musunuz ki Avrupa'da işler kolay yürüyor? Saflarımızda yaşanan 'özel ev' düzenine çark etmelerin, bireyciliğin şahlanışının, giyim kuşamdaki açılıp saçılmanın, pazar düzenine girmenin, popüler kültüre sarılmanın, eğlence kültürüne yönelmenin Avrupa ve özellikle Almanya'nın PKK siyasetinden ayrı yürüdüğüne inanıyor musunuz? Kesinlikle değil, yaşanan bu çirkinliklerle Almanya'nın PKK siyaseti arasında kesin bir bağ var. Müthiş bir dolaylı yönlendirme söz konusudur. Her şey doğrudan ilişkiler temelinde gelişiyor demiyorum; ama günlük dolaylı yönlendirme yapıldığını biliyorum.

"Ne söylediğiyle değil, ne yaptığı ve nasıl yaşadığıyla halkın beynini ve yüreğini fetheden Apocu kadro ve militan tipinin yerinde yeller esiyor. Ücretli işçi ve maaşlı memur yaklaşımı hakim yaklaşım halini almıştır. Halkla ilişkiler yoktur, gazete dağıtımı yoktur, propaganda ve ajitasyon yoktur, yapılan propagandada ruh yoktur, demokrasi adına bürokrasi uygulanmaktadır"

Bir iltica probleminiz vardır, sizi çağırıp konuşurlar; bir oturum sorununuz vardır, sizi çağırıp konuşurlar. Bu tarzda sizi yönlendirmeye çalışırlar.

Hakim yaklaşım ücretli işçi ve maaşlı memur yaklaşımıdır

Bizim Avrupa'daki kültür örgütümüz önemli ölçüde sistem içine çekilmiştir. Kişilerin niyetlerinden bağımsız olarak bu böyledir. Kadrolar açısından da durum benzerdir. Ne söylediğiyle değil, ne yaptığı ve nasıl yaşadığıyla halkın beynini ve yüreğini fetheden Apocu kadro ve militan tipinin yerinde yeller esiyor. Ücretli işçi ve maaşlı memur yaklaşımı hakim yaklaşım halini almıştır. Halkla ilişkiler yoktur, gazete dağıtımı yoktur, propaganda ve ajitasyon yoktur, yapılan propagandada ruh yoktur, demokrasi adına bürokrasi uygulanmaktadır. En genel anlamda kadroların bu içler acısı durumu ve sistem içine çekilmesi, Avrupa ülkelerinin istihbarat örgütlerinin yönlendirmeleriyle bağlantılıdır. Uluslararası komplonun ardından böyle bir durumun yaşanmış olması bile bu gerçeğin açık kanıtıdır. Bunu böyle kabul etmek gerekir.

Buna karşılık öteki alanlarda olduğu gibi, kültür sanat alanında da yıkılmayan, hala ayakta duran insanlar var. Televizyon ekranına baktığınızda bile, sahnedeki duruşundan ve sanatını icrasından yola çıkarak, bazı sanatçıların kendilerini kolayca satmayacaklarını görebilirsiniz. Örneğin şehitleri olan sanatçılarımız var, çocuklarını ve kardeşlerini şehit veren sanatçılarımız var. Bunlar halktan koparak kendi bireyciliğinin zırhı içine gizlenip eğlence pazarı için kültür nesneleri üretmeye yönelmezler. Zaten bunların yurtseverliği söyledikleri türkülerden de bellidir. Bunlarda biraz heyecan, biraz coşku, biraz moral var, vicdan ve ahlak sahibidirler. Gözümüzün içine baka baka gidip ilkel milliyetçilerle anlaşma imzalayan, onların verdiği beş kuruşa tenezzül eden, onların programlarında yer alan, hatta "beni bu halimle kabul etmeseniz gidip onlarla çalışırım" diyen, ideolojiyi ve felsefeyi toprağa gömmüş sözde sanatçılar yok mu? Onlar da var, hem de fazlasıyla var. Almanya'nın bunlara karşı ilgisiz davranacağına inanıyor musunuz? Almanya bunlara bir sürü olanak sunuyor. Zaten gidiş gelişleri bile Almanya'nın kendilerine verdiği pasaportlar sayesinde oluyor.

Almanya, "ben sana imkan sağlıyorum. Sen benim verdiğim kimliği taşıyorsun, benim kimliğimle seyahat ediyorsun. Bunları dikkate alarak adım atacaksın" diyor. Durum gerçekten de özü açısından böyledir. Genelde Avrupa'ya ve özelde Almanya'ya yaklaşımımızı bu çerçevede değiştirip düzeltmek zorundayız. Almanya gerçekten de bizi bu tarzda bitirmek istiyor, bizi devrimci direnişçi özümüzden ve komünal demokratik kültürümüzden koparıp dönüştürmeye çalışıyor. Zaten tasfiyecilik denilen şey de budur. Tasfiye, fiziki olarak yok oluş anlamına gelmez, bir başka gerçekliğe dönüşme anlamına gelir. Sizi tasfiye etmek isteyenler saflarınızda sizinkinden farklı bir kişilik yaratırlar. Bir güç kendi kişiliğini ve ruhunu sende gerçekleştirir, kendi sistemini sende içselleştirirse, bu onun için en büyük kazanım anlamına gelir ki, Almanya'nın yaptığı da esas itibariyle budur. 'Sosyal reform' denilen kadının ve erkeğin özelleşmesinden tutun da diğer savrulma biçimlerine kadar bütün devrimci kültürümüzden koparma girişimlerinin arkasında Batı sistemi var. Bunların hepsi Avrupa'nın karşımıza çıkardığı şeylerdir. Yani bunların gerisinde sistem var. Ferhat-Botan ikilisi burada sadece birer piyon olarak kullanıldılar. Bunlar sistem politikalarının içimizdeki uygulama güçleriydi, üzerinde deney yapılan kişiliklerdi. Böyle ele almak gerekir.

Milliyetçiliğe çark etmek egemen sistemin içinde yer almak demektir

Avrupa milliyetçiliği kışkırtır. Bu açıdan milliyetçiliğe çark etmek, egemen sistemin içinde yer almak demektir. Milliyetçilik liberalizmle birlikte kapitalizmin ideolojik kimliğidir. ABD'nin Irak'a yönelik askeri müdahaleyle Saddam rejimini devirip Güney Kürdistan'da federal bir oluşumun temellerini atmasının, özellikle yurtdışında yaşayan insanlarımızda belli bir sempatiyle karşılandığı inkar edilemez. Nitekim bundan sonra bu oluşumun sembolleri birçok yerde sergilenmeye başlandı. Milliyetçilikle pazar arasındaki sıkı ilişkiyi doğrulamak istercesine, kültür sanat alanında da pazarlamacı bir kültür sanat anlayışı boy verdi. Tabii yurtdışı koşulları, mültecilik ve ülke hasreti de bu eğilimin öne çıkması üzerinde etkide bulunur. Biz bunu açıkça gördük. Elbette biz Güney Kürdistan'da ortaya çıkan federal yapılanmaya karşı değiliz, hatta devletleşmeye de karşı olamayız. Ancak bizim de kendimize ait bir sistemimiz var, kendi değerlerimiz ve sembollerimiz var. Biz milliyetçiliğe karşıyız, hem de şiddetle karşıyız. Kimse milliyetçiliği kültür sanat çalışmalarımıza bulaştıramaz. Bulaştırırsa er ya da geç cevabını alır.

Biliyorsunuz, rafine olmak diye bir kavram var. Örneğin Önder Apo, *"ben İmralı'da düşünce sisteminde en rafine düzeyi yakaladım"* dedi. Yani en arı bir düşünce gücüne ulaştığını söyledi. Kapitalizmde de en rafine düzeyi yakalayan, kapitalizmin modern yaşam tarzında en rafine düzeyi yakalayan güç Batı Avrupa'dır. Yani adı geçen sistemin özü ve ruhu en güçlü şekilde burada işliyor. Bu açıdan kapitalizm ve kapitalist modern yaşam dediğimizde aklımıza öncelikle Avrupa gelmelidir. Biz özellikle insansal var oluşa karşı intikamcı tutumuyla kapitalizmi kesinlikle olumsuzluyoruz. Bu sistemin toplum da dahil her şeyi metalaştırmasından söz ediyoruz. Bir örnek vereyim. Almanya'da çalışan bir kadınsınız diyelim, işsizsiniz ve gidip iş arıyorsunuz. İş ve işçi

bulma kurumuna başvuruyorsunuz. Varsayalım ki, sizin aradığınız nitelikte bir iş yoktur, önerilen hiçbir işi beğenmiyorsunuz. Görevli kişi size rahatlıkla "Genelevde çalışabilir misiniz?" diye bir soru soruyor. Böyle bir soru çok normaldir. Sistemin özgürlük anlayışı budur. Kadının kendi bedenini satma özgürlüğü var. Kapitalist sistemin gerçeği budur.

Kapitalist sistemde var olan yegane özgürlük özgür ticarettir

Kapitalizmin insanla insan arasında çıplak öz çıkar ve katı peşin ödemeden başka bir bağ bırakmadığını söyleyen Marks'tır. Burjuvazinin, dinsel inancın ateşli ve kutsal coşkusunu, şövalyelik ruhunu, duygusallığı bencil hesapların buzlu sularında boğduğunu söyleyen Marks'tır. Aynı şekilde burjuvazinin kişisel değeri bir mübadele değeri haline getirdiğini ve bin bir güçlükle elde edilmiş sayısız özgürlüklerin yerine, o biricik ve acımasız özgür ticareti koyduğunu dile getiren yine aynı Marks'tır. Önder Apo'nun çözümlemeleri yerine Marks'ın belirlemelerine başvuruyorum. Öyle ya, kendisini kabul etmediği için Abdullah Öcalan Batı sistemini bu denli aşağılıyor diyenler olabilir. Bu nedenle Marks'ı arkama alarak diyorum ki, kapitalist sistemde var olan yegane özgürlük özgür ticarettir, alıp satma özgürlüğüdür, kendini pazarlama özgürlüğüdür. Sistem kendini satma üzerine kuruludur. Satmanın bir biçimi de kendi bedenini satmadır. Önderlik boşuna "genel ve özel ev düzeni" demedi. Avrupa'nın düzeni genelev düzenidir, kapitalizm düzeni böylesi bir düzendir. Bu düzenin en çarpıcı biçimde işlediği yer Avrupa'dır. Örneğin bizim bu konudaki reflekslerimiz elbette çok farklıdır. Böyle bir sorunun muhatabı bir Kürt kadını olsa kıyameti koparır. Avrupa kadını diyoruz, gözümüzde çok farklı ve özgür bir kadın tipi canlanıyor. Ama oradaki kadın için sistemin bu işleyişi olağandır, dolayısıyla farklı bir tepki göstermek onun için anlamsızdır.

Geçenlerde Wirginia Wolf adında bir kadın yazarın bir kitabına baktım. Meşhur bir kadın edebiyatçı olduğu söyleniyor ve sanırım İngiliz'dir. "Kadından Shakespeare ayarında bir yazar asla çıkmaz" diyen erkek meslektaşlarının iddiasını boşa çıkarmak için kadınlara öğüdü şudur: "Birikmiş paranız ve bir odanız olsun; ondan sonra yazmaya başlayın!" Yani önce para biriktireceksin, sonra bir oda satın alacaksın, içine kapanıp sistem erkeğiyle edebiyat yapma yarışına girişeceksin; kültürel alanda bu erkeğe galebe çalacaksın. Kadın da olsa Batı bireyciliğinin düşünme tarzı budur; özgürlük anlayışı bu kadardır. Bir odan olsun, biraz birikmiş paran olsun, o zaman özgürlüğün koşullarını hazırlamış olursun. Sorun paraya sahip olma sorunu biçiminde ortaya konuldu mu, orada insanlık ve özgürlük en azından uykuya yatar.

Pazara sunulan metanın değer olarak karşılığı parada ifadesini bulur

Önder Apo'nun para konusundaki değerlendirmelerini biliyoruz. Paranın evrensel fahişe olduğu söylenir. Evet, Marks'ın tanımı budur. Marks da bu tanımı Shakespeare'den ödünç alır. Atinalı Timon adlı eserinde Shakespeare para için bu tanımı yapar. Kapitalist sistemin dini, imanı, ruhu, vicdanı paradır. Paranın açamayacağı kapı, satın alamayacağı değer yoktur denir ya, bu gerçeklik kapitalist sistem için yüzde yüz geçerlidir. Para bu sistemin yegane değer ölçüsüdür. Pazara sunulmuş her türden metanın değer olarak karşılığı parada ifadesini bulur. Bu çerçevede kapitalizmin küreselleşme adı verilen yeni hamlesinin esas amacı, dünyada pazar ilişkileri içine alınmamış tek bir insan bile bırakmamaktır. Pazar ilişkileri içine girdiğinizde bir fiyatınız olur ve fiyatınız sizin para cinsinden değerinize tekabül eder. Fiyatınız yoksa sistem nezdinde bir değeriniz yoktur. Kapitalizmin küreselliği işte budur.

Tabii burada üzerinde durmamız gereken kavram fahişelik kavramıdır. Devletçi sistemin özünde toplumsal nedenlerle kadını nasıl düşürdüğünü, düşürülen kadını erkeği düşürmekte nasıl en etkili araca dönüştürdüğünü iyi biliyoruz. Enkidu'yu hatırlayalım: Gılgamış, destanda anlatıldığı şekliyle Enkidu'yu bir suyun başında kentin en ünlü fahişesini kullanarak avlamıştı. İçine düşürüldüğü durumu asla kabul etmesem de, burada fahişeyi aşağılamak gibi bir niyetim yoktur. Dikkat çekmek istediğim nokta, düşürülenin düşürme aracına dönüştürülmesidir. Önderliğimizin bakış açısında da geleneksel kadın ve fahişe baştan çıkarma aracı biçiminde değerlendirilir. Bu anlamda para da fahişenin bu misyonuyla en etkili bir biçimde donanmıştır. Onun rolü de tıpkı fahişelikte olduğu gibi insanı baştan çıkarmaktır. Tevrat'ın İşaya bölümünde kentin kendisi bile fahişeye benzetilir: "Sadık şehir nasıl fahişe oldu! O şehir ki, hakla dolu idi! Onda adalet yer tutmuştu, şimdi ise adam öldürenler. Gümüşün cüruf oldu, şarabına su katılmış. Reislerin asi, hırsız da ortakları; her biri rüşvet seviyor ve hediyeler peşinde gidiyor; öksüzün hakkını vermiyorlar ve dul kadının davası onların önlerine gelmiyor." (Tevrat, İşaya, Bap 1)

Kent, köleci devlet toplumunun öz mekanıdır. Kutsal kitabın da işaret ettiği gibi, hakla dolu olan, içinde adaletin yer tuttuğu kentler de vardır. Kuruluşu sırasında birçok kentin durumu böyledir. Ancak yine de kentle devlet arasında kopmaz bir ilişki mevcuttur. Her devlet kuruluşunda kent devleti olarak tarih sahnesine çıkar. Yapılarının heybeti ve azameti, ürünlerinin yetkinliği, göz alıcı elbiseler ve sürmeler içindeki fahişesiyle kent yaşamı kendi başına bir baştan çıkarma gücüdür. Görüntünün gücüyle şaşkına çevirme, içine gireni değersiz ve önemsiz biriymiş duygusuna kaptırma, hile ve entrika, hırsızlık, adam öldürme, hediyelerle iş yapma, rüşvetle satın alma, kendi dışındakini hiçleştirme kentsel uygarlığın belirgin bazı özellikleridir. Bunlar doğal toplum insanını kendi değerlerinden koparıp köleleştirme silahlarıdır. Köleliğin gelişip kurumlaşmasında, fahişelik de dahil kentin bu özellikleri en az kullanılan zor kadar etkili bir rol oynar. Önderliğimizin de belirttiği gibi, tek başına zor yöntemiyle bir hayvanı bile ağılda tutamazsınız. Ek yöntemlerle şiddete takviyede bulunmanız gerekir.

Kapitalist devlet sistemi derinleşmiş ve genelleşmiş kölelik toplumudur

Bir arkadaş anlatmıştı: Paris'te geziyorlarmış. Biliyorsunuz, Paris dünya modasının merkezi, kapitalist modern yaşamın Kudüs'üdür. Arkadaşın yanındaki kişi kaldırımları çiğneyen gençleri hayranlıkla izliyor. Muhtemelen o an "insan yaşayacaksa böyle yaşamalı" diye düşünüyor. Önderlik kapitalist devlet sistemini 'derinleşmiş ve genelleşmiş kölelik toplumu" biçiminde tanımladı ya, bu belirlemesi nedeniyle Önderliğimize sitem ediyor, "işte genelleşmiş ve derinleşmiş köleliği yaşayanlar" diyerek sitemini dışa vuruyor. Parti bu kişiyi dağa çağırınca yan çizdi ve partiden kopuş yolunu seçti. Sadece bu örnekten hareketle bizde yaşanan kopuşların nereden kaynaklandığını kolayca anlayabilirsiniz. Çünkü biz kimseyi satmıyoruz, kimseyi de satın almıyoruz. Biz insanın gerçek değerini kendisine maddi nesnelerle değer biçilememesinde görüyoruz. Biz insanı pazara düşürmüyoruz. Biz değer gasp etmiyoruz, başkasının emeğini sömürmüyoruz. Biz başkalarının kendinden geçercesine hayranlıkla bakıp eklemlenmek istedikleri bu sistemi 'evrensel ibnelik ve orospuluk sistemi' olarak görüyor ve bu sisteme karşı en temel insani değerleri ayakta tutmanın adı oluyoruz. Düşmüş insanın bizden kopuşunun nedeni gerçekte bizim bu özelliğimizdir.

Sadece Avrupa mı? Türk devleti de aynı şeyi yapıyor, o da aynı silahları kendi çapında kullanıyor. Kültür sanat alanına bir bakın, benzer yöntemlerin devrede olduğunu görürsünüz. Sistem sadece inkar ve yasaklamalarla yetinmiyor. Daha yumuşak ve hileli yol ve yöntemlere başvuruyor. Kadın ve parayla satın aldığı bazı kişilikleri kültür sanat alanına sürüp farklı bir cepheden halkımıza ve onun kültürel değerlerine saldırıyor. Mustafa ve Yılmaz Erdoğan kardeşlerin durumu tamı tamına budur. Mustafa Erdoğan Kürtler başta olmak üzere birçok etnik topluluğun oyunlarını aldı, modernize etti, tüketim nesnelerine dönüştürüp pazara sundu. En temel kültürel değerlerimizi eğlenceli şeyler arayan sürüleşmiş toplulukların günlük tüketim ihtiyaçlarına cevap veren sıradan tüketim nesneleri düzeyine indirgedi. Yaptığı bu korkunç tahribatın ödülü ise, sözde kendisi de sanatçı bir kadının kendisine peşkeş çekilmesi oldu.

Bir de öteki kardeşin yaptıklarına bakın. "Bir Demet Tiyatro"nun izleyicileri bu programda ne bulduklarını söyleyebilirler mi? Ya da Vizontele veya Vizontele-Tuba filmlerini izleyenler bu filmlerin hangi mesajı verdiğini açıklayabilirler mi? Kemal Sunal, Şener Şen, İlyas Salman gibi komedi filmlerinin ustalarıyla karşılaştırın. Her iki sanatçı türü arasındaki farkı açıkça görebiliyor musunuz? Örneğin Kibar Feyzo gibi, Arabesk gibi filmler yukarıda sözü edilen filmlerden bin kat daha değerli değil mi? Komedi önemlidir, ironiyle verili gerçeği yargılamak önemlidir ve ciddi bir iştir. Ciddiyetle cıvıklık arasında dağlar kadar mesafe vardır. Belli ki Yılmaz Erdoğan'ın işi cıvıklıktır, cıvıklığı tüm topluma ve özellikle Kürt toplumuna yaymaktır.

Krallar ve padişahların yanlarında çoğu zaman soytarı bulundurduklarını biliyoruz. Shakespeare'in Kral Lear adlı muhteşem eserini okuduğumda, soytarılığın yabana atılmaması gereken ciddi bir meslek olduğunu anladığımı söyleyebilirim. Padişahın veya kralın öfkesi çoğu zaman günahsız insanların başlarının gövdelerinden kopmasıyla sonuçlanabilir. Soytarı, kralın öfkelenip kelle uçurmaya yöneldiği anda devreye girer. Bilgece sözleri ve gülünç hareketleriyle kralı güldürüp öfkesinin dinmesini sağlar. Gülmenin ruh sağlığına iyi geldiği ve kişinin davranışlarını olumlu yönde etkilediği kesindir. Bu durumda daha sağlıklı düşünmeye başlayan kral verdiği ölüm emrini geri çeker. Böylece soytarı bir insanın hayatını kurtarmış olur.

Kürtçede soytarının karşılığı 'Qeşmer'dir sanırım. Ancak Qeşmer soytarının bozulmuş haline denk düşer, cıvığa daha yakındır. Qeşmer de güldürür, ama sadece güldürür; soytarının bilgeliği onda yoktur, bunun için de düşündürtmez. Cıvıklık da gülmeye yol açarak bir ölçüde sinirleri yatıştırır. Bu nedenle Qeşmerlik yapanı da izleyenler olabilir. Bu böyle olsa da, insanlar Qeşmer dedikleri tipten uzak dururlar. Çünkü cıvıklık yapanı izleyip rahatlamak bazen bir ihtiyaç olsa da, cıvık her zaman bir gereksizdir. Bana göre Yılmaz Erdoğan tipik bir Qeşmerdir. Görevi inkar ve imha tehdidi altında yaşayan Kürtleri güldürerek inkar ve imha sistemine duydukları öfkeyi yatıştırmaktır. Erdoğan'ın filmleri ve tiyatro oyunlarında en küçük bir toplumsal mesaj yoktur. Onun güldürü tarzını Kemal Sunal ve Şener Şen ile karşılaştırmak, bu iki sanatçıya büyük hakaret olacaktır.

Erdoğan kardeşlerin benzeri tipler basın alanında da var. Bunlar sözüm ona demokrat geçinirler. Bunlardan biri de Muhsin Kızılkaya'dır ve Erdoğan kardeşler gibi Hakkarilidir. Basında tek yanlı ve koşulsuz ateşkes tartışmalarının dillendirildiği bir dönemde yazdığı bir makalede, gerillaya seslenerek, "silahlarınızı yorgun bedenlerinize baston yapın" diyordu. Aynı yazıda, içeriği ne olursa olsun, yaşamanın ölmekten daha değerli olduğunu iddia ediyor; dolaylı da olsa gerillaya teslim olması çağrısında bulunuyordu. Kapıkulu ruhuyla dolu bu tiplerin böylesi çağrılar yapma cüretini kendilerinde bulmalarını kendimiz için en ağır eleştiri olarak görmezsek, kendi devrimciliğimizi inkar etmiş oluruz. Bu süreçte saflarımızda bir yığın yorgun savaşçının çıkması ve düzene kapılanma yolunu seçmesi böylesi teslimiyet ve ihanet elçilerine cesaret verdi. Bunu kabul etmeliyiz.

"Tüketici tipinin aradığı şey kültür değil eğlencedir. Boş zaman yaratmak demek, kültür ve sanat çalışmalarıyla doldurulacak bir fazla zamanı ortaya çıkarmak demektir. Gelişmek ve yaşamına anlam katmak isteyen her insanın böyle bir zamana ihtiyacı vardır. Oysa sözünü ettiğimiz bireyin boş zamana yaklaşımı bunun çok uzağında, hatta onunla tam bir karşıtlık içindedir"

Değer her zaman toplumsal bir karakter taşır

TC devleti geçmişte daha çok Dersim'e yükleniyor, ihaneti burada derinleştirmek istiyordu. Anlaşılan şimdi hedef Hakkari'dir. Metin Uca'yı da dahil ederseniz resim biraz daha netleşir. Yurtseverliğin güçlü ve toplumsal dinamiklerin oldukça diri olduğu, serhildanlarda ön plana çıkan ve Önderliğini sahiplenen Hakkari, izlenen özel politikaların yanı sıra, bir de sanatçı kimliği biçilen bu ihanet elçileri kullanılarak geri adım atmaya zorlanıyor. Bu tiplerin devletten ve onun politikalarından bağımsız olarak hareket ettiklerini düşünmek için son derece safdil biri olmak gerekiyor.

Popüler sanatçı kapsamında ele alabileceğimiz bu tür kişiliklerin faaliyetlerine biraz daha yakından bakılabilir. Kültür sanat cephemizde yer alan kimi sanatçıların bu adamlara nasıl öykündükleri ortaya konulabilir. Öncelikle şunu belirtmek gerekir: Kapitalizm toplumun inkarıdır. Yani toplumu parçalamadan kapitalizmin gelişmesi olanaksızdır. Değer her zaman toplumsal bir karakter taşır. Bu açıdan toplumun, değerin özel ellerde birikimini kendi varlığı için bir tehdit olarak algılaması doğaldır. Hiyerarşik toplumdan beri gözenekleri olduğu halde kapitalizmin bir sisteme dönüşmesinin gecikmesi, esas olarak toplumun bu tehdit algılaması ve özel birikimi dağıtmaya zorlamasıyla doğrudan bağlantılıdır. Dolayısıyla gelişmek isteyen kapitalizm öncelikle toplumu bir arada tutan ahlaki örgüyü parçalamak durumundadır. Ahlaksızlık yayılmadan sermaye birikimini gerçekleştirmek ve buna dayalı bir sistem inşa etmek mümkün değildir.

Şimdi Batı'da toplum neredeyse ortadan kalkmış durumdadır; yalnız bireylerden oluşan bir kalabalık ya da kitle toplumu adı verilen tuhaf bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Ortada gerçek anlamda birey bile olmayan bir tüketici topluluğu bulunuyor. Bu birey çalışma ve uyku süresinden artakalan zamanı eğlenerek değerlendirmek istiyor. Barda oturup içki içmek, televizyon seyretmek, eğlendirici içerikteki programları izleyerek zaman geçirmek onun için boş zamanı değerlendirmenin bazı biçimleri oluyor. Bu doymak bilmez dev tüketici topluluğu muazzam bir eğlence sektörünün gelişmesine yol açıyor. Sözü edilen sektör bu topluluğa günlük tüketeceği kültür nesneleri üretip yetiştirmeye çalışıyor. Günübirlik yaşayan bu birey, tıpkı yiyecek şeyler cinsinden kültür nesneleri talep ediyor. Bir fırıncı nasıl her gün taze ekmek çıkarıp satmak zorundaysa, eğlence sektörü de böyle davranmak, günlük tüketime ürün yetiştirmek zorunda kalıyor. Müzik, klipler, sinema filmi, televizyon dizileri buna uygun geliştiriliyor. Eğlence sektörünün ürettiği malzemenin karakteri budur. Sanat denilen şey bu biçimde icra ediliyor. Pazara taze salatalık yetiştiren tarım çiftlikleriyle eğlendirecek nesneler arayan tüketici topluluğuna kullanacağı kültür nesneleri üreten sektörler arasında neredeyse hiçbir fark kalmıyor. Popüler kültür pazarı böyle işliyor.

Eğlence kültürü yaşamı tüketim nesnesi haline getiriyor

Eğlence pazarı böyle işliyor ve sistem bu yoldan trilyonlarca dolar kar elde ediyor. Belli ki bu durum bizim cephemizde de sanatçı diye ortaya çıkan bazı kişilerin başını döndürüyor. Onlar da pazara yöneliyorlar. Kıyıda köşede kendileri için bir pazar yaratmışlar; hatta "Biz de kültür sanat alanında bir Kürt piyasası yaratalım" diyorlar. Bunu raporlarında açıkça yazıyorlar. Kürtleri de pazarın içine sokacaklar, Kürt toplumunu pazar içine alacaklar, eğlence sektörünü Kürtler içerisinde de geliştirecekler. Günlük tüketime dayalı kültür nesneleri üretip kazanç elde edecekler.

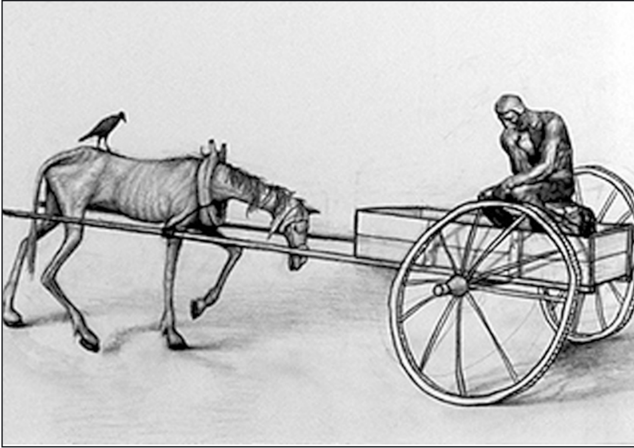
Bu tarzda eğlenen insan, çalışma ve uykudan geriye kalan boş zamanı öldüren insandır. Sistemin en çarpık ürünü olan bu tip için her şey, hatta yaşamın kendisi bile bir tüketim nesnesidir. Bu tipin ayırt etme ve seçim yapma yeteneği yoktur, onun için böylesi bir yetiye sahip olmak da gereksizdir. Bu tüketici tipinin aradığı şey kültür değil eğlencedir. Boş zaman yaratmak demek, kültür ve sanat çalışmalarıyla doldurulacak bir fazla zamanı ortaya çıkarmak demektir. Gelişmek ve yaşamına anlam katmak isteyen her insanın böyle bir zamana ihtiyacı vardır. Oysa sözünü ettiğimiz bireyin boş zamana yaklaşımı bunun çok uzağında, hatta onunla tam bir karşıtlık içindedir. Onun için kültür nesneleri denilen şeylerin değeri içtiği bira ve yediği yemek kadar bir değer taşır ve onlarla bir bakıma aynı akıbeti paylaşır. Bu anlamda kullandığı kültür nesneleri bu tipin metabolizmasının çevrimine tabidir. İçki ve meyve gibi alınır, içilir ve yenir, sindirilir ve vücuttan dışarı atılır.

Peki, size soruyorum: Yaşamak zaman öldürmek midir? Yaşamak adeta hayatın o muazzam akışını hissetmemek için ne gerekiyorsa onu yapmak mıdır? Bizler *"olacaksa bir yaşam, özgür olacak ya da hiç olmayacak"* diyen Önderliğimizin yolunda yürüyen insanlarsak, o zaman bu yaşam tarzına ne ad vereceğiz? Yaşamak, zamanı dolu dolu yaşamak değil midir? Postmodern birey yaşamı zaman öldürmek olarak anlıyor. O sokaktaki kalabalıklar içinde de, kaldığı ev ortamında da dehşet verici bir yalnızlığın tutsağıdır. Çünkü toplumu yoktur, çünkü ortada gerçek anlamda topluma benzer fazla bir şey bırakılmamıştır. İnsan, içinde organik olarak yer aldığı toplumla ilişkileri sayesinde insandır. Kapitalizm toplumu da metalaştırmış ve elden çıkarmaya başlamıştır. Toplumun ölüme yatırılması, insanın ölüme yatırılmasıdır. Kapitalizmin lanetli gerçeği

budur. Sistemin bu karakterini anlamak o kadar zor mudur? Neden anlamıyoruz? Bu sistem içindeki insanın yaşamına nasıl yaşam diyorsunuz?

Kapitalizm insanı primata çeviriyor

Cehaletin kültürü olan bu kültürsüz ortamda yer alan insanın tüketime müthiş ilgisi bedensel, ruhsal ve ahlaki yalnızlığını giderme isteminden kaynaklanmaktadır. Eskiden bu insanın yaşadığını kanıtlamanın bir yolu olarak tüketime yöneldiğine inanıyordum. Yanıldığımı sanıyorum. Bu tipin yaşamdan kaçmanın bir yolu olarak her şeyi tüketmek istediğini söylemek herhalde daha doğrudur. Yiyeceği tüketmek, giyeceği tüketmek, cinselliği tüketmek, doğayı tüketmek, zamanı tüketmek, en temel insani değerleri tüketmek, hayatı tüketmek, tüketerek gezegenimizi kirletmek onun asli işlevleri gibidir. O mümkün olduğu ölçüde her şeyi metabolizmasının çevrimine dahil eder. Popüler kültürün bir dönem 'kitsch' olarak tanımlanması bu açıdan boşuna değildir. Sanırım bu, 'pislik' anlamına gelen bir sözcük oluyor. Dolayısıyla bu tipi her şeyi dışkıya dönüştürme ustası veya sanatçısı olarak değerlendirmek gerekiyor. Primata dönüş böyle gerçekleşiyor. Kapitalizm insanı primata çeviriyor.

Örnek olsun diye veriyorum: Türkiye televizyonlarında en çok izlenen dizilerden biri de muhtemelen Avrupa Yakası'dır. Kendinize zaman ayırıp bu dizinin bir bölümünü sonuna kadar izleyin. Size vermek istediği bir mesajının bulunmadığını görürsünüz. Aradan bir saatlik zaman geçsin ve aklınızda kalan bir sahne var mı diye düşünün. Kafanızda ciddi bir iz bırakmadığını anlarsınız. Ancak yine de izliyorsunuz. Birileri koltuğunuzun altına soktuğu parmağıyla sürekli sizi gıdıklıyormuş gibi durmadan gülüyorsunuz, öyle değil mi? Zaten dizinin amacı da budur, yani sizi eğlendirmektir. Bir de öyle efektler yerleştirilmiş ki, işte burada güleceksin dercesine sizi yönlendiriyor. Deyim yerindeyse sizi düğmeye basılmak suretiyle hareket ettirilen bir robota çeviriyor. Dizi bittiğinde yatak odasının yolunu tutuyorsunuz. Gıdıklanıp gülmek, uyumak, sabah erken kalkıp işin yolunu tutmak ve yeniden dolap beygiri gibi aynı çember etrafında dönmek kapitalizmin size layık gördüğü yaşam programı oluyor. Zamana yayılmış intihardan başka bir anlam taşımayan bu yaşam tarzı yaşama en büyük hakareti oluşturuyor.

Eğer insani değerlerden biraz nasibinizi almışsanız, Avrupa'dan yayın yapan televizyonların önemli bir bölümünü izleyemezsiniz. Çoğu izlenecek gibi değildir. Örneğin izlemek istediğiniz bir kanalı bulmak için bir uyduyu taradığınızda karşınıza bir sürü şifreli kanal çıkar. Bu kanalda nelerle karşılaşacağınızı kestirmeniz zor olmasa gerekir. Burada kadın ve çocuklar başta olmak üzere, insan dediğimiz varlık, izleyenin cinsel iştahını kapartan bir et parçasından ibarettir. Zaten bu tür kanalları izleyen biri tepeden tırnağa cinselliğe kesmiş hayvan bile denilemeyecek bir canlı türüdür. O artık insanlıktan çıkmış ve bunun karşılığında bir de cebinden para ödemiştir. Öyle ya, kapitalizm işte budur, kapitalist kültür işte budur. Bu kültür hayvanlaştırma kültürüdür; üstelik hayvanlaştırmayı karlı bir eyleme çeviren bir kültürdür. Hayvanlaşmanın ücretini hayvanlaşana ödeten bu kültür, aynı zamanda dinlerin "deccal geliyor" dedikleri koşulların olgunlaştığına, hatta bu koşulları aştığına işaret ediyor. Sodom ve Gomora'nın düşkünlüğü kapitalizmde yaşanan insanın bu alçalışı karşısında devede kulak kalıyor.

Sistem seni insanlıktan uzaklaştırır uzaklaştırmanın bedelini sana ödetir

Peki, buna karşı tepkimiz olmayacak mı ya da olacaksa nasıl olmalıdır? Bizim anlayışımızda bütün insanlar kardeşti, öyle değil mi? Hani bütün insanlara kardeş gözüyle bakıyorduk? Hani bir tek insanlık vardı ve hepimiz bu insanlığın parçasıydık? Bizim mücadelemiz bu insansızlaşmaya son vermeyi amaçlamıyor mu? İnsanlığın umut yürüyüşünü Kürdistan'dan başlattığımızı söylemiyor muyuz? Kürdistani olanın aynı zamanda evrensel olduğu iddiasında değil miyiz? Hani dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir insanın suratında patlayan bir tokadın acısını kendi yanağımızda hissediyorduk? Hani bulunduğu her yerde haksızlığa karşı mücadele bir devrimcinin en yüce meziyetiydi? Saflarımızda kapitalizme karşı yürüttüğümüz mücadele yeterli midir? Kapitalist modern yaşamın ve onun pespaye kültürü ya da kültürsüzlüğünün insanı tüketen etkilerine karşı yeterli ideolojik, felsefi ve ruhsal donanıma sahip miyiz? Kültür sanat ve medya alanımız bu konuda ne ölçüde duyarlı davranıyor? Sistemin kültürel ve yaşamsal fetih girişimlerine karşı ne kadar etkili savaşıyoruz?

Bazıları neredeyse Avrupa yaşamını ideal yaşam tarzı diye bize dayatacak. Şöyle bir düşünün: Hollanda'nın en temel gelir kaynağı kadın ve uyuşturucu ticareti değil midir? Bizim için bunun anlamı nedir? Avrupa insanı zenginlik içinde yüzüyormuş, çelişkileri yokmuş, insanlar istedikleri gibi yaşıyorlarmış, orada özgürlük ve demokrasi varmış, öyle mi? Peki, her şeyden önce Avrupa'nın bu zenginliği nereden geliyor? Onu neden söylemiyorlar? İnsanlık üretir, Avrupa ise tüketir. Afrika kakao üretir, Avrupa çikolata olarak tüketir. Latin Amerika muz ve kahve üretir,

Avrupa tüketir. Avrupa'nın bu yaşam tarzının gözeneklerinde kan ve çamur vardır. Avrupa doymak bilmeyen bir oburdur, her şeyin oburudur. Bütün insanlık adeta Avrupalı tüketsin diye çalışır. Uzakdoğu'da günahsız çocuk bedenleri bile seks turizmine yönelen Avrupalı erkeklerce kirletilir.

Peki, eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman nerede kaldı evrensel planda düşünmek, nerede kaldı büyük hümanizm? Bizim felsefemiz bunun üzerine oturmuyor muydu? Nerede kaldı ana kadının namusunu ve onurunu korumak? Kapitalizmin bu dehşet verici insansızlaştırma eylemine karşı ölçü tanımaz bir öfkeniz yoksa, insanlığı bu kadar kirletmesi karşısında kıyameti koparmıyorsanız, kadının bu denli alçaltılmasını bir kıyamet belirtisi gibi ele almıyorsanız, o zaman sizler de insanlıktan bir şeyler kaybetmişsiniz demektir. Kapitalizmi iyi tanıyın: Bu sistem seni insanlıktan uzaklaştırır ve üstelik bu uzaklaştırmanın bedelini sana ödetir. Avrupa budur, kapitalizm budur, Batı uygarlığı budur.

Kadını paramparça edilip her parçasına ayrı bir fiyat biçilmiştir

Ne yazık ki bizimkiler de biraz Avrupa'nın bu yaşamına özeniyorlar; daha çok da giyim kuşamlarıyla bir Avrupalı gibi görünmeye çalışıyorlar. Ancak yaptıkları zevahiri kurtarmanın ötesine geçmiyor; görünenin altında yatan fukara kişilik kötü sırıtıyor. Kaldı ki, Avrupa bunları çok fazla kabul etmez. Genelde Kürt insanına nasıl yaklaşıyorsa, ona da öyle davranır. En iyimser yaklaşımla kendisini bir kullanım malzemesi biçiminde değerlendirir. Belki kıyısından köşesinden yararlanma fırsatı bulabilir, ama buldukları kırıntı kabilinden şeyleri geçmez, bunlarla yetinmek zorundadır. Çoğu sanatçının durumu da budur.

Gerçek sanatçı kapitalizmin bu insan ve kültür katliamı karşısında kıyameti koparır. Peki, bizim diyebileceğimiz sanatçının durumu bu mudur? Belli ki bu değildir. Bir ressam çıplaklığı da güzellik olarak tanımlayabilir. Bunu anlayışla karşılamak gerekir. Bir ressamın nü türü resim yapması cinselliği teşhir etmek değildir, bir güzelliği yansıtmaktır. Bir ressam için çıplak kadın bedeni güzelliğin tanımına katkıda bulunacak bir olgudur. Doğal toplumda da bu öyledir. Örneğin bizim yörenin köylerinde kadınlar çocuklarını onlarca erkeğin içinde emzirmekte bir sakınca görmezlerdi. Hiçbir erkek çocuğun süt emdiği kadın göğsüne cinsel bir olgu olarak bakmazdı. Oysa kapitalist toplumda cinselliği en tahrik edici obje kadın göğsüdür. Kadını paramparça edip her parçasına ayrı bir fiyat biçmek de bu değil midir? Bir sistemin gerçekte ne olduğunu kadına bakarak tanımlamak durumundasınız. Sözünü ettiğim bu parçalanmışlık kadındaki köleliğin kabul edilemez düzeyini gösterir.

Arkadaşlarımızdan çoğu soruna bu tarzda bakmaz. Onlara kalırsa kadın özgürdür. Kadının kendini satma özgürlüğü var ve bu doğrudur. Bu sistemde kadının özgürlüğü bunun ötesine geçmez. Burjuvazi geçmişte komünistlerin iktidara gelmeleri durumunda kadınları kamulaştıracağını belirtiyordu. Marks, burjuva için kadın da öteki şeyler gibi bir özel mülkiyet konusu olduğu için, özel mülkiyetin kamulaştırılacağını duyan burjuvanın böyle düşünmesinin normal olduğunu söylüyordu. Evet, bu sistemde kadın 'süslü püslü kafes bülbülü'dür, ama bir mülktür, bir memluktur, bir köledir. Kapitalizm budur, metalaşma budur, kendini satabilme özgürlüğünü kazanma budur. Önderlik, feodal sistemde de kadının cariye biçiminde pazarda satıldığını, ancak yine de bedensel olarak bütün olduğunu belirtiyor. Buna karşılık kapitalizm kadını kasap misali doğrayıp her parçasına bir fiyat biçiyor. Buradaki ayrımın bir anlamı olmalıdır. Bunun anlamı, kapitalizmin kadında daha derin bir köleliğe yol açtığı gerçeğidir. Eğer kadınlar ve erkekler olarak bunun dehşetini hissetmiyorsak, o zaman ana kadın toplumunun çok uzağındayız demektir. Ana kadının kutsallığı dediğimiz şeyin anlamını fazla bilmiyoruz demektir.

Sanatçıyım diyenin kendisinde başarıya taşıdığı eğilim bireyciliktir

Tenezzül edilen bayağı yaşam gerçeği budur. Batı'da yaşayan insanımızı erimeye götüren de budur. Burada bir de köleliğin kendisinde içselleştirildiği kadın tuzağı var. Birçoğu bu tuzağa düşebiliyor. Sanatçı dediğimiz insanların kişiliği zayıftır, bu kişiliğin gittiği yer de burası oluyor. Bu sanatçı ideolojik ve felsefi bakımdan yoksuldur. Toplumla bağları önemli ölçüde kopmuştur. Özgürlük düşüncesi ve ahlakından uzaktır. Ahlak elden gitti mi, elbette özgürlük de biter. Ahlak topluma karşı sorumluluk duygusuyla iç içedir, özgürlük ve sorumluluk birbiriyle bağlantılıdır. Kendini sanatçı olarak tanımlayanın yöneldiği ve kendisinde başarıya taşıdığı eğilim bireyciliktir. Korkunç olan, bir sanatçı için kabul edilemez sayılması gereken budur. Bizimkilerin uluslararası komplonun ardından keşfettikleri, sözüm ona tadını çıkardıkları ve özgürlük saydıkları yaşam bu bireysel yaşamdır. Bunun nedeni cehalettir. Bir yaşam ustalığı ve bilgeliği olarak değerlendirebileceğimiz sanatçılık olgusu bizde ürkütücü bir cehalet yatağıdır. Bu da korkunç bir şeydir.

Öncelik kurumlarımıza ve değerlerimize sahip çıkmaktır

O açıdan şunu söylüyorum: Bizim Avrupa'da kültür sanat örgütlenmesi diyebileceğimiz bir örgütlenmemiz yoktur. Bu anlamda uluslararası komplo bu alanda gerçekten de epey sonuç aldı. Sanatçı denilen kimseleri hızla sistem içine çekti. Ancak yine de imkanlarımız var, yine de gücümüz var, az da olsa yine halktan kopmayan sanatçı var. Önder Apo *"isterse hepsi kaçsın, beni doğru anlayan bir kız ya da erkek kalsın, bana yeter"* diyordu ya, aynı şey bu alan için de geçerlidir. Bu alanda tutarlı davranan tek bir kişinin varlığı bile bizim için yeterlidir. Dolayısıyla Avrupa'daki kültür sanat çalışmaları için yapılması gereken şey öncelikle kendi kurumlarımıza ve değerlerimize sahip çıkmaktır. Bir iki kişi en azından fiziki olarak kurumlarımıza sahip çıksın, gidip kuruma otursun, malzememize, şuna buna sahip çıksın. Başlangıçta en azından o tarzda görevlendirmeler yapmak gerekir. Diğerlerinin görevi bitmiştir, görevlerine kendileri son vermişlerdir.

Ardından en az bozulmuş olan kişiden başlayarak kazanılabilecek olanı kazanmak gerekir. Kuşkusuz bu insanlar bir savrulmayı yaşasalar da, içlerinde bu harekete bağlı olanlar var, değerlerimize belli bir bağlılığı sürdürenler var. Önce onları yanımıza çekmeliyiz, önce onlarla işe başlamalıyız. Bu açıdan toparlanma ve yeniden yapılanma için önce küçük, ama sağlam bir çekirdek oluşturmak, giderek bu çekirdek etrafında yeniden yapılanmayı başarıyla gerçekleştirmek zorundayız. Bilerek yanlış yolda olanları, kültür sanat hareketini ters yöne çekenleri yalnızlaştırmak öncelikli hedefimiz olmalıdır. Adı geçen çekirdek toparlandıktan ve kendi gücünü kanıtlayıp sağlıklı ürünler vermeye başladıktan sonra, diğerlerine "bakın, sizin pratiğinizin sonuç vermediği ve özgür yaşamdan kopardığı açığa çıktı; doğru anlayış ve yaklaşımın nelere yol açtığını gözlerinizle görüyorsunuz; buyurun, gelip doğru pratiğe katılın" diyebiliriz. Avrupa'daki kültür sanat çalışmaları için izlenecek en doğru yaklaşım budur.

Yineliyorum: Öncelikle dar bir birimle, üstelik sanatçı çevresinden insanlarla bu toparlama işine başlamak gerekiyor. Bu konuda kadroları devreye sokmaya hiç gerek yoktur. İki sanatçı sorumluluk üstlenip bu işi başarıyla yapabilir. Bunun ardından anlayış düzeyinde pazara düşmeye, kültür sanat alanını bir metalaşma alanı biçiminde değerlendirmeye, popüler kültürün cilalanıp içimize sokulmasına karşı korkunç bir savaş açmak zorundayız. Profesyonelleşme adı altında geliştirilmek istenen sanatçı pazarına, tarihsel kültür hazinemizin hala ayakta kalan en büyük değeri olan Kürt müziğinin Batı kalıplarıyla yeniden şekillendirilip günlük kültürel tüketim nesneleri haline getirilmesine, hangi biçimde olursa olsun kültürümüze yönelik saldırılara karşı savaş açmamız gerekecek. Bu savaşı kazanmak istiyorsak, zaten bize karşı açılmış savaşı kabul etmek durumundayız.

Duruş en etkili kaldıraçtır

Gerillada çeteleşmenin temellerini atan Kör Cemal, "biz Önderliği nezaketle öldürüyoruz" diyordu. Ne yazık ki kültür sanat alanında da bu yönteme başvuranlarla karşılaşıyoruz. Bazıları sureti haktan görünüp bize her türlü kötülüğü yapıyorlar. Bunlar Önderliğimizi, şehitlerimizi, hareketimizin olanaklarını kendi bireysel çıkarları için kullanmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Tabii olumlu pratikler de var. Örneğin bir sanatçı Önderlik için bir müzik eseri ortaya çıkarıyor, bir klip hazırlıyor, izlediğiniz görüntülerde sanatçının sadece adını görüyorsunuz, kendisi yoktur. Buna karşılık bir diğeri de sözüm ona Önderlik için söylüyor, ancak görüntülerin hiçbirinde Önderlik yoktur, kendisi vardır, kendi reklamını yapıyor. Kullanmanın en çirkin biçimlerinden biri budur, 'nezaketle öldürmek' işte budur. Kültür sanat alanındaki çetecilik böyle işliyor.

Dolayısıyla bu tür sanat tüccarlarına karşı tavır alınmalıdır. Böylesi kişilikler bizim sanat ortamımızda arzı endam edemezler. Değişirlerse o zaman bizim ortamımıza girebilirler, değişmezlerse olmaz. Koparlarsa kopsunlar, kaçarlarsa kaçsınlar. Kopuşlarını ya da kaçışlarını hareketimize karşı bir şantaj aracına dönüştüremezler. Bu hareket kimsenin tehditleri ve şantajlarına boyun eğmez. Nitekim bazıları bizden kopmuşlar, gidip kendilerine bir 'özel ev' kurmuşlar, sonra tekrar dönüp kurumlarımızda yer almışlar. Önce 'özel ev' düzeniyle sisteme sağlam bir çengel at, daha sonra kendinle birlikte sistem yaşamını içimize taşı! Biz kadının köleleştirilmesine savaş açıyoruz, 'özel ev' ve 'genelev düzeni'ni yerle bir etme hedefine kilitlendiğimizi söylüyoruz; ancak bizden kopup 'özel ev düzeni' kuranları saflarımıza buyur ediyoruz! Bu durumda insana, bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu diye sormazlar mı? Bu nerede görülmüştür, bunu vicdanınız nasıl kabul ediyor? Önderlik, *"içinizde türbanlı kadın tarzını benimseyenler çıkabilir, bunlar gidip evlerinde otursunlar"* demedi mi? Önderlik şaka mı yapıyordu? Önderliği nasıl böyle algılayabiliriz? Bu algılayışımızla nasıl hala Önderliğe bağlı olduğumuzu söyleyebiliriz?

Şuna içtenlikle inanmamız gerekiyor: Sorun sayı sorunu değildir, sorun bir duruş sorunudur. Duruşunuz sağlamsa o zaman sorun yoktur. Bu hareket ortaya çıktığında dayanacağı bir zeminden yoksundu, devraldığı hiçbir olanak yoktu, arkasında hiçbir destek güç bulunmuyordu. Önder Apo, *"en büyük güç kendimdim, en büyük silahım dilimdi, en etkili teknik adımlarımdı"* dedi. Biz de bu alanda toparlanmaya ve yeniden yapılanmaya yönelirken en büyük gücü kendimizde görmeliyiz. Önder Apo'nun dediği gibi, en büyük olanak insanın kendisidir; onun iyi duyguları ve doğru düşünceleridir, bunlarla birlikte doğru yaşamasını bilmesidir. Öyleyse doğru ile yanlışı birbirinden ayırmakta zorlanmayan bir düşünce sistemimiz, yanlışa karşı öfkemiz ve yanlışın yerine doğruyu geçirme tutkumuz olursa duruşumuz sağlam demektir. Bununla kazanmamız kaçınılmazdır. Duruş en etkili kaldıraçtır. Böylesi bir kaldıraca sahipsek, o zaman dünyayı bile yerinden oynatabiliriz. O zaman her çalışmada sonuç alırız.

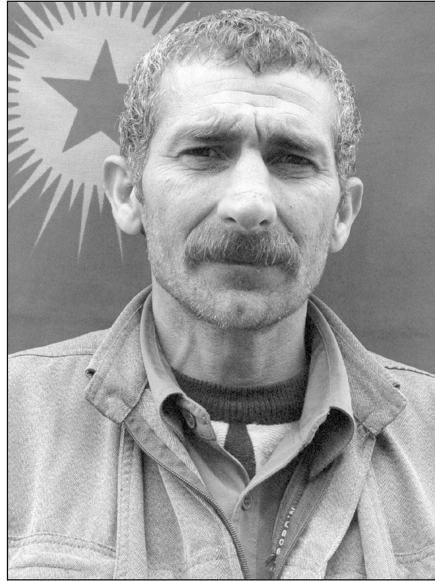
A. Haydar Kaytan

Özgürlüğe sevdalı bir militandı İbrahim arkadaş

"İmkan, fırsat peşinde koşmadı. Yetki, güç arayışında olmadı. Kariyerist davranmadı, her zaman mütevazı oldu. Onurlu bir savaşçı olarak yaşamayı, mücadele etmeyi ve tabii ki yoldaşlık yapmayı esas aldı. Önderlik çizgisinin, Agit çizgisinin gerilla yaşamında ve yoldaşlığında ölçü, özellikler neyi gerektiriyorsa onları özümsemek ve uygulamak çabası içerisinde oldu. Öyle ki, en büyük yönetici ve komutanla her türlü sorunu tartışan bir düşünür, siyasetçi; komutan olarak yeni bir savaşçıyla birlikte mangayı paylaşır, silah eğitimi yapar, gerillaya, dağa alışmanın coşkusunu yaşar bir davranış göstermeyi birlikte gerçekleştirebildi"

Geçen bir yıllık sürecin başarıyla götürülmesinde, gerekli aydınlamanın sağlanmasında ***İbrahim*** arkadaşın şehadetinin önemli bir yeri olduğunu bilmemiz gerekiyor. İbrahim arkadaş en çok bilgi birikimine sahip olduğu bir dönemde şehit düştü. O birikimi kendisiyle götürdü, ama şehadeti o birikim, bilgiye ihtiyaç kalmayacak düzeyde hareketimizi aydınlattı. Özellikle düşman planlarının neler olduğu konusunda, yeni düşman saldırılarının nereden gelmekte olduğu konusunda bizi aydınlattı. Bu da hareketimizin süreci daha iyi anlaması, düşman planlarını daha somut görmesi ve dolayısıyla gerekli savunma tedbirlerini geliştirmesi sonucunu verdi.

Gulan arkadaş şehit düştüğünde şöyle demiştik: Bizi, hareketimizi vurmak isteyenler buna güç getiremeyince, Gulan arkadaşı tercih ettiler. Benzer bir durum, İbrahim arkadaş açısından da geçerli oluyor. Hareketimizi imha ve tasfiye etmek isteyenler, bunu yönetimimizi vurarak yapmak isteyenler, buna tümüyle ulaşamayınca, saldırılarını İbrahim arkadaşa yönelttiler ya da öyle bir tasfiye, imha saldırısını İbrahim arkadaşla başlatmayı kendileri açısından doğru buldular. Çeşitli tartışmalar, yine bazı gerçekleri karartmaya dönük saptırıcı çabalar ne olursa olsun, biz hareket olarak böyle bir saldırıyla karşı karşıya geldiğimiz anda gerçeğin böyle olduğundan en küçük bir kuşku duymadık. Savaşan bir güç olarak ne ile karşı karşıya olduğumuzu, ne yapmaya çalıştığımızı ve bize dönük nelerin yapılmak istendiğini bilebildiğimiz için, bu saldırıyı çözümlemekte, anlamakta, onun sahiplerini bilmekte zorlanmadık. Ve yanılmadık.

Geçen bir yılın pratiği ortaya çıkardı ki, bu yaklaşımlarımız doğrudur. İbrahim arkadaş, öyle sıradan bir saldırı planının ya da bazı süreçlerde tartışıldığı gibi çeşitli tartışmaların sonucunda katledilmedi. Tersine, şimdi daha iyi bildiğimiz ve düşmanın sarmaşık operasyonu olarak tanımladığı, planladığı ve geçtiğimiz bir yıllık süre boyunca pratikleştirmeye çalıştığı PKK'yi imha ve tasfiye planının en tehlikeli saldırılarından birine maruz kaldı. Aslında bu saldırı, geçtiğimiz yıl boyunca devam ettirilmeye çalışıldı. Hareketimizin ezilmesi, dağıtılmasının hedeflendiği bir planlama dahilinde yürütülmeye çalışıldı.

Türk ordusu sarmaşık operasyonuyla tasfiyemizi hedefledi

Öyle anlaşılıyor ki, en son darbe 2007 nisanında Güney Kürdistan saldırısıyla vurulmak isteniyordu. Fakat düşman bu amaçlarına ulaşamadı. Kuzey eyaletlerimizde gerillaya dönük kış ve bahar süreçlerinde geliştirdiği yoğun operasyonlarla kısmi bazı darbeler vurmuş olsa da, gerillayı ezme ve marjinal konuma düşürme amacını gerçekleştiremedi. Tersine, gerilla en zor koşullarla da olsa fedai çizgisinde, Apocu çizgide savaşan HPG güçleri tüm saldırıları boşa çıkartmayı, daha da ötesinde Türkiye'nin inkar imha politikalarını zora sokacak, çıkmaza sürükleyecek düzeyde darbeler vurmayı başardı. Kuzeyde istediği sonuçları alamayan Türk ordusu, AKP hükümetini de tümüyle yedekleyip emrine alarak, ABD üzerinde, Avrupa üzerinde, Irak yönetimi üzerinde, Güney Kürdistan güçleri üzerinde yoğun baskılar oluşturarak, Güney Kürdistan'a operasyon yapmayı ve medya savunma bölgelerimizi tasfiye etmeyi hedefledi. Sarmaşık operasyon adıyla yürütmek istediği bu operasyonun da siyasi koşullarını oluşturamadı.

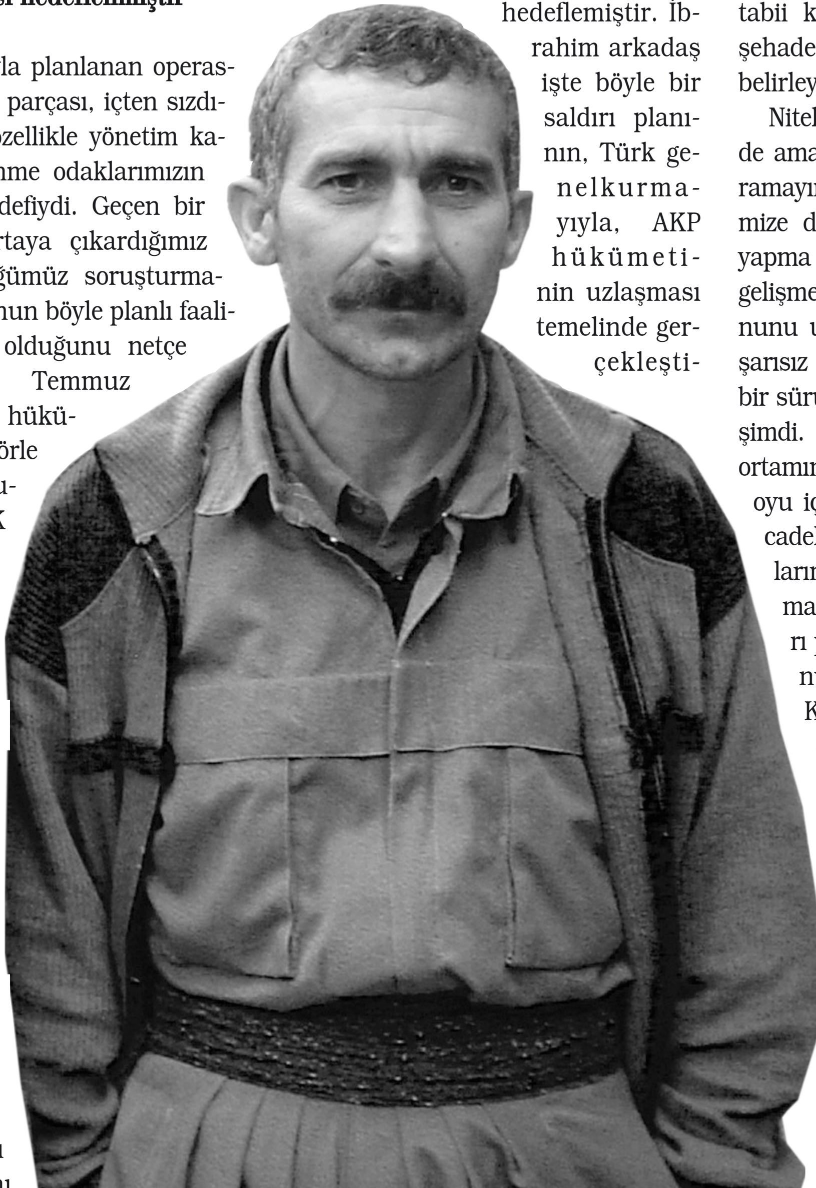
1980-1990'lı yıllarda NATO çerçevesinde ABD'den ve Avrupa'dan aldığı desteği bu kez alamadı. Yine bazı tavizler karşılığında PKK'ye karşı savaşmada öncü milis konumunda kullandığı KDP ve YNK güçlerini de bir kere daha PKK'ye karşı savaşa sokamadı. Sonuçta cepheden kendi gücüyle saldırmak-

tan ve İran'dan destek almaktan öteye bir operasyon gücü ortaya çıkartamadı. Bunun da başarı getirmeyeceği, tam tersine Kuveyt saldırısının Saddam'ı çıkmaza soktuğu gibi, Güney operasyonunun da Türkiye'yi Güney Kürdistan ve Irak'ta çıkmaza sokacağı anlaşılınca, nisanda planlanmış olan medya savunma bölgelerine dönük sarmaşık operasyonunu yapamadı. Bu operasyonunun dış koşulları oluşmadığı gibi, Güney Kürdistan'a dönük gizli faaliyetleri de bu siyasi gelişmeler çerçevesinde açığa çıkartıldı. Özel tim hareketi, keşif, plan çalışmaları, gizlice helikopterleri sızdırma girişimleri, operasyonun başarısız kalması, koşulların oluşmaması ardından açığa çıktı.

Sızmalarla direnme odaklarımızın darbelenmesi hedeflenmiştir

Sarmaşık adıyla planlanan operasyonun en önemli parçası, içten sızdırılan ajanlarla, özellikle yönetim kadememizin, direnme odaklarımızın darbelenmesi hedefiydi. Geçen bir yıl içerisinde ortaya çıkardığımız bilgiler, yürüttüğümüz soruşturmalar, Türk ordusunun böyle planlı faaliyet yürütmekte olduğunu netçe açığa çıkardı. Temmuz 2006'da, Türkiye hükümetinin hem terörle mücadele üst kurulu hem de MGK çerçevesinde yürüttüğü tartışmalarda, içten kontra faaliyetleriyle yönetimimize darbe vurma, katletme ya da kaçırma kararına ulaştığı, hareketimize dönük imha ve tasfiye planının önemli bir parçası olarak bunu gündemleştirdiği açığa çıktı. Bu çerçevede bazı saldırı odaklarını açığa çıkarıp etkisizleştirmeyi başardık. Yürüttüğümüz soruşturmalar çerçevesinde bunu yaptık. Tabii esas olarak örgüt ve çalışma disiplinimiz, bu tür düşmanca girişimlerin açığa çıkmasını, gizli kalmamasını sağladı.

Türk ordusu bir yandan İran'dan aldığı destekle cepheden savunma bölgelerimize saldırmayı hedeflerken, diğer yandan güneyden KDP, YNK gücüne dayanarak bizi kuşatmayı, arkadan sızdırılan gizli güçlerle saldırmayı planlarken, bir de içten çeşitli ajan sızmalarıyla önemli koordine merkezlerimizi darbeleyerek, sarmaşık operasyonunu başarıya götürmeyi hedeflemiş. Bununla daha çok darbe vurmayı, bir korku, ürkeklik, panik, dağılma havası yaratarak hareketimizin direnme gücünü parçalamayı ve zayıflatmayı hedeflemiştir. İbrahim arkadaş işte böyle bir saldırı planının, Türk genelkurmayıyla, AKP hükümetinin uzlaşması temelinde gerçekleştirilmiş oldukça kapsamlı bir planlı operasyonun hedefi oldu. Bundan kuşku yoktur.

Geçen süreç boyunca elde ettiğimiz bilgiler bu saldırının böyle bir planlama temelinde gerçekleştirildiğini tümüyle aydınlatmış, açığa çıkarmıştır. Bunu muğlaklaştırıcı, başka taraflara çekmeyi ifade eden yaklaşımların, aslında bu saldırı planının bir parçası olduğu, gerçekleri karartarak düşmanın planladığı biçimde mevcut saldırıları devam ettirmesine zemin yaratmayı hedeflediği anlaşılmıştır. Hareketimiz böyle bir saldırı planına İbrahim arkadaşı kurban verdi. Fakat bu şehadet erkenden düşmanın bu amacını, planını açığa çıkardı, bizi aydınlattı.

Geçtiğimiz bir yıl içerisinde bu yönlü saldırılar boşa çıkartılmış, saldırı planları başarısız kılınmışsa, bunda tabii ki İbrahim arkadaşın olayının, şehadetinin aydınlatıcılığı, uyarıcılığı belirleyici olmuştur.

Nitekim inkar ve imha güçleri içten de amaçladığı, planladığı darbeleri vuramayınca, medya savunma bölgelerimize dönük planladıkları operasyonu yapma gücünü gösterememişlerdir. Bu gelişmeler tümüyle sarmaşık operasyonunu uygulanamaz hale getirmiş, başarısız kılmıştır. Onun sonucudur ki, bir sürü dedikodu yaymaya çalışıyorlar şimdi. Bazı iç saldırıların hareketimiz ortamında gerçekleştiği yalanını kamuoyu içinde yaymaya çalışıyorlar. Mücadele güçlerimizin, halkımızın, dostlarımızın bu yalanlarla moralini bozmak istiyorlar. Belki de yeni saldırı planları hazırlıyorlar. Tabii o konuda gaflet içerisinde olmuyoruz. Kendimizi yanıltmamaya azami dikkat gösteriyoruz.

Yeni saldırı planları gelişebilir

ABD'ye dönük Türkiye yönetiminin yürüttüğü çalışmaları, yine ABD sözcülerinin yaptıkları açıklamaları yakında izliyoruz. Olabilir, yeni saldırı planları Türkiye yönetiminden gelebilir. Bazı müttefikleriyle ittifak dahilin-

de bunu yapabilirler. Bu yönlü saldırıların olacağına dair bilgiler çeşitli biçimde basına sızdırılıyor ya da basında tartıştırılıyor. Geçmişte de böyle tartışmalar olmuştu. Geçtiğimiz bir yıl içerisinde de benzer şekilde yalan haber yayma durumları yaşandı. Zehirlemelerin olduğu, çatışmaların olduğu yönünde 2006 sonu ve 2007 yıllarının başında birçok haber sızdırıldı, yaydırılmaya çalışıldı. Şimdi de benzer şeyleri yapıyorlar. Bomba patlatıldı, bilmem şu kadar PKK yöneticisi öldü biçiminde uyduruk haberleri gerçekmiş gibi Türkiye toplumunu ve dış kamuoyunu aldatmak için, Kürt halkının da moralini bozmak için yaymaya çalışıyorlar. İfade ettik, belki yeni saldırı planları yapıyorlar. Belki bu biçimde örgütledikleri güçlere saldırı emri veriyorlar. Bütün bunlar geçerli olabilir. Hangisi doğrudur ve ne oranda geçerlidir elbette bilemeyiz. Onu ancak mücadele süreci açığa çıkartacaktır ve bir de örgütleyenler, yapanlar bilirler.

Ancak biz de elbetteki bütün bunlara karşı tedbirliyiz. Savunma tedbirlerimiz var. Bunları boşa çıkartmayı öngören mücadele yöntemlerimiz var. Bu tür istihbarat faaliyetlerini boşa çıkartacak, tersine çevirecek örgütlü çabalarımızın olduğunu da belirtmek gerekir. Sonucu bu temeldeki mücadeleler belirleyecektir. Tabii hiç kimse peşinen şöyle olacak ya da böyle olacak diyemez. Kim daha etkili, doğru, sistemli, duyarlı mücadele etmeyi sağlarsa, sonuçta o başarılı olur. Başarı kazanmak için çabalarımız bu doğrultuda yoğundur, esastır.

Kürdistan'da ne savaş ne de sivil hukukun geçerliliği yoktur

Bu bakımdan İbrahim arkadaşa yöneltilmiş saldırının, güncel politik durumla, 1 Haziran Atılımı temelinde yürüttüğümüz mücadeleyle çok sıkı ve kopmaz bir bağı vardır. Nasıl ki ***Haki Karer*** yoldaşa yöneltilen saldırı, başta Önderliğimiz olmak üzere hareketimizin daha tedbirli olma ve daha güçlü mücadele etme sürecini getirmişse, İbrahim arkadaşa yöneltilen sadırı da, hareketimizin tedbirlerini daha çok geliştirme ve mücadelede daha kararlı, azimli olma düzeyini ortaya çıkarmıştır. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Burada önemli olan, bizim için değerlendirilmesi gereken yan şudur: Elbette düşmandır, her türlü saldırıyı yapabilir. Gerçi savaş hukukundan söz ediliyor, savaş kurallarından, kanunlarından, uyulması gereken evrensel hükümlerden söz ediliyor, bunların var olduğu ve uyulmazsa yaptırım uygulandığı söyleniyor, ama bunların, böyle şeylerin Kürt halkı açısından geçerli olmadığını biliyoruz. Var sayılmayan, varlığı kabul edilmeyen, yok sayılan bir topluma karşı saldırılarda bu tür durumlar geçerli değildir. Hiçbir hukuk işlemez Kürdistan'da. Sadece savaş hukuku değil, sivil hukukun da geçerliliği yoktur.

> "Nasıl ki ***Haki Karer*** yoldaşa yöneltilen saldırı, başta Önderliğimiz olmak üzere hareketimizin daha tedbirli olma ve daha güçlü mücadele etme sürecini getirmişse, İbrahim arkadaşa yöneltilen sadırı da, hareketimizin tedbirlerini daha çok geliştirme ve mücadelede daha kararlı, azimli olma düzeyini ortaya çıkarmıştır. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır"

Ayrıca günümüz dünyasında da zaten böyle bir hukukun işlemediğini dünyanın dört bir yanında yaşanan çatışmalarda net görüyoruz. Oluk oluk sivil toplumun kanı akıyor, kimsenin kılı bile kıpırdamıyor. Daha fazla çatışmaların gelişmesi, kan dökülmesi için çaba harcıyorlar. Savaşanlar her yöntemi başarıları açısından mubah sayıyorlar. Özellikle ABD yönetimi altında yaşanan günümüz savaş gerçeği kesinlikle böyledir. Irak'ta yaşananlar bunun en somut kanıtıdır. Dolayısıyla hem günümüz gerçeği hem de Kürt halkının bu dünyada yaşadığı durumlar, onun özgürlük hareketine, özgürlük güçlerine karşı düşmanlarının her türlü yöntemle saldırı yürütebileceklerini açığa çıkartıyor. Biz bunu biliyoruz. Bu konuda yanılmıyoruz. Böyle saldırılara maruz kaldığımızı, kalabileceğimizi anlıyoruz. Bu anlamda kuşkusuz insanlık ölçüleri çerçevesinde derin, kapsamlı eleştirilerimiz var. Fakat güncel realiteyi de anlamazlıktan, görmezlikten gelmiyoruz.

Net olmayan örgütsel ortamlar dış saldırılara açık kapı bırakır

Bunun yanında bizim açımızdan önemli olan şu: Düşman düşmandır. Günümüz gerçeğinde elinden geleni yapar. Bunu bir yerde biz yine de anlıyoruz ve anlarız. Fakat biz, yani kendimiz bunun karşısında ne durumdayız? Tabii bunun değerlendirilmesi önemli. Bu bakımdan hem İbrahim arkadaşın katledilmesi durumu, hem de daha sonra gelişen süreç bizim açımızdan çok öğretici oldu. Neyi çıkardık ortaya? Şunu gördük ki, net olmayan, disiplinli olmayan, iyi işlemeyen örgütsel ortamlar, her türlü düşman saldırısı için açık kapı bırakıyor. Düşmanın saldırıp, bizi katletmesine zemin sunuyor, fırsat veriyor. Oysa örgütsel disiplinin gelişkin olduğu, yaşam düzeninin güçlü olduğu, örgütsel işleyişin etkili gerçekleştiği ortamlarda düşman bu fırsatı ve imkanı bulamıyor. Düşmanın bu yönlü girişimleri, çabaları kendini gizleyemiyor. Açığa çıkıyor. Teşhir oluyor, görülebiliyor ve dolayısıyla da etkisizleştirilme imkanı, fırsatı doğuyor.

Bu bakımdan bizim böyle bir şehadet olayından çıkarmamız gereken en temel ders, demek ki bu oluyor. Bir, nasıl bir dünyada yaşadığımızı ve nasıl bir düşmana sahip olduğumuzu iyi bileceğiz. Nasıl bir düşmanlıkla karşı karşıya bulunduğumuz konusunda asla hata yapmayacağız. İki, düşman saldırılarını boşa çıkarmanın temel yöntemi olarak, kendi örgütlülüğümüzü, yaşam ve çalışma disiplinimizi göreceğiz. Başka hiçbir yerde çare aramayacağız. Düşman saldırıları ne olursa olsun, ne tür oyunlar, hilelere başvurulmak istenirse istensin, eğer biz örgütsel disipline sahipsek, yaşam ve çalışma disiplinimiz varsa, bütün bu saldırıları boşa çıkartabileceğimizi anlayacağız, göreceğiz. Bu bakım-

> "Ülkeye yeniden dönüş hareketinde İbrahim arkadaş da yer aldı. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlanması sürecine; gerillanın Botan, Zagros, Behdinan alanında yerleşme, üslenme faaliyetlerine aktif olarak katıldı. Genç olmasına rağmen, en zor işleri en fazla İbrahim arkadaş yaptı. Pratik becerisi, dağ yaşamıyla uyumu, yaratıcılığı, O'nun birlikte yaşanılır kişilikler içinde, hatta önde gelenlerinden yaptı"

dan da örgütlü olmaya, yaşam ve çalışma disiplinine sahip olmaya büyük değer biçeceğiz, önem vereceğiz.

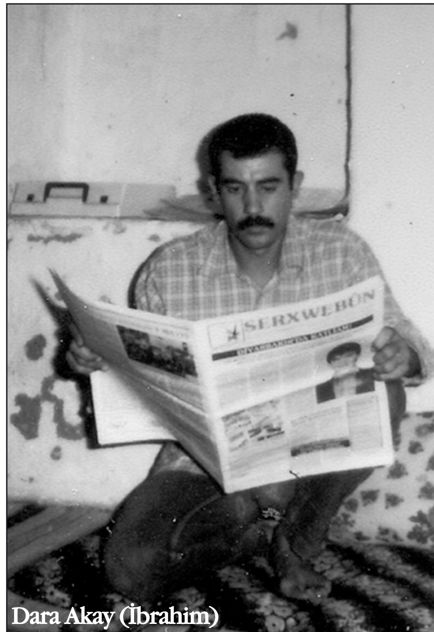
Kim ki örgütsel disiplinimizi zayıflatıyorsa, yaşam ve çalışma disiplinimize yönelik saldırı yürütüyorsa, bunu en tehlikeli düşman bileceğiz. Düşmanın içimizdeki ajanlığı olarak göreceğiz. Dolayısıyla düşmana karşı yürüttüğümüz mücadelenin başarılı olmasının yolunun içimizde örgütsel disiplini zayıflatma, yaşam ve çalışma disiplinimizi bozma yönündeki tutum, anlayış, eğilimlere karşı başarılı mücadeleden geçtiğini bileceğiz. Bunlar kopmaz bir biçimde birbiriyle bağlı olgulardır.

Bu yıl içerisinde bu dersi bilince çıkardık. Önemli bir tartışma yürüttük. HPG IV. Konferansı, bu dersleri daha kapsamlı tartışmalar temelinde açığa çıkartarak, örgütsel yapımızı her türlü düşman saldırısına karşı savunmalı hale getirecek önemli tedbirleri, ilkeleri ortaya çıkarttı. İyi biliyoruz ki, bunları özümsediğimiz ve buna uygun davrandığımız ölçüde düşman saldırılarını başarısız kılacak bir mücadele sürecinin sahibi olacağız.

O'nun için gerillacılık bir özgür yaşam biçimiydi

Güncel planda bu düzeyde bir aydınlatıcılığı varken, tabii ki İbrahim arkadaşın şehadeti üzerinde söyleyebileceğimiz daha birçok husus vardır. Gerçekten de ne kadar planlı, örgütlü ve donanımlı bir düşman söz konusu olursa olsun ve ne denli vahşi saldırırsa saldırsın, gerillacılık yapabilen, gerillacılığı ölçü ve özellikleriyle birlikte temel bir özgür yaşam biçimi olarak benimseyen ve kendini buna katan her bireyin, her türlü saldırıyı boşa çıkartarak onlarca yıl özgürce yaşayabileceğinin ve mücadele edebileceğinin somut kanıtı olmuştur İbrahim arkadaş. Gerilla hareketimizin her döneminde bulunmuş, her türlü ortamında zorlukları yenerek ilerlemenin sembollerinden birisi olarak bu gerçekliği ifade ediyor. Bu bakımdan da İbrahim arkadaşın yaşamında, kişiliğinde anlaşılması, öğrenilmesi gereken yönler çoktur.

Hareketimizin partileşme sürecinde, gençliğin yoğunca katılımını ifade ediyordu ve o dönemin katılanlarındandı. Daha hareketin Kürt toplumunu ilk etkilemesiyle birlikte, çok küçük yaşta olmasına rağmen bu hareketin doğruluğuna, başarısına yürekten inanacak kadar derin bir yurtsever hissiyata sahip olan bir kişilikti. Apocu hareketin daha partileşme sürecinde nasıl bir halklaşmayı, toplumsallaşmayı yaşadığının en somut kanıtlarından birisiydi. Bir yandan güçlü bir militanlaşmayı, kadrolaşmayı ifade ederken, PKK'nin diğer yönünün de halklaşmak olduğu, başta gençler ve kadınlar olmak üzere toplumun tüm kesimlerini harekete geçirip, özgürlük mücadelesinde birleşmeyi sağlayan bir hareket olduğu gerçeğinin en somut kanıtlarından oluyor.

Dara Akay (İbrahim)

12 Eylül faşist askeri darbesi ardından yurtdışına, Lübnan-Filistin ortamına çekilmek zorunda kalan hareketimizin içinde yer alan birkaç yüz kişiden bir tanesiydi İbrahim arkadaş. Aynı zamanda en genç olanlardandı. Bayan arkadaşlardan ***Mizgin (Gurbet Aydın)*** arkadaş, erkek arkadaşlardan da İbrahim arkadaş yurtdışına çekilmek zorunda kalmış parti güçlerimizin en gençlerini oluşturuyorlardı. Yine aynı yöreden de geliyorlardı. Bu kadar genç yaşta olmalarına rağmen, tabii katılımları, kendilerini eğitip hazırlama istemleri en fazla olanlardandı diyebiliriz. Bu anlamda gençliğin moral, coşku kaynağı olma, umut, heyecan verme özelliğini bütün o yurtdışında eğitim görüp kendini hazırlayan parti gücüne fazlasıyla vermişlerdir.

Bir ***İbrahim*** arkadaş daha vardı, Nusaybinliydi. Bu Dara arkadaşın abisiydi. İsmi Dara Akay'dı O'nun. O da İbrahim ismini koymuştu. O daha büyüktü tabii yaş olarak da, fiziki olarak da. İbrahim (Ramazan Toptaş) arkadaşın da yaşı 15 civarındaydı. O zaman Küçük İbo diyorlardı arkadaşlar. Yani öyle bir isimlendirme olmuştu doğalında.

Gerillanın ülkeye yerleşmesinde aktif rol oynadı

1982 güzünden itibaren hareketimizin ülkeye yeniden dönüş hareketinde kendini eğitip hazırlayan İbrahim arkadaş da yer aldı. Küçük İbo da bu özgürlük yürüyüşüne katıldı. Geri dönüşün ortalarında ülkeye döndü. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlanması sürecine; gerillanın Botan, Zagros, Behdinan alanında yerleşme, üslenme faaliyetlerine aktif olarak katıldı. Genç, küçük yaşta olmasına rağmen, en zor işleri en fazla İbrahim arkadaş yaptı. Pratik becerisi, dağ yaşamıyla uyumu, yaratıcılığı, O'nun her zaman aranır, birlikte yaşanılır ve çalışılmak istenilir kişilikler içinde, hatta önde gelenlerinden yaptı. Bu gerçeği böyle tespitle teslim etmek gerekiyor. O bakımdan daha gerillanın Kürdistan'ın omurgası dediğimiz coğrafyaya adımlarını basma, sağlamlaştırma, yerleştirme çalışmalarında bile en aktif yer alan, en çok emek harca-

yan, katkı sunan arkadaşlarımızdan oldu. Birçok alanda kaldı. Yaşama çok canlı ve bir emekçi olarak katıldı. Hiçbir zaman çalışma karşısında itirazı olmadı. Bunun canlı tanığı olarak bu gerçeği teslim etmemiz gerekiyor.

Bu süreçte yapmadığı iş de kalmadı. Kamp yaşamından kuryeliğe kadar, askeri eğitimden savaşa kadar bütün faaliyetler içerisinde, yaz kış demeden görev neyi gerektiriyorsa, bulunduğu yer ve zamanında ne yapılmak gerekiyorsa onları yaptı. Hem de en doğru, en başarılı yapmaya çalıştı. 15 Ağustos temelinde gelişen gerilla hareketi içerisinde hiç dağdan ve gerilladan kopmaksızın aktif bir biçimde yerini aldı. İşbirlikçi çeteciliğin gerillayı bozucu, saptırıcı çabalarına karşı gerillacılıkta ısrar etti. Her türlü olmazı dayatan, zayıflık gösteren, dağda ve gerilla temelinde özgür yaşama yürüyemeyen geri, bireyci tutum ve özellikler karşısında Önderlik çizgisi temelinde, dağda gerilla çizgisinde, özgür yaşamı yaratmada ısrarın en temel sahiplerinden birisi oldu. Kısaca Agit çizgisinin, dağda ve mücadele içinde özgürleşme ve gerillalaşma çizgisinin ısrarlı sahipliğini yaptı.

Kürdistan'daki gerillanın en canlı kanıt ve tanıklarından birisiydi

Bu dönemde, Kuzey Kürdistan'da gitmediği alan, ayak basmadığı coğrafya, mücadele etmediği yer kalmadı. Zaten Zagros'tan başladı. Behdinan-Zagros alanında gerilla mücadelesine başladı. Botan'dan Dersim'e, oradan Toroslara, Amanoslar'a kadar Kuzey Kürdistan'ın bütün alanlarında bulundu. Her ortamda gerillacılık yaptı. Gücü oranında düşmanla savaştı.

En temel özelliği tutarlılığıydı. Gerilla yaşamında, gerilla ölçülerinde, disiplinindeki tutarlılığıydı. Eğer bu kadar uzun süre bu kadar farklı alanlarda, bu denli değişik dönemlerdeki mücadele ortamlarında düşmanı boşa çıkartmayı, mücadele edip gerilla düzeninde kendini yaşatmayı başarmışsa bunun sırrı, gerilla ölçülerine ve özelliklerine sıkı sıkıya bağlı olmaktır. Her zaman söyledik; gerillacılık yaşatıyor ve başarıya götürüyor. Ölümü ve başarısızlığı gerillalaşamayan tutumlar, anlayışlar, yaklaşımlar yaratıyor. Bu gerçeğin en canlı kanıtlarından, tanıklarından bir tanesidir İbrahim arkadaş. Öyle onlarca, yüzlerce arkadaşımız vardır, bu gerilla mücadelesi içerisinde ortaya çıktı. İbrahim arkadaş da işte onlardan birisiydi.

Zorluklardan yılmadı, hiçbir zaman rahat aramadı. Yaşamda özgürlüğü aradı. Özgür yaşamı yaratmak, nerede olmayı, ne tür zorluk ve engellerle mücadele etmeyi gerektiriyorsa onu kararlılıkla yaptı. Hiçbir zaman imkan arayışında bulunmadı. Şu kadar savaşçı olursa mücadele edilir, şu kadar para olursa, silah olursa gerillacılık yapılır gibi bir anlayışın sahibi hiç olmadı. Yalnız başına da örgüt görev verse, her görev için pozitif yaklaştı. Olur dedi ve sorumluluk üstlenmekten hiç geri durmadı. Her zaman gerillacı yaşamdan, dağda özgürce yaşamdan mutlu oldu, heyecan duydu. Yaşam coşkusunu güçlü tuttu. Dağda gerilla yaşamında karşılaşılan zorluklar karşısında hiçbir zaman geri adım atmadı ve şikayet etmedi. Zorlukları daha çok gerillalaşarak ve daha fazla direnerek aşmayı esas aldı. Ve böyle aşılabileceğine de her zaman inandı. Bu anlamda gerillacılığı gerçekten de doya doya, hem de Kürdistan'ın bütün ortamlarını, güzelliklerini görerek, gezerek yaşamayı bildi.

İmkan, fırsat peşinde koşmadı. Yetki, güç arayışında olmadı. Kariyerist davranmadı, her zaman mütevazı oldu. Onurlu bir savaşçı olarak yaşamayı, mücadele etmeyi ve tabii ki yoldaşlık yapmayı esas aldı. Önderlik çizgisinin, Agit çizgisinin gerilla yaşamında ve yoldaşlığında ölçü, özellikler neyi gerektiriyorsa onları özümsemek ve uygulamak çabası içerisinde oldu. Öyle ki, en büyük yönetici ve komutanla her türlü sorunu tartışan bir düşünür, siyasetçi; komutan olarak yeni bir savaşçıyla birlikte mangayı paylaşır, silah eğitimi yapar, gerillaya, dağa alışmanın coşkusunu yaşar bir davranış göstermeyi birlikte gerçekleştirebildi.

Mütevazılıkta derin bir çizgiye sahipti

İbrahim arkadaş böyle bir gerilla çizgisinin sahibidir. Bu anlamda en son bulunduğu HPG çalışmaları içerisine katıldığı dönemde bile kimse kim olduğunu, ne yaptığını bilmiyordu. Bizim bazı arkadaşlarımız diyordu, 'biz hiç bilmiyorduk bu kadar eskidir. Sanıyorduk 1990'ların ortalarında katılmış, yeni öğrenmeye çalışan bir arkadaştır.' İşte mütevazılıkta, katılımcılıkta bu denli derin bir çizgiyi tutturdu.

Komuta özerkliğini yaşamadı İbrahim arkadaş. Özerkliğe her zaman karşı oldu. Anlayış olarak da, kişilik olarak da karşıydı. Fakat her şeyi doğal kişilik duruşuyla tanımlamak doğru olmayabilir. Bir anlayıştı O'nun duruşu. Çok küçük yaştan itibaren Önderliği anlama ve izleme sürecine girişinin ortaya çıkardığı bir kişilik duruşuydu. Bunu anlamamız gerekiyor. Bu anlamda da gerilla çizgisini incelerken, tabii ki İbrahim arkadaştan öğrenilecek şeyler çoktur diyoruz. Gerillacılık olmuyor, doğru komutanlık olmuyor, bilmem komutanın şöyle olması gerekiyor, böyle olması gerekiyor, az güçle iş yapılmıyor, özerk durulmazsa başarı olmuyor diyenler ve sananlar için, İbrahim arkadaş bu düşüncelerin doğru olmadığının en canlı kanıtıdır. Tersine, her şeyi başarıyla yapmanın gerillacılığa bağlı olduğunun da en somut, inkar edilemez, ret edilemez kanıtı oluyor. Bu bakımdan incelenmelidir diyoruz, tartışılmalıdır. Ölçü ve özellikleri araştırılmalıdır. Yaşamı incelenerek doğru bir gerilla çizgisinin geliştirilmesinde gereken dersler mutlaka çıkarılmalıdır. Çünkü çıkarılacak önemli dersler var.

> "Şehit ilke demektir. İdeolojik duruş demektir. Herkes her şeyi yapabilir, kendini her kılığa sokabilir, ama şehit bir duruş, bir ilke, değişmez bir temsilcilik olarak ayakta durur ve yön verir, öncülük eder. Bu bakımdan bizim temel ideolojik duruşumuz, ilkesel duruşumuzun yaratıcıları şehitlerimizdir. Gerçek komutanlarımız, yol gösteren ve bize emredenler şehitlerimizdir"

İbrahim arkadaş değer yaratan bir militan olmayı bildi

İbrahim arkadaş, provakatif tasfiyeci saldırılar sürecinde sağlık durumu nedeniyle o saldırıların en çok yoğunlaştığı ortamlarda da bulundu. Bir süre Irak'ta bulundu, Maxmur'da kaldı. Birçok çevrenin şu veya bu düzeyde etkilendiği, sarsıntı geçirdiği, uzun bir süre umut ve inanç bakımından zayıflık yaşadığı bir ortamda, yine birçoğunun umudunu tümden kaybederek devletçi sisteme kulaç attığı bir süreçte, İbrahim arkadaş en küçük bir tereddüdü yaşamadı. Yüzleri açığa çıkıp sözlerini net söyledikleri ilk andan itibaren provakatif tasfiyeci eğilime karşı tavır sahibi oldu. Bu süreçte önemli bir işlevi de yerine getirdi. Onu da bilme ve tanımlamada yarar var. Bulunduğu ortamlar gereği provakatif tasfiyeci faaliyetleri yakından izleme, görme, ne yapılmak istendiğini anlama ve örgütü bu konuda tedbirli hareket etmek için bilgilendirme görevini bir militan görevi olarak yerine getirmişti bu dönemlerde. Bunlara karşı daha çok rol oynamak istedi. Bu da anlamlıydı, anlaşılırdı.

İbrahim arkadaş uzun mücadele sürecinde yetki peşinde koşan, çalışan bir kişi değil de, emeğiyle, çabasıyla yaşamı üreten, değer yaratan bir militan olmayı bildi. Bunun sonucunda kendisine daha fazla görev verme olarak algıladığı meclis üyeliğini ve HPG'nin en üst kurumunun üyesi olma onurunu, şerefini büyük bir ciddiyetle, çabayla yüksekte tutma, onun yüklediği görev ve sorumluluğun gereğini başarıyla yerine getirmek için en yoğun çabayı harcadı. Nerede iş olduysa, oraya görev kapsamında en başta koşan oldu. Kendi işlerini yaptığı gibi başkalarının zorlandığı, ulaştıramadığı işleri de yapmaya çalıştı. Bazı görevler yürütülemez olunca, İbrahim arkadaş onları da yürütmeyi üstlendi.

Şehit düştüğü dönemde, gerçekten de derler ya, 'başını kaşıyacak vakti yok insanın' öyle bir görev kapsamındaydı. Sadece öz savunma çalışmaları değil, onunla birlikte HPG'nin temel birçok çalışmasının bizzat örgütleyeni, yürüteni konumundaydı. Bütün bu görevlerde başarılı olabilmek için de gecesini gündüze katarak çalıştı. HPG militanlığının, komutanlığının, savaşçılığının bütün özelliklerini böyle bir çalışma içerisinde hayata geçirdi, geliştirdi. Bize miras olarak bıraktı. İbrahim arkadaş gerçeğinden bu dersleri çıkartmamız gerekiyor. Doğru anlamamız, anısını doğru sahiplenmemiz ve tabii ki üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini başarıyla yerine getirerek Önder Apo'nun yaptığı gibi, şehitler anısına doğru sahip çıkmanın temsilcileri olabilmeliyiz. Görev budur.

Şehit ilke demektir

Şehit ilke demektir, ideolojik duruş demektir. Herkes her şeyi yapabilir, kendini her kılığa sokabilir, ama şehit bir duruş, bir ilke, değişmez bir temsilcilik olarak ayakta durur ve yön verir, öncülük eder. Bu bakımdan bizim temel ideolojik duruşumuz, ilkesel duruşumuzun yaratıcıları şehitlerimizdir. Gerçek komutanlarımız, yol gösteren ve bize emredenler şehitlerimizdir. Haki arkadaştan başlayan, ***Mazlum, Kemal, Hayri*** arkadaşlarla zindan direnişçiliğiyle devam eden, ***Agitlerle, Zilanlarla, Beritanlarla*** günümüze kadar gelen, yine 1 Haziran Atılımı temelinde ***Erdallarla, Şilanlarla, Nucanlarla, Viyanlarla, Serxwebunlarla, Tekoşinlerle, Sorxwinlerle*** günümüze kadar gelen, her gün mücadele edip kan döktüğümüz bir değerler zinciri içerisinde yer alıyor İbrahim arkadaş. Ve bizi bu büyük değerler zinciri var ediyor.

Hiç kimse Kürdistan'da özgür birey ve toplum yaşamının bu değerlere bağlı olduğunu inkar edemez. Kürt toplumu üzerindeki inkar ve imha saldırılarını kıranın bu değerler olduğunu görmezden gelemez. Kürt ulusal dirilişini başaranın ve Kürt halkını günümüz dünyasında eşitlik, özgürlük, demokrasi doğrultusunda heyecanla mücadele ederek, insanlığa öncülük eden bir halk haline getirenin bu değerler olduğunu kimse görmezden gelemez, yadsıyamaz. Bu bakımdan Önder Apo *"doğru yaşam, şehitlerin kendisidir"* dedi. Şehitlik yaşam ilkesidir. Kürt halkı için özgürlüğün ve demokrasinin şaşmaz yolunu gösteren büyük bir ordu olan şehitler ordusu bu temelde yaratıldı. Onlar bizim her zaman, her yerde, her türlü zorluğu yenmede, engeli aşmada temel güç kaynaklarımızdır. Geçmişimizin yaratıcıları ve geleceğimizin doğrultucularıdır. Dolayısıyla hareket olarak da, halk olarak da şehitlerimizden aldığımız güçle, inançla, iradeyle örgütleniyoruz, birleşiyoruz. En zor koşullarda bile bu büyük mücadele içine giriyoruz.

Bu temelde diyoruz; hareketimizin gerçeği, yol göstericisi, parti hareketimizin özü, ruhu şehitler gerçeğimizdir. Onlar parti mücadelemizle, gerilla hareketimizle özgürlük ve demokrasi mücadelemizde yaşıyorlar. Bu bakımdan diyoruz; İbrahim arkadaşın ve tüm şehitlerin anıları ölümsüzdür.

- Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
- Biji Reber Apo!

Devrimci Selam ve Saygılar
1 Ağustos 2007
Duran Kalkan

Şehitlerimizi doğru anlamak 15 Ağustos Atılımı'nın ruhuyla savaşmaktır

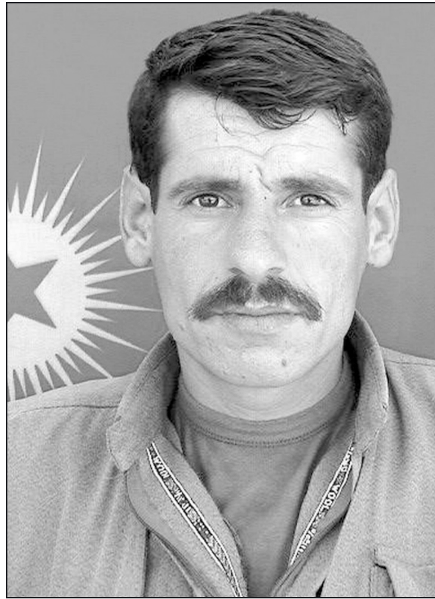
"2007 şehitlerini doğru anlamak ve anılarına doğru bağlanmak demek, aktif savunma sürecinin başarıyla geliştirilmesini sağlamak demektir. Demokratik toplum konfederalizminin inşasının gerçekleştirilmesi demektir. Aktif savunma çizgisinde güçlü bir gerilla direnişini var etmek demektir. Başta Türkiye yönetimi olmak üzere, tüm inkarcı ve imhacı güçlerin planlarını boşa çıkartacak bir direnişi ideolojik, siyasi ve askeri alanda yaratmak demektir. Bu da büyük bir bilinçle, yine güçlü bir iradeyle, sağlam bir kararlılık ve duruşla, ciddiyetle, disiplinle olur. Başarı ancak böyle yaratılır"

Halk Savunma Merkezi

15 Ağustos'un 24. yılına girerken, HPG'nin değerli komutanlarından ve Askeri Konsey Üyesi ***Medeni (Nesih Özcan)*** yoldaşı şehit vermiş bulunuyoruz. Hem şehit düştüğü dönemi anlamak ve hem de Medeni arkadaşın değerli özelliklerini ortaya çıkartarak özümsemek açısından değerlendirme yapmak gerekli ve önemli oluyor.

Medeni arkadaş 1990 yılında gerilla saflarına katılmıştır. Kuzey Kürdistan'ın orta alanlarından olan Bitlis'in Norşin ilçesinde doğup büyümüştür. Katılımından itibaren uzun süre Zagros alanının çeşitli bölgelerinde savaş birliklerinde yer almıştır. Yine Behdinan alanında ve birçok yerde savaşçılık yapmıştır. Savaşa her düzeyde katılım gösterdi. Becerisi ve etkinliği O'nu gerilla örgütlenmesi içinde komutanlaştırdı. Değişik düzeyde uzun süre görevler yürüttü. Her türlü komutanlık görevinde bulundu. 1997 yılında Zagros eyaleti yürütmesi içinde yer aldı. Daha sonra Zap ve Gare alanlarında savaşa katıldı. Geri çekilme döneminde O da Kandil'e gitti ve 2000 yılında YNK ile yaşanan savaşta tabur komutanı olarak yer aldı.

2002 yılından itibaren Zagros ve Gare karargahlarında koordinasyon üyesi olarak görev yürüttü. Medeni arkadaş, 2005 Ağustos'unda yapılan HPG Genişletilmiş Komuta Konseyi Toplantısı'na katıldı ve ihtiyaç üzerine Dersim alanında savaşa katılma önerisinde bulundu. Son iki yıldır da Dersim saha koordinesinde yer alarak mücadele yürüttü. Bu katılımcılığı sonucunda şubat başında yapılan HPG IV. Konferansı O'nu askeri konsey üyeliğine seçti.

Medeni arkadaş büyük bir kişilik örneğiydi

Medeni arkadaş hiç tanımadığı ve ilk defa gittiği Dersim alanında, 2006 pratiğinde etkin bir katılım göstererek önemli hizmetlerde bulundu. 2007 yılında Dersim'in açılım alanlarına dönük çalışmaları örgütleyen yönetimin başında bulunuyordu. O'nun hedeflenmesi, biraz da gerillanın Türkiye'ye yayılmasına dönük yürüttüğü bu faaliyetlerden ötürüdür. Şehit düştüğünde Dersim saha koordinesi ve HPG Askeri Konseyi Üyesi görevlerini yürütüyordu.

Medeni arkadaş, parti yaşamı boyunca her zaman savaş birlikleri içinde yer aldı ve savaş ortamında bulundu. 17 yıllık kesintisiz savaşçı pratiğinin zengin tecrübesini kişiliğinde somutlaştırdı. Her zaman başarı çizgisini esas aldı ve sayısız başarılı eylem içinde savaşçı veya komutan olarak yer aldı. Elbette bazı dönemlerde eleştirilerle de karşı karşıya kaldı. Medeni arkadaş ona da açık oldu. Hiçbir zaman eleştiriye kendini kapatmadı. Belki zamanında ve derin anlamada zorlandı, ama özeleştirisel yaklaşım göstermekle de hiçbir kapalı tutum içinde olmadı. Örgütün değerlendirme ve eleştirilerine, yine birlikte çalıştığı yoldaşlarının, çalışma arkadaşlarının eleştirilerine her zaman açık oldu. İtirazsız dinledi, tepkisiz anlamaya çalıştı. Gerçekten de büyük bir kişilik örneği oldu.

Tabii bu süreci mücadele içerisinde geçirmiş, şimdi HPG'ye ve genel hareketimize büyük güç katan önemli bir kadro komuta birikimi var PKK'nin. Bu, güçlü bir kadrolaşmayı ifade ediyor ve birçok gücü de etkiliyor. Fakat bütün bunlar içinde tüm süreci savaş ortamında ve savaş içinde yaşamış olanlar azdır. Medeni arkadaş işte bu az sayıda olan kişilerden birisi oldu. Bunu hiç unutmamak lazım. 1990'dan itibaren gerilla hareketinin geliştirdiği ulusal diriliş devriminin canlı tanığı ve büyük öncü militanı olarak varlık gösterdi. Bu süre içerisinde her türlü zorlukla yüz yüze geldi. Yılmadı, geri durmadı. Beynine ve yüreğine dayanarak, Önderlikten ve halktan güç alarak yoldaşlarla, örgütle bütünleşerek bu zorlukları yenmeyi, çalışmayı bir ilke ola-

rak esas aldı. Sayısız engelle karşılaştı. İçten, dıştan gelen engellerdi bunlar. Zorluklarla doluydu, tabii oldukça zorlayıcıydı da.

Hiçbir engel O'nu mücadele dışına itmek değil, mücadele ortamından uzaklaştırma gücünü bile gösteremedi. Her türlü zorluğa ve engele rağmen, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin ve gerillanın geliştirilebileceğine inandı. Geliştirmenin yol yöntemlerini bulma arayışı içinde oldu. Düşünerek, bilinç yoğunlaşması yaşayarak, daha çok da pratikte çaba harcayarak, küçük imkanları büyük bir çabayla biriktirip mücadele ederek, çözüm gücü yaratmayı bildi. Medeni arkadaşın böyle bir kişilik yapısı vardır.

Bu süreç böyle kolay geçmedi. 17 yıl en sert savaş ortamlarında, 24 saat savaşın içinde yaşayabilmek, ayakta kalabilmek büyük bir irade, incelik, duyarlılık, taktik yaratıcılık ister. Bunları çoğu zamanlarda göstermeye çalıştı. Çok çatışmaya girdi, belki de savaş tarihimizin en fazla çatışmaya giren kişilerinden birisidir, çok yaralandı. Birçok kez ölümden döndü, adeta böyle delik deşik olmuş bir vücutla, ama yüksek bir irade ve inançla, yine de gerilla mücadelesi ortamından kopmayan, her zaman o ortamda kalıp savaş yürütmeyi bilen bir duruşun sahibi oldu.

Büyük gelişmelerin yaratılmasını bilen bir yaşamın sahibi oldu

Önderlik doğru savaşçılığın bir atım barut gibi kendini tüketmek değil de kanını damla damla vermek olduğunu söylerdi hep. Medeni arkadaş gerçekten de uzun savaş dönemi içinde kanını damla damla veren ve her damla kandan büyük gelişmelerin yaratılmasını bilen bir yaşamın sahibi oldu. Bu bakımdan öğrenilecek, örnek alınacak yönleri çoktur. Kişilik olarak belki çok öne çıkan, her şeye el atmak isteyen bir konumda olmadı, ama aktif mücadelenin, özellikle savaşın her zaman içinde oldu. Sözden çok pratiğe, eyleme baktı. Sorunları sözle çözmekten çok, pratikte, yaşam içinde çözüm üretmeyi daha doğru buldu. Bunlar önemli yönleriydi, özellikleriydi.

Gerçekten de mütevazı bir kişilikti. Zagros pratiği çok tartışılan, değerlendirilen bir pratiktir. Çok savaş verilmiştir, çok şehit verdik. Tabii çok militan, komutan da yetişti. Bunlar savaş içinde yetişti, öyle söz ortamında değil. Medeni arkadaş da en çok savaşın içinde olan, savaşın her dönemine katılan, her sürecin hakkını vererek kendini eğitip yetkinleştiren ve komutanlaştıran bir çizginin sahibi oldu. O bakımdan gerçekten mütevazıydı, herkesle bir olmayı,

birlikte mücadele etmeyi bildi. Arkadaşlarıyla uyumlu, görevler üzerinde tartışan, karar alan, pratikte kolektivizmi geliştirmeye çalışan bir tutumun sahibi olduğu gibi, yeni katılmış savaşçılarla her zaman iç içe oldu. Yaşamda, mücadelede onlardan hiç kopmadı. Çoğu zaman bulunduğu ortamda rütbesinin ne olduğu hiç bilinmedi. Geçenlerde bazı arkadaşlarla karşılaştık şaşkındılar, diyorlardı; "biz ***İbrahim (Ramazan Toptaş)*** arkadaşın bu kadar yıldır örgüt içinde olduğunu bilmiyorduk. Sanki böyle 5-10 yıllık bir arkadaş olarak görüyor ve sanıyorduk. Ne kadar eskiymiş." O bir duruştu tabii, katılımdı. Mütevazı bir duruş ve yaşamdı. Medeni arkadaş da benzer bir duruşun, yaşam çizgisinin yürütücülerindendi. O kadar süre en kızgın savaş ortamının içinde bulunmuş olmasına, her türlü çatışma ortamından geçmesine rağmen, örgüt bir görev verdiyse, bulunduğu alanda üzerine hangi görev düştüyse, ona itiraz etmeden yürütmeyi esas aldı. Bulunduğu ortamda kim olduğu, ne kadar süre mücadele içinde bulunduğu, yetki düzeyinin ne olduğu hiç bilinmedi. Hep yapı içinde savaşçılardan birisi olarak yaşamayı, katılmayı esas aldı. Bu savaşçılıkta da böyledir. Her zaman pratiğin başında oldu.

Çizginin ihtiyaçları temelinde yaşayan savaşan bir militandı

Böyle bir komuta çizgisi gerilla da her zaman vardır. Gerillanın yaratıcısı, öncüsü olan ***Agit*** komuta kişiliğinden başlayan bir çizgidir bu. Bu çizgi, yüzlerce çok değerli gerilla komutanı yetiştirdi bu 25 yıl içerisinde. Medeni arkadaş da bu çizgi içinde yer alan ve böyle bir savaşçı olmaya, çizgi dahilinde yaşayan, savaşan bir kişilik olmaya büyük gayret gösterdi. Her zaman savaşın içinde olan, görev ve sorumluluk neyi gerektiriyorsa onu yapan, yanında bulunan yoldaşlara gücü oranında destek veren, yardımcı olan bir tutumu gösterdi. Bir çoklarının çok ihtiraslı olmalarına, küçük bazı değer üretmelerine rağmen, büyük karşılık beklemelerine, kendileri-

ni görüntüde çok öne veren pozisyonlarına karşın, Medeni arkadaş pratikte iş yapmayı esas alan ve O'na ne tür iş düşüyorsa onu yapmayı esas alan bir kişilik oldu.

Bu konuda gerçekten hem mütevazıydı hem de önemli bir çizgi sahibiydi. Medeni arkadaşı rahatlıkla karargah komutanı da yapabilirdin, tabur komutanı da. Bir yerde gerekiyorsa bölük komutanı da olabilirdi, bir savaşçı olarak da katılabilirdi. Eğer bulunduğu ortam savaşçı olmasını gerektiriyorsa, hiç tereddüt etmeden savaşçı olarak da katılabilirdi.

Pratik içinde de hep en başta olan ve iş yapan, iş yaparak çalışma kolektivizmini yaratan, başkalarının iş yapmasını sağlayan bir çizgiyi yürüttü. Emir veren, özerkleşen, hep söz düzeyinde kalan, pratikte öncülük görevlerine sahip çıkmayan bir çizgiyi hep ret etti. O'nun savaşçılık anlayışı, komutanlık anlayışı görev üstlenmekti, iş üstlenmekti. Ve üstlendiği işi de en başta yapmaktı. Başkalarının da katılması gerekiyorsa, onları katarak yapmaktı. Bu bakımdan her zaman savaşçı oldu, hem de değişik düzeylerde komutanlık yaptı.

Bu durum O'nu büyük bir tecrübe sahibi haline getirdi. Kürdistan gerilla pratiğinin en çok tecrübe sahibi olan kişiliklerinden birisiydi. O tecrübelerini de her zaman pratiğe aktardı. Savaş pratiğini aktardı, yeni savaşçıları eğitme temelinde aktardı.

En sonunda Zagros Behdinan alanlarından o büyük savaş tecrübesini Dersime taşıyarak, orada da savaş pratiğine aktarmayı esas aldı. Gerilla tarzının, taktiğinin geliştirilmesi, oturtulmasında hep pratikleşmeyi esas alan bir çizgide yürüdü. Bu bakımdan hem mütevazı kişiliği, katılımı hem de savaşçılığı ve komuta çizgisinden örnek alınacak özellikleri çoktur. Kürdistan gerillasının yarattığı yüzlerce büyük savaşçı ve komuta örneklerinden birisi oluyor. Hep onlardan öğrenmeyi, onların takipçisi olmayı ve hayata geçirmeyi, şehitlerimizin özelliklerini hayata geçirmeyi esas almıştır.

"Medeni arkadaşın hem mütevazı kişiliği, katılımı hem de savaşçılığı ve komuta çizgisinden örnek alınacak özellikleri çoktur. Kürdistan gerillasının yarattığı yüzlerce büyük savaşçı ve komuta örneğinden birisi oluyor. Hep onlardan öğrenmeyi, onların takipçisi olmayı ve hayata geçirmeyi, şehitlerimizin özelliklerini hayata geçirmeyi esas almıştır"

Çok güçlü bir Kürdistan yurtseveriydi

Önderlik eğitiminden geçti, Önderliği tanıdı. Değişik parti eğitimlerinden de geçti. Bütün bu tutumu, davranışı, pratikçiliği o bilinç düzeyiyle, kavrayış düzeyiyle, kararlılığıyla bağlıydı. Bu bakımdan sorunlar ve zorluklar ne olursa olsun O, hep mücadeleyi yürütme kararlılığı içinde oldu. Mücadele yürütülür, pratikte ısrar edilirse zorlukların yenileceği, sorunların çözüleceğine inandı. Dolayısıyla da çözüm yerini hep pratik olarak gördü. Sorunları pratikte çözmeyi, zorlukları mücadele ederek yenmeyi esas aldı. Bu bakımdan en küçük bir ideolojik örgütsel duruşta yalpalama, geriye düşme, zayıflık gösterme olmadı. Bu bakımdan önemli bir bilinç yoğunlaşmasına sahipti, okuyan anlayan bir kişilikti. Önderlik gerçeğine, Önderlik çizgisine tutku düzeyinde bağlı oldu. Bu bağlılık O'nu her zaman bu çizgi temelinde kendini eğitme, geliştirme, hata ve eksikliklerini eleştiri ve özeleştiriyle bulma tutumuna yöneltti.

Tabii çok güçlü bir Kürdistan yurtseveriydi, devrimci bir kişilikti. Gerçekten de büyük bir iradeydi. Yani Medeni arkadaş gibi zorluklar yaşamış, savaşta darbe yemiş kişilik çok azdır. Bir değil, iki değil sayısı çok fazla olan yaralanma düzeylerinde bunları yaşadı. Fakat O her zaman iradesine, inancına, bilincine dayanarak, güvenerek o fiziki darbeleri yenmeyi ve bir savaşçı olarak yoluna devam etmeyi bildi. Belki dıştan bakınca çok göstermiyordu, ama büyük bir irade kişiliğiydi. Belki fiziki olarak çok gösterişli, cüsseli değildi, ama müthiş bir direnci vardı. Yani o kadar yıpranma, darbe yemeye rağmen, fiziki direngenliği O'nun Önderlik çizgisine bağlılığıyla, Kürdistan yurtseverliğiyle, yani ideolojik duruşuyla bağlantılıydı. Bu bakımdan Apocu çizginin doğruluğuna güçlü bir bilinç yoğunlaşan, anlayarak, kafa yorarak tutku düzeyinde inanan ve onun gereklerini yerine getirmeyi esas alan, bunu gerçekleştirdikçe Kürt halkının özgür demokratik yaşam hakkının gerçekleşeceğini bilen, öngören bir tutumun sahibi oldu.

Dersim sahasında görev almada hiç tereddüt etmedi

Bu nedenle de 2005 yazı gibi birçok tartışmanın, karışıklığın olduğu bir ortamda, Dersim'de görev almakta hiç tereddüt etmedi. Örgütün ihtiyacı olduğunu, HPG'nin Dersim sahasını güçlendirmesi gerektiğini görünce, doğrudan kendisi önerdi ve gerillanın o zor ortamları aşmasında, kendisini büyük çözümleyici bir güç haline getirdi. Geçen iki yıllık çok hareketli, dalgalı, karmaşık siyasi askeri ortama, en önemli bir mücadele sahasında en üst düzeyde görev yürüterek katıldı. Ne yapmak gerektiğini anlamaya ve anladığı ölçüde pratikleştirmeye çalıştı.

Dersim sahasının gerilla pratiğinin örgütlenmesi ve savaşın yürütülmesine en önde katıldığı gibi, gerillanın Kürdistan genelinde örgütlenmesi, hatalarının düzeltilmesi yönünde düşünce ve öneri geliştirmekten geri kalmadı. Bu iki yıl boyunca zaman zaman bu görüş ve önerilerini anakarargaha sundu. Oldukça isabetli görüşlerdi, gerillanın büyütülmesine ilişkin.

Yine tarz konusunda düzeltme yapmaya ilişkin istekleri, önerileri vardı. Medeni arkadaş bu yönleriyle bir yandan 1 Haziran Atılımı sürecinin öncü militanları, komuta gerçeklerinden biri olduğu gibi, özellikle 2007 yılı pratiğinin geliştirilmesinde, HPG IV. Konferansında ve KONGRA GEL V. Genel Kurulu'nda hareketimizin kararlaştırdığı aktif savunma döneminin geliştirilmesinde öncü militan düzeyde yer aldı.

Türkiye yönetiminin, özellikle genelkurmayının Kürt halkına inkar ve imhadan başka bir yaklaşımı göstermediği, ne mutlu türküm demeyen herkesin Türk devletinin düşmanı olduğunu ilan ettiği; AKP-genelkurmay uzlaşması temelinde Türkiye'nin bütün imkanlarının seferber edilerek ve bin bir türlü hileli yöntemin geliştirilerek imha ve tasfiye saldırılarının yürütüldüğü bir ortamda, bütün bunları boşa çıkartacak bir gerilla direnişinin gelişmesine öncülük etti. Bir de bu direnişi aktif savunma direnişi düzeyine ulaştırmak için, bunun pratik sahada planlamasını, yeniden mevzilenmesini, tarzını, taktiklerini geliştirme, gerillayı pasif savunma konumundan tümden çıkararak aktif savunma konumuna çekme mücadelesine öncü düzeyde katılan ve en çok çaba harcayan böyle bir mücadele kişiliğinin sembolü olan bir savaşçı oluyor.

Yine PKK'yi imha ve tasfiye konsepti temelinde başta Önder Apo'ya dönük zehirleme saldırısı karşısında direniş mücadelesini geliştirme, Önderlik çizgisine ve gerçeğine en ileri düzeyde sahip çıkarak, bu tür saldırıları boşa çıkartacak bir mücadeleyi pratikte var etmede en önde çaba harcayan militanlardan biri oldu.

2007 yılı mücadelesinin genel direniş içerisinde böyle özgün yönleri vardır. 2007 direnişi Türk genelkurmayının gerillayı ezme ve marjinalleştirme stratejisi temelinde kuzeyde ve güneyde saldırılarını en çok yoğunlaştırdığı bir yıldır. Yine PKK'yi imha ve tasfiye planını, Önder Apo'yu zehirleme, gerillayı ezme, halkı bastırma, Kürt direnişini bütün parçalarda tasfiye sürecine sokma saldırısını planlı bir biçimde en üst düzeyde yürüttüğü bir yıl.

2007 şehitlerimiz büyük bir direnişin şehitleridir

Dolayısıyla 2007 direnişçiliği, bir yandan gerillayı ezme ve marjinalleştirme amaçlarına karşı, diğer yandan hareketimizi imha ve tasfiye etme amaçlarına karşı bunları boşa çıkartmak amacıyla yürütülen bir direniş oluyor. 2007 şehitlerimiz böyle büyük bir direnişin şehitleridirler. 125 yoldaşımızın bu direniş içinde şehit düştüğünü tespit etmiş bulunuyoruz. Tabii çok öncü militanlar var. Botan'da, Zagros'da, orta sahada, Dersim'de, Serhat'ta, Amanos'ta, Doğu Kürdistan'da, Güney'de, Kürdistan'ın dört bir yanında bu şehitler mücadelenin en ön saflarında yer alarak yaşamlarını verdiler. ***Şiyarlar, Erdallar, Çiyalar*** gibi gerçekten çok öncü, girişken, ön açan militan tutumlar ortaya çıktı. Bir edebiyat okulumuz vardı, geçen bir ay içerisinde üç üyesini şehit verdik. ***Bedirhan, Mahir ve Rojinda*** arkadaşı bir ay içerisinde şehit verdik. Medeni arkadaş bütün bu direniş sürecinin ve şehitlerinin sembolüdür, öncüsüdür. Bütün olumlu özellikleri kendinde toplayan, böyle büyük bir direniş sürecine öncülük eden niteliktedir, bu özelliklere sahiptir.

> "2007 direnişçiliği, bir yandan gerillayı ezme ve marjinalleştirme amaçlarına karşı, diğer yandan hareketimizi imha ve tasfiye etme amaçlarına karşı bunları boşa çıkartmak amacıyla yürütülen bir direniş oluyor. 2007 şehitlerimiz böyle büyük bir direnişin şehitleridirler. 125 yoldaşımızın bu direniş içinde şehit düştüğünü tespit etmiş bulunuyoruz"

PKK tarihi büyük direniş tarihidir

PKK tarihi büyük direniş tarihidir. Yine, halk kahramanlığı tarihidir. Büyük şehitler tarihidir aynı zamanda. Her dönemi kahramanca en ön safta mücadele ederek şehit düşen militanlar kazandılar. Her dönemin böyle öncü, örnek militanları oldu. ***Haki Karer'le*** partileşme süreciyle başlayan, ***Cumalarla, Salihlerle*** devam eden bir partileşme sürecinin şehitleri var.

12 Eylül faşist askeri rejimine karşı PKK ideolojisini zafer çizgisinde savunan büyük zindan direnişçiliği var. ***Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların*** direnişi var. Yine yurtdışı direnişçiliği var. 10'dan fazla şehidi vardır o direnişçiliğin de. 12 Eylül faşist askeri rejimine ve onun dayandığı inkar ve imha sistemine tarihinin en büyük öldürücü darbesini vuran o büyük 15 Ağustos Atılımı'nın öncü militanları, şehitleri var. ***Agitler, Erdallar, Sevgatlar*** var. Gerillanın yaratıcıları, Kürdistan coğrafyasında yerleştiricileri oldular. Zindan direnişçiliğinin, 12 Eylül rejimine ideolojik alanda vurduğu öldürücü darbeyi, siyasi askeri alana taşıdılar. Ve ulusal diriliş devrimini yarattılar. Önderlik bu döneme, Kürt halkının kahramanlık dönemi dedi. Bu doğrultuda şehitleri halk kahramanlıklarının sembolü olarak tanımladı. Agit arkadaşı da şehitler şehidi olarak ifade etti.

1990'lı yıllarda ortaya çıkan ulusal diriliş devrimini ve gerilla direnişini ezmek için Türkiye yönetiminin topyekün savaş konsepti temelinde yürüttüğü saldırıya karşı yürütülen ve Kürdistan'ın bütün alanlarına yayılan çok kapsamlı ve kahramanca gerilla direnişi sürdü. 1992'den 1998'e kadar böyle bir direniş süreci vardır. Bu ne kadar saldırılırsa saldırılsın, ne tür askeri güç kullanılırsa kullanılsın gerillanın ezilemeyeceğinin, yenilemeyeceğinin ispat edildiği, kanıtlandığı bir direniş gerçeğidir. Her türlü düşman saldırısına karşı Önderlik gerçeğinin savunulmasının ve gerilla direnişinin yenilmezliğini gösterme direnişi olmuştur. Bu direnişin büyük kahramanları var, ***Beritanlar*** var, ***Zilanlar*** var. Binlerce şehidi var. Kürt halkı PKK öncülüğünde en büyük direniş savaşını bu direniş sürecinde yaşadı. Gerçekten de Kuzey Kürdistan'ın, yine Güney'in bütün dağları, ovaları gerilla izleriyle doldu. Ayak basmadığı, gerillanın savaş yapmadığı hiçbir yer yoktur. Bu süreçte bunlar ortaya çıktı.

Uluslararası komploya karşı, ***"Güneşimizi karartamazsınız"*** kampanyası çerçevesinde yürütülen direniş var. Önderlikle bütünleşme ve Önderliği sahiplenme direnişi. Uluslararası komployu boşa çıkarma direnişi, bu kampanyanın da onlarca şehidi var. Büyük fedai direnişi bu kampanya içinde gelişti. Rusya'da, ***Taylan*** arkadaşımızın direnişinden tuta-

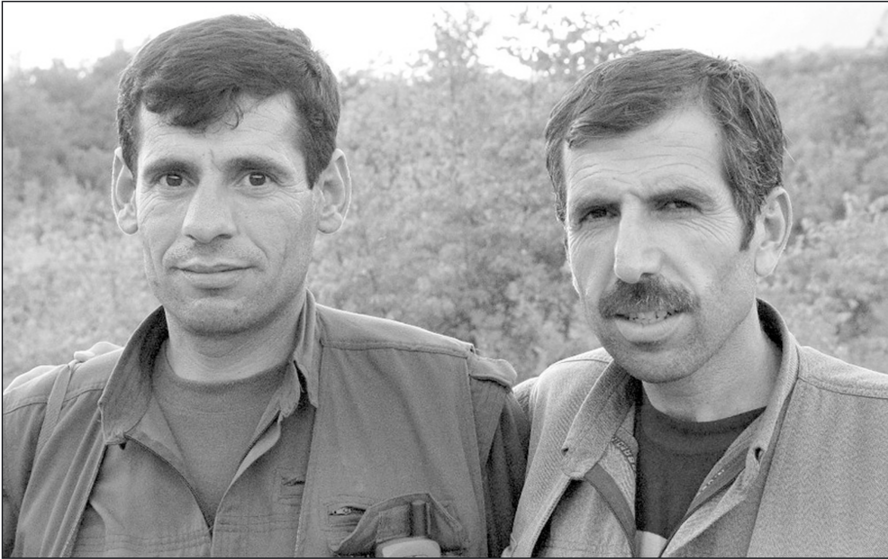
lım onlarca fedai eylemi yapan, yine zindanda, Kürdistan'ın diğer parçalarında, yurtdışında direnen militanlara kadar böyle büyük bir direnişçilik gelişti. YNK saldırılarına karşı direniş de bu kapsamdadır.

1 Haziran Atılımı değerleri sahiplenme ve koruma atılımıydı

Uluslararası komplonun Önderliğe yönelik saldırısı karşısında, ***"Güneşimizi karartamazsınız"*** kampanyası temelindeki direniş, gerillayı kuşatıp teslim alma saldırısına karşı da Kandil'de partiyi, Önderliği, mücadele değerlerini savunma direnişi olarak ortaya çıktı. Yüzden fazla şehit verdik. En karışık, en karanlık, en belirsizlikle dolu bir dönemin içinde verdik bu şehitleri. Bir çoklarının ruhunun karardığı, iradesinin, inancının kırıldığı, ne olacağım kaygısına düştüğü, yine bir çoklarının PKK değerlerini nasıl ele geçiririm de kendi çıkarlarıma kullanırımın hesabını yaptığı, bazılarının artık PKK'nin işinin bittiğini düşündüğü bir ortamda, Celal Talabani gibi Kürt tarihinin en uzun süre siyaset gerçeği içinde bulunmuş bir kişinin bile, PKK adına artık kurşun sıkacak tek kişinin kalmadığını düşündüğü ve söylediği bir ortamda, PKK'liliğin ne olup olmadığını başta saldırganlar olmak üzere, halka ve tüm dünyaya netçe göstermenin şehitleri oldular. PKK'nin Kürdistan'da öyle basit konumda olan, yer eden bir hareket değil, bir gelenek yaratan, halklaşan, halkın özüyle eşitlik, demokrasi, özgürlük çizgisini bilen bir hareket yaratmayı başaran bir düzeyde olduğunu açıkça kanıtladılar.

1 Haziran Atılımı şehitlerimiz de var. Hazırlık döneminde Erdal arkadaşı şehit verdik, Mahir arkadaşı şehit verdik. Atılım sürecinde çok sayıda öncü militan kadro şehit düştü. ***Munzurlar, Seyit Rızalar, Serxwebunlar, Nucanlar*** tabii en son ***Sorxwin*** ve ***Viyan*** arkadaşlar. Yine ***Şilan*** arkadaş öncü yönetim düzeyinde şehit verdiğimiz arkadaşlardı. 1 Haziran Atılımı'nın anlamı şimdi daha net ortaya çıkmıştır. Barış ve demokratik birlik çözümü çerçevesinde bir çözümün gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinin netleşmesinin atılımıydı.

Yine ABD'ye dayalı olarak hareketi içten tasfiye etme amacını güden ideolojik örgütsel saldırıya karşı Önderlik çizgisini savunma atılımıydı. Örgüte ve devrim değerlerini sahiplenme ve koruma atılımıydı. Aynı zamanda stratejik değişim, örgütsel dönüşüm ve yeniden yapılanma temelinde hareketin yeniden pratikleşme, örgütlenme, büyüme ve kendini geliştirme sürecini başlatma atılımıydı. Bu dönemin şehitleri, bu büyük amaçların şehitleri oldular. Bu amaçlara tutku düzeyinde bağlandılar ve onları başarıya götürebilmek için hiçbir kaygı, endişe duymadan, zayıflık göstermeden kahramanca mücadele etmeyi bildiler.

2007 şehitlerimiz, bütün bu büyük mücadele tarihi üzerinde yeni bir mücadele sürecini başlatmanın şehitleri oluyor. Pasif savunma konumundan aktif savunma konumuna geçmenin şehitleri. Aktif savunma savaşı kapsamında hareketin ideolojik, örgütsel, siyasi ve askeri bakımından kendisini yeniden planlayıp, yeni bir tarzla pratikleştirmesinin şehitleri oluyorlar. Gerillayı ezme ve marjinalleştirmeye karşı, hareketi imha ve tasfiye etmeye karşı direnişin şehitleri oluyorlar.

Önder Apo'ya dönük saldırı karşısında Önderlik gerçeğini en ileri düzeyde sahiplenmenin ve savunmanın şehitleri oluyorlar. Kısaca yeni bir mücadele sürecini bütün yönleriyle her türlü saldırıya karşı pratikte yeniden örgütleyerek yürütmenin şehitleri oluyorlar.

İkinci 18 Mayıs kararıyla yeni bir mücadele dönemi başlamıştır

Hareketimiz aktif savunma kararıyla yeni bir mücadele sürecine girmiş bulunuyor. Her alanda böyle bir sürecin gereklerine göre kendini yeniden örgütlüyor, planlıyor yeni bir tarz ve üslup kazanarak pratikleştirmeye yöneliyor. Böyle bir mücadelenin, çalışmanın çok zorlu bir ortamda geçtiği netçe görülüyor. Düşman da hareketin böyle bir konum kazanmasını engellemek, böyle bir konum kazanmadan hareketi marjinal kılmak, tasfiye etmek için Türkiye'nin bütün imkanlarını seferber ederek, bölge ve dünya gericiliğini harekete geçirerek saldırı yürütüyor.

Demek ki, yeni mücadele sürecini geliştirmek kıyasıya bir savaş içerisinde oluyor. Doğal bir ortamda değil, rahat ve imkanlar içerisinde değil, tam tersine askeri ve siyasi mücadele ortamında ve oldukça zorluklarla yüz yüze bulunulan bir ortamda, kıyasıya mücadele ve bir çabayla bu süreç geliştiriliyor. İşte 125 şehidimiz böyle büyük bir çabanın sonucunda verilmiştir. Kürt halkının demokratik konfederal sistemi temelinde, kendi öz örgütlülüğü temelinde, özgür ve bağımsız iradesiyle bir çözüm yaratmak için yürütülen bir mücadele sürecini ifade ediyorlar. Bu süreci yaratmanın, geliştirmenin şehitleri de elbetteki Kürt sorununun her halükarda, Kürt halkının iradesi ve mücadelesiyle çözülebileceğini kanıtlamanın, yeni bir mücadele tarihinin şehitleri oluyorlar.

Nasıl ki PKK, 18 Mayıs 1977'de Haki Karer'in katledilmesiyle bir direniş, örgütlenme, partileşme sürecine girdi ve bu temelde var olduysa, şimdi 30 yıl sonra ikinci 18 Mayıs kararıyla, Kürt sorununun çözümünü Kürt halkının özgür iradesi ve mücadelesiyle gerçekleştirmeyi hedefleyen yeni bir mücadeleyi başlatmış bulunuyor. 2007 şehitlerimiz, böyle bir süreci en önde omuzlayan, ona yürekten inanan, o sürecin başarısı için herhangi bir tereddüt ve zayıflık göstermeden tüm yaşamlarını ortaya koyan, kahramanca fedai çizgisinde mücadele eden militanlar oluyor. Tarihsel anlamları büyüktür. Anıları demokratik konfederalizmin inşasında ve Kürt sorununun Kürt halkının özgür iradesiyle çözüm gerçeğinde yaşayacaktır. Böyle bir gerçekliği ortaya çıkartmanın adı oluyorlar.

Şehitler gerçeğini doğru anlamak, onların anılarına doğru bağlanmak önemlidir. Önder Apo hep bu konular üzerine dikkat çekti. Yetersiz anlamaları hep eleştirdi. İdeolojik, siyasi olmayan bağlanmaları yetersiz buldu. Ağlayıp sızlamayı ortadan kaldırdı. Tam tersine, şehitlerin anısını doğru anlamanın ve sahip çıkmanın, onların ölçü ve özelliklerini esas almak ve amaçlarını başarmak için Önderlik çizgisinde mücadele etmek, savaşmak olduğunu ortaya koydu. Şehitlerin doğru anlaşılması böyle olmaktadır. Şehitlerin anısına doğru sahip çıkmak bu temeldedir. Önderlik, onun dışındaki bağlanmaları, yaklaşımları doğru bulmadığı gibi, şehitlik gerçeğine de uygun düşmeyen yaklaşımlar olarak mahkum etti. Şehitler gerçeğini, Kürt halkının Önderlik gerçeği olarak tanımladı. PKK'yi şehitler partisi olarak ifade etti. Şehitlerimizi halkın ve gerillanın komuta gücü olarak tanımladı. *"Onlar komutan, biz o komuta altında savaşan emir erleriyiz"* dedi. Şehitler gerçeğimizi, yaşayan parti gerçeği, Kürt halkının ulusal diriliş gerçeği, özgürlük ve demokrasi için mücadele etme gerçeği biçiminde, yaşayan canlı varlıklar olarak tanımladı.

Bu temelde 2007 şehitlerini doğru anlamak, anılarına doğru sahip çıkmak ve gereklerini başarıyla yerine getiren konumda olmak gerekiyor. Doğru anlamayan, dar, yetersiz, duygusal yaklaşan, ideolojik, siyasi, örgütsel içeriğinden kopuk ele alan yaklaşımlardan kendimizi kurtarmamız gerekli. Onlar kesinlikle doğru değildir. Şehitler gerçeğimiz bir kere onu ifade etmiyor. Diğer yandan o tür yaklaşımlar herhangi bir fayda getirmiyor. Şehitler gerçeği, öncülük gerçeğidir, komutanlık gerçeğidir. Kürt halkının özgürlük, eşitlik ve demokrasi çizgisinde yürüttüğü mücadeleye önderlik etme gerçeğidir.

Dolayısıyla şehitleri doğru anlamak ve anılarına sahip çıkmak demek, böyle bir çizgiye girmek demektir. Bu çizginin başaran militanı olmak demektir. Her şeyden önce bu çizgiyi iyi anlayan, bilince çıkaran, özümseyen bu çizgiyi başarmanın tarzını, üslubunu, temposunu yakalayan, başarı için bilinçli ve planlı bir temelde aktif mücadele yürüten konumda olmayı gerektirir. Bu bakımdan da şehitler gerçeğini, 2007 şehitlerini doğru anlamak ve anılarına doğru bağlanmak demek, aktif savunma sürecinin başarıyla geliştirilmesini sağlamak demektir. Demokratik toplum konfederalizminin inşasının gerçekleştirilmesi demektir. Aktif savunma çizgisinde güçlü bir gerilla direnişini var etmek demektir. Başta Türkiye yönetimi olmak üzere, tüm inkarcı ve imhacı güçlerin planlarını boşa çıkartacak bir direnişi ideolojik, siyasi ve askeri alanda yaratmak demektir. Bu da büyük bir bilinçle, yine güçlü bir iradeyle, sağlam bir kararlılık ve duruşla, ciddiyetle, disiplinle olur. Başarı ancak böyle yaratılır.

2007 şehitleri yeni bir süreci başlatan şehitlerimizdir

Bunu yaparak bütün mücadele şehitlerimizi ve 2007 şehitlerine doğru yaklaşmış, onların anılarını doğru sahiplenmiş oluruz. Bu bakımdan 2007 şehitlerimiz gerçekten de yeni bir süreci geliştirmenin her türlü verisini ortaya çıkarttılar, öncülüğünü yarattılar. Zor süreci başardılar. Zindan direnişi geliştiğinde Önder Apo, *"zindan şehitleri özgür yaşama köprü oldular"* demişti. Bu köprüden bütün halkın, özgür yaşama güvenle geçebileceğini ifade etmişti. Sağlam köprüdür demişti. 2007 şehitlerimiz de aktif savunma sürecine geçişin sağlam köprüsü oldular.

Tüm hareket olarak, gerilla, halk olarak bu köprü üzerinden geçerek yeni mücadele sürecini etkili, aktif biçimde geliştirebiliriz. Bu da bizi demokratik konfederalizmin inşası temelinde Kürt halkının özgür iradesiyle çözüm gerçeğine götürür.

Bu temelde diyoruz ki, 2007 şehitleri yeni bir süreci başlatan şehitlerdir. 2007 şehitlerimizin anıları ölümsüzdür. Medeni arkadaşı, Kürt gençliği ve gerillası daha çok militanlaşarak ve komutanlaşarak mücadele gerçekliğinde yaşatacaktır. 15 Ağustos'un 24. yılı Medeni arkadaşın anısına gerillayı ve direnişi daha çok geliştirme yılı olacaktır.

Önder Apo, Agit arkadaşın şehadeti üzerine bir yıl içerisinde bölükler düzeyinde hareket eden gerillaya ulaşarak, Agit arkadaşın anısını yaşatacağız demişti. Şimdi Medeni arkadaşın anısına da, gerillayı Karadeniz'e ve Akdeniz'e oturtarak, Türkiye coğrafyasını da gerilla mücadelesinin oturduğu ve geliştiği bir alan haline getirerek yaşatacağız. Kararlılık düzeyimiz böyle, irademiz bu temeldedir.

PKK'de yaşanan sosyalizmin ruhu ve özüdür

"Sosyalizm düşüncesi ve eylemi insanlığın özgürlük arayışının ifadesi olmuştur. Direnişleri, arayışları farklı isimler altında olsa da özünde aradığı hep aynı şeydir. Hiçbir yenilgi insanlığın bu ütopyasının sonu anlamına gelmemiş, gelmeyecektir de. Sosyalizm ütopyası her daim kendisini yenileyerek ve güçlendirerek sürdürmüştür. Tüm tarihsel zamanların özgürlük arayışları bugün Önder Apo'nun paradigmasında yeniden güçlenerek hayat bulmaktadır. Bu anlamda PKK'de yaşanan tüm zamanların özgürlük arayışlarının ruhu ve özüdür"

Sosyalizm düşüncesi ve mücadelesi uzun bir tarihsel sürece dayanıyor. Sosyalizm düşüncesi, insanlığın sınıfsız, sömürüsüz, eşitlikçi ve özgürlükçü bir dünyasının kurulmasını esas alır. Böylesi bir sistemin kurulmasıyla emeğin özgürleşeceği, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki dengenin optimal düzeyinin yakalanacağı, emekle yetenek arasındaki ilişkinin doğru bir rotaya oturtulacağı varsayılır. Emek ile sermaye arasındaki çelişkinin bu temelde son bulacağı, sömürünün ortadan kalkacağı, emeğin özgürleşeceği hesaplanır. Toplumlar arasında yaratılmış olan suni çelişkinin de böylece son bulacağı düşünülür. Üretimin en yüksek düzeye çıkacağı, toplumsal refahın artacağı, kısacası hayatın her yönüyle insanlar için daha kolay ve katlanılır olacağı düşünülür.

İnsanlığın özgürlük arayışının tarihi yeni değildir. Köleci devlet sisteminin kurulmasıyla birlikte insanlık, doğal toplum aşamasında yaşadığı ilişkileri arar olmuştur. Doğal toplum, baskının, sömürünün olmadığı, ahlaki yaklaşımın egemen olduğu, genel güvenliğin dışında bir organizasyonun bulunmadığı ve insanın özgürlüğünü kısıtlayan bir sınırın olmadığı, ortak üretimin ve tüketimin esas alındığı bir sistemdir. Doğal toplumda cinsler arasında bir ayrılık, toplumsal statüde bir egemenlik ve ezilmişlik bulunmaz. Herkes her yönüyle eşittir ve tam bir eşitlik hakimdir. Doğal toplumun ilişki tarzı, sınıflı topluma geçişle birlikte köleci devlet sisteminin kapsamına alınan insanlığın sömürüsüz, sınıfsız, eşitlikçi ve özgürlükçü arayışlarının modeli oldu. Sosyalizm basit tanımıyla, aranan bu doğal toplum modelinin isimlendirilmesinden başka bir şey değildir.

İnsanlığın özgürlük arayışları ve mücadelesi her dönem olmuştur

İnsanlık, sosyalizme veya eşitlik ve özgürlüğe ulaşmak amacıyla bin yıllar boyunca sistemlerle mücadele etti, üretim tarzlarını değiştirdi, ama bir türlü ütopyasını kurduğu özgürlüğe ulaşamadı. Köleciliği sona erdirdi, üzerindeki baskıları kısmen hafifletti, ancak biraz değişik de olsa kendisini feodalizmin yönetim çarkları arasında buldu. Köleciliği olduğu gibi, feodalizmi ve sonrasında kapitalizmi de kendi özgürlük anlayışına karşıt buldu ve kolay kabul etmedi. Bu sistemlerin tümüne karşı mücadele etti, savaştı. Savaşında, mücadelesinde önderlikleri farklı olsa da, insanların genel eğilimleri özgürlüklerini kazanma biçiminde olmuştur. Ancak ne istediğini de tam anlamıyla formüle edememiştir.

Gelişen kapitalizm ve üretim tarzına bağlı olarak şekillenen burjuvazi ve proletarya sınıfı, 'uzlaşmaz' karşıtlıklarıyla 'son sınıf mücadelesi'nin yürütüldüğü sahnenin figürü oldu. Önceki toplumsal sistemlerdeki mücadelelerin tecrübelerini de arkasına alan prolaterya teoriden kopuk bir mücadele yerine, teoriye dayanan bir mücadeleyi esas aldı. Taleplerini, istek ve eğilimlerini bir programa, formülasyona kavuşturdu. Başlangıçta kaynakları fazla net ve belirgin olmasa da insanlığın eşitlik ve özgürlüğünün sağlandığı bir toplumsal sistem olarak sosyalizmi formüle etti. Bu tanımlama 'ütopik sosyalizm' olarak yorumlandı. Nedeni böylesi bir sistemi kuracak maddi koşulların olgunlaşmamış olmasıydı. Kapitalizmin manifaktürel aşamasında ve proletaryanın henüz yeterli bir güç haline gelmediği, bir ayağının kırda, bir ayağının kentte olduğu bu dönemdeki sosyalizm arayışlarının ancak ütopik olabileceği belirtildi. Proletarya güçlenmeli, kapitalizm manifaktürel üretimi aşıp rekabetçi veya olgunlaşmış kapitalizm aşamasına ulaşmalıydı ki, sosyalizm için koşullar olgunlaşmış olsun. Buna bağlı olarak geniş bir proleterya ordusu oluşmalı ve en az bir o kadar da yedekler ordusu bulunmalı. Bilim teknikteki gelişmeler üretime yansımalı, üretim kapasitesi artmalı. Kısacası, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkiler uzlaşmaz bir noktaya varmalı ki sosyalizm kurulabilsin.

Marx ve Engels kendilerinden önceki sosyalizm anlayışlarını 'ütopik sosyalizm' olarak tanımladılar. Kendi sosyalizm anlayışlarını ütopik sosyalizmin eleştirisine dayanarak kurdular. Ve kendi sosyalizm anlayışlarını bunlardan ayırmak için de 'bilimsel sosyalizm' adını verdiler. Kendilerini hiçbir doğmayla, kalıpla sınırlandırmadıklarını, bilimsel ölçü ve yaklaşımları esas aldıklarını ilan ettiler.

Sosyalizm düşüncesi, proletaryanın etkin bir güç konumuna gelmesi ve eylemsellik sürecine girmesiyle başlar. Lyon dokuma işçilerinin direnişleri ve 1848 devrimleri ile Avrupa çapında aktif ve etkin bir mücadele ortaya koyması, uluslararası örgütlenme ve dayanışma sağlaması, Komünist Liga'nın kurulması, Paris Komünü'nün gerçekleştirilmesi, Komünist Liga'nın yerine daha geniş, kapsamlı bir örgüt olan I. ve II. Enternasyonal'in kurulması 19. yüzyıl sosyalizm mücadelesinde oldukça önemli so-

nuçlardı. Her gelişme bir sonrakinin üzerinde yükseldiği temel oluyordu. Sosyalizm mücadelesi artık bir söylem değil, ete kemiğe bürünen etkin ve alternatif bir güçtü. Burjuvazinin iktidarına karşı alternatif bir iktidar, felsefesine alternatif bir felsefe, ideolojisine alternatif bir ideoloji vb. Egemen iktidar yapıları için bu tehlike çanlarının çalması anlamına geliyordu. Binlerce yıllık özgürlük ütopyalarını gerçekleştirebilecek güç tüm haşmetiyle meydanlardaydı ve kurulu düzenleri, iktidarları sarsıyordu.

Burjuvazi kendi mezar kazıcısını da birlikte getirmişti

1848 devrimleriyle birlikte sosyalizm ideolojisinde de netleşmeler sağlanır. Marx ve Engels tarafından kaleme alınan ve devrimle aynı yıl yayınlanan Komünist manifesto, ideolojik anlamda ciddi ve sağlam çözümlemelerde bulunuyor, proletaryanın eline muazzam bir silah, eylem kılavuzu veriyordu. Her ne kadar ideolojiyi yapanlar sınıfa dışardan katılsalar da, sınıf artık kendisi için düşünen ve eyleme kalkan bir güç haline geliyordu. İşçi sınıfı artık kendisi için düşünebilecek ve kendisi için savaşabilecek bir güç düzeyine ulaşmıştı. 'Sınıf için sınıf' olmaktan çıkmış, 'kendisi için sınıf' olmaya başlamıştı. Bu, büyük bir netlik ve güç kazanma anlamına geliyordu. Tarihin ilk kez tanık olduğu ezilen sınıfların ideolojik yaratımları gerçekleşiyordu.

1848 devrimleriyle başlayan ve Paris Komünü ile doruğuna ulaşan ezilen sınıfların 'iktidar olma' , 'devlet yönetmeleri'ne de tarih ilk kez tanıklık ediyordu. 'Baldırı çıplakların' devleti ele geçirip yönetmeleri, Avrupa devletlerini ve burjuvaziyi ürkütmeye yetmişti. Burjuvazinin rüyalarına karabasanlar çökmüştü. Komünist manifestonun ilk cümlede ilan ettiği, 'Avrupa üzerinde bir heyula dolaşıyor, komünizm heyulası' burjuvaziyi ürkütmeye yetmişti. Paris Komünü ise çığrından çıkmasına yol açmıştı. Komünist manifesto bir gerçeğe daha parmak basıyordu, burjuvazi kendi mezar kazıcısını da birlikte getirmişti.

19. yüzyıl, ezilen sınıfların proletarya öncülüğünde mücadele etmeyi öğrendiği yıllar oldu. Bundan da önemlisi, ezilen sınıfların kendi ideolojilerine kavuştukları bir yüzyıl oldu. Bu anlamda bu çağ tüm diğer çağlardan farklı bir çağ, yürütülen mücadele de diğer mücadelelerden farklı bir mücadele oldu. Proletaryanın öncülük ettiği sınıf mücadelesi bir ülkeyle, bir kıtayla sınırlı kalmadı. Ülkeleri de, kıtaları da aştı. Emekçiler arasındaki dayanışma ve ortak örgütlenme de aynı biçimde sınırların ötesine taştı. Ortak düşmana karşı ortak mücadele, dayanışma ve örgütlenme fikrinin en önemli noktalarından biri haline geldi. O da ideolojiden kaynağını alıyordu: 'Sınıfsız ve sınırsız' bir dünya özlemi. Mücadele ederken sınırları kaldırmak ve ortak düşmana karşı birlikte mücadele etme pratiği böylece ideolojiyle bütünleşiyordu.

Ekim Devrimi dünya ölçeğinde yeni bir durumdu

Dönem itibariyle değerlendirdiğimizde, proletarya sınıfı teorik anlamda ciddi ve net açılımlar sağlıyordu. Ekonomi politikten devlete, ideolojiden savaşa, aileden örgütlenmeye, özel mülkiyetten bürokrasiye, halkın devletine, demokrasiye vb her alana ilişkin kapsamlı değerlendirmelerde bulunuyordu. Proletaryanın hakkında düşüncesinin olmadığı bir konu kalmamıştı. Yani sistemsel anlamda burjuvazinin karşıtı bir ideolojik bütünlük sağlanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla artık kılavuzsuz değildi. Ancak hepsi tam mıydı? Olmadığı 20. yüzyıldaki gelişmelerle ortaya çıktı. Bilimsel buluşlar ve antikiteye ait yeni bulgular tüm teorinin yeniden gözden geçirilmesini zorunlu kılıyordu. Ancak teorinin yaratıcıları hayatta değillerdi ve teoriyi uyguladıklarını iddia edenler de hem o kapasitede değillerdi hem de teoriye dogmalar yığını gibi bakmışlardı. Kutsal kitaplara yaklaşılır gibi yaklaşılmış, teorinin çağla, bilimle bağlarını koparmışlardı teorinin yaratıcılarının kendi sosyalizmlerine 'bilimsel' demelerine ve dogmalardan koparmak istemelerine rağmen.

Ekim Devrimi bu teorik zemin üzerinde biçimlendi. Rusya koşullarının farklılıkları olsa da yaşanan bir uyarlamaydı. Teori, sosyalist devrimin gelişmiş kapitalist bir ülkede gerçekleşeceği yönündeydi. Bu, proletaryanın nicel yapısı, örgütlü gücü ve ezilen temel sınıf olarak tanımlanmasıyla da bağlantılıydı. Ancak tam tersi bir durumla devrim yarı feodal Rusya'da gerçekleşti. Rusya kapitalist zincirin 'en zayıf halkası'ydı ve devrim dalgasının batıdan doğuya kaymasına ön ayak oluyordu. Öncü sınıf yine proletaryaydı, ancak burada temel güç köylülüktü. Dolayısıyla köylülüğün renginin devrime yansıması kaçınılmazdı. Bunu farklı yöntemlerle etkisiz duruma getirmek, toplumsal bir devrimin doğasına aykırıydı ve yaşanan da bu oldu. Bunun yol açtığı sonuç, değişimin görüntüyü aşmamasıydı. Bir günde sosyalist olanların, bir günde sosyalizmi terk edebilecekleri gerçeği, çözülen Sovyet devrimi gerçekliğini bir yönüyle de olsa gözler önüne sermektedir.

Ekim Devrimi dünya ölçeğinde yeni bir durumdu. O güne kadar teorisi olan, ama gerçekleşir gerçekleşmezi bilinmeyen, bundan da ötesi inanılmayan ezilen sınıfların kendi adlarına bir devleti ele geçirebilecekleri ve yönetebileceklerinin pratikleşmesiydi. Üstelik bu, ondan fazla ulusu, en az bir o kadar etnisite ve alt yapıyı da kapsamına alan

çok büyük bir nüfus ve dünya coğrafyasının altıda biri kadar bir alan üzerinde kuruluyordu. Bu, muazzam bir şeydi ve tarihte bir benzeri daha yoktu. Dünyayı sarsan da buydu. Artık egemenlik açısından hiçbir sistem, hiçbir yerde güvencede olamazdı. Reel sosyalizm gerçeği açığa çıkana kadar da gerçek bu temelde değerlendiriliyordu. Ama böyle de olsa, yaşananlar sosyalizm ve ezilen sınıflar, halklar lehine büyük bir gelişmeydi.

Ekim Devrimi'nden sonra sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadeleleri diğer ezilen ve sömürge uluslarda da gelişmeye başlar. Öyle ki Ekim Devrimi'nin üzerinden daha birkaç yıl geçtikten sonra Almanya'da devrim beklentisi yaşanmaya başlıyordu. Dönem, koşullar ve gelişmeler itibariyle bu değerlendirme anlaşılırdı. Toplumların, halkların böylesi gelişmelere heyecanla yaklaşmaları bile kendi başına olumlu bir gelişmedir. Kısacası Ekim Devrimi ile birlikte emperyalizm ciddi bir yara almıştı. Artık eski sistemi korumak mümkün değildi ve eski sömürge sistemini de sürdüremeyecekti. Kendisini değiştirmek ve dönüştürmek zorunda kalacaktı. Sosyalizmin toplumsal projelerini kendi süzgecinden geçirecek, kendisine benzeştirecek ve kendi projesi haline getirecekti.

Devlet bürokraside ifadesini bulur

Ekim Devrimi sonrası yaşananlar, var olanın üzerine yenilerini koyma biçimindeydi. II. Dünya Savaşı sonrası Avrupa'da kurulan halk demokrasileri, Çin'de gerçekleşen devrim ve daha bir çokları. Tanımlama düzeyinde sosyalist olan onlarca devlet vardı. Ancak ne kadar sosyalist oldukları tartışmalıydı. Sosyalist ülke oldukları söylenen ve pakt içinde yer alanlar çoğunlukla reel sosyalizmin merkezi durumundaki Sovyetler Birliği'ne ve onun da merkezinde yer alan Rusya'ya bağımlılık temelinde hareket etmek zorunda bırakılmışlardı. Her şey sosyalizmin 'anayurdu'nun savunulmasına, çıkarlarının korunmasına yönelikti. Öyle ki kendisine sosyalist diyen hareketler bile bağımsız hareket edemez, karar alıp uygulayamaz veya karar aldıklarında da her kararlarının anayurdun çıkarlarıyla örtüşmesine dikkat ederlerdi.

Sovyetler Birliği'nde uygulananın ne kadar sosyalizm olduğu ise tartışmalıdır. Sosyalizmden ziyade, bürokratik bir yapının varlığı ve devleti ele geçirmesinden bahsetmek daha doğrudur. Halk adına oluşturulan bir yönetim, ama işin aslı bürokrasinin egemen olduğu bir devlet modeli. Adı ne olursa olsun modern anlamda tüm devlet modelleri, kimi uygulamaları farklı olsa da aynıdır. Burjuva devlet modelinde de burjuva bir etkinlikten ziyade bürokratik bir etkinlikten bahsetmek daha doğrudur. Bu bürokratik devlet aygıtının kodları sınıf egemenlikli burjuva etkinlikleriyle bütünleşir. Bu çerçevede bakıldığında hangi sınıfa dayanırsa dayansın, hangi model ve biçimde olursa olsun her devlet örgütlü ve etkin bir bürokraside ifadesini bulur. Ve toplumsal özgürlük karşıtı değerlendirmesini hak eder.

1917'de başlayan ve 1989'a kadar süren Sovyetler Birliği devlet yapısını da böyle değerlendirmek mümkündür. Hiç şüphesiz olumlu hiçbir şey olmadı denilemez. Halkların gösterdiği büyük fedakarlık, kararlılık, direniş ve emek asla unutulamaz ve inkara gelmez. Halkların, özellikle de Rus halkının devrime bağlılığı tartışmasızdı ve bu uğurda gösterdiği fedakarlıklar saygıyla anmayı gerektirir. Ancak bugünkü Rus toplumunun, saygıyla andığımız Rus toplumundan çıktığını da eklemek gerekiyor.

"Adı ne olursa olsun tüm devlet modelleri, kimi uygulamaları farklı olsa da aynıdır. Burjuva devlet modelinde bürokratik devlet aygıtının kodları sınıf egemenlikli burjuva etkinlikleriyle bütünleşir. Hangi sınıfa dayanırsa dayansın, hangi model ve biçimde olursa olsun her devlet örgütlü ve etkin bir bürokraside ifadesini bulur. Ve toplumsal özgürlük karşıtıdır"

Sorunların başında sosyalist insanın yaratılamaması gelmektedir

Kapitalizm, bireysel bir sistemdir. Üretim araçlarının bireysel mülkiyetini esas alır. Dahası özel mülkiyeti hukukun ve adaletin temeli sayar. Liberalizm, rekabet ve sömürü, üretim araçları üzerindeki bireysel mülkiyet hakkını ve keyfiyetini kullanma sistemin özü ile uyumludur. Kapitalist sistemdeki ekonomik kriz ve karmaşanın, bunalımın bir nedeni de yukarıda ifade etmeye çalıştığımız üretim araçları üzerindeki bireysel mülkiyettir. Bu, sosyalizmin ekonomik politiğinin uygulanabilir çerçevesini de oluşturur; özel mülkiyeti yok etmek, üretim araçları üzerindeki mülkiyeti kamuya geçirmek ve üretimde merkezi planlamaya gitmek.

Sosyalizm teorisi değerlendirildiğinde, bunlar yanlış şeyler değildi, ama kutsal kitapların değişmez, esnetilemez kuralı gibi de ele alınmaması gerekirdi. Bu yaklaşım ve yanlışları bir yana, sosyalizm adına kurulan Önderliğin deyimiyle 'devlet kapitalizm'den başka bir şey değildi. Tüm üretim araçlarına kamu adına el konulmuş, bir avuç yüksek bürokratın tüm bu birikimleri kullanması engellenememiştir. Böylece ortaya çıkan, burjuvalardan daha şaşaalı bir yaşam sürdüren elit bir bürokratik sınıf olmuştur. Gittiği Moskova'da Che Guevera'ya "sosyalizm kesinlikle bu değildir" dedirten manzara biraz da budur. Yani elit burjuvaların devlet kapitalizmi temelindeki yaşayışları. Kısacası 1989'a gelindiğinde, içten içe yaşanan bu çürümeler sistemin iflasını getirmiştir. Yapıyı restore etmek için çekilen taş tüm yapının yerle bir olmasına yol açmıştır.

Sosyalizm mücadelesinin bugün ulaştığı düzeyi bu kısa anlatımdan görmek mümkündür. Bir ütopyadan, küresel çaplı bir devlet yapılanmasına ulaşıldı. Bilim, teknik ve üretimde kapitalizmle rekabet edebilecek bir düzeye ulaştı. Uzayın kapılarını insanlığa açtı vb. Şüphesiz sosyalizm adına ve kapitalizmle rekabet halinde yapılmış olması önemlidir. Reel sosyalizmin çözülme öncesi vardığı düzey, bu anlamda sosyalizm mücadelesinde varılan doruktu. Ama bu doruk, çok önemli sorunları da yaşayarak ve bağrında ta-

şıyarak kendisiyle getirmişti. Bu sorunların en başında da sosyalist insanın yaratılmamış olması gelir. Öncelik devlete verilmiş, devletin ele geçirilmesiyle birlikte her şeyin kendiliğinden hal olacağı sanılmıştır. İnsanların sosyalistleşmelerinin de devletle birlikte gerçekleşeceği varsayılmıştır. Pratiğin hiç de öyle olmadığı reel sosyalizmin çöktüğü gün ortaya çıkmıştır.

Yaratılacak insanın düzeyi kurulacak sistemin düzeyini belirler

70 yıllık reel sosyalist iktidar sürecinde meta bağımlı insanın ötesine geçilmediği görülmüştür. Alınıp satılabilen her şeyin meta olduğu ekonomist düşüncesi, kapitalizmden fazla Sovyet çatısı altında yaşayan insanların zihninde yer edinmiştir. Dolayısıyla her şey ekonomik değere dönüştürülmüş, satılmadık bir şey bırakılmamıştır. Reel sosyalist insanın yapısında ahlakçı, maneviyatçı yaklaşımlardan eser kalmamıştır. Bugün dünya çapında yaşanan çirkinliklerin önemli bir kısmının burası kaynaklı olduğu görülmektedir. Rusya neredeyse uyuşturucu, mafya ve fuhuşun merkezi haline gelmiştir. Faşist bir parti reel sosyalizmin çökmesinden kısa bir süre sonra kurulmuştur. Aslında bunlar ne kadar sosyalist olunduğunu veya sosyalizmin ne kadar kurulmuş olduğunu da göstermektedir.

Yine reel sosyalist yönetimin egemenliğinde bulunan toplumların Ekim Devrimi öncesi eski değerlere ve ilişkilere dönmeleri de fazla uzun sürmemiştir. 70 yıl boyunca tukaka edilen kiliseler, camiler Moskova'daki siyaset merkezinin yıkıldığı günün ertesinde büyük bir ihtişamla kapılarını açmışlardır. İnsanlar da büyük bir iştahla ve bağlılıkla bu kapılardan içeri girmişlerdir. Yani yok sayılan, 'halkın afyonu' diye değerlendirilen dinin hiç de yok edilemediği, gücünden bir şey yitirmediği görülmüştür.

Önderlik bu tür insan yetiştirme anlayışını şiddetle eleştirir, reddeder. Devletin ele geçirilmesinden sonra sosyalist insanın yaratılacağı fikrinin saçma ve çarpık olduğunu belirtir. Sistem insanı belirleyemez, sistemi belirleyecek olan esasında insandır. Yani

"Sistem insanı belirleyemez, sistemi belirleyecek olan insandır. Yaratılan insanın düzeyi kurulacak sistemin düzeyini belirler. Formülasyonun tersten kurulması gerekir. Önderlik önce sosyalist insanın yaratılması gerektiğini belirtir. Kurulacak olan sosyalizmin bu temelde sağlam temeller üzerine oturmuş olacağını söyler. Yaşanan pratiğin bize gösterdiği gerçek de budur"

yaratılan insanın düzeyi kurulacak sistemin düzeyini belirler. Formülasyonun tersten kurulması gerektiği ortadadır. Önderlik önce sosyalist insanın yaratılması gerektiğini belirtir. Kurulacak olan sosyalizmin bu temelde olursa sağlam temeller üzerine oturmuş olacağını söyler. Yaşanan pratiğin bize gösterdiği gerçek de budur.

Sosyalizmin bugün yaşadığı en ciddi sorun inançsızlık sorunudur

Reel sosyalizmin yıkıntıları üzerinde onlarca ulusal devlet kuruldu. Sosyalizmin bayrağı altında yaşanıyor denilerek çözülmeyen ulus ve azınlık sorunları, çözülüş sonrası halklar arasında şiddetli çatışmaların yaşanmasına yol açtı. Milliyetçilik yeniden ve bu alanlarda hortlatıldı. Neredeyse çağın dışında kalan bu yapı, yeniden güç ve etkinlik alanı buldu.

Reel sosyalizmin çökmesi ile birlikte sosyalizme ilişkin değerlendirmeler arttı. 'Tarihin sonu' gibi tezlerle sınıflar arasındaki mücadelenin sonuçsuz kaldığı ve son bulduğu ispatlanmaya çalışıldı. Tarihin sınıf savaşımları tarihi olduğu marksist tarih anlayışı dikkate alındığında, tarihin sonu tezi ile bu sınıf mücadeleleri tarihinin son bulduğunun vurgulandığı görülür. Yani mücadele etmeye, sosyalizmin peşinde koşmaya hiç gerek yoktur ve bu beyhude bir çabadır. En nihayetinde varılacak yer aynı yerdir onca güçlü ve örgütlü devletin vardığı yer gibi. Dahası tezden buna izin verilmeyeceğini çıkarmak da zor değildir.

Yaşananlardan sonra oldukça geniş bir çevrede sosyalizme inancın sarsıldığını söylemek mümkündür. Moskova'ya bağlı devletlerin aynı inançsızlık ve bağımlılık sonucu çözüldüklerini söylemek doğrudur. Bu çözülüş devletlerle de sınırlı kalmadı. Sosyalist merkezlere bağımlı gelişen partiler ve örgütler de aynı inançsızlık sonucu kendilerini fes etme yoluna gittiler. Mantık hemen hemen bir ve aynıydı: Bu kadar güç ve örgütlülüğe, tecrübeye rağmen başarılamamışsa kendileri nasıl başaracaklardı? Burada sosyalizme olan inançsızlık vardır. Yine sosyalizmin bir özgürlük idealinden ziyade maddi güç temelinde değerlendirilmesi anlayışı vardır. Ve bir kez inançsızlık gelişmeye görsün, sonrasının bir yıkıntı olması kaçınılmazdır.

Sosyalizmin bugün yaşadığı en ciddi sorun inançsızlık sorunudur. Devlet ve örgütlerde çıktığını belirttiğimiz yaklaşımlardan fazlası insanlarda mevcuttur. Bir kez daha başarılabileceğine olan inanç ciddi darbe almış durumdadır. Sovyetler Birliği çatısı altında yer alan devletlerde yaşayan insanların yaşamları da insanların sosyalizmden uzaklaşmalarına neden olmuştur. Emperyalist basın tekellerinin bu pratikten kaynağını alan sosyalizme saldırıları, bu inanç zedelenmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Sosyalizmin bu ideolojik saldırı ve inançsızlığa karşı ayağa kalkması, sosyalizm düşüncesine eski itibarını kazandırması zorunludur. Postmodernizm adı altında geliştirilen ideolojilere inançsızlık, aslında sosyalizme inançsızlığın örgütlendirilmesinden başka bir şey değildir. Yaratılmak istenen inançsız insan, inançsız toplumdur. Emperyalistler açısından inançsız bir insan ve toplumu sorunsuz yönetmek çok daha kolay ve mümkündür.

Önder Apo sosyalizm mücadelesinde cisimleşen değeri sahiplenmiştir

PKK ve Önder Apo, sosyalizmin yukarıda ifade etmeye çalıştığımız tarihsel gelişimini, bu tarihsel süreç ve mücadelesinde cisimleşen emek ve değeri sahiplenir. Yine tüm tarihe

eleştirel yaklaştığı gibi, sosyalizmin düşünce ve eylemlerini de aynı eleştiriye tabi tutar. Hiçbir şeyin mutlak olmadığı, her şeyin gelişmelerle bağlantılı gelişebileceği, yeni bakış açılarına da bu temelde ulaşılabileceği diyalektik yöntemi esas alır.

Önder Apo reel sosyalizmin tüm tarihi ve pratiği kadar, hatta bundan daha çok marxsist leninist literatürün tümünü sosyalizmin bakış açısının eleştirisinden geçirerek en net, doğru, tam ve rafine sonuçlara ulaşmıştır. Yaşananların aslında sadece pratik bir yetmezlik olmadığını, bunun bir yaklaşımdan, felsefeden, tarih bakış açısından kaynağını aldığını eleştirileriyle ortaya çıkarmıştır. Tarihe kaba materyalist zorunlu ilerleme yasası ile bakmamıştır. Tarihe zorunlu ilerleme yasası çerçevesinde bakıldığında, sosyalizmin kaçınılmaz mutlaklığı ile karşılaşılır. Ve yine sınıflı da olsa her toplumsal sistem bir öncekine göre daha iyi ve olumludur. Ve sınıfsız topluma girişte önemli birer aşamadır. Bu bakış açısına göre, köleci devlet sistemi, eşitlikçi doğal toplumdan veya ilkel komünal toplumdan daha iyi ve ilericidir. Önder Apo bunu asla doğru bulmaz. Bu ilerlemenin de teknik bağlamda olduğunu, toplumsal anlamda ise tam tersine bir geri gidiş olduğunu belirtir ve şunları ekler:

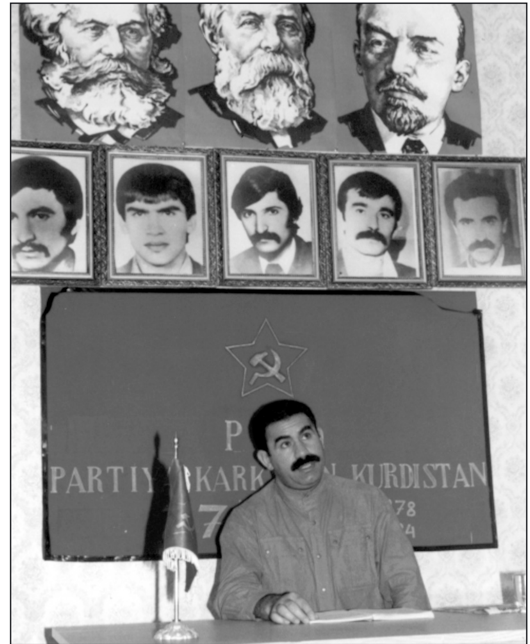
"... şu hususu kanıtlamak istiyorum: Doğal toplumdan zorunlu olarak hiyerarşik ve devletçi toplumun gelişmesi diye bir kanun yoktur. Belki bu yönlü bir eğilim olabilir. Eğilimin zorunlu, kesintisiz ve sonuna kadar olması tamamen yanlış bir varsayımdır. Sınıflı toplumun ilerlemeler için zorunlu olduğu biçimindeki marksist tespit –ezilen ve sömürülenler adına– yapılan en büyük yanlışlıklardan biridir. Bu, sosyalizmi peşinen sınıf hakimiyetine terk etmektedir. Bu yanlış, marksizmin yaklaşık 150 yıllık tarihinde bir kapitalizm yedeği haline getirilmiş olmasının en temel nedenidir. Devleti, sınıfları ve zoru toplumsal gelişmenin, ilerlemenin kaçınılmaz evreleri olarak görmek, organik, doğal toplumun günümüze kadar muazzam direnmesini küçümsemek, hatta yok saymaktadır. Tarihi kendiliğinden tahakküm güçlerine hediye etmektedir. Sınıfların varlığını kader olarak görmek, belki de farkında olmadan hakim sınıfların ideologluğuna alet olmaktır. Bu yönüyle ezilen ve sömürülenler adına en tehlikeli bir rolü oynamaktır. Tarih bu tür ideolojik ve politik akımların adeta istilası altında bırakılmıştır."

Sosyalizm bir dönemin sorunu veya ilişkisi değildir

PKK ve Önder Apo'da sosyalizm bir çağın, bir dönemin sorunu ya da ilişkisi olarak ele alınmaz. Kaçınılmaz bir zorunluluk olarak mutlaka kapitalizmden sonra gelişir diye bir düşünceye gidilmez. Sosyalizmin teknik ve toplumsal bir ilerlemenin ürünü ve sonucu olduğu düşünülmez. Tam tersine, ilkel de olsa ahlaka dayanan, özgürlükçü ve eşitlikçi bir düşünce olarak ele alınır. Dolayısıyla tarihi olmuşlar üzerinden yorumlamaktan ziyade, ihtimalleri, olabilecekleri değerlendirmeyi esas alır. Dolayısıyla gerçekleşmemiş olsa bile, ilkel çağlarda veya köleci devlet sisteminde de sosyalizm düşüncesinin olabileceğini tez olarak savunur. Örneğin Spartaküs isyanının yenilgisi çağla ve zorunlu tarihsel ilerleme yasasıyla açıklanır. Yani Spartaküs, adına sosyalizm denmese de eşitlikçi, özgürlükçü bir toplum modelini savunuyordu, dolayısıyla yenilmesi kaçınılmazdı demek, doğru bir yaklaşım olamaz. Bu tarihi kesin kurallarla açıklama anlamına gelir ki, bu da tarihin kendisine bile uymaz. Gerçekleşen Spartaküs'ün yenilgisidir, ama bu, özgürlükçü bir düşünceyi savunduğundan dolayı kaçınılmaz bir zorunluluk olarak yorumlanmasını haklı çıkarmaz. Başka türlü gelişmesi de gayet mümkündü. Ya da Rönesans çağını ele alalım; gidişin mutlak kapitalizme doğru olduğunu söylemek, bu dönem ilişki ve mücadelesine de büyük bir haksızlık anlamına gelir.

Devlet varlığı özgürlük karşıtı konumuyla belirgindir

Devlet, iktidar sosyalizmle bağdaşmayan kurumlardır. Ne kadar güçlü devlet, iktidar ve ordu şekillenirse sosyalizmden o kadar uzaklaşılmış olunur. Devlet varlığı özgürlük karşıtı konumuyla belirgindir. Devlet, özgürlük ve demokrasi yoksunudur. Büyüyen devlet, küçülen sosyalizm ve demokrasi demektir. Aynı şey tersinden de doğrudur. Demokratik sınırlar ne kadar gelişir, sosyalizm ne kadar etkin olursa, devlet de o kadar küçülür, geriler. Dolayısıyla sosyalizm anlayışının devleti ele geçirme, onu kendi çıkarları doğrultusunda kullanma yaklaşımları yanlış

sonuçlara yol açmıştır. Devlet çok güçlü bir formdur. O formu ele geçirenin onu kendisine, özellikle de sosyalizme benzetebilmesi çok zordur. Daha doğrusu, o formu ele geçirenin forma uyacağı, onun arzu ve istekleri doğrultusunda iktidarı yönlendireceğidir. Sovyetler Birliği deneyinde bu görülmemiş, güçlü devletle tüm sorunların çözümleneceği düşünülmüştür. Bu anlayış sonucu dev gibi bir devlet mekanizması yaratılmıştır. Hiç şüphesiz bunu haklı çıkarmaya çalışan nedenler, kılıflar ileri sürülmüştür; düşman bir dünya tarafından kuşatılmış olma ve yok edilme tehlikesi, devletçi yaklaşımları haklı bir temele oturtmaya çalışmıştır.

Marksizmin ilk gelişim yıllarındaki

devlet yaklaşımları çok daha farklıdır. Engels, "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni " adlı eserinde, devleti sönümlenmesi gereken bir araç olarak değerlendirir ve Asar-ı Atika müzesinde tunç baltanın yanına kaldırılacağını dile getirir. Yine Engels, demokratik devlet ya da halkın devleti denen şeyin olamayacağını, her devletin halk yoksunu ve özgürlük karşıtı olduğunu belirtir. Engels'ten birkaç cümleyle vurguladığımız bu yaklaşım, marksizmin gelişim yıllarındaki devlet yaklaşımıdır. Bu yaklaşımda devleti ele geçirme ve onu sınıf çıkarları doğrultusunda kullanma diye bir anlayış yoktur. Yine kurulacak olan sosyalizmin korumasını da düzenli orduya, polis örgütüne havale etmez. Bunların yerine silahlı milis örgütünün kurulması gerektiğini salık verirler.

Bu düşüncelerin aşınımı Paris Komünü sonrası değerlendirmelerde görülür. Özellikle de Lenin'in Paris Komünü Dersleri'nde devlet, ordu ve kurumları ele geçirme anlayışı öne çıkar. Paris Komünü'nün yenilgi nedenleri buralarda aranır. Ekim Devrimi sonrası devlet, ordu, bürokrasi vb konulardaki düşünce ve örgütlenmeler çok daha farklı bir boyut kazanır. Dev gibi bir devlet, ordu ve bürokrasi yaratılır. Ele geçirilen devletle kurulan sosyalizm korunmaya çalışılır. Sosyalizmin güvenliğini devlete bırakmak, halk tabiri ile ciğeri kediye teslim etmek gibi bir şeydir. Devlet formunun içine aldığını kendisine benzeştirmekte fazla gecikmeyeceği, reel sosyalist sistem örneğinde netçe görülmektedir.

İnsan her sistemin kilit taşıdır

Önderlik devleti, sosyalistler açısında mutlaka uzak durulması gereken bir kurum olarak değerlendirir. Devleti ele geçirme ve sınıf çıkarları doğrultusunda kullanma diye bir yaklaşımın olamayacağı; önce devleti hal etme, sonra insana, sosyalizme ve özgürlüğe yönelmenin bir saptırma olduğunu belirtir. İnsan her sistemin kilit taşıdır. Ve öncelik taşır. Eğer sosyalizm kurulacaksa, bu önce sosyalist insanın yaratılmasıyla mümkün olabilir. İnsanı yaratılmadan kırk tane devlet de ele geçirilse, reel sosyalizmde olduğu biçimiyle dev gibi bir devlet ve ordu mekanizması da yaratılsa, yine de sosyalizm kurulmuş olmayacaktır. En fazla, devletin girdiği ortamın biçimini kazanan organizmalar gibi yeni bir biçim kazanmasına hizmet edilmiş olunur. O halde devlet, biçimi ve niteliği ne olursa olsun, karşısında mücadele etmek sosyalistlerin izlemesi gereken temel doğrultudur.

Devlete mutlaka yok edilmesi gereken bir varlık gibi de yaklaşmamak gerekir. Ne ele geçirmek ne de yok etmek. Doğrusu değişime uğratmak, demokrasiye duyarlı hale getirmek, Engels'in meşhur formülünde dile getirdiğimiz gibi, sönümlenmesini sağlamak. Bu konuda Önderlik şunları belirtir:

"... marksist kuramın siyasal devrim ve sonrasına ilişkin tezleri, daha vahim olarak hiyerarşik ve devletçi karakter taşır. Savaş, proletarya diktatörlüğü, devletçilik kavram olarak neredeyse kutsallaştırılır. Halbuki devlet iktidar, savaş ordu sınıflı toplum uygarlığının ürünü olup, mutlak anlamda egemen sömürücü kesimin vazgeçilmez yaşam aygıtlarıdır. Bu araçları proletaryanın eline vermek demek, daha başından kendini onlara benzetmeye karar vermek demektir. Nitekim reel sosyalizmde bu araçların hepsi en yetkince kullanıldı. Zafer elde edildi. Fakat 70 yıl sonra anlaşıldı ki, kapitalizmin en çapulcu biçimi -Batı Avrupa kapitalizmi onun yanında adeta yedi suyla yıkanmıştır- kurulmuştur. Kapitalizmin en totaliter, antidemokratik biçimi söz konusudur. Bu olgunun altında devlet anlayışı yatmaktadır. Engels'te 'yavaş yavaş sönmesi gerekir' denilen devlet, en güçlü aşamasına reel sosyalizmle ulaşmıştır. Burada art niyet, karşı devrim aramak fazla anlamlı değildir. Başvurduğu araçlar –devlet dört dörtlük ele geçirilse de– sosyalizme değil, kapitalizme götürür. Sosyalizm, sosyalist araçlar gerektirir. Onlar da baştan sona demokrasi, çevre hareketi, kadın hareketi, insan hakları, toplumun öz savunma mekanizmalarıdır."

"Tam demokrasi olmadan sosyalizm gerçekleşmez"

Demokrasi yaklaşımları da devlet benzeridir. Kaba materyalist yorum demokrasiyi devletin biçimi ve niteliği olarak yorumlama biçimindedir. Demokrasi madalyonun bir yüzünü, diktatörlük diğer yüzünü oluşturur. Bu anlayıştan hareketle varılan iktidar devlet yorumları, burjuva demokrasisinin proletarya için diktatörlük, proletarya demokrasisinin de burjuvazi için diktatörlük olduğu biçimindedir. Bu yaklaşımın doğru bir demokrasi anlayışına götürmeyeceği açıktır. Ve bu demokrasi de tam bir tanım içermez. En basit tanımın eski Yunan tanımı olduğunu varsayarsak; demokrasi halkın kendi kendisini yönetmesiyse, o zaman halkın karar ve irade oluşturmada katılım düzeyinin yüksek olması bir zorunluluk haline gelir. Eğer değilse, o zaman nasıl bir demokrasi vardır? Egemen olanın demokrasi değil, madalyonun diğer yüzü olduğudur. Ve o iktidar biçimi sadece burjuvaziye yönelmez, devlete ve iktidara yönelen her eleştiriye aynı şiddet ve ölçü ile yaklaşır. Kaynağı halk da olsa, halk karşıtı bir konuma gelmesi kaçınılmaz olur. Zaten yukarıda tanımladığımız devletle yan yana geldiğinde bu yaklaşım şaşırtıcı da olmaz.

Önderlik Lenin'in *"tam demokrasi olmadan sosyalizm gerçekleşmez"* değerlendirmesini doğru bulur. Ancak buna rağmen Lenin, devlet ve demokrasi kavramlarını tam çözemez. Yaşanan pratik sorunlar ve bu sorunlardan hareketle, bu söyleme rağmen sert ve katı bir devlet yapısı yaratılır. Sosyalizm adına ortaya çıkarılan çelişik bir durum.

Önderlik, Lenin'in devletin kodları-

nın çözemediğini belirtir ve şunları ekler: *"... bir örnekle daha iyi izah edebilirim. Herkesin –20. yüzyılla ideolojik, siyasi olarak ilgilenen herkesin– tanıdığı Lenin'in devrimci dürüstlüğünden herhalde şüphe edilemez. Lenin hem teorik, hem pratik iktidarla ilgilendiğinde, ondaki şifreyi çözdüğünü sanmıyorum. Çözemediği için de kurduğu sistemle en çok kendi amaçlarını tasfiye etti, boşa çıkardı. Şifreleri doğru çözememenin önemi buradadır."*

Demokrasiyle sosyalizm arasında kopmaz bir bağın olduğu görülüyor. Demokratik gelişmenin düzeyi o toplumun sosyalizmle olan bağlarının düzeyini de verir. Demokratik olmayanların sosyalist olamayacaklarını bir kez daha vurgulayabiliriz. Burada dikkat çekmemiz gereken yan, demokrasiyle kast ettiğimiz Avrupa devlet yönetim modelleri değildir. Avrupa türü demokrasi modeli, devletle iç içe geçen bir modeldir. Bu model sınıf demokrasileri modeline meşruiyet kazandırır. Devletle bağ içinde olduğundan ve devlet de sınıfın rengini taşıdığında demokrasi de otomatikmen bu renge bürünmüş olur. Burjuva demokrasisi, proletarya demokrasisi. Doğal olarak bu da karşıtını koşullar: burjuva diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğü. Dolayısıyla Avrupa türü demokrasi tanımı dar ve yetersizdir. Önderlik demokrasiyi *"devlet dışı toplulukların yönetim modeli"* olarak tanımlar ve doğrusu da budur.

Tüm sorunların başında kadın sorunu gelir

Önemli bir konu da kadın sorunudur. Sosyalizm teorisinin cinslerarası ayrıma vurgusu, diğer alanlardaki vurguları kadar güçlü değildir. Bir emek, değer, para, meta veya devlet, savaş, sınıf mücadelesi, proletarya vb kavramlara verilen önem ve ciddiyet, cinslerarası ayrıma, ezilen cins olarak da kadının konumuna verilmemiş, tahlil edilmemiştir. Sosyalizm teorisinde tüm topluma birden hitap edilir. Cinsler ve sınıflar dahil toplumu küme küme bölmek yerine, cinsiyet yapısını dışında tutarak sınıfsal yapı üzerinden toplum değerlendirilir. Kadın ya da erkek olması fark etmez. Önemli olan egemen ve ezilen sınıfların varlığıdır ve bu sınıfların karşıt konumlarda bulunmalarıdır. Kadın bu kapsamda ezilen sınıf içinde ezilen erkekle birlikte değerlendirilmiştir. Kurtuluş olacaksa bu da cinse göre değil, sınıfa göre olacaktır. Proletarya ezilen sınıf olarak kurtulursa, kadın da aynı sınıfın üyesi olarak kurtulacaktır. Bu yaklaşım önce devleti halledelim, sonra döner diğer sorunları hallederiz düşüncesinin devamından başka bir şey değildir. Sonucu çözümleyici olmaktan çok uzaktır.

Kadın sorunu tüm sorunların başında gelir. Birinci derecede ele alınması ve çözülmesi gereken bir sorundur. Diğer tüm sorunlar ancak bununla birlikte ele alınıp çözüm arayışlarına yöneldiğinde anlam bulabilir. Çünkü, ezilenin ezileni bir cins olarak kadının bu statüsü devam ettiği müddetçe insanlık özgürlüğe kavuşamayacaktır. Kadın hangi egemenlik ilişkiler sonucu bugünkü duruma düşürüldü? Hangi cinsel kırılmalar sonucu doğal toplumun dinlenen, saygı gören kadını eve, kapılar ardına haps oldu? Nasıl bir meta gibi alınır, satılır hale getirildi ve nasıl bir kölenin kölesi, ezilenin ezileni oldu? Kadın bu durumdan nasıl kurtulacak, cinsler arasında tam bir eşitlik nasıl sağlanacak? Kadın hangi ideolojik araçlarla, hangi örgütsel yapı içinde yer alacak? Cinsel kırılmalar kadının lehine nasıl düzeltilecek vs? Sosyalizminin teorik çözümlemelerinin kapsamında bu sorunlara pek rastlanmaz, rastlansa da yanıtları son derece zayıf kalır.

"Sosyalizm teorisinde önemli olan egemen ve ezilen sınıfların varlığıdır. Dolayısıyla kurtuluş cinse göre değil, sınıfa göre olacaktır. Proletarya ezilen sınıf olarak kurtulursa, kadın da aynı sınıfın üyesi olarak kurtulacaktır. Bu yaklaşım önce devleti halledelim, sonra döner diğer sorunları hallederiz düşüncesinin devamından başka bir şey değildir"

Kadının gelişimi özgürlük kahramanlığını gerektirir

Önderlik bu konuda şunları belirtir: *"Kadının özgürlük eylemine dayanmayan hiçbir hareketin özlü ve kalıcı özgür topluma götürme şansı sınırlıdır. Önce iktidar, sosyalizm, ulusal kurtuluş vs gibi yaklaşımların özleneni verememesi de bu gerçeklikle bağlantılıdır. Kadının özgürlük çalışması, cinsiyet eşitliğini çok aşan genel demokratik, insan hakları, çevre, toplumsal eşitliğin özünü teşkil eder."*

"Kadının özgürlüğünde atılması gereken ilk adım, kadını öz eylem gücü haline getirmektir; üzerindeki mülkiyetçi yaklaşımdan uzak durmaktır. Ağır mülkiyet duyguları ile yüklü moda aşk yaklaşımları bağrında birçok tehlikeyi taşır. Hiyerarşik ve devlet gelenekli toplumda aşk, yanıltmacaların en büyüğüdür; uygulanan suçu örtbas etme etkenidir. Kadına saygı ve özgürlüğüne destek, öncelikle yaşanan gerçekliğin itirafından ve özgürlük lehine aşılmasında samimi ve dürüst davranabilmekten geçer. Kendi egemen erkekliğini –adına ne derse desin– kadında yaşayan bir erkeğin sağlıklı bir özgürlük değeri olamaz. Kadının fiziksel, ruhsal ve zihinsel güçlenmesini sağlamak belki de devrimci çabaların en değerlisidir. Bir dönemlerin ana tanrıça kültüne merkezlik etmiş Ortadoğu kültüründe kadını tekrar gelişmiş toplumsal değerlerle birlikte bağımsız karar verme, tercih yapma gücüne kavuşturmak, buna katkıda bulunmak gerçek bir özgürlük kahramanlığını gerektirir."

Marx ve Engels'in kadınların özgür ve eşit birer vatandaş olarak toplumsal etkinliklerde yer almaları gerektiğine inandıklarını söylemek doğrudur. Bu konuda fazla ayrıcalıklı davranmamışlardır. Ancak kadın sorunu hakkında, herhangi bir konu üzerinde durdukları kadar derinlikli durdukları da söylenemez. Marx ile Engels kadın ile erkek arasındaki ilişkiyi proletarya ile burjuvazi arasındaki ilişkiye benzeten yaklaşımların ötesinde bir değerlendirmede bulunmamışlardır. Bu tanımlamaya göre kadın proleterin proleteridir. Eski sınıf ilişkileriyle değerlendirirsek, köle-

nin kölesi bir statüyü ifade ettiği söylenebilir. Böyle değerlendirmek şüphesiz önemlidir, ancak bu yaklaşımın kadın cinsinin elinde ideolojik bir silaha dönüştürülmediğini, dönüştürülemediğini de söylemek gerekiyor. Oysa ki yapılması gereken ezilen bir sınıf olarak proletaryanın eline nasıl ki en güçlü silah olarak sınıf ideolojisi verildiyse, ezilenin ezileni kadının eline de cinsiyetçi toplumun yaklaşımlarını ve kimliğini aşabilecek kurtuluş ideolojisinin verilmesi gerekirdi. O zaman tam bir sosyalist yaklaşım gerçekleşmiş olurdu.

İkinci önemli nokta, ezilen cins olarak hakkındaki değerlendirmenin yetersizliği kadar, toplumun yarısını ifade eden kadınların devrimci pratik içine çekilememeleridir. Bunun önemli bir nedeni olarak koşullar gösterilebilir. Ama devrim denen olayın kendisi de koşullara ve karşıt düşüncelere rağmen toplumu ve gelenekleri değiştirmek değil midir? Sosyalizm tam bir eşitliği ifade ettiğine ve birinci derecede ezilenin yanında yer aldığına göre, kadınla ve kurtuluşuyla tam bir bütünleşmenin sağlanması gerekmez miydi?

Önder Apo kadını devrimin yürütücüsü ve ortağı haline getirmiştir

Burada hemen belirtilmesi gereken, Marx ve Engels'in, daha sonrasında Lenin'in de bu konuda kimi çabaları olduğudur. Ancak bu önderlerin yaklaşımları genel çerçeve içinde olmuştur. Sorun görülmüştür, ancak derinliği tam kavranamamıştır. Dolayısıyla çözüm yaklaşımları da sınırlı ve yüzeysel kalmıştır. Böylesi köklü bir sorunun çözümü de birinci derecede ve köklü olmak zorundadır. Diğer sorunların çözümüyle bağlantılı ele alınması böylesi kapsamlı bir sorun için doğru olmaz. Her ne kadar Lenin kadını pratik mücadeleye çekmeye çalışmışsa da yetersiz kalmıştır. Sorunun köklü yapısı, karmaşıklığı ve gelenekler karşısında daha fazla açılım yapamamış, sınırlı kalmıştır.

İşçi sınıfı partilerinin diğer liderlerinin yaklaşımları da benzer ya da daha geri düzeyde olmuştur. Marx, Engels, Lenin sonrasında ve hatta günümüzde bile sosyalizm adına doğru ve kapsamlı bir yaklaşımın olduğunu söylemek zordur. Sorun ya görmezlikten gelinmekte, ya görüldüğünde yüz geri edilmekte ya da erkek egemenlikçi toplum yaklaşımına ters düştüğünden, çıkarlarını sarstığından bu sorun yok sayılmaktadır. Egemen sistem bu sorunu zaten yok saymaktadır. Şayet bir sorundan bahsedilecekse, o da diğer tüm sorunlarda olduğu gibi sistem içi bir sorun olarak görülmesi, değerlendirilmesi, ele alınmasıdır.

Önderlik bu soruna çok farklı yaklaşmıştır. Daha ilk grup aşamasında bile kadını çalışma arkadaşı olarak gruba dahil etmiştir. Kürdistan gibi feodal geleneklerin ağır etkisinin yaşandığı, kadına yaklaşım konusunda çağlar öncesini aratmayacak kadar geri ve ilkel yaklaşımların etkin olduğu bir coğrafya ve toplumda küçük bir gruba bile kadını dahil etmek, başlangıçta bir devrimi gerçekleştirmek anlamındadır. Önder Apo sorunu birkaç kişinin gruba dahil edilmesinin ötesinde ele almıştır. PKK sosyalist bir partiydi ve bu partinin ideolojik yapısında ve pratik uygulamasında tam bir eşitlik olmalıydı. Önderliğin çabası hep bu yönde olmuştur.

Önder Apo, tüm çağlar ve önderler içinde soruna en köklü ve devrimci tarzda yaklaşan önderlik olmuştur. Kadını her yönüyle devrimin ortağı ve yürütücüsü haline getirmiştir. Dağa çıkarmış, silahlandırmış ve savaştırmıştır. Kadının her alanda mücadeleye kendi adı ve rengiyle katılımını sağlamıştır. Kürt kadınını evlerin kuytuluklarından çıkarmış, dağda savaşçı, sokaklarda eylemci, salonlarda siyasetçi yapmıştır. Sokakları bilmeyen Kürt kadınına meydanlar dar gelmeye başlamıştır. Dünyada olmasa da Kürdistan'da kadın adıyla var olmuştur. Bu ***Zilan***'dır, ***Beritan***'dır, ***Sema***'dır, ***Viyan***'dır ve daha birçokları. Özgür kadının temsilcisi olan bu yoldaşlarımız, kendilerini Önder Apo'nun eseri olarak görmüş, değerlendirmişlerdir. Her birinin geride bıraktığı mektuplar ve Önderliğin her biri için yaptığı değerlendirmeler bizi kesin ve net bir sonuca götürür: Önder Apo kadın cinsinin sorunlarıyla ruhen bütünleşmiş, tekleşmiştir. Bu yoldaşlarımız da kendilerini, kadın cinsinin sorunlarının çözümünü ve özgürlüklerini Önderliğin şahsında görmüşlerdir. Ve fedai düzeyinde bir bağlılık yaratmışlardır. Bu düzeyde bir bağlılığı başka bir nedenle açıklamak mümkün değildir.

Önder Apo *"kadın özgürlük çalışması en radikal devrimci çalışma alanımdır"* dediği kadın sorunu ve çözümü üzerine herkesten daha fazla yoğunlaşmış ve çözüm arayışlarını geliştirmiştir. Kadın kurtuluş ideolojisini geliştiren ve kadının eline veren de Önder Apo'dur. Önderlik, kadın sorununu tüm sorunların anası ve temeli olarak görmüştür. En fazla baskıyı ve sömürüyü yaşayan, en fazla ezilen kesim kadındır. Dolayısıyla sınıflardan ve toplumlardan önce bu cinsin kurtuluşa ulaşması, sorunlarının çözülmesi gerekiyor. Diğer tüm sorunların çözülmesi ancak bu sorunun çözülmesiyle gerçekleşebilir. Bu inanç ve sorunun derinliğinden hareketle kadın kurtuluş ideolojisini geliştirmiştir.

Kadın ideoloji olmadan kurtuluşa ulaşamaz

Önderlik kadının bir ideolojiye sahip olması gerektiğini ısrarla belirtir. İdeolojisiz kurtuluşa ulaşılamayacağını, cinslerarası eşitliğin sağlanamayacağını, erkek cinsinin mülkiyetçi ve egemenlikçi yaklaşımından kurtulamayacağını söyleyen Önderlik, kadın ideolojisi hakkında şunları belirtir:

"Erkek egemen ideolojiye karşı kadın özgürlük ideolojisiyle, feminizmi ve kaynaklandığı kapitalizmi aşarak, silahlanıp mücadele edilmelidir. Erkek egemen iktidarcı zihniyete karşı kadının özgürlükçü doğasal zihniyetini yetkin kılıp öncelikle ideolojik alanda kazanmayı iyi bilmek, tam sağlamak gerekir. Unutmamak gerekir ki, geleneksel kadınsı teslimiyet fiziki değil toplumsaldır. İçerilmiş kölelikten gelir. O halde öncelikle ideolojik alanda teslimiyet düşünce ve duygularını yenmek gerekir."

Kadın tarih boyunca politikanın ve örgütsel faaliyetlerin dışında tutulmuştur. Politikanın ve örgütsel faaliyetin dışında tutulan kadın cinsinin kendi sorunları ve çözümü üzerinde yoğunlaşması ve sonuca ulaşması engellenmiştir. Kurumlaşmak, kendi cinsine özgü örgütlülükler yaratmak, ama iktidardan da uzak kalmak. Kadının iktidarla, hiyerarşiyle bütünleşmeyen doğasına uygun bir politikleşmeyi ve örgütleşmeyi yaşaması gerektiğini belirten Önderlik şunları ekler: *"Kadın özgürlüğü politik alana yönelirken, savaşımın en çetin yanıyla karşı karşıya olduğunu bilmelidir. Politik alanda kazanmayı bilmeden, hiçbir kazanım kalıcı olamaz. Politik alanda kazanmak demek, kadının devletleşmesi hareketi değildir. Tersine, devletçi ve hiyerarşik yapılarla mücadele, devlet odaklı olmayan, demokratik, cins özgürlüğünü ve ekolojik toplumu hedef alan siyasal oluşumları yaratmak demektir. Hiyerarşi ve devletçilik en çok kadın doğasıyla uyuşmazdır. Dolayısıyla antihiyerarşik ve devlet dışı siyasal oluşumlar uğruna kadın özgürlük hareketi öncü rol oynamak durumundadır. Köleliğinin politik alanda yıkılması, özünde bu alanda kazanmayı bilmesiyle mümkündür. Bu alan mücadelesi kapsamlı demokratik kadın örgütlenmesini ve mücadelesini gerektirir. Her tür sivil toplum, insan hakları, yerel yönetimler demokratik mücadelenin örgütlenip geliştirileceği alanlardır. Tıpkı sosyalizmde olduğu gibi, kadın özgürlüğü ve eşitliğine giden yol en kapsamlı ve başarılı demokratik mücadeleden geçer. Demokrasiyi kazanmayan kadın hareketi özgürlüğü ve eşitliği kazanamaz."*

"PKK bir kadın partisidir"

Kadının özgün örgütlenmesi olan PAJK bir kadın partisi olarak tektir. Kadının her düzeyde kendi örgütlülüğünü parti çatısı altında bir bünyeye kavuşturduğu ve bu temelde erkekle daha eşit koşullarda mücadele edebilecek bir güce, etkinliğe ulaştığı söylenebilir. Meşru savunma gücü olarak YJA STAR, YAJK, PAJK, bunların her alana ilişkin örgütlülükleri ve tüm örgütlemelerin eşgüdüm ve uyumunun sağlandığı konfedaral bir örgüt olarak KJB'nin varlığı, Önder Apo'nun ve yeni paradigmanın kadın özgürlüğüne, örgütlülüğüne verdiği önemi ve ciddiyeti göstermeye yeter.

Önderlik, *"PKK bir kadın partisidir"* derken, sorun ve çözümde önceliğin hep kadında olduğunu veya toplumsal mücadelede anahtar kelimenin bu olduğunu vurguluyordu. Paradigma yeni olabilir, ama Önderliğin ve PKK'nin bu düşünceleri çok daha uzun bir geçmişe dayanır. Kadın kurtuluş ideolojisinin Önderlik tarafından dile getirilmesi on yılı buldu. Ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması kadın kurtuluş ideolojisinin dile getirildiği gün açığa çıkmıştı.

Önder Apo, kadının yaşadığı bu sorunları ve çözüm yollarını söylemekle kalmadı, yeniden yapılanan PKK'nin programında yer almasını istedi ve sağladı. Bu anlamda PKK programı cinslerarası eşitliğin, kadının her alanda kendi örgütlülüğünün, kurumlaşmasının özgün örgütlemelerle bağımsız hareketini esas aldı. PKK içinde veya KCK'nin çatısı altındaki tüm kadın örgütlemeleri Önderliğin bu çözümlemeleri ve yeni paradigma çerçevesinde olmaktadır. Önderliğin yeni paradigması demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum modeli olarak ifade edilmektedir. Bu paradigma ve modelde kadın belirgin bir yer tutar.

Araç amaçla mücadele ideolojiyle uyumlu olmalıdır

Her iş bir araçla, her siyasal mücadele de kendisine uygun bir örgütle gerçekleştirilebilir. İş ile araç, mücadele ile örgüt birbirlerine uymazsa ne kadar iyi, kapsamlı, güzel projelere sahip olunursa olunsun, somut gerçekliğe, hedefe varılamaz. Düşünceler, tasarılar sadece düşüce ve tasarılarda kalmaya mahkum olur veya düşünceler, tasarılar planlandığı kadarıyla hayata geçirilmeye çalışılır ki, bu kez de araç amaca uymadığından başarı sağlanamaz. Dahası ciddi kayıplara, zararlara da yol açılmış olur. Dolayısıyla seçilen aracın amaca, mücadele, örgüt ve yönteminin de ideolojiye uygun olması gerekir.

Sosyalist ideolojiye de dayansa doğru ve uygun örgütlenmenin seçilmesi gerekir. Devleti ele geçirme amaçlı mücadelelerde, devleti sahiplenmeyi ve korumayı gerektiren araçlar kullanılabilir. Güçlü bir ordu, buna uygun bir savaş ve mücadele gayet anlaşılırdır. Tıpkı ulusal kurtuluş savaşlarında uygulanan aşamalardan oluşan uzun süreli halk savaşı gibi. Bu mücadele ve savaş tarzlarının sosyalizme götürmediği, tam tersine kapitalizmi güçlendiren soldan 'mezhepler' olduğu söylenebilir. Kapitalizmi güçlendiren üç mezhep konusunda Önderlik şunları belirtir: *"Marksist çizgideki gelişmeler için söylenebilecek temel husus, teori ve pratiğinin kapitalizmin içinde erimekten kurtulamadığıdır. Erime üç yoldan olmuştur: Sosyal demokrasi, reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş. Bu üç yoldan veya olgudan kapitalizmin hiç değişmediği söylenemez. Önemli de-*

ğişmeler yaşanmıştır. Oldukça liberal değişmeler görülmüştür. Fakat sistem varlığını bu yollar sayesinde daha da uzatmayı başarmıştır. Bunu karşı devrimlerle izah etmek doyurucu olmaz. Konu daha derinliklidir. Benimsenen sosyalizm anlayışındaki temel niteliklerle bağlantılıdır."

Önderliğin bu tanımlamasındaki demokrasi yaklaşımının örgütsel ifadeye kavuşturulmasıyla sosyalizme götürebilecek örgüt yaratılmış olur. Bu örgüt demokratik konfederalizm olarak tanımlayabileceğimiz, alttan üste, yerelden genele doğru kendisini örgütleyebilecek Koma Civakê Kürdistan (KCK)'dır. KCK, başta Kürt halkı olmak üzere parçalanan, ama iç içe geçen, mozaik gibi birbirine yapışan, ayrılamayan, ayrıştırılamayan, ama mevcut devlet yapılanmalarından dolayı da tam anlamıyla birleşip sorunlarını çözemeyen Ortadoğu toplumlarının sorunlarının çözülmesinde belirleyici olacaktır. Devlet dışı toplumların kendilerini yönetmeleri, sosyalizmin demokratik yapılanması olarak değerlendirilebilir. Bu çerçevede demokratik konfederalizm (KCK) demokratik sosyalizmin örgütsel modeli olarak tanımlanabilir.

KCK sistemi halkın değerlerinin temsil edilmesinin ifadesi olacaktır

Önderliğimiz yeni paradigmasında hiyerarşik devletçi ve iktidarcı örgüt modelleri ve siyasal yaklaşımları bir tarafa bırakır. Bu iktidarcı, devletçi zihniyet kodlarını taşıyan yaklaşımlara paradigmasında yer vermez. Tabandan komünlere ve meclislere dayalı demokratik konfederalizmi, örgütleme modeli olarak görür. Halkın klasik devletçi yöntem ve araçlarla güç olamayacağını, ancak böylesi iktidar ilişkilerinden arındırılmış modellerle güç olabileceğini vurgulamakta ve ancak böyle davranılırsa tarihteki sosyalist, demokratik halk hareketlerinin başına gelenlerden kurtulunabileceğini ve sistemin yedeği, mezhebi haline gelinmeyeceğini ifade eder. Önderliğin demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum modeli böylesi bir sistemle bütünleştiğinde anlam kazanır, yaşam imkanı bulur. KCK projesi Önderlik paradigmasının hayata geçirilmesinde tek modeldir.

Demokratik konfederalizm örgütlenmesi, devletlerle somutlaşan demokrasi modeline alternatif bir demokrasi ve demokratikleşme modelidir. Avrupa türü devletle bütünleşen demokrasi tanımı dar ve yetersizdir. Bu anlamda egemen sınıf bağlamlı, halkın değerlerinin çok da ifadesi olmayan bir sistemden farklı olarak KCK sistemi tabana dayanacak, en geniş halk kesimlerine ulaşacak, demokratik toplum kesimlerini kapsayacak, halkın demokrasisini ve özgürlüğünü geliştirecek, halkın değerlerinin temsil edilmesinin ifadesi olacaktır. Bu örgütlenmede demokrasiden yana olan tüm toplum kesimleri, sivil toplum örgütleri de yer alabilecektir. Her düzey ve zeminde komün sistemi esas alınacak, tabanda, komünlerde politika üretilecek ve genel politika yerellerde şekillenen politika üzerinde biçim kazanacaktır. Egemenlik yaklaşımları ve ilişkileri bu politikaların konusu olmayacaktır.

Demokratik konfederalizm bir devlet örgütlenmesi değildir

Demokratik konfederalizm bir devlet örgütlenmesi değildir. Devletle hiçbir bağı yoktur ve devlet, iktidar, hiyerarşi temelli ilişkileri reddeder. Devlet ile komünal demokratik değerlerin uyuşmadığını, komünal demokratik değerlerin oturtulduğu bir yerde devletin varlığını sürdüremeyeceğini bilerek hareket eder. Demokratik konfederalizm bu anlamda komünal değerlerin savunusu ve devlet dışı demokratik bir örgütlenme modelidir. Sözlüklerde devletlerin birliği olarak ifade edilen konfederalizm ile demokratik konfederalizm karıştırılmamalıdır. İkisi tamamen farklıdır. Biri devlete, devletlere dayanırken, diğeri devlet dışı topluma dayanır. Biri demokrasinin yokluğunu, diğeri tam demokrasiyi savunur.

Demokrasi dışı toplum etnisiteyi ifade eder ve demokrasi etnisiteyle birlikte varolmuştur. Etnisite ile demokrasi arsındaki ilişkileri Önderlik şöyle belirtir: *"Etnisite varoluş tarzını, eğer yenilmemişse yarı demokrasi olarak tanımlayabiliriz. Buna bir de ilkel sıfatını eklemek gerekir. Etnisite ilkel demokrasidir. İçte komünal değerlere bağlılık, dışarıda tahakkümcü devlete karşı direniş halk gruplarını demokratik, özgür ve eşit ilişkiler içinde bulunmaya zorlar. İlişkilerin bu karakteri olmadan direnişin anlamı olmaz.*

Ortadoğu'da demokratikleşme tanımlanırken büyük bir yanlışlık yapılmaktadır. Sanki etnisite demokrasiye engelmiş gibi. Batı uygarlığındaki bireye dayalı demokrasi tek başına tanımı belirleyemez. Demokrasiyi yalnızca bireye dayandırmak, devlete dayandırmak kadar önemli yanlışlıklar içerir. Toplumda topluluk ve özgür birey, çoğulcu demokrasinin gereğidir. Birbirine benzeyen birey ve topluluk anlayışı demokrasiler için ne gereklidir ne de güvencedir. Farklılığın korunarak yeni bileşimlere erişilmesi demokrasilerin ayrıcalığıdır, temel özelliğidir."

Demokratik konfederalizm bir devlet değildir. Kurumlaşması ve yasa yapması da devletin yasa yapma biçim ve tekniğinden çok farklıdır. *"Demokratik konfederal sistemde karar alma, yasa, yönetmelik ve tüzük çıkarma yetkisi tek bir organa ait değildir. Avrupa'da ve çeşitli yerlerde var olan klasik parlamentolar gibi bir yasama gücünden söz edilemez. KCK sisteminde yasama gücü dağılmıştır, dağıtılmıştır. Birçok karar alma sorumluluğu yerel konfederal birimlere, koma gellere, meclislere verilmiştir."* Bu yaklaşımla yasa yapma yetkisi devletlerdeki parlamentonun elinden alınarak, kararların esas muhatabı olan halkın kendi eline verilmiştir. Bu, demokrasinin en doğru çalışma şeklidir. Doğrudan demokrasi denen işleyiş budur.

Sonuç olarak sosyalizm düşüncesi ve eylemi insanlığın özgürlük arayışının ifadesi olmuştur. Direnişleri, arayışları farklı isimler altında olsa da özünde aradığı hep aynı şeydir. Hiçbir yenilgi insanlığın bu ütopyasının sonu anlamına gelmemiş, gelmeyecektir de. Sosyalizm ütopyası her daim kendisini yenileyerek ve güçlendirerek sürdürmüştür.

Tüm tarihsel zamanların özgürlük arayışları bugün Önder Apo'nun paradigmasında yeniden güçlenerek hayat bulmaktadır. Bu anlamda PKK'de yaşanan tüm zamanların özgürlük arayışlarının ruhu ve özüdür.

Kar sessizliğinde bir tufandı durmak

"Karda nasıl yüründüğünü, karda durmanın ne demek olduğunu o gün Xelila'nın karlı eteklerini tırmanırken ve Delila'nın bir an önce kalkmasını bekleyen yirmi dört gerilla arkadaşımın gözlerinden okumuştum. Karda durmak ölümdü. Kar sessizliğinde bir tufandı durmak. Önce sıcaktan bir uyku sarardı seni ve o an en büyük isteğin karın soğuğunda sıcacık bir uykuya dalmaktı. Ama bu bir daha düşlerinden uyanamayacağın bir uyku demekti"

Ağustos kızıllığında büyüttüğüm düşlerimin kapısı, gerçeğe 1995 yılında açılmıştı. Gerillaya Jiyan adında bir arkadaşımla katılmıştım. Şafakları kıskandıran dağ çocuklarının kahkahalarında kızıllaşan dağlara nihayet ulaşmıştım. Özgürlük hareketine yabancı olmasam da, gerillaya olan özlemimle, dağ ve kavga sevdamla gelmiştim. Yaz ortasında bile karın hiç terk etmediği Şehidan alanına ulaşmıştık.

Hani şu çıkmadan özlemi giderilemeyen, ulaşıldıktan sonra da her karışı, her vadisi, soluk soluğa ulaşılan zirvesi daha fazla coşturan, her adımında gerilla kokan dağlar…

Gerillaya katılmadan önce adını duyduğum ve hayalimde gerçekmiş gibi canlanan bir dağ vardı. Xankurke… Xankurke'nin ırmaklarını, dağlarını, vadilerini, üzümünü, cevizini, incirini, bahar tenli genç kız ve oğlanlarının kavgasını henüz dağlara ulaşmadan büyük bir hayranlık ve coşkuyla okuduğum bir gerilla anısında tanımıştım. Her dağın bir hikayesi vardı. Xankurke'nin de bir hikayesi vardı, ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Bildiğim, yeni hayatlara dergahlık yapan ülkemin dağlarından biri olduğuydu.

İlk adımımı uzaktan tanıdığım, gezdiğim, düşlediğim Xankurke dağlarına basmamıştım, ama onu aratmayacak güzellikte bir yere gelmiştim. Şehidan da beni tıpkı Xankurke gibi büyülemişti. Yüksek tepeleri, derin vadileri ve bir de ilk gördüğüm gerilla yoldaşlarımın gülüşleri ile beni kucaklamıştı. Hani bir zamanlar düşlerimde sarıldığım dağların şimdi bana sarıldığını ilk günlerimin heyecanlı soluk alışverişimde ne çok ve kaç kez yaşadım, yaşadık.

Şehidan'da bir takım bayan arkadaş bulunuyordu. Takım komutanları Berçem Serhat arkadaştı. Berçem Serhat arkadaş Önderlik sahasından yeni gelmiş bir arkadaştı. Bayan arkadaşların takımı savaşan bir güç için çok önemli olan cephaneye bakıyordu.

Dağlara gelmeden eğitim aldığımız için arkadaşlar bana ve Jiyan arkadaşa eski arkadaşlar gibi yaklaşıyorlardı. Biz de çok fazla zorlanmadan yaşama katılmıştık.

Gerillaya katıldıktan yirmi gün sonra Türk ordusunun Güney Kürdistan'a operasyonu başlamıştı. Savaş daha çok Xankurke alanında yoğunlaşmıştı. Bu yüzden bütün arkadaşlar ön cephe konumunda olan Xankurke'ye geçmek istiyorlardı. Ancak o yazı Şehidan alanında geçirmiştik.

On altısı kadın olan yirmi altı yoldaşımızla kasımın 11'inde Xankurke'ye geçecektik.

İşte ayaklarımız bizi Xankurke'ye, Xankurke'nin kartal yuvalarını barındıran yüksek zirvelerine götürüyordu. Oysa ben daha öncesinden Xankurke'ye, Xankurke'den habersiz ne çok yolculuk etmiştim. Şimdi düşlerim gerçeğe mi dönüşüyordu? Şehidan gibi Xankurke de bana sıcak kucağını açacak mıydı? Bütün bunlar diğer gerilla arkadaşlarımdan habersiz yolculuğumda bana eşlik eden sorularım, meraklarım ve bekleyişlerimdi.

Dağ sabrında bir yolculuğun bizi beklediğinden habersiz yirmi altı gerilla yoldaşımla yola çıktık. Geride gerillacılığımın bütün ilklerini, ilk ayak izlerimi taşıyan, ilk suyunu içtiğim pınarları, güneşin doğuşunu ilk selamladığım zirveleri ile Şehidan arkamızda kalıyordu.

Xelila dağı karlı zirvesiyle uzaktan bizimle yolculuk etmeye hazırlanır gibi bekliyordu.

Xelila tepesini altı saat yürüdükten sonra, arkadaşlara ulaşacaktık. Ancak Xelila'yı saran kar yolculuğumuzun daha ilk yarım saatinde bize engel çıkarmıştı. Grubumuzdaki Delila Muş adındaki arkadaş bir an yürüyemeyerek olduğu yerde oturdu. Henüz yolun başındaydık ve bizi uzun bir yolculuk bekliyordu. Bütün grup Delila arkadaşla durmak zorunda kalmıştı. Bir süre kuryemiz olan Şervan ve adını hatırlayamadığım diğer iki kurye arkadaş Delila arkadaşı yürütmeye çalışıyorlardı. Karda nasıl yüründüğünü, karda durmanın ne demek olduğunu o gün Xelila'nın karlı eteklerini tırmanırken ve Delila'nın bir

an önce kalkmasını bekleyen yirmi dört gerilla arkadaşımın gözlerinden okumuştum. Karda durmak ölümdü. Kar sessizliğinde bir tufandı durmak. Önce sıcaktan bir uyku sarardı seni ve o an en büyük isteğin karın soğuğunda sıcacık bir uykuya dalmaktı. Ama bu bir daha düşlerinden uyanamayacağın bir uyku demekti. Bir de karın soğuğuna gizlenmiş bu sıcak, ama hain uykunun ne demek olduğunu Delila yoldaşımın durmadan *"bırakın da biraz uyuyayım"* diyen sözlerinden öğrenmiştim.

Bıraksalar birazcık uyusa diyordum. Ama kurye arkadaşların ve gruptaki diğer arkadaşların durmadan Delila'yı uyandırmaya çalışmaları uğursuz bir uyku olduğunu hissettiriyordu.

"Uyuma Delila, kapatma gözlerini" diyen sözcüklerim kimsecikler duymadan Xelila'nın karları içinde eriyip gidiyordu. Ama Delila beş dakika yürüdükten sonra yeniden yere düşüyor ve yürüyemeyeceğini söylüyordu.

Dağları, karlı dağları ilk kez geçiyordum. Ama sürekli kendime moral vermeye ve kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum. Çünkü tek bir kişinin gruptan yürüyememesi demek, bütün grubun büyük zorlanmalar yaşaması demekti. Bu yüzden durmadan kendime yükleniyordum. Ama bir süre sonra iki kolum da taşıyamayacağım bir ağırlık gibi beni düşmeye zorluyordu.

Zifiri karanlık içinde yol alıyorduk. Gecenin içine gizlenen karın iliklerimize kadar bizi üşüten soğuğu ondan kurtulamadığımızı, her adımda bizimle olduğunu gösteriyordu. Yavaş yavaş yürüyorduk, ama aklım hala Delila'daydı. Delila yaşayacak mıydı, Xelila'yı geçecek miydi?

Gecenin içine çığ gibi düşen mermi sesiyle irkildim. O an ilk aklıma yine Delila gelmişti. Gece, sessizlik, kar, uyku, Delila karmaşasına bir de kurşun sesi eklenmişti.

Delila... Az önce sıcak bir uykunun kollarına kendini bırakmak isteyen Delila şimdi sonsuz bir uykuya mı dalmıştı acaba? Arkamı dönsem Delila'nın hala kar üzerinde diz üstü ilerlemeye çalıştığını görebilecek miydim? Kar kadar eski, kar kadar soğuk, kar kadar sessiz bir bekleyişten sonra nihayet yanımdan kurye arkadaş geçmişti.

Ona az önce patlayan merminin neyin nesi olduğunu sordum. Kurye arkadaşın bütün zorlanmalarımıza rağmen yüzüne bahar gibi yayılan umut ışıltısı yüreğimde tomurcuklanan yaşam ışıltısına dönüştü adeta.

Arkadaşların yakınlarda olup olmadığını öğrenebilmek için sıkılmıştı mermi. İçim rahatlamış, adımlarım biraz daha hızlanmıştı.

Dağ başlarının nişanesi ateş nerdeydi. Bir daha sıcak bir aleve ellerim dokunabilecek miydi? Ateş sabrında gözlerimi, yüreğimi arındırabilecek miydim solmaya yüz tutmuş közlerin başında. Sıcak çayı bekleyen yoldaşlarım için, kara çaydandan çay koyabileceğim bir gerilla ateşi yakabilecek miydim? Bir anda kendimi ateş hayalleri içinde bulmuştum. Acaba diğer arkadaşlarım da ateşi düşünüyorlar mıydı? Ya da ne düşünüyorlardı? Biraz mahçup biraz da özlemle ateşi düşlemekten kendimi alıkoyamadım. İşte uzaktan kızıl alevler görünmeye başlamıştı. Xelila'nın bizi, zirvesinde ateşten bir bahçeyle selamlayacağı hiç aklıma gelmemişti. Bu kadar soğuğundan, karından yedikten sonra 'hoş geldiniz kızıl alev soframa' der gibiydi Xelila. Çölde serap gibi bir şey miydi benim gördüklerim. Ama hayır! Az ilerde yüzümüze vuran Zagros rüzgarları hayallerde değil, gerçeğin tam ortasında ilerlediğimizi durmadan hatırlatıyordu bize. Ama önümüzde gittikçe bize yakınlaşan ateşlerin neyin nesi olduğunu anlayamamıştım hala.

Birazdan bütün yoldaşlarım Xelila'nın üzerinde yanan bu ateşin etrafında toplanmıştı. Uzun ömürlü olmayan, yanmasıyla sönmesi arasında geçen zamanın kısalığından bunun goni ateşi olduğu hemen anlaşılıyordu. Karların içinden başını uzatan gonileri önden giden kuryemiz yakmıştı. Ateşi gören yoldaşlarımızın daha hızlı yürümesi için bu yolu denemişti. Ellerimizi doya doya ısıtacak kadar olmasa da yüreğimizi, gözlerimizi ısıtmıştı gonilerden yükselen alevler.

Xelila'nın altı saatlik yolunu on iki saatte alabilmiştik. Artık kendimizi aşağıya bırakacaktık. Ancak kar donduğundan sürekli düşme tehlikesi ile adımlarımızı atıyorduk. Bir ara aşağı doğru kaydığımı fark ettim. Ama kendimi yere atamıyordum. Çünkü önümde derin bir vadi vardı ve vadinin içine düşmek işten bile değildi. Arkamdan gelen Çiçek arkadaş -Barış grubunda Türkiye'ye giden arkadaş- beni tutmak istedi, ancak o da benimle birlikte kaymaya başladı. Artık kendimizi tutabilecek durumda değildik. Aşağı doğru kayarak ilerliyorduk. Önümüzde uzanan vadinin derinliğini göremiyorduk bile. Tam o sırada kurye arkadaş önümüzden dönerek, elindeki sopayı kara sapladı ve kendisini bize siper etti. İkimiz de kurye arkadaşa tutunmuştuk. Neyseki Xelila'nın karından, soğuğundan sonra gelen bu son tehlikeyi de atlatmıştık.

Artık Zagroslar önümüzde uzanıyordu. Delila arkadaşın ayakları donmuş bir vaziyetteydi. Hemen durduğumuz yerde çoraplarını çıkarıp ayaklarını ovmaya başladık.

İki saatlik dinlenmeden sonra yeniden yola çıktık.

Beş günlük yürüyüşten sonra Xakurke'ye ulaşmıştık. Hiç görmeden gönlümde taht kuran Xankurke cehennemden cennette açılan kapının ardından bize koşuyordu sanki. Karın soğuk ölümlerini atlatarak, yaşamın yeşil tadındaki sıcaklığına dokunmuştuk Xakurke'nin zirvelerinde. Binlerce kez yüreğimi uzaktan baktığım zirvelerine sürdüm. Tek tek her vadisinde yürüdüm. Irmaklarından soğuk sular içtim. Ama ta eskilerden ruhuma yerleşen özlemi ne ilk karşılaşmamızda ne de daha sonra bir türlü gitmedi, hep diri kaldı.

"Şehitlerin büyük anılarını yürekten yaşayanların, fethedemeyecekleri bir enginlik yoktur." Önder Apo

Adı soyadı: **Nesih ÖZCAN**
Kod adı: **Medeni NORŞİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis, 1966**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2007, Erzincan/Kemah-Ovacık**

Adı soyadı: **Demirci TAŞTEKİN**
Kod adı: **Ali ENGİZEK**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1981**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2007,Erzinacan/Kemah-Ovacık**

Adı soyadı: **Mazhar İLBASAN**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1976**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2007, Erzincan/Kemah-Ovacık**

Adı soyadı: **Fezrettin EREN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1981**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Temmuz 2007, Tatvan/Bitlis**

Adı soyadı: **Kemal CIVANDAĞ**
Kod adı: **Delil PİR**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan, 1979**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2007, Erzincan/Kemah-Ovacık**

Adı soyadı: **Vural SOYDEMİR**
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan, 1973**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2007, Erzincan/Kemah-Ovacık**

Adı soyadı: **Muhammed ALİ FATİH**
Kod adı: **Arteş FERAD**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1978**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2007, Erzincan/Kemah-Ovacık**

Adı soyadı: **Necdet AMAÇ**
Kod adı: **Berxwedan ZAGROS**
Doğum yeri ve tarihi: **1985 Suruç**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos 2007, Çukurça/Hakkari**

Adı soyadı: **Şerif DURAN**
Kod adı: **Şiyar SÜMBÜL ZAP**
Doğumyeri ve tarihi: **Hakkari, 1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Ağustos 2007, Besta**

Adı soyadı: **Hatice KAPAR**
Kod adı: **Eylem CİLO**
Doğum yeri ve tarihi: **Yüksekova, 1981**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Temmuz 2007, Dersim**

Adı soyadı: **Fikret NERMIKAN**
Kod adı: **Seyfettin EREN**
Doğum yeri ve tarihi: **Arguvan, 1974**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 2007, Sivas/İmranlı**

Adı soyadı: **Ümit ORUÇLU**
Kod adı: **Botan AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1985**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos 2007, Çukurça/Hakkari**

